

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

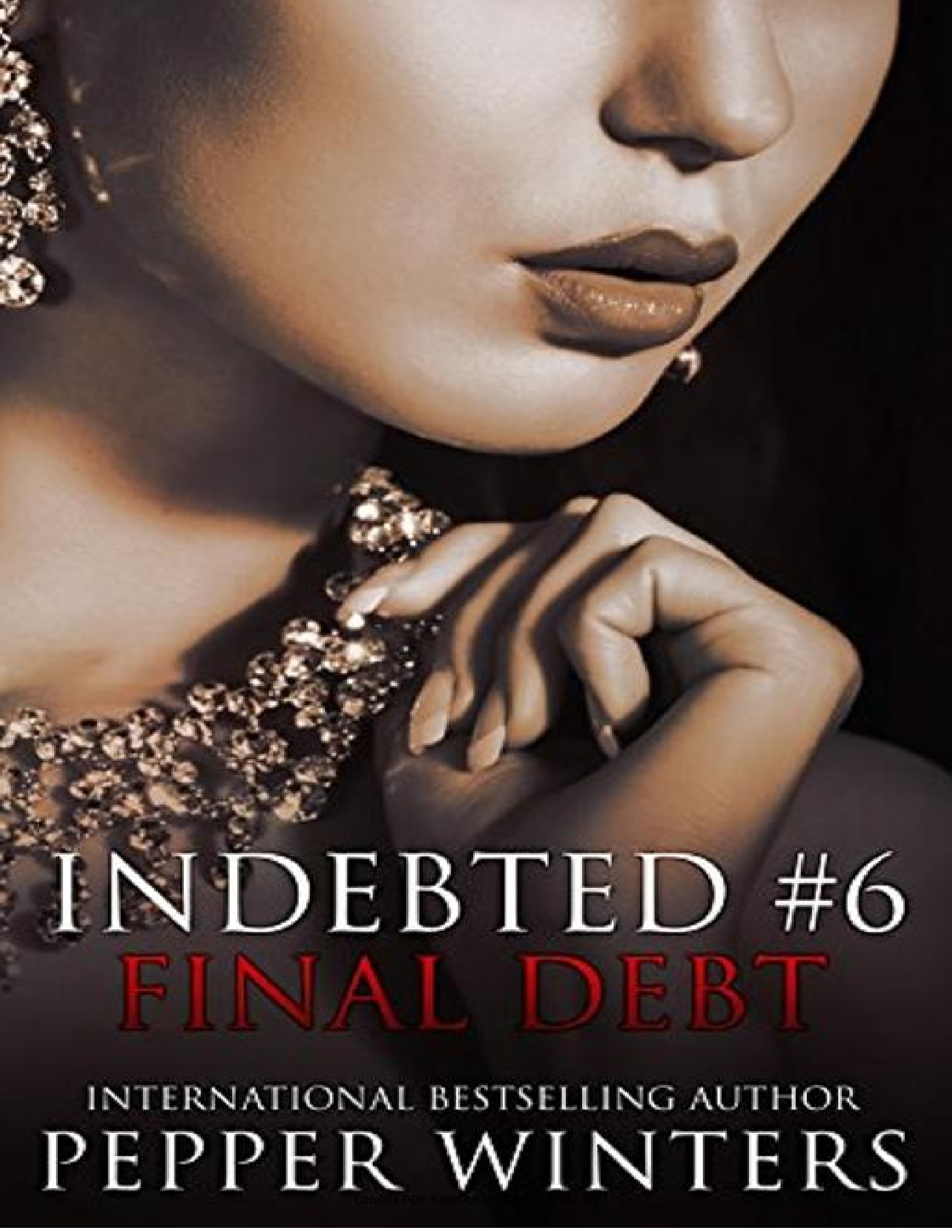
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INDEBTED #6

FINAL DEBT

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR
PEPPER WINTERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Final Debt
INDEBTED #6

PEPPER WINTERS

**Son Borç (Indebted #6) Telif
Hakkı© 2015 Pepper Winters
Pepper Winters tarafından
yayınlanmıştır**

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya iletilemez.

Eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncıdan.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da

. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap tekrar satılamaz veya başkalarına verilemez. Eğer bu kitabı paylaşmak isterseniz kitabı başka bir kişiyle paylaşıyorsanız, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopyanızı satın . Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Yayınlandı: Pepper Winters 2015: pepperwinters@gmail.com

Kapak Tasarımı: Ari tarafından Cover it! Tasarımlar:

<http://salon.io/#coveritdesigns>

Düzeltilme Yazarı: Jenny Sims: <http://www.editing4indies.com>

Canstock Fotoğraflarından El Yazması Görseller:

<http://www.canstockphoto.com>

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper Winters, New York Times, Wall Street Journal ve USA Today
Uluslararası En Çok Satanlar listesinde yer almaktadır.

Karanlık Romantik kitapları arasında

Karanlıktaki Canavarlar Üçlemesi

Tess'in Gözyaşları (Karanlıktaki Canavarlar

#1) Quintessentially Q (Karanlıktaki

Canavarlar #2) Twisted Together

(Karanlıktaki Canavarlar #3) Indebted Serisi

Borç Mirası (Borçlu #1) Birinci Borç

(Borçlu Seri #2) İkinci Borç (Borçlu

Seri #3) Üçüncü Borç (Borçlu Seri

#4) Dördüncü Borç (Borçlu Seri #5)

Son Borç (Borçlu Seri #6)

Indebted Epilogue (Indebted Serisi #7)

Gri Romantizm kitapları şunlardır:

Yok Edilmiş

Ruin & Rule (Pure Corruption MC #1) Sin

& Suffer (Pure Corruption MC #2)

Yakında Çıkacak Kitapları Arasında:

2016: Je Suis a Toi (Monsters in the Dark Novella)

Ocak 2016: Sin & Suffer (Pure Corruption MC #2)

2016: Süper Sır Serisi

2016: Görünmeyen Mesajlar (Standalone Romance)

2016: Indebted Beginnings (Indebted Serisi Prequel)

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın
Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız
etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'ın Bülteni

Ya da onu web sitesinden takip edin

Pepper Winters

Bu kitabı benzer düşünen birlikte okumak ve soru-cevap oturumlarının yanı sıra serinin diğer kitaplarının ön kopyalarını kazanmak istiyorsanız

Pepper Winters ile görüşmek istiyorsanız, lütfen aşağıdaki Facebook grubuna katılın:

Borçlu Seri Grubu Okundu

İçindekiler

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Sekizinci Beşinci](#)

[Altıncı Yedinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[BölümDokuzunc](#)

[u Onuncu](#)

[Onbirinci Oniki](#)

[Onüçüncü](#)

On Beşinci Bölüm On

Altı On Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Üç On Yedi

Sekiz On Dokuz Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Bölüm Yedi Bölüm

Yirmi Yirmi Yirmi Bir

Yirmi Yirmi İki Dört

Yirmi Yirmi Yirmi

Bölüm Yirmi Sekiz

Yirmi Beş Altı Dokuz

Otuz

Bölüm Otuz Bir

Bölüm Otuz İki Otuz

Otuz BölümÜç

Bölüm Dört

[Bölüm Otuz Beş](#)

[Bölüm Otuz Yedi](#)

[Bölüm Bir Otuz Otuz](#)

[Dokuz Sekiz Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[İki Bölüm Kırk Kırk](#)

[Kırk Kırk Üç Yazar](#)

[Hakkında Oynatma](#)

[Listesi](#)

[Pepper Yazarının Diğer Kitapları](#)

"ÖLMEYE HAZIR MISIN, Nila?"

Beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlarken Cut'ın sesi fiziksel olarak canımı acıttı. Celladımın ayaklarının dibinde isteksizce eğilirken balo salonunun ihtişamı benimle alay ediyordu.

Duvarlardaki kadife ve el dikimi mürettebat, Şahinlerin kaçırdığı elmaslar gibi parılıyordu; kabaca kesilmiş ahşap ve Giyotin kürsüsünün kaba işçiliği. İncelik yok. Gurur yok. Sadece yükseltilmiş bir podyum, büyük, kararmış bir bıçağı saran bir çerçeve ve yana sarkan bir ip.

"Yapma bunu. Kes... Ne hale geldiğini düşün. Durabilirsin Bu." Sesim bir yalvarmayı andırıyordu ama yalvarmayacağıma yemin etmiştim. Bir şeyler görmüş, bir şeyler anlamış ve asla katlanamayacağımı düşündüğüm şeylere katlanmışım. Ağlamayı ya da sürünmeyi reddettim. Ona bu zevki tattırmayacaktım.

"Beş dakika içinde her şey bitmiş olacak Weaver." Cut yana doğru eğildi ve bir hasır sepet topladı.

Hasır sepet.

İçindekilerin ne düşünmek istemedim. Onu tahta bloğun
diğer tarafına yerleştirdi.

Ciğerlerim daha fazla oksijen istiyordu. Beynim daha fazla zaman
istiyordu. Ve kalbim... daha fazla umut, daha fazla yaşam, daha fazla sevgi
istedi.

Ben hazır

değilim. Bu

şekilde değil.

"Kes-"

"Hayır. Daha fazla konuşmak yok. Yaptığın onca şeyden sonra olmaz."
Cebinden siyah bir kukuleta çıkardı, tereddüt etmedi. Tantana yok. İkinci bir
tahmin yok.

Cızırtılı siyahlık yüzümü sararak boğazımı bir kordon gibi sıkarken
haykırdım.

Weaver Wailer beni ürpertti. Benim gördüklerimi gören ve öldürülen
ailemin hayaletleri ile fısıldayan elmas yaka, beni geri almaya hazırlanıyordu.
ve boynumdan ayrılır.

İşte buydu.

Son Borç.

Cut omuzlarımı ileri itti.

Omurgamın tepesine ağır bir boyunduruk
yerleşti. Gözlerimi kapattım.

Hoşça kal dedim.

...

Ölmeyi bekledim.

Bir Hafta Önce

"HAYIR!"

Geri ittim, özel jetin korkuluklarını kavradım ve Daniel'ın durmak bilmeyen itişine karşı ağırlığımı koydum. "Dur!"

"Çık şu lanet merdivenlerden Weaver." Daniel dirseğini omurgama sapladı.

Dizimi yüksek basamaklara çarparak tökezledim. "Bunu yapamazsın!" Bu nasıl olmuştu? Nasıl olmuştu da sadece birkaç saat tüm evreni bana karşı döndürmüştü? *Tekrar.*

Her saati parçalamak istedim. Her saatin dişlisini sökmek. Zaman bir kez daha hayatımı çalmıştı.

Jethro!

Daniel kıkırdadı. "Sanırım yapabileceğimizi göreceksin." Beni daha yukarı itti.

Sanki Hawksridge ile aramızdaki her kilometre beni Jethro'nun korumasından daha da uzaklaştıran bir bıçakmış gibi kalbim acıyordu.

uyumsuz senfoni.

Bir an, aşık olmuştum ve tapılıyordum, parmak salona geri dönüyordum; sonra, kapana kısılmıştım, kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört giymeye zorlandım ve kapımda gizlenen Daniel'e itaat ettim. yetersiz eşyalar.

Beni yalnız bırakmamıştı.

Gözleri her hareketimi takip ediyordu. Jasmine sakladığım silahı alamıyordum. Jethro'ya yakalandığımı söylemek için mesaj atamazdım. Tek yapabildiğim yapabileceğim tek şey, sevgilimin salgısı iç bacaklarımda hala nemliyken odamın etrafında koşmak ve düşmanıma boyun eğmekti.

Daniel'in nefret dolu bakışları altında beni kurtaran tek şey, birkaç hafta önce değiştirdiğim giysilerimi yanıma almayı başarmış olmamdı. Kol ağzları iğnelerle dolu ve etek uçları terzilik mesleğimin aletleriyle zırlı. O giysiler tek umudumdu. Hiçbir boşluk yoktu. Reddetmek için bir yol yoktu.

Jasmine'in Jethro'ya haber vereceğine güvenmek zorundaydım. Benim için geleceğine.

Çok geç olmadan

Daniel beni ilk yakaladığında yaşadığım çaresizlik yerini öfkeye bırakmıştı. Özgür olmaya çok yaklaşmıştım. Jethro'nun kollarındaydım. Onun psikopat ailesinden uzaktaydım. Beni geri dönmeye zorladığı için kalbim Jethro'ya karşı biraz sertleşti.

Neden? Neden beni geri gönderdin?

Onu affedecek cesaretim olup olmadığını .

Nedenini biliyorsun. Ve yapacaksın. Tabii ki .

Ondan nefret edemezdim çünkü bencil değildim. Hepimizi korumak için beni geri gönderdi. Onu kabul eden ve onun da kabul ettiği o değerli azınlığı.

karşılığında. Aşk en büyük düşmandı, bağlılığını sarıyor, zorluklar karşısında net düşünme söz konusu olduğunda hiçbir özgürlük sağlamıyordu.

Jethro çok fazla sevdi. Çok fazla hissetti. Çok acı çekti. Ve onun kardeşler bizim çöküşümüz olacaktı. Kerkenez ve Jasmine ona , tıpkı benim gibi. Ailesinin hatalarını telafi etme sorumluluğu taşınması zor bir yükü.

Ama yalnız değil.

Çalınmış olabilirim. Jethro'nun beni kurtarma planları mahvolabilirdi. Ama hala hayattaydım. Hala nefes alıyordum. Hawksridge'e ilk gelen saf kız değildim. Bir Hawk'a aşık bir kadındım. Bir Weaver. Hawk kanı çek.

Daha bitmedi.

Daniel yumruğunu bana saplarken acı omurgamda patladı. "Bin şu lanet uçağa."

"Hayır!" Kendimi geriye doğru attım ve çılgınca özel hangara baktım. Heathrow'da değil, Turweston adında küçük, özel bir havaalanındaydık. "Yapmayacağım!"

Yardım isteyebileceğim hiç yabancı

yoktu. Polis ya da hava polisi yok.

Daniel beni odamdan çıkarıp dışarı ittiğinde Cut beni bekliyordu. Muzaffer bir gülümsemeyle beni bir limuzinin arkasına tıkmıştı.

Mırıldanan bir motorla Hawksridge'den , araziden çıkan uzun araba yolunu takip ederken lastikler çakıl taşları üzerinde çıtırdıyordu.

Gözlerim ağaçları , güneş gökyüzünü pembe allıklarla renklendirirken silüetleri daha da güçlendi. Daniel ve Cut karşımda oturuyordu,

soğuk bir şişe şampanyayla birbirimize kadeh kaldırdık. Ancak, limuzinin benim tarafımda yalnız değildim, bir korumam vardı.

Bonnie'nin lanet uşağı Marquise oturuyordu; kas yığını, boyun eğmez ve aşılmaz.

"Gel bakalım." Tuhaf bir ses bakışlarımı kaldırdı.

Kaptan üniformalı bir adam uçağın merdivenlerinin tepesinden gülümsedi. Özel uçağın gövdesi grafit grisi renginde parlıyordu. Rüzgârda dalgalanan bir kurdele şeklinde işlenmiş pırıltılı elmaslar kuyruğu süslüyordu.

"İngiltere'den ayrılmak istemiyorum."

Daniel arkamdan güldü. "Sanki başka seçeneğin varmış gibi."

"Her zaman bir seçeneğim vardır, *Buzzard*." Omzumun üzerinden baktım. "Tıpkı bu seçiminin senin için iyi sonuçlanmayacağı gibi."

Eğer seni ben öldürmezsem, Jethro .

Daniel'in bildiği kadarıyla, öldürülen kardeşi sözde isimsiz bir mezarda çürüyordu. Jethro haklıydı. Sürpriz unsuru Cut ve Daniel'in büyük hayallerinin önüne geçmişti.

Hırladı, " et, kaltak. Burada bana söyleyeceğin her şeyin karşılığını oraya varduğımızda alacaksın."

"Şimdi, şimdi. Tehditlere gerek yok." Kaptan bir basamak aşağı inerek elini uzattı. "Gemiye binecek. Değil mi canım? Uçmaktan korkmana gerek . Benim örnek bir sicilim var." Beyaz saçları, tertemiz uçuş şapkasının iki yanından dökülüyordu. Ellili yaşlarının ortasında, zinde ve formda görünüyordu ve havalanmak için sabırsızlanıyordu.

". "

Jethro'dan bu kadar uzak olamam.

Kaptan gülümseyerek gemisine el salladı. "Elbette yapabilirsiniz. Ayrıca, bahse girerim daha önce hiç böyle bir tarzda seyahat etmemişsinizdir."

"Ulaşım şeklinize karşı değilim. Bu varış noktası katılmıyorum. Ben *burada* kalıyorum." Topuklarımı metal ızgaraya gömdüm ve Daniel'in sürekli itmesine karşı koymaya çalıştım. "Pasaportum yok, vizem yok... Sınır ötesine seyahat edemem, bu yüzden eve dönmeme izin verebilirsiniz."

Home.

Hawksridge Hall benim evim mi oldu?

Hayır, saçmalama.

Ama Jethro'nun vardı. Nereye gittiğimizin bir önemi yoktu. Ne iş yaptığımızın. Hayatlarımızın nasıl sonuçlandığı. Jethro yanımdayken hayatta olduğum sürece... evimde olacaktım.

"Bu konuda telaşlanmayın." Kaptan davet edercesine elini salladı. "Seyahat ruha iyi gelir."

Benim ruhum değil.

Seyahat, Cut ve Son Borç sayesinde ruhumun bedenimden ayrılması anlamına geliyordu.

Güneş ufukta zar zor göründü, yoğun sis ve isteksiz gece tarafından gizlendi. Dünya ısınmayı reddediyor, sabah ayazını atamıyor ya da kışın pençelerini söküp atamıyordu. İngiltere benim kadar veda etmek istemiyordu, isteksiz şafağı kalmamı istiyordu.

"Eğer iki saniye içinde o lanet olası uçağa binmezsen, Weaver, pişman olacaksın," diye homurdandı Daniel.

En genç Hawk'a ters ters baktım. "Şimdiye kadar tehditlerinin beni korkutmadığını mı?"

Kendimi daha dik durmaya zorlayarak kemiklerimdeki titremeyi, kaslarımdaki titremeyi ve kanımda dolaşan dehşeti gizledim. "Beni nereye götürmek istediğini biliyorum ve reddediyorum."

Daniel burun kemiğini sıktı. Bir saniye sonra da kafamın arkasına kelepçe . "Terbiyeli ol!"

Acının yıkamasına karşı dişlerimi sıktım.

"*Almasi Kipanga* senin gibiler için bulunmaz bir nimet Weaver. Dizlerinin üzerine çök ve biraz minnettarlığını göster. Aksi takdirde lanet dilini koparır ve yolculuğun geri kalanında huzurlu olmanı sağlarım."

"Ah, dediğim gibi, şiddete gerek yok." Kaptan bir adım daha atarak elimi parmaklıklardan kurtardı ve beni yukarı doğru çekti. "Gel canım. Seni içeri alalım. Vizeler ve diğer şeyler hakkında endişelenme. Bana bırak. Havaalanı kontrolü sorun olmaz."

Kaptana doğru sallanırken vertigo dünyayı tek renkli grilere bürüdü. "Ama-"

Cut, Daniel'ın yanından hızla geçerek sabrının sonuna ulaştı. Kıcımlı tutarak beni yukarı doğru itti, isteksiz bir hayvan gibi son basamakları çıkmaya zorladı. "Pasaportun bende, Nila. Uçağa bin." Nefesi ensemde geziniyordu. "Ve bir daha reddetmeyi aklından bile geçirme. Anladın mı?"

Gövdeyi kavrayarak omzumun üzerinden baktım. "Pasaportum mu? Nasıl yaptın-"

Siyah bir klasörü yüzüme doğru salladı. "Her şey burada. Artık bahanen yok ve bir daha sormayacağım. Bin şu lanet uçağa yoksa seni bayıltırım ve oraya vardığımızda uyanırsın."

Son bir itiş beni son basamağa ve kaptanın kollarına yayarken Daniel güldü.

Kahretsin.

"Ah, işte böyle." Bir başka dengesizlikle tökezlediğimde pilot omuzlarımdan tutarak beni sabitledi. Hastalık beni cehenneme geri atmadan önce görme yetimi çaldı.

Bir dayanak noktası bul, sıkı tutun. Bunu yaparsan iyi olacaksın.

Vaughn.

Benim için yazdığı küçük şiiri.

Kalbim kardeşim ve babam için ağlıyordu. Onları bir daha görebilecek miydim?

Kaptan beni tertemiz uçağın içine doğru götürdü. Gururla pufladı. "Ne kadar güzel olduğunu görüyor musun? Tüm endişeleriniz boşuna. Size çok iyi bak." Elimi okşayarak gitmeme izin verdi. "İstediğin koltuğa otur. Emniyet kemerini takmayı unutma."

Gözlerim büyüdü. Sanki bu baba ile evlatlık kızı arasındaki zararsız bir tatılmış gibi konuşuyordu. Düşmanlığı görmedi mi? Önceden tasarlanmış kaderi duymadı mı?

Ona söylemek için ağzımı açtım. Ama ne anlamı vardı ki?

Cut ona sahipti. Tıpkı diplomatlar, avukatlar ve kraliyet ailesi gibi. Umurunda değildi.

Gribin kalıntıları, baş dönmesi atağı ve bütün gece uyumamış olmam beni yakaladı. Gözlerimi kaçırarak siyah deri sandalyeye doğru ilerledim ve oturdum. Düşüncelerimden arınmaya çalışarak başımı ellerimin arasına aldım.

Bundan nasıl kurtulacağım?

Cut, Daniel ve Marquise'e geçit açmak için kokpite doğru geri dönen pilot, "Sizi tekrar uçurmak bir zevk Bay Hawk," dedi.

"Geri dönmek güzel." Cut başını salladı ve benim koltuğun yanında bir koltuk seçti. Dosyayı yere sabitlenmiş küçük masanın üzerine koyarak

"Tüm uçuş planları kaydedildi mi?" diye sordu.

Yukarı baktım, siyah ve krom iç mekânı tanımaya çalışıyordum. Baktığım yerde Black Diamond logosu vardı. Deri koltuklardan pelüş halıya, pencere panjurlarına ve peçetelere kadar.

Uçak üç bölümden oluşuyordu: uç kısımda karşılıklı iki siyah kanepeler, orta kısımda büyük bir toplantı masası ve cıvatalı döner koltuklar, ön kısımda ise sekiz tekli sandalye yer alıyordu. Normal bir havayolunda sınıf.

Birinci sınıfta uçuşumdan değil.

Kalbim tekledi. En son uçağa bindiğimde Jethro bana ilaç vermiş ve beni Milano'dan İngiltere'ye kırmızı gözle kaçırmıştı. Barda Kite'a mesaj atmama izin vermişti; tüm bunları yaparken onun olduğunu saklamıştı.

Bu, o uçuşun lüksünü kat be kat aşıyordu, ama bu sadece bir başka yüceltilmiş kafestti. Ve severek büyüdüğüm tek kişi ortadan kaybolduğumu bile bilmiyordu.

Kaptan başıyla onayladı. "Evet, hepsi kaydedildi ve gitmeye hazır. Chad'da her zamanki gibi yakıt ikmali yapmamız gerekecek, ancak Botswana."

Yumuşak deri kolçakları kavrayarak donakaldım. "Botswana mı?"

Afrika.

Aslan ve sırtlan istilasına uğramış bir kırsalın ortasında korumasız ve hazırlıksız olacaktım, vahşi yaşamdan daha kötü olan adamlar tarafından yakalanacaktım.

Daniel bana koridorda söylemişti ama ben bunun sonuçlarını hesaplamamıştım. Şimdi İngiltere'den ayrılmak üzere olan bir uçaktaydım. Anavatanımdan. Güvenli bölgem.

Aman Tanrım. Jethro bana zamanında nasıl ulaşacak?

Tamamen iyileşmemiştir. Hazırladığı planı uygulamaya koyması gerekiyordu. Jasmine ona haber verse bile, yardım etmek için çok geç kalmış olacaktı.

Tek başımayım.

Parmaklarım Daniel beni odamdan çalmadan önce üzerime geçirdiğim kapüşonlu tişörtün cebiyle oynadı. Uzun bir örgü iğnesi görünmeden duruyordu. İğne dayanıksız ya da zayıf değildi. Tek uçlu, metal yapılı, yaklaşık otuz beş santimetre uzunluğundaydı. Eğer kapüşonumun büyük bir ön cebi olmasaydı, onu gizlemem mümkün olmazdı.

Örgü örmeyi pek sevmezdim, iplik ve yünle uğraşmaktansa dikiş dikmeyi tercih ederdim ama bu vesileyle en sevdiğim alet haline geldi.

Lütfen, yeterli olsun.

Mermilerim ya da bıçaklarım yoktu ama adaşım vardı. İplik yerine iğne olacağıma söz vermemiş miydim? Keskin ve acımasız olacağıma? Delip geçebileceğime ve yenebileceğime?

Fokurdayan öfke ve yetenekli mücadele ruhuma yerleşerek geri döndü. Tek başıma olabilirdim ama çok şey başarmıştım. Nasıl savaşacağımı öğrenmişim. canavarlar ve kazanmak.

Ne yani İngiltere'de olmayacak mıydım?

Afrika'yı kişisel savaş alanım haline getirirdim.

Cut bana baktı, dudaklarında hain bir gülümseme vardı. "Sadece Botswana'ya değil, Nila. Elmas Mekke'sine. Madenimize."

Sözleri Daniel'in daha önceki sözlerini yankıladı.

Gizli iğneyi okşarken gözlerimi kısmıştım. "Neden?"

Cut sessizce güldü ve sarı saçlı bir hostesten bir kadeh şampanya aldı. "Sence neden?"

Kaptan boğazını temizledi. "Eğer bana ihtiyacınız yoksa, efendim, sizi yalnız bırakayım." Hızlı bir selamla kokpitte kayboldu ve Daniel'koridordan aşağı süzülüp arkamdaki koltuğu seçmesi için bıraktı. Marquise tek kelime etmeden, sadece kas gücüyle zonklayarak yoluna devam etti.

Uçak beni hor gördüğüm üç adamla birlikte hapseden bir sardalya kutusuna dönüştü.

"Ona sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?" Cut Daniel'a baktı.

Daniel öne doğru eğildi ve yeni kesilmiş saçlarımı avuçladı. Yeni kesilmiş saç tellerini her düşündüğümde üzüntüyle donuyor, sonra memnuniyetle ısıniyordum. Jethro kardeşinin yanlışlarını düzeltmişti. Ailesinin vahşetini nazık bir yatıştırıcıyla düzeltmişti.

Yeni tarz kazanma isteğimi daha da pekiştirdi. İntikamımı alacaktım. Ve onlar mezarlarında çürürken saçlarım yeniden uzayacaktı.

Daniel, "Sana söylemiştim Weaver," diye mırıldanırken nefretle titreyerek dimdik oturdum. Arayı kapatmanın vakti geldi. Üçüncü Borç bize hâlâ borçlusun. Dördüncü Borç için hâlâ bize borçlusun. Ve borçlarınız ödendikten sonra, ödeşmek için Son Borç meselesi var." Güldü ve devasa parmaklarını kafa derimin üzerinde gezdirdi. "Dördüncü Borç'un geri kalanının malikânenen uzakta gerçekleşmesi son derece uygun. Sadece manzara değişikliği için değil, lanet olası kız kardeşim burnunu sokmayı bıraksın diye."

Saçımı tuttuğu yer acıdan yandı.

Cut elimin arkasını okşadı. "Evet, Jasmine güçlü olduğunu kanıtladı ve miras için yeni yasalarla istediğini elde etti ama sevgili kızım ve onun yüksek ve güçlü ahlakı gittiğimiz yerde hoş karşılanmayacak."

Sesim doğrulukla hüküm sürüyordu. "Yaptığın şey için seni asla affetmeyecek."

Cut başını eğdi. "Seçme şansını olduğunu sana düşündüren ne? Biz bir aileyiz. Aynı kanı paylaşanlar için tüm günahlar affedilebilir."

Bir kahkaha attım. "Ciddi misin? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Ben öyle *düşünmüyorum*. Bunu *biliyorum*. Aileler bir arada kalır. Bu yüzden bizim iş çok iyi gitti. Neden sizin üzerinize çıktık ve yüzyıllarca sürececek bir intikam sağladık?" Elime dokundu ve elmas yakama dokunmak için havalandı. "Weaver Wailer'ın ardındaki hikâyeyi hiç merak ettin mi? Hiç durup nasıl yaratıldığını düşündün mü?"

Dudaklarımı büzdüm, ona cevap verme tatminini yaşatmadım. Elbette merak etmiştim. Ama Cut bu bilginin bana zarar vereceğini düşünüyor gibi görünürken, kendimi sorgulayarak zayıflatamazdım.

"Birazdan cesedinden çıkaracağım bu tasma, Bay Weaver'ın her gece tecavüz ettiği kadının torunu tarafından yapıldı. Kadın o kadar güzel bir şey çizmişti ki, amacı ancak bu kadar iğrenç olabilirdi ve William Hawk, büyükannesinin son arzusunun o öldükten sonra gerçekleşmesini sağladı."

Kafa karışıklığı anlamayı engelledi.

Nasıl bağlantılı olduklarını anlamamıştım. "Neden?"

Cut kaşlarını çattı. "Neden?"

Yakamdaki tutuşunu kırarak yüzümü ona döndüm. "Neden sadece Weaver kadınlarına zarar veriyorsun? Neden erkeklere değil? Şahinlere zarar veren Bay Weaver'dı. İntikamını erkeklerden al. Kendi cinsini seç."

"Yine de kazanırdık, Nila, çünkü hoşuna gitsin ya da , Dokumacılar zayıf." Cut güldü, dişleri neşeyle parlıyordu. "Ayrıca kadınlarını almak onları fiziksel yaralardan çok daha fazla incitiyor."

Nedenini sormama gerek yoktu. Biliyordum.

Adamları sevdiklerinden mahrum bırakmak, yalnızca korumadaki başarısızlıklarını değil, onları kurtarmadaki zayıflıklarını da vurguluyordu. Başarısızlığa uğrattıkları kişiler tarafından sonsuza kadar rahatsız edilerek yaşayacaklar, tıpkı babam gibi çarpık, kırık adamlara dönüşeceklerdi.

Doğduğum, büyüdüğüm ve borçlu olduğum ülkeyi son kez görmek için pencereden dışarı bakarak iç çektim.

Cut avucunu uyluğuma koyup sıktı. "Yakında her şeyi öğreneceksin. Her sırrı. Her hikâyeyi. Bundan sonra her şey senin, Nila. Sorular sor. Merak et ve sorgula. Zamanın daraldıkça daralabilirsin."

Gözlerini kapatarak sandalyesine yerleşti. "Yerinde olsam biraz uyurdum. İndiğimizde ödemen gereken bazı borçların olacak."

Karanlıkta yere indik.

Anavatanı yabancı topraklarla takas etmek ne kadar

sürmüştü? On saat mi? On iki saat mi?

İzimi kaybetmiştim.

Ancak, parlak güneş ışığı olabilirdi ve bir fark yaratmazdı. Şahinler beni hapsettiğinden, dünyamda sürekli bir karanlık vardı.

Kaptan pilot özel bir hangara doğru taksi koltuğumda dönüp durdum, pist ışıklarına ve binalara göz attım. Uçak içeri girer girmez Cut beni koltuğumdan çekti ve inmem için itti.

Ben konuşmadım.

Pamuk yünü ve şekerleme beynimin yerini aldı. Sırtım ağrıyor, enerjim azalıyor ve göz kapaklarım kedi pençeleri gibi tırmalıyordu. Tek istediğim dinlenmek ve güvende olmaktı. Yeniden toparlanmaya ve hazırlanmaya ihtiyacım vardı.

Ama tetikte ve hazır olmak zorundaydım.

Cut beni uçaktan indirirken kabinin havasız sıcağının yerini serin bir gece aldı. Soğuk hava kapüşonumu ve kot pantolonumu yırttı. Uyanmak için derin nefesler .

Daniel kolumdan tutarak beni hangarın ortasında bekleyen silahlı araca götürdü. Havacılık çevresini kaplayan duvarlar ve tezgâhlar uçak eşyalarıyla doluydu.

Cut'ın logosu, arabalardan tekerlekli iskele ve hidrolik aletler. Baktığım her yerde, kimin bölgesinde var olduğumu ve nihayetinde beni kimin kontrol ettiğini görmezden gelemezdim.

Jeep, Birleşik Krallık'taki tipik bir Jeep'e benzemiyordu. Bunun zırhlı panelleri, büyük tampon korumaları ve renkli camları vardı. Kurşun izleri ve sıçrayan çamur şiddet öyküsüne katkıda bulunuyordu.

İngiltere değil.

Kör ya da sağır değildim. Afrika'nın ne kadar tehlikeli dair raporlar izlemiştim. İnsanların ne kadar acımasız olduğunu. Manzaranın ne kadar ölümcül olduğunu. Hayvanların ne kadar ölümcül olduğunu.

Bana zarar verecek aynı şeytanlar tarafından korunur hale gelmiştim. Hayatımı kurtarmaları için Hawks'a , sadece kendi zaman çizelgelerine uygun olduğunda onu alabilsinler diye.

"Bin." Daniel beni cipe itti ve arkamdan bindi.

Cut onu takip etti ama içeri girmedi. Kolunu tavana doğru sarkıtmış, cüssesini kapıya yaslamıştı. Deri ceketi gıcırıyor, buruşuk gömleği uzun bir uçuşun izlerini taşıyordu ama gözleri parlak ve kurnazca parlıyordu. "Emniyet kemerini tak, Nila. Asla çok dikkatli olamazsın."

Eğer onunla aynı fikirde olmasaydım, yüzüne tükürürdüm.

Kemerini göğsümün üzerinden çekip takarken açlıktan ellerim biraz titredi. Keşke Daniel onunkini takmasaydı ve bir arabamız olsaydı.

ön camdan uçarak yola bir sivrisinek gibi sıçradı.

Görüntüler Jethro'ya döndüğünde midem bulandı. Binlerce kilometreler bizi ayırıyordu. Okyanuslar ve vadiler, kıtalar ve dağlar. Parmaklarım ona mesaj atmak için kaşınıyordu. Ellerim, son birkaç aydır iletişim kurmamı sağlayan tek eşyadan boştu. Telefonum bir iletim kanalından daha fazlası haline geldi; bir yaşam çizgisi haline geldi.

Ama onu alacak zamanım olmamıştı. Cihaz Salon'daki odamda terk edilmiş bir şekilde duruyordu.

Jethro'ya söyleyemezdim, planlar ya da faaliyetler hakkında tavsiyede bulunamazdım.

Tek başımayım.

Yapayalnızım.

Gizli örgü iğnem ısındı, bir savaş ritmiyle uğuldadı.

Önemli değil. Ben

hazırım.

"Ne dediğimi unutma, Nila. Önümüzdeki birkaç gün karşılıklı yarar sağlayacak. Öyle davranın." Daniel'a bakan Cut bir elini alına götürdü. "Seninle orada buluşacağım. Yolda yapmam gereken birkaç iş var."

Daniel başını salladı. "Tamam."

"Her şeyi misin?"

"Bizim için endişelenme." Daniel gülümsedi ve ısırın parmaklarıyla kalçamı sıktı. "Kendi başımıza harika vakit geçireceğiz, değil mi Nila?"

İrkildim. Zihnim, geleceğimin ortaya çıkmasını nasıl dair senaryolarla dolup taşı. Yolun ne kadar süreceğini bilmiyordum ama varış noktamıza ulaştığımız anda mahvolmuştum.

Ona hayır diyecek kimse yoktu.

Bana tekrar tecavüz etmeye kalkarsa araya girecek kimse yok.

Ve tekrar deneyecek.

Sol elim kapüşonumun cebinde kayboldu ve iğnenin etrafına dolandı.

Ne yapmaya hazır olmalıyım.

Eğer bu benim işim olan bir aletle katil olmak anlamına geliyorsa, olsun. Cut orada olmayacaktı. Belki de bu Daniel'ı katletmek ve mezarına bir iblis koymak için mükemmel bir fırsattı.

Cut cipin içine doğru eğildi ve Daniel'ı ensesinden yakaladı. Sembolizm benim için kaybolmamıştı. Oğlunu bir hayvanın sorunlu yavrusunu tuttuğu gibi tutuyordu.

"Ona dokunmayacaksın, anladın mı? yatağına yatırın ve koruyun. Bırakın dinlensin. Dinlensin derken, olacıklara hazırlansın demek istiyorum."

Daniel'ı bırakan Cut ellerini kot pantolonunun ön kısmına sildi. "Ona dokunursan, Buzzard, Üçüncü Borç'u talep edecek durumda olmayacaksın. Anladın mı?"

Kalbim dörtmala koştu.

Cut, korkunç bir şekilde istediğim tek kişiydi, ama beni onun iğrenç yavrularından kurtarmıştı. İlk hakkı alamadığım için kıskançlık mıydı? Yoksa hastalıklı bir şovenist koruma mı?

Daniel kaşlarını çattı. "Hiç adil değil. Sen dedin-"

"Üçüncü Borç'u ona ödeteceğimizi söyledim. Ancak, bu *paylaştığımız* anlamına geliyor." Cut'ın gözleri parladı. "Paylaşmadığınızı öğrenirsem, Hawksridge bir tröste kilitlenir ve Jasmine'in varisine gider."

"Siktir!" Daniel gecenin içine baktı, öfkeden kuduruyordu.

Daha katı, daha kuruntulu bir ebeveyn tanımamıştım. Cut iki oğlunu vurmuştu. Annemin mirasına konmak için öz kardeşine yaptığı her şeyi isteyerek yapmıştı. Gülünç yasaları vardı ve kesinlikle vicdanı yoktu.

Yine de Daniel'ı çok zahmetsizce kontrol etti.

Daniel misilleme olarak pufladı, sonra saygıyla yumuşadı. "Tamam baba. Anladın sen onu."

"Güzel." Cut, cipin kapısını çarparak, "Dışarı çıkın," diye emretti. Kapıyı kapatarak geri çekildi.

Araç bir anda boğucu bir hal aldı. Daniel sertçe nefes aldı, öfkesi kokuşmuş duman gibi etrafında kıvrılıyordu.

"Siktiğimin götü. Kurallar. Onunla her zaman lanet kurallar."

"Evet ve bu kuralları hatırlasan iyi edersin."

Gözleri benimkilere dikildi. "Siktir git, Weaver."

Afrikalı bir adam sürücü koltuğuna kayarken, bir suç ortağı da yanındaki yolcu oturdu. Tüfeğinden çıkan metal sesi arabanın tepesine çarptı.

Silah mı?

Neden bir silaha ihtiyacı vardı ki?

Yolcu koltuğundaki muhafız kendi etrafında döndü, siyah teni onu karanlık iç mekanda neredeyse görünmez kılıyordu. Mükemmel bir suikastçı. "Sizi oraya götüreceğiz Bay Hawk. Bu ay çok fazla huzursuzluk yok. Güvenli olmalı."

Gözlerim fal taşı

gibi açıldı. Tehlike.

Her köşeden.

Hawks'tan bir şekilde , İngiltere'ye dönmek için bir mucize dilemem gerekecekti. Baş düşmanım pasaportuma sıkıca sarılmışken yabancı bir ülkede mahsur kalmıştım.

Daniel elini kalçamda biraz daha gezdirdi. "Bunu duyduğuma sevindim. Kampa gidip sevgili Weaver'ımı yatırmak istiyorum, böylece yoğun seyahat programı için tamamen dinlenmiş olacak."

Bir hamlede Daniel'ın elini üzerimden çektim. "Dokunma bana." Daniel nefesinin altından küfretti.

Afrikalı adam bana doğru baktı ve arkasını dönmeden önce bir kez beni süzdü. "Haklısın patron."

Sürücü kontağı çevirdi ve gürleyen motorla birlikte sessizlik ılgık ılgığa yayıldı.

Daniel daha da yaklaşarak aramızdaki negatif boşluğu tehditlerle sildi. "Eğer sana dokunmak istersem; sana dokunurum."

Daniel bacağıma sahiplenici bir şekilde tutup, amımı avuçlayana kadar hızla yukarı, yukarı, yukarı kayarken gözlerimi sıktım. Jethro beni Hawksridge'e ilk götürdüğünde de benzer bir şey yaptığını hatırlayınca boğazımda safra birikti.

Daniel kulağıma sıcak bir nefes verdi. "Artık tamamen benimsin, amcık. Kız kardeşimden . Karışacak kardeşin yok. Sadece ben ve sevgili babam."

Parmakları kotumun dikiş yerine, tam klitorisimin üzerine bastırdı.

Tiksintiyle ürperdim. "Yazık sana, sevgili baban taşaklarını kesti." Kalbimde bir ateş parladı. "Sana bana dokunmaman söylenmişti. Sen yüceltilmiş bir haberci çocuktan başka bir şey değilsin. Gerçekten Cut'ın seni önemseydiğini mi sanıyorsun?" Kahkaham buz gibi yankılandı. "Gerçekten mi Daniel? O sevdi

Jethro ve Kestrel'i seni sevdiğinden daha çok seviyor ve onları vurdu. Senin yerinde olsaydım, bu benim değerim hakkında iki kez düşünmeme neden olurdu."

Parmakları daha da sertleşti. "Jet ve Kes benim yanımda bir hiçti. Her zaman zayıftılar. Ben izleyip öğrenirken hep birlikte oynamak için kaçarlardı."

"Biraz daha nazik olsaydın seni kabul edeceklerini hiç düşündün mü? Onlara bir deli gibi davranmak yerine bir *kardeş* gibi davransaydın?"

Daniel homurdandı. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Jet her zaman korkağın tekiydi ve Kes onu kurtarabileceğini düşündü. Biz Hawk'larız. Yıkılmaz olmamız gerekiyor, tamir edilmemiz değil. Neden reddedilenlerle arkadaş olmak isteyeyim ki? böyle mi?"

Kes ve onun sıcaklığı ve nezaketi zihnimi doldururken kalbim çatladı. "Belki de öyle olsaydın, kurtarılabilir olurdun ve bu kadar tek boyutlu olmazdın."

Daniel kıkırdadı, dişleri karanlıkta bembeyazdı. "Sen kime tek boyutlu diyorsun? Elimde bir sürü numara var, sürtük. Madene gidene kadar bekle." Beni bırakarak parmaklarını iğrenç bir sesle kokladı. "Seni tatmak için sabırsızlanıyorum. Seni sahiplenmek için sabırsızlanıyorum. Şimdilik babama itaat edeceğim. Ama beni zorlamaya devam edersen kimin üzgün olduğunu göreceksin."

Cip ileri doğru savruldu.

Ve hayatımda ilk kez dua ettim.

TELEFONUM ÇALDI.

Birkaç kuş uçtu, tüyleri sırtan ağaçların yapraklarında hışırdadı. Empati hastalığım kanımda zonklayarak yayılıyor, Nila'nın benden uzakta olmadığına dair işaretler arıyordu. İhtiyacım olanı yapmak için zamanım vardı. Tüm bunlar sona erecekti.

Dizüstü bilgisayarın üstünü kapatıp, Florida'daki Saf Yolsuzluk başkanı Kill ile paylaştığım e-posta talimat zincirini durdurarak, telefonumu kaydurdum ve cevapla tuşuna bastım.

Numara, arayanın Hawksridge'de olduğunu gösteriyordu.

Nila mı?

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. *Lütfen, iyi ol.* "Jet konuşuyor."

"Kite, benim." Jasmine'in endişeli sesi hattan geldi ve korkuyu bir anda dağıttı.

Kahretsin.

Kız kardeşimi severdim ama araması iyi bir haber değildi. Yakınlarda olmamasına ve tek bağlantımızın telefon olmasına rağmen, onun panik ve dehşetini hissettim. Benim durumum onun dehşetini artırıyor, doğrudan kan dolaşıma enjekte ediyordu.

Ellerim cihazın etrafında daha sıkı kıvrıldı. "Ne oldu? Nila nerede?"

Jaz hıçkırıklarını yutarken kalbim hızla çarpıyordu. "Onu aldılar!"

Ne?

Bacaklarım beni ayağa kaldırdı. "Onu kim aldı?" Acı alevlenirken iyileşen tarafımı tutarak yüzümü buruşturdum. *Aptalca bir soruydu.* Cevap beklemeden homurdandım: "Onu *nereye* götürdüler? Nereye, Jasmine?"

Gözyaşları sesini lekeledi. "Bonnie bütün sabah ketum davrandı, odamdan çıkmama izin vermedi, üzerinde durmamız gereken önemli şeyler olduğunu söyledi. Aşağı inmeme izin vermedi. Nila'nın odasına gitmeme izin vermedi."

Parmaklarım telefonu ölümcül bir düşman gibi kavradı. "Sadede . Çıkar ağzındaki baklayı, Jaz! Onu nereye götürdüler?"

Jasmine daha yüksek sesle ağladı, kendi kederine gömülmüştü. "Bunu yaptığımı inanmıyorum, Kite. Onun çiçek kesme makasını aldım ve gerçek." Ses tonunda inançsızlık ve korku gizliydi. "Büyükannemizin yanına gittim ve bana söylemezse onu öldürmekle tehdit ettim. Ben de onlar kadar kötü oldum. Cut'la aynıyım!" Hıçkırıkları daha yüksek sesle geliyordu. "Ben de *onlara* dönüşür."

Kahretsin, bunun için zamanım yok.

Zamanını boşa harcamasına duyduğum öfke, onu sakinleştirme ihtiyacımla savaştı. Hayatı boyunca en büyük korkusu bu olmuştu: Cut'a dönüşmek. İnsanlığını unutmak ve borçların, ölümün ve kanın şeytani romantizmine kapılmak.

Sesimi alçaltarak kendimi sakın kalmaya zorladım. O benim kız kardeşimdi. Benim kanım. Nila'ya duyduğum korku, Yasemin'e duyduğum sadakatle eşdeğerdi. "Sen aynı değilsin."

Çadıra koşarak, önceden paketlenmiş temel ihtiyaçların bulunduğu sırt çantasını aldım. "İkimizin de yıllar önce yapması gereken şeyi yaptın. Ne yani onu tehdit mi ettin? Yaptığı şeyler yüzünden öldürmeliydik. Tüm bunların katalizörü o, Jaz. Ne ben, ne sen, ne de Kes. Hiç kimse değil. O."

Zor nefes alarak son dakika ihtiyaçlarımı kotumun cebine doldurdum ve yeni bir plan yaptım. "İşleri koyacağız. Bunu yapmak için öldürmemiz gerekiyorsa, öldüreceğiz."

Jaz hıçkırdı, gözyaşları hâlâ hattı tıkıyordu. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. Artık senin tarafında olduğumu biliyor. Bana bakışı, Jet. Bunca zaman senin asla yapmayacağını bildiğim şeyleri yapmama izin verdi. izin . Tek kız olduğum için beni şımarttı. Ama artık biliyor. Onun hakkında gerçekten ne düşündüğümü biliyor. Bana kazanmamı söylediğin güveni mahvettim."

Sesi kırıldı. "Benden Nila'yı güvende tutmamı istedin. Bana bir görev verdin. Ve bu lanet sandalyeye sıkışıp kaldığım için seni hayal

kırıklığına uğrattım." Çarparak durdum.

Midem bulandı; sesimi düz tutmak ve suçluluk duygusuyla titrememek için içimdeki her şeyi kullandım. "Jaz... benim yüzümden o sandalyedesin. Sana bu kadar yüklenmekle bencillik ettim. Onu güvende tuttun. Bunca yıl Bonnie ile uğraştın. Cut'ın Borç Mirası'nı değiştirmesini sağladın. Bu çok büyük bir şey. Gerisi bana kaldı."

"Hayır, hayır değil."

Ani bir öfke elimi ele geçirdi; bir fidana yumruk attım. "Evet, öyle. Birkaç saat önce onu kollarıma almıştım. En iyisini bildiğimi sanıyordum. Aptalca zamanım olduğunu düşündüm. Ben lanet bir aptalım. Suçlu *benim*. Sen değilsin. Asla sen değilsin. Anladın mı?"

Jasmine cevap vermedi.

Zamanım . Sesim yatıştırıcı bir fısıltıya dönüştü. "Seni teselli edemem. Henüz teselli edemem. Bununla tek başına uğraşıyor olman beni kahrediyor ama Jasmine, ağzındaki baklayı çıkarmanı *istiyorum*. Onu nereye götürdüler?"

Diamond Alley mi?

Devon'daki entegrasyon evi mi?

Nerede?

Jaz kederini bir kenara iterek yüksek sesle burnunu çekti. "Onu *Almasi Kipanga*'ya götürdüler."

"Siktir!"

Zihnim madenimizin görüntüleriyle dolup taşı. Mağaralar ve labirent gibi yontulmuş yollar. Servetimiz oradan gelmişti. Adımız. Unvanlarımız. Sahip olduğumuz her şey topraktan gelmişti.

Almasi Kipanga.

Swahili dilinde Elmas Şahin. "Ne

zaman? Nasıl?"

"Bilmiyorum. Ama onu aldılar. Saatler önce gittiler. Hava trafik kontrolünden kontrol ettim. Uçak Çad'a, oradan da Botswana'ya doğru yola çıkmış. Asla zamanında yetişemezsin."

İçerideki her şey buz oldu, buz gibi. "Ne için zamanında, Jaz? Başka ne biliyorsun ki?"

Açıklıkta volta attım, aklımı kaçırmak üzereydim.

"Bonnie, oraya vardıkları anda Cut'ın ona Üçüncü Borcu ödeteceğini söylemekten büyük gurur duyuyordu. Ve ertesi gün de Dördüncü Borç'u.

Jethro... Son Borç'u hafta sonuna kadar gerçekleştirmeyi planlıyorlar."

Lanet olsun.

Saat dilimlerini ve seyahat mesafesini hesaplarken aklım başımdan gitti.

Şimdi ayrılısam ve hemen bir charter kalksa bile, yine de saatler geride kalırdım. Üçüncü Borç'u önlemek için çok geç kalmış olurdum.

Kalbim kül oldu.

Bunu ona nasıl yapabildim? Yaşadığı onca şeyden sonra. Onu nasıl bu kadar başarısızlığa uğrattım?

Tanrım!

Sırt çantama sarınarak Nila'nın daha fazla acı çekmesine izin vermeyeceğime yemin ettim. Planın canı cehenneme. Zamanlamayı sikeyim.

Vazgeçmeyeceğim.

"Ben halledeceğim." Sesim bir mezar taşı gibiydi. Nila'yı kurtaracağıma yemin ederken bile gerçeği biliyordum. Korkunç, iğrenç gerçeği.

Kes benim yapamadığımı yapmış ve onu Üçüncü Borç'tan kurtarmıştı. Ona sarılmıştı. Onu rahatlatmıştı. Onu tecavüze uğramaktan korurken yanında oldu.

Tüm bunlar boşunaydı. Benim

yüzümden vurulmuştu.

Benim yüzümden hiç uyanmayabilir.

Babamı çıplak ellerimle katletmek istedim. Kalbimi söküp atmak istedim çünkü ne yaparsam yapayım Nila'yı hayal kırıklığına uğratacaktım.

Üçüncü Borcu ödeyecekti.

Ve benden sonsuza dek nefret edecekti.

Acı içinde soluk soluğa kalırken dizlerim titredi. Onu mahkûm etmiştim. Suçlayacağı kişi bendim. Bundan nasıl kurtulacaktı? Onu yalnız bıraktıktan sonra neden beni bir daha istesin ?

Bir daha asla benim olmayacaktı ama babamın onu idam etmesine *asla* izin vermeyecektim.

Altı gün.

Babam hayatımın aşkını altı lanet gün içinde öldürmek istedi.

Planım kızıışmıştı.

Bunu durduracağım.

Bu yüzden yalnız ve istenmeyen biri olarak ölmek anlamına gelse bile.

"Nasıl! Bununla nasıl ilgileneceksin?" Jasmine çığlık attı. "Lanet olası Botsvana'dalar, Kite!"

Çenem kilitlendi ve Wings'e doğru hışımla ilerledim. Ağaçların saklanmış, itaatkâr bir şekilde duruyordu. Ne bağlıydı ne de eyerlenmişti, yaklaştığımda başını kaldırıp baktı. Siyah gözleri kadim bilgilerle parlıyordu, çok zeki, çok empatikti. Kargaşamı hissetmişti. Ona ne sormak üzere olduğumu biliyordu ve hiç tereddüt etmedi.

Bana doğru ilerleyen dev hayvan, binmem kendini yana yatırdı. İp ya da dizgin yoktu, sadece insan ve hayvan arasında bir bağ vardı.

"Dünyanın öbür ucunda bile olsalar umurumda değil. Peşlerinden gideceğim."

Wing'in yelesinden bir avuç tutarak telefonu çenemin altına sıkıştırdım. Sayısız kez yaptığım pratik bir hareketle dik bir şekilde sıçradım ve bacağımı Wing'in sırtına doğru salladım.

Yan tarafım sızladı ama rahatsızlığımı görmezden geldim ve Nila'nın bensiz salona dönmesine neden olarak ona verdiğim acıya odaklandım.

Aptalca. Çok aptalca.

Wing'in ipeksi kürkü kotuma hiç sürtünmedi. Ben eyersiz ata binerek büyüdüm. Atımla bir ilişki kurmak için birçok gece harcamıştım. İtaat eder ve istediğim yere uçardı.

Oturduğum anda dörtmala koşmaya başladı. Kalçalarımınla kavrayarak eğ.

Koş.

Daha hızlı.

Wings salona doğru uçarken sırt çantam sırtıma çarptı. Rüzgâr Jasmine'in sesini çaldı ama yeterince yakaladım. "Jethro, ne yapacaksın?"

Öğle güneşi Hawksridge'i ısıtıyor, seçimlerimle ve dönüştüğüm kişiyle alay ediyordu. Bunun yakında biteceğine yemin ettim. Nila kollarımda olacaktı. Kardeşim komadan uyanacaktı. Kız kardeşimin sonunda huzur bulacağına.

Düzeltilecek çok şey var.

Silinecek çok fazla mutsuzluk var.

Kanatlar daha fazla güç topladı, padoktaki herhangi bir kurşundan daha hızlı ateş etti. Bacaklarım kasıldı, kalbim çarpmaya başladı ve öfkem kreşendo yaparak nefes alınabilir bir varlığa dönüştü.

Cut son hatasını yapmıştı.

Senin için geliyorum.

"Onun peşinden gidiyorum, Jaz. Ve bu sefer, bu işi bitireceğim."

ELMAS ALLEY elmasların tasnif edildiği, dev spot ışıklarından sonsuz güneş ışığının yağdığı yerse, *Almasi Kipanga* da onları yaratan topraktaki yara iziydi.

Havaalanından buraya kadar olan tüm yolculuk Daniel elini dizime kenetlemişti. Kızgınlık ve tiksinti içinde kıvranmıştım ama tartışmamış ya da konuşmaya .

Söyleyecek çok şeyim vardı.

Ama her kelime sadece daha fazla cezanın habercisiydi.

Ayrıca Daniel konuşmayı hak etmiyordu. Çoktan ölmüş olduğunu göremeyen kayıp, küçük bir çocuktı. O bana zarar vermek üzere olan bir Şahin olabilirdi ama ben yuvasında onu ısırıp zehirlemek için bekleyen bir engerek yılanıydım.

Zamanım vardı.

Gizliliğim vardı.

Bekleyeceğim.

Şoför tek bir hece bile konuşmadan sessiz gecede bize eşlik etti. Yolcu koruması hiç dinlenmedi, camdan dışarı baktı, refleksleri irkildi ve parmağı birden fazla kez silahın tetiğine gitti. Özellikle de kırmızı ışıklarda durduğumuzda ve toprak yollarda ilerlediğimizde.

İnsan meşguliyetini seyreklikle takas ettiğimizde, bir palayı kınından çıkardı ve saygıyla dizlerinin üzerine yerleştirdi. Yıldız ışığı ön camdan yansıyarak kararmış bıçağı öptü.

Kornalar ve ulumalar banliyö seslerinin yerini alarak omurgamda bir önsezi yarattı.

Cipin içinde güvendeydik... ama dışarıda... dışarıda öldürme konusunda bizden çok daha donanımlı hayvanlar besleniyordu. Dışarıda avlandılar; onların sarı gözleri farlarda parlıyordu.

Afrika'nın derinliklerine doğru yorgunluğum buharlaştı. Sürücü ve yolcu bana bol miktarda adrenalin verdi, ben de onların uyanıklığından beslendim. Burada yaşıyorlardı ama rahat değillerdi. Her an tetikteydiler. tüm yolculuk boyunca.

Benim görmediğim neyi görmüşlerdi?

Benim asla yaşayamayacağım neyi

yaşamışlardı? Bilmek istemedim.

Dördümüz birlikte ama ayrı ayrı seyahat ettik; her birimiz kendi düşüncelerimize ve yolculuklarımıza dalmıştık.

Zorlukla kapatılmış yollardan çıkıp çakıllı patikalara girdiğimizde, kaslarım endişeden kasıldı.

Her çarpmada irkildim. her kıkırtısında ve aslanların her hırıltısında korkuyla gözlerimi sıktım. Rehberlerimizin taşıdığı silahlar beni zapt etmek için değildi; dışarıda her ne varsa bizi tüketmesini önlemek içindi.

Uygarlık artık yoktu. Hayatta kalmanın zenginliğin önüne geçtiği ve sağduyunun aptallığa galip geldiği doğanın kalbine girmiştik.

Hawk bölgesinin korkunç cehennemine girdiğimizde, uzun farlar vahşi doğayı aydınlattıkça karanlıkta daha fazla hayvan gözü parıldadı. Yırtıcı bir hayvanın parıltısı ve avın ciyaklaması gecenin içinde yankılanırken kalbim kaburgalarımın çarptı. Zavallı bir yaratık benden sadece birkaç metre ötede öldü.

Sırada ben varım.

Önce ben öldürmeseydim.

Daniel kıkırdadı, zavallı bir hayvanın akşam yemeği olacağı düşüncesiyle dudaklarını yaladı.

Parmaklarımı tiksintiyle kıvırdım ve karşı pencereden dışarı baktım. Orada, dikenli ağaçları ve güneşin dövdüğü araziye belli belirsiz seçebiliyordum. Ay ışığının gümüş rengi Afrika'nın günahlarını affettiriyordu ama tehlikesini gizleyemiyordu.

Kurumuş bir nehir yatağını geçtikten ve ölüm ovalarında gezindikten sonra nihayet kalıcı bir kampa çekildik.

Şoför yavaşladı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen kapılardan geçti. Tüm gücüm ve öldürülmeden önce öldürme konusundaki kararlı güvenime rağmen, yalanı daha fazla yutamazdım.

Sonunda buranın bir madenden daha fazlası olduğunu anladım. Hawk mülkünden daha fazlası. Onların zenginliğe giden biletinden daha fazlası.

Burası benim mezarımdı.

"Ofisimize hoş geldiniz." Jeep durur durmaz Daniel kapıyı açtı. Parmaklarıyla emniyet kemerime bastırıp beni kurtardı, sonra bileğime sarılıp beni koltuktan çekti. Kapıdan dışarı kaydım, uzun süre oturmaktan işe yaramayan bacaklarım uyanınca biraz tökezledim.

"Neredeyiz biz?" Gerindim, gözlerim kampın üzerinde dans ederken omurgamdaki bükülmeleri çalıştırdım. Bir grup nakliye konteyneri ofise dönüştürülmüş, saz çatılı ahşap barakalar dış mahalleleri süslüyor ve çamurlu yollar zorluk ve zahmetten bahsediyordu. Kampın Ay, çalılara asılı sulu ışıklar ve evlerden yayılan elektriğin parlak sıcaklığıyla rekabet ederek biraz aydınlık sunuyordu.

kime ait olduğunu bilmeseydim, hoş karşılanabilirdi. I Afrika'ya ilk kez gitme düşüncesinin tadını çıkarmış olabilirim. Bir safariye çıkmak ve korktuğum yaratıklara, organize bir turun güvenli ortamında tanık olmak.

Bunun yerine, tek yapmak istediğim koşmaktı - bizi çevreleyen çitlere tırmanmak ve sınırlarda dolaşan keskin dişli aslanlarla şansımı denemek.

En azından bana ne yapacaklarını biliyordum.

"Sağır mısın yoksa sadece aptal mısın?" Daniel sanki tüm cevapları içinde barındırıyormuş gibi alana baktı. "Burası sıfır noktası. İlk elmasın bulunduğu yer. "Ailenin geleceğinin, ilk elmasla gölgelendiği yer. benim." Zalim parmaklarını bileğimde sıkarak beni kampın içine doğru yürüttü.

Otuz ila kırk kadar baraka ve çadırın bölgeyi süslediğini tahmin ediyorum. Yedi kadar konteynır ise üstlendikleri işleri denetliyordu. Etraftaki çit eski bir yorgan gibi yamalıydı; yakın zamanda değiştirilen ahşap ve değiştirilmesi gereken diğer ahşaplar. Her şey güneşten kavrulmuş ve toz içindeydi.

Ama vahşi bir havası vardı. Ev gibi bir hava.

Her nasılsa, burada yaşayan insanlar sahip oldukları şeylerden en iyi şekilde yararlanmış ve burayı sadece bir madenden daha fazlasına, bir mabede dönüştürmüşler.

Göz ucuyla, tanık olacağımı hiç düşünmediğim bir şey gördüm.

Daniel rahatlamış gibiydi.

Omuzları düzeldi. Görölmek ve fark edilmek için duyduğu vahşı arzu yatıştı. İçindeki delilik burada bulduğu özgürlükle susturuldu. Belki sadece bir psikopat değildi. Belki de ona tek boyutlu dediğimde yanlış .

Tıpkı Jethro'nun bana olan şehvetini ve Kes'in nezaketini müttefikim olmak için kullanarak onu kırdığım gibi, Daniel'a da aynısını yapmaya çalıştım. "Burayı seviyorsun."

Gözleri benimkilere kaydı. "Kapa çeneni, Weaver."

"Hayır. Bilmek istiyorum. Beni tamamen kendine sakladın, Daniel. Cut istediğim her şeyi sorabileceğimi söyledi. Pekala o zaman, ilk sorum seninle ilgili."

Sanki onunla isteyerek bir sohbeta girdiğime inanamıyormuş gibi ağzı bir karış açık kaldı.

Bu doğru.

Beni gör.

*Dinle
beni.*

*Hisset
beni.*

O zaman belki bana zarar vermeye çalışmazsın.

Hayalperest bir düşünceydi ama belki, sadece belki, işe yarayabilirdi.

Tıpkı kardeşine olduğu gibi.

"Bu bir çeşit numara mı?"

Başımı salladım. "Numara yok." Elinden tutup çekerek onu kampın ortasında durmaya zorladım. Büyük bir ateş çukuru toprağı kömürleştirirken, kesilmiş kütükler oturma yeri olarak kullanılıyordu. "Burayı seviyorsun. Neden?"

Gözleri karardı ama cevap verdi. "Çünkü Hawksridge'den uzakta."

"sevmiyor musun?"

"Ben öyle bir şey demedim." Öfkesi alevlendi.

Satır aralarını okumaya çalışarak geri adım attım. "Burayı Hawksridge'e tercih ediyorsun ama... Neden?" Ani bir anlayış . "Çünkü burayı kendinin, Hawksridge'i ise Jethro'nun yeri olarak görüyorsun."

Elini yakamın etrafına dolayarak . "Yanlış, kaltak. Hawksridge benim. Jethro öldü. Hatırladın mı? Vuruldu. Soğuk ve

gömülü." Kalbim ısınırken sırrımı sakladım, gerçeğin içinde yuvarlandım. *O yaşıyor.*

Parmaklarımı bileğine dolayarak, o boğazımı hapsederken ben de onu tuttum. "Artık senin - tabii uslu durur ve Cut'ın dediklerini yaparsan. Ama bir şey bana burada her zaman daha mutlu olduğunu düşündürüyor." Başımı eğdim. "Nedenmiş o? Bonnie'den uzakta olduğu için olabilir mi? Jasmine buraya gelmediği için olamaz. Seninle pek görüşmüyorum ama o zararsız biri."

Sanki.

Jasmine beni korkuttu.

Cevap vermedi, beni geri itti ve ellerini sildi.

Tekrar denedim. "Jethro durumu yüzünden yaralandı. Jasmine anlamadığım bir şey yüzünden devre dışı bırakıldı. Barışı koruduğu için Kes'e müsamaha gösterildi. Ama sen... sen..." Nefesim kesildi. "Biliyorum. Sen bir hataydın. Üçüncü oğul, zaten iki varisi olan bir mirasın gereksiz yedeği."

Daniel aniden patladı. Avuç içi yanağıma çarptı. "Kapa çeneni. Ben. Değilim. Bir. Hata."

Acıya karşı nefes nefese kaldım, bir ısı okyanusuyla savaştım.

Bana vurabilirdi. Ama bunu inkar edemezdi. Tartışma şekli geçmiş ve inancı ile zonkluyordu. Ona kaç kez böyle denmişti? Kaç kez ailedeki yerini sarsmış ve onu bu kötü yaratığa dönüştürmüştü?

Yanağımy tutarak mırıldandım: "Senin bir hata olduğunu düşündüğümü söylemedim. Bu yüzden mi burayı tercih ettiğini sordum." Alev alev yanan tenimi ovuşturdum. "Sen onun çocuğusun. Tüm çocukları gibi. Sana kendini onlardan daha az hissettirmek doğru değildi."

"Şu lanet psikanalizi bırak. Ne sikimden bahsettiğini bilmiyorsun." Bileğimi tekrar sıkarak beni büyük bir branda çadıra doğru çekti.

Onunla gittim - başka ne seçeneğim vardı ki? Ama artık düşmanımı daha iyi anlıyordum. Çocuksu nefretini. Kontrolden çıkmış mizacını. Yalvaracak bir ruhu olmayabilirdi ama bir zamanlar vardı. O sadece bir çocuktu. Kabul edilmek için elinden gelen her şeyi yapan istenmeyen bir çocuk.

Jethro ile benzerlikleri kaçmadı. Tek fark, Jethro'nun sonunda değişmesine, gelişmesine... kendi değerini görmesine izin vermesiydi.

"Sana ilk söyleyen Cut değildi, mi?" Ağzımdan çıkanlara engel olamıyordum. Ama Daniel'ı yenebilecek kadar anlamak için tek şansım bu olabilirdi.

Bakmak için dönmedi; adımları daha hızlı ilerledi. "Kapa çeneni. Ben seni zorlamadan önce."

"Bonnie', değil mi? Senin bir hata olduğunu söyleyen oydu."

Ne yapıyorsun?

Hızımız arttı ve gözlerim kaçış yollarını aradı. Birkaç basamak tırmanarak etrafı saran güverteye çıktığımızda, kumaş çadırın geçici bir mesken olmadığını gördük. Toprak tarafından yutulmuş ve arazinin bir parçası haline gelmişti. açık hava sandalyeleri, veranda, iç resepsiyon odası, yatak odası ve banyo ile manzara.

Daniel zorlukla nefes alarak eğildi ve beni çamurdan halıya sürükleyerek girintili geniş bir yatak odasına doğru ilerledi. Bakışlarım hemen yatağa kaydı.

Kalbimi yuttum.

Daniel kıkırdadı. "Eğer soru sormak istiyorsan, önce gerçekleri öğren. Evet, önümde iki erkek kardeş olduğu için belaya gireceğini hep biliyordum. Evet, planlı ve Cut bana hayatımın lanet bir hediye olduğunu ve şükretmem gerektiğini söylemekten büyük zevk alıyordu. Ama onun böyle bir piç olmasının nedeni bu değil."

biraz mesafe koyabilmeyi dileyerek, "Neden?" diye fısıldadım.

Daniel bir adım daha yaklaşarak göğsünü benimkine bastırdı. "Çünkü onu sevmedi. Ne yaparsa yapsın onu hiç sevmedi. Ve bu onu mahvetti."

"Onu kim sevmedi ki?" "Rose."

"Rose kim?"

"Peter'ın

karısı."

"Peter?" Zihnim yarım yamalak hatırladığım anılara dalıp gitti.

Daniel homurdandı, "Lanet olsun, sen aptalsın. Cut'ın kardeşi. Bonnie bu yüzden bizi hiç sevmeydi. Bizim var olmamamız gerekiyordu. Anladın mı? Cut, Peter'ın karısını onun arkasından çaldı. Onu hamile bıraktı."

Ağzım açık kaldı. "Cut onu bu yüzden mi öldürdü? Sadece mirasa değil, varislere de olmak için mi?"

Daniel başını salladı. "Hayır, onu öldürdü çünkü Bonnie öyle yapmasını söyledi. Cut ona ihanet etmiş gibi davranıyor ama Rose'un hamile olduğunu öğrenince oyunu değiştirdi. Her zaman oyunu değiştiriyor."

Aklım karıştı. "Yani-"

"Artık soru sormak yok." Çenemi tutarak beni yatağı bakmaya zorladı. Kara kahkahası zorlama ama şeytani geliyordu. "Bunu çok yakında kullanacağım." Beni itti, dizimi metal bardaklar ve su sürahisi olan bir sehpaye çarparken kıkırdadı. Sürahi sallandı, soğuk sıvı kot pantolonumun paçalarından aşağı döküldü ve yerde birikti.

"Tanrı aşkına, Weaver." İlerleyerek ensemden tuttu ve beni dağınıklığın üzerine eğilmeye zorladı. "Az önce ne yaptığını gördün mü?"

Bana haliya işeyen bir köpekmişim gibi davrandı.

Tüm konuşmalar ve sorular ortadan kayboldu. Davranışları, gösterebileceğı herhangi bir zayıflığı gizliyor, bana herkesin sorunları olduğunu, herkesin iskeletleri ve sırları olduğunu akıllıca hatırlatıyordu, ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan geçmişinize *rağmen* nasıl bir insan olduğunuzdu. Ve Daniel'in değişmeye hiç niyeti yoktu.

"Temizle şu pisliği."

Markiz içeri girdi, Daniel'in beni bu kadar sert tutmasını umursamıyordu. Sanki kabul edilebilir bir şeymiş gibi başını salladı ve bavulumu yatağın yanına koydu. Tek kelime etmeden tekrar gitti.

Kısa saçlarımı yumruklayan Daniel beni kaldırdı ve ağzıma kötü bir öpücük kondurdu.

Ne-

Kusmak istedim.

Beni bıraktığında, dilimi ısırarak geri . "Sadece
-"

"Yeterince dinledim. Bir kelime daha Weaver. Lanet olası bir kelime daha." Yerdeki su birikintisini işaret ederken eli titriyordu. "Şunu temizle ve bir duş al. Leş gibi kokuyorsun. Babam döndüğünde küçük buluşmamız için senin ve bu yatak odasının temiz olmasını bekliyorum."

Dişlerimi gösterdim. "Kendini dokunulmaz sanıyorsun Daniel Hawk, ama sana söyleyeyim. Öyle değilsin. Seni biraz daha iyi anlıyorum ama bu bana tecavüz etmene izin vereceğim anlamına . Bu gece, yarın ya da ertesi gün olabilir ama canını yakacağım. Ben-"

Yüksek sesle gülerek sözümü kesti. "Böyle aptal bir Weaver'dan böyle aptalca sözler. Ben neye inanıyorum biliyor musun? Bu gece seni beceriyor olacağım.

Yarın, seni incitiyor olacağım. Ve ertesi gün, dünyanın en zengin mülklerinden biri bana miras kalacak çünkü sen ölmüş olacaksın. Artık *hata* ben değilim. Ben seçilmiş . O yüzden çeneni kapa ve benim için hazırlan." Beni tekrar öptü, kokuşmuş dili ağzıma girmeye çalışıyordu.

Midem bulandı bir çılgınlık anında dudaklarımı açıp yalamasına izin verdim.

Sonra ısırdım.

Sert.

Çok, çok zor.

Bakırımsı kan tat alma tomurcuklarımı renklendirdi, çekilen ilk kanı muzaffer bir şekilde sıçrattı. Ve bu benim kanım değildi.

"Siktir." Beni geri çekti. Parmakları saçlarımı yırtarken kafa derimde acı patladı. "Bunu bir daha yaparsan uyanamazsın."

"Göreceğiz."

Bana sürtünerek, bir canavar gibi içime çekti. "Babama itaatsizlik etmemi mi istiyorsun? Seni burada, hemen şimdi becermemi ister misin?" Onun Burnu tenimi ürpertti. "Bir kelime daha dizlerinin üstüne çökersin."

Korkunç görüntüler karşısında öğürdüm ama bir şekilde misilleme yapacak cesareti buldum.
Korku gösteremezdim. Bir daha asla korku göstermeyeceğim.

Şeytani suratına güldüm.

Daniel'ın gözleri benimkilerle buluştu, kapüşonlu ve manikti. "Sikimi mi istiyorsun Weaver? Beni bir daha kızdırırsan sana memnuniyetle veririm." Dudaklarıma bekledi. Ereksiyonu karnımın alt kısmına yapışmıştı.

Dehşetimin üzerine basarak ters ters baktım. "Bana dokunursan ölürsün. Cut ona itaatsizlik etmenden hoşlanmayacak. Hata olmaya geri döneceksin. İstenmeyen.
Gereksiz olan."

Jethro.

Kerkenez.

Cut Daniel'ı da öldürecek

miydi? Üç mirasçıdan

hiçbirine.

Daniel şehvet dolu bir öfkeyle titredi. "Seni lanet olası-"

"Devam et ve beni becer ama babanın vurduğu üçüncü oğul olacaksın."

Dondu kaldı.

En uzun saniye boyunca diktik. Vahşi doğanın sesi ve sığ nefes alış verişlerimiz bizim serenadımızdı.

Sonunda beni fırlatıp attı ve çıkışa doğru hışımla yürüdü. "Ben o kadar deli değilim. Sen de bir kurşuna değmezsin. Bekleyeceğim."

Kaslarımın titremesine engel olamıyordum.

Tanrı'ya şükür.

Çok ileri gitmiştim. Onunla alay ederek aptallık etmiştim. Bana tecavüz etseydi bu benim hatam olurdu. Ama onun derisinin altına girmiş ve dengesini bozmuştum. Ona, yapraklarını koparıp ayakkabısının altında ezebileceği bir şebboy olmadığımı göstermiştim. Dikenlerim, iğnelerim, vereceğim acılar vardı.

Yumruğu çadırın kapağını kavradı ve şiddetle titredi. Dönerek soğuk bir şekilde gülümsedi. "Çok sabırlı davranıyorsun, küçük Weaver. Bütün bunları biliyorum sorular beni çıldırtmak içindi. Sikimi ne kadar istediğini biliyorum, bunun için adeta yalvarıyorsun." Gözleri kısıldı. "Bunun Jet'e nasıl hissettireceğini düşünüyorsun? Cesedinin daha yeni soğumuş olduğunu bilmek ve senin onun küçük kardeşini becermek istemen?"

Dilini şaklatarak bana bir öpücük kondurdu. "Bu kadar sabırlı olduğun için seni ödüllendireceğimden emin olabilirsin. Daha sonra çığlık atmak için çok fazla *ikna* bekle."

Ben küfürler savuramadan, o gitmişti.

Sonsuza kadar orada durdum, kendime sarıldım. Dizlerim titriyor, beni yere düşürmekle tehdit .

Ne yaptım ben?

Az önce ne yaptığımı biliyordum.

Geleceğimi daha da kötüleştirmiştim.

Neden? Neden onu kıskırttım?

Çünkü bu . Son. Buradan geri dönüş olmayacaktı. İkinci bir şans olmayacaktı. Benden alacaklardı. Vermek zorunda olduğum her şeyi parçalayacaklardı. Ve Tanrı'dan, her şey bitmeden onlardan alacağımı umuyordum.

Uyuşmuş parmaklarımla kapüşonumun cebinde sakladığım örgü şişimi okşadım.

Güçlü kalın. Savaşmayı bırakma.

Daniel'in silueti çadırın dışını süslüyordu. Markiz'in parmaklarını. Hantal formu emirleri bekleyerek yaklaştı. "Burada dur. Silahını kuşan. Kaçmaya çalışırsa, vur onu."

Gözyaşlarım kabarmaya çalıştı ama onları aşağı ittim. Burası Hawksridge değildi. Daniel Jethro değildi. Ve bu artık bir oyun değildi. Kesin gerçek saklanamazdı: Boka batmıştım.

Markiz başını salladı. "Doğru-o."

Daniel başını tekrar çadıra sokarak sırttı. "Bil diye söylüyorum, eğer kaçmaya çalışırsan Jethro ve Kes'in kurşunla öldüklerinde ne hissettiklerini anlayacaksın. Bu nasıl bir masal?"

Tozlu zemine sıçrayıp oradan ayrılırken botları güvertede çıtırdadı. Marquise kafasını içeri uzattı ve kapının sivrisinek perdesini kapatmadan önce bana soğuk bir gülümseme verdi.

Silahını çekip bana sırtını döndü. Tek başınaydım.

Sonunda.

Hiç vakit kaybetmedim.

Cut'ın ne kadar süreceğini bilmiyordum ama yeterince uzun olmayacaktı. Eskiden olduğum kıza dair tüm duyguları ya da kalan ipuçlarını kapatmam ve acımasız bir katil olmaya hazırlanmam gerekiyordu.

Bavulumu kaptığım gibi yatağa ve fermuarını açtım. Her giysi ve eşya darmadağınktı. Daniel toplanmamı emrettiğinde, katlamak en önemli öncelik değildi.

İçine silah dikilmemiş giysileri yere atarak, yakasına bir neşter saklanmış polar ceketini ve bel bandına bir çift hassas makas sokulmuş tozluğu aceleyle seçtim.

Daniel duş almamı mı istedi? Olur. Duş alırım.

Ben hazırlanırdım.

O döndüğünde ben de savaşa gidecektim.

EKONOMİ SINIFI.

Kamu havayolu.

Benim gibi bir adam için olabilecek *en kötü* ortam.

Çenemi sıkarak koltuğumda büzüldüm; bana öğretilen egzersizleri hatırlamak için geleni yaptım.

Kendi düşüncelerime odaklanıyorum.

İçinizdeki acıya odaklanın. Çimdikleyin, dilimleyin, o bariyeri koymak için ne gerekiyorsa yapın.

Sıradan etkilere odaklanın: okumak, doğaya bakmak. Bir

inilti yuttum.

Hiçbiri işe yaramadı.

Uçakta etrafıma bakarken, durumum memleket özlemi, pişmanlık, heyecan, kayıp ve korkudan etkileniyordu. Her insanın kendi düşünceleri vardı ve bu düşünceler küçük alanda kamikaze gibi uçuyordu.

Gözlerimi sıkarak buzuma odaklandım. Cut beni yetiştirirken tek bir şeyi doğru yapmıştı. Bana nefrete ve bencilliğe odaklanmayı, herkesi, acılarını bile dışlamayı öğretmişti.

Ders kolay olmamıştı. Kayarsam ya da başaramazsam, yükü Jasmine çekiyordu. Cut sevdiklerimin acısının beni üç kat daha fazla etkilediğini anlamıştı. Bir bakıma, beni disiplin ve kontrol duygularını dinlemeye zorlarken, kız kardeşimin ıstırabını ve mutsuzluğunu bloke etmek, bana başkalarından gelen felç edici duyguların akışıyla mücadele etme gücü verdi.

Gözümün önünde incinirken bile.

Kendi acıma katlanabiliyordum ama onunkine gelince.

Tıpkı Nila'ya katlanamadığım gibi, şimdi onu seviyorum.

Bu anıları bir kenara iterek kar kapsülüne yeniden girmek için elimden geleni yaptım, ancak buz dalları kalbimin etrafında yol alırken bile düşüncelerimin merkezinde bir kişi vardı.

Jasmine.

Benim yüzümden bir daha asla yürüyemeyecekti. Nila dün gece ahırda gitmem için bana yalvardığında onu terk edemememin bir başka nedeni de buydu. Kes ve Jaz'a her şeyimi borçluydum çünkü onlar olmasaydı yıllar önce ölmüş olurum.

Belki de yıllar önce ölmeliydim.

Belki Nila güvende kalırdı ve Kes hayatı için savaşıyor olmazdı.

Sırada Kes olacaktı. Eğer Cut Borç Mirası kurallarına uysaydı -olduğu gibi güce aç bir piç haline gelmeden- ilk çocuk öldüğünde sözleşme yerine getirilemezdi ve hem Kes hem de Nila özgür olacaktı. Nila, Kes ve Nila'dan uzakta biriyle evlenmiş olacaktı.

Hawks ve onun kadar güzel bir kız çocuğu doğuracaktı.

Sadece bir nesil sonra mahvolmak için.

Geliştirmeye çalıştığım buz çözüldü ve beni perişan bir halde bıraktı.

Gelecekteki borçların düşüncesi değil, Nila'nın evli ve başka biriyle mutlu olduğu düşüncesi beni canlı canlı öldürdü.

O benimdi. Ben de onun. Birbirimize aşık olmamız ve bu işi bitirmemiz gerekiyordu.

Tıpkı lanetli atam Owen ve aşkı Elisa'nın asla yapamadığı gibi.

Siktir, Nila.

Ayrı kaldığımız saatler boyunca neler yaşamıştı? Onu yüzüstü bıraktığımdan beri ona ne yapmışlardı?

"Meyve suyu?"

Gözlerimi açtım ve hostese baktım. Duyguları iş tatmini ve klostrofobi arasında gidip geliyordu. Seyahat etmeyi severdi ama yolcu beklemekten nefret ederdi. Eğer onu daha iyi dinleseydim, çoğu şeyini öğrenebilirdim. ve hayatı hakkında çok şey tahmin etti.

"Hayır." Pencereden dışarı baktım. "Teşekkür ederim."

Gökyüzünün karanlığı her birkaç saniyede bir kanat ucundan gelen kırmızı bir parıltıyla aydınlanıyor, benim düzensiz kalp atışlarımla aynı zamana denk geliyordu.

Jasmine'in beri sakinleşmemiştim.

Garaja doğru dörtlüye koşuktan sonra Wings'i ahıra geri dönmenin yolunu bulması için bıraktım ve onu farklı bir at gücüyle takas ettim. Harley'im öğleden sonra güneşinde hırıldayarak beni garaj yolundan aşağıya ve havaalanına doğru fırlattı.

Flaw'ı aramayı düşünmedim. Kız kardeşime planımı anlatacak vaktim yoktu.

Tek odaklandığım şey havaalanına gitmek ve bir charter kiralamaktı.

Ancak, korkan kalbim yerine beynimi kullanmalıydım. Günün o saatinde kiralık ya da özel uçak yoktu. Nöbetçi pilot da yoktu. Uçmak için rüşvet verecek kimse yoktu.

Aceleyle Heathrow'a gidip Güney Afrika'ya giden ilk uçağa binmekten başka çarem yoktu. Havaalanına gitmek, bilet almak ve en hızlı servis konusunda tartışmak çok değerli zamanıma mal olmuştu.

Zamanım .

Hızlı rotalar yok. Özel uçak yok.

Tek seçeneğim, varış noktama ulaşmadan önce üç aktarma yapacağım sıkışık, fazla rezervasyonlu bir uçuştur. Yirmi dört saat bekleyip özel bir jet kirallasaydım bile, uzun mesafeli ticari uçuş daha hızlı olurdu.

Ben de bir bilet

aldım. Nila'ya mesaj

attım:

Kite007: Geliyorum. . Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yap. Seni çok seviyorum.

Cevap vermemişti. Cep telefonunu alabilseydi bile gökyüzünde çekmezdi. Ve eğer Cut telefonu ondan çaldıysa, geldiğimi ona haber veremezdim.

Sorunlarla dolu geleceğimde bir sorun daha.

Sevdiğiniz birinin hayatından endişe ederken uçmak yeterince kötüydü. Ama empatik durumla ve iyileşmekte olan bir kurşun yarasıyla uçmak yüz kat daha kötüydü.

Her kalkışta ve inişte, her havaalanında ve takside, insanlığımı daha fazla kaybettim ve kana susamışlığa odaklandım, vardığımda Cut ve Daniel'a ne yapacağımı planladım.

Geniş açık alanların ve boş Afrika ovalarının vaadi, uçak çılgınlığı içinde aklımı başımda tutmama yardımcı oldu.

Uzun süreler boyunca kamusal alanlardan hep kaçınmışımdır. Nila ile Milano'dan uçarken yıllardır ilk kez acı çekiyordum. Tüm amaçlar için, Nila hayatıma girmeden önce bir münzeviydim. Hawksridge benim sığınağım, Diamond Alley ise ofisimdi. Yabancılarla kaynaşmaya ihtiyacım yoktu.

Yolcuların birbiriyle çelişen duygularının bir başka girdabı, çıkışı olmayan küçük bir uçak gövdesinde sıkışıp kalmıştı. Onları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Elimden geleni yaptım. Nefretimi geliştireyim ve tek düşünceli kararlılığın bana huzur vermesine izin vereyim.

Bir saat önce sipariş ettiğim konyanın peçetesini kaptım ve kalbim iki çalışırken peçeteyi parçaladım. Yan tarafım böğürdü ve alnımda bir ateş belirdi. Nila'nın ne kadar ileride olduğunu hesaplarken zaman çizelgeleri ve geri sayım saatleri zihnime üşüştü.

En iyi ihtimalle sekiz ila

dokuz saat. Daha da kötüsü,

10-12 saat.

Nila acı ve tecavüzden kurtulmuş olabilir.

Hala zamanı olabilirdi.

Ama Atlantik Okyanusu üzerindeki yolun dörtte üçünde, dakikalarımın biliyordum.

Almasi Kipanga'ya varmışlardı. Tek

başınaydı.

Devasa bir madenin ağızında durdum.

Toprağın dişleri genişçe esnedi, dili ve bademcikleri kürekler ve kazıcılar tarafından kesildi, iç organları avlanmak için gece gökyüzüne maruz kaldı elmaslar ve zenginlik.

Çukura bakmak bir yeri acıtiyordu. Bu kırık için değildi İstenmeden çürümeye terk edilen ağaçlar ya da çamurda çalışan siyah tenli işçiler. Bozulma ve soygunun durgun havası değildi. Elmas gibi değerli ve nadir bulunan bir şeyin -dünyanın binlerce yılda yarattığı bir şeyin- hiçbir lütuf ya da teşekkür olmaksızın böylesine duygusuzca çalınmış olmasının verdiği üzüntüydü.

"Etkileyici. değil mi?" Cut kolunu omuzlarıma attı. İrkildim

ama uzaklaşmadım.

Yapabildiğimden değil.

Kaba bir ip bileklerimi ısırdı, beni almaya geldiğinde Cut tarafından sıkıca

Üçüncü Borç'un Cut her ne işle uğraşıyorsa o işten döner dönmez yerine getirilmesini bekliyordum. Yatağın üzerine oturmuştum.

Gözlerimi çadırımın girişinden ayırmadan gizli örgü iğnesiyle parmaklarımı oynatıyordum.

Midem homurdandı. Enerjim tükenmişti. Ama uykuya dalmayı reddettim. Kabusumla uyanırken yüzleşecektim.

Tek yolu buydu.

Serin Afrika gecesi tenimi kemiriyordu; aslanların uğultusu kumaş evin içinde yankılanırken tüylerim diken diken oldu.

Sesleri çok yakın geliyordu. Çok aç.

Sonra, bir anda, sanki orkestra şefi gülen sırtlanlar, zebralar ve baykuşlar dörtlüsü oluşturdu.

Hayvan şarkısı stres seviyemi korkudan titreyene kadar yükseltti. "Beni dinliyor musun?" Cut'ın sesi düşüncelerimi yarıp geçti. I Uzun zamandır dinlenmemiş ya da uyumamıştım; tepkilerim halsizdi.

Gözlerimi kırptım. "Miktar hakkında bir şeyler söylüyordun ve ne kadar _."

"Hayır!" Bileklerimdeki ipi çekiştirdi. "Sana *Almasi Kipanga*'nın ne kadar derine indiğini anlatıyordum. Yüzyıllardır süren madencilikte, damarlar ve taş damarları bulduk. Genişletmeye devam ediyoruz ve maden şu anda yerin yarım kilometre altında. Bunu anlayabiliyor musunuz?"

Başımı salladım. Tek düşünebildiğim ne kadar karanlık ve klostrofobik . Sayısız domino taşı gibi düşüp içindeki herkesi boğmayı bekleyen bir mezar.

Daniel gülümsedi. "Bu yıllarca süren bir kazı. Milyonlarca, milyonlarca topraktan oyulmuş elmaslar. Eğer bir dikiş , yeni bir rota planlanır." Dişleri parladı. "Şanslı bir işçiye, gevşek toprak kaymalarını veya göçükleri engellemek için patlayıcıları yerleştirme görevi verilir."

"Patlayıcılar bir felakete yol açarsa ve o ezilirse ne olur?" Böylesine tehlikeli bir iş karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Daniel omuz silkti. "Bu yüzden sadece bir tane gönderiyoruz. Eğer , o zaman işimiz zor. Tahliye etmiyoruz, sadece mühürlüyoruz."

Tiksintimi yuttum. "Erkekleri pek çok şekilde öldürüyorsun."

"İltifat için teşekkürler."

Gözlerim kısıldı. "Değildi."

"değil." Daniel sırtıttı. "Ben de öyle kabul ediyorum."

O aptalca açgözlülüğü, deliliği ve kendini beğenmişliği iğrenç suratından silmek istedim. "Yerinde olsam bu kadar kibirli olmazdım. Sanki bir çalışanı öldürmek bir spormuş gibi davranıyorsun - onlar bozuk aletler gibi tek kullanımlık." Çenemi Cut'a doğru eğerek hırladım, "Ama baban sadece bununla kalmıyor.

Güvende olduğunu ne, Daniel? Tüm işaretler senin reddedilen ve en az arzulanan kişi olduğunu gösterirken?"

"Neden sen-" Daniel saçlarımı beni babasının elinden kurtardı. Boştaki eli, cebine kirli bir bez tıktırdığı kemerine gitti. "Seni bir kez ve sonsuza dek susturacağım-"

Cut beni geri çekerek bir kez kolunun altına sıkıştırdı. "Ben yokken aranızda ne geçti bilmiyorum ama şımarık veletler gibi didişmeyi bırakın."

Beni sıkarak mırıldandı, "Şimdi, Nila. Uslu dur, konuşulmadığı sürece sessiz ol ve pek çok insanın göremediği bir şeyi ziyaret edeceksin."

Cut oğluna ters ters baktı. "Sakin ol ve adam ol, Buzzard. Nila haklı. Bu noktada, arzu edilenden daha azsın. Ve eğer böyle devam edersen, Üçüncü Borç'u sensiz çıkaran ben olacağım. Nankörlerle paylaşmam."

Nefretle ürperdim.

Cut'ın bana şu anda olduğundan daha fazla dokunacağı düşüncesi içimi küle çevirene kadar buruşturdu.

Daniel öfkeden kıpkırmızı kesilmişti ama karşılıklarını yuttu.

Cut beni bıraktı. "Gel. Daha yakından bakalım." Bağlı ellerimi kaldırdı ve sanki bu son derece normal bir tatilde son derece normal bir geceymiş gibi parmak eklemlerimi öptü. Patlamasından sonra son derece kaygısız görünüyordu. Mutlu...

Nasıl mutlu olabilirsin, seni piç?

Devrilen her ağacın ve parçalanan her toprağın üzerine onun o kendini beğenmiş gülümsemesini sileceğime yemin ettim.

"Gel bakalım." Cut beni arkasından sürükleyerek ilerledi.

Onun hızına yetişmeye çalışırken babetlerim çakıl taşlarının üzerinde kayıyordu.

Grilik görüş alanımın dışında dans ediyordu ama baş dönmesine teslim olmayı reddettim.

Zaten tehlikeli bir durumdaydım. Vücudumun beni daha fazlasına maruz bırakmasına izin veremezdim.

Küçük patikada ilerlerken ağızım kurudu. Derine indikçe klostrofobi daha çok pençeliyordu. Yol dağdan oyulmuştu, bir tarafta nemli ve küflü çıplak toprakla sürekli kıvrılıyordu, diğer tarafta ise dik bir düşüş vardı ve ayağınız takılırsa ikinci bir şansınız yoktu.

Yanlış bir adım...

Cut'ın ölümünü garanti edebilseydim, kendimi uçurumdan aşağı atar ve onu da yanımda götürürdüm.

Dar patikayı daha geniş bir yolla, ayak gücünü elektrikli bir golf arabasıyla değiştirirken Afrikalı erkekler ve kadınlar eğilerek selam verdiler.

Bu basit araba, bindiğimiz zırlı cipe hiç benzemiyordu.

Cut işlerini bitirip döndüğünde beni başka bir arabaya bindirmiş ve Daniel, Marquise ve beni madene götürmüştü. Saatim yoktu ve kayıp bir uzuv gibi özlediğim telefonum da İngiltere'de kalmıştı ama *Almasi Kipanga*'nın yarasına varmadan önce yolculuğun yaklaşık yirmi dakika sürdüğünü tahmin ediyordum.

Uzakta Çin büyüklüğünde bir duvar belirirken nefesimi tutmuştum. Kapılar yüksekti; çevre elektrik, dikenli tel ve Swahili ve İngilizce dillerinde hırsızlık yaparken yakalanmaları halinde sakatlanma ve ölüm uyarısı yapan sayısız bildiriyle güçlendirilmişti.

"Bin, Nila." Cut'ın sert eli beni çamura bulanmış golf arabasının arka koltuğuna itti. Daniel yanıma oturdu, Marquise ise her zamanki gibi sessiz, Cut'ın yanında öne geçti.

Uçurumun derinliklerine doğru ilerledikçe Cut'ın gururu daha da parlıyordu. Buraya sanki kendisi sayesinde var olmuş gibi bakıyordu. Sanki yaratıcısı, kurucusu ve mimarı oymuş gibi.

Ama o değildi. Bir şey için kredi alamazdı. Dinozorlar dolaştığından beri burada. Ne de dünyanın yarattığı bir şeyle gurur duyuyordu. *Hiçbir şey* yapmamıştı. Eğer bir şey yaptıysa, dünyanın değerini lekelemişti. ve onları işçilerinin kanına buladı.

Yılan gibi kıvrılan yoldan Araf'a doğru inerken arabanın akü vızıltısı çamurun zar zor duyuluyordu.

Her yerde işçiler vardı. Bazılarının elinde boyunduruğa asılı kepçeler, diğerlerinin elinde kazıcılar ve toprak dolu damperli kamyonlar. Silahlı muhafızlar her birkaç metrede bir nöbet tutuyor, elleri herhangi bir ihlalde ateş etmeye hazır bekliyordu. Hava kötü beslenmiş kölelik kokuyordu.

Daniel beni kazma ve kovayı büyüyen alet kulesinin yanına bırakan bir adama bakarken yakaladı. "İnsanların bir elması nereye koyacaklarını bilsen şaşırırsın Weaver. Hayal gücü bir insan vücudunu oldukça bavul."

Dilimi ısırdım. Konuşmadım. Cut konuşmamamı söylediği için değil, onu çalışmaktan bıktığım için. Jethro kendini affettirmişti, Kes'in affettirecek hiçbir şeyi yoktu ama Daniel... o ümitsiz bir vakaydı.

Cut'ın sormam için bana izin verdiği sorular parlak cazibesini yitirmişti. Umurumda değildi. Gerçekten umurumda değildi.

"Gördüklerini beğendin mi?" Cut, şehrin girişine yaklaştığımızda sordu. cehennemin göbeği. Açık hava girişine girmek yeterince kötüydü. Zifiri karanlık mahzene girme düşüncesi tüm cesaretimi alıp götürdü.

İşçilerin bariz yoksulluğu dışında, Cut'ın hazinesi herhangi bir madene benziyordu - yere saçılmış ya da Afrika gecesinde büyük fiçılarda parıldayan elmaslar yoktu. Aksine, maden ocağı tozlu ve kirliydi... son derece sönüktü.

İnanmaz bir bakışla ona baktım. "Gördüğüm şeyi beğendin mi? Tam olarak neyi? İnsanları incitmeyi sevmeniz mi yoksa işinize geldiğinde cinayet işlemeniz mi?"

"Dikkatli ol." Altın rengi gözleri tehditle parlıyordu. "Yerin yarım kilometre altında bir cesetten kurtulmak ve asla bulunamamak için pek çok yer vardır."

Başka tarafa baktım, keşke ellerimi kullanabilseydim de onun boynunu sıkabilseydim.
Belki de seni orada yok ederim.

Kapüşonum serin gökyüzüne karşı pek bir sıcaklık sunmuyordu ama örgü iğnemin kolayca ulaşılabilir bir yerde olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu.

Eğer olmasaydım, tabii ki.

Bileklerimdeki sıkı ip yüzünden parmaklarım uyuştı.

Uykusuzluk ve genel durum sinirlerimin kaybolmasına neden oldu. "Tehditler. Sen hep tehdit edersin. Bir zaman gelir *Bryan*, tehditler artık korkutmaz, sadece seni aptal gibi gösterir."

Cut nefesini içine çekti. Kendi adını kullanmamdan mı yoksa misillememden mi kaynaklandığını bilmiyordum ama bakışları şehvetle karardı. "Jethro'yu ya da Kestrel'i öldürdüğümde tehdit mi ediyordum? Bu kararlı bir eylemdi -tümörü konakçıya bulaşmadan önce kesip atmak."

"Hayır, ben buna giderek daha da yaygınlaşan delilik diyorum."

Yutkunurken boğazı daraldı. Golf arabasını dik bir kaya duvarının yanında durması için yönlendirirken tek kelime etmedi. Gölgeleler madenin ağzında dans ederken hava sıcaklığı daha da düştü. Önümüzde büyük bir açıklık bizi çağırıyordu. Kapıda hoş geldin paspasları ya da mutlu çelenkler yoktu, sadece kaba ahşap çerçeveler, iyi izlenmiş çamur ve bu korkunç canavarın karnında ara sıra kaybolan ışık vardı.

Cut oturduğu yerden fırladı ve beni yerimden kaldırdı. "Tehditlere inanmadığımı öğreneceksin, Nila. Ben eyleme inanırım. Ve bu gece, kampa döndüğümüzde, sen de harekete geçmek için can atacaksın."

'Arzulamak' kelimesini vurgulama şekli kalp hızlanmasına neden oldu. Bununla ne demek istiyordu?

"Kaybedecek zaman yok." Cut geri adım atarak ipe bağlı ellerimi çaldı ve beni kabaca yapılmış girişe doğru yönlendirdi. Daniel onu takip etti, araya girmek yerine dinlemek ve izlemekle yetindi.

Yıldız ışığını üzerimizdeki kalın, yoğun toprakla değiştirdiğimiz anda koşma isteğim hızlandı. Ahşap iskelet yerini, damlayan toprak çatıdan damlacıkları uzak tutan teneke bir yapıyı tutan çıkıntılı ahşap direklere bıraktı.

Tavandan sarkan açık ampuller, koridoru aşağı, aşağı, aşağı takip ederken bizi şablonlar ve gölgeler içinde bıraktı ve sonra mağara benzeri büyük bir alana dallandı.

Gözlerimi kırıştırdım, giysi mandalları ve içlerinde ne yazılı büyük kutulara baktım: tulumlar, botlar, çekiçler, keskiler ve baltalar.

Soğuk nem giysilerimi yiyip bitirirken titredim.

Daniel ilerledi ve su geçirmez bir ceket kaptı. "Keşke nazik olsaydın. Sana bir ceket verebilirdim. Burası soğuk olur." Başka bir varilden bir meşale kaparak omuz silkti. "Oh neyse, sanırım donacaksın ve döndüğümüzde seni ısıtmak için daha fazla çalışmam gerekecek."

Cut beni bıraktı, kendi ceketini kaptı ve omuzlarına attı. Sadece gülümsedi ve en küçüğünün beni daha fazla ısıtmama kararını geçersiz kılmadı.

Öyle olsun.

Çenemi sıktım ve titrememi gizlemek için kaslarımı kilitledim.

Daniel yanımdan geçerken kıcıımı okşadı. "Sayım odasına gidelim, sonra aşağı ineriz."

Aşağıda mı?

Daha ileriye... yerin dibine mi?

BEN... BEN...

Korktuğum diğer kelimeye odaklanırken paniğimi bastırarak yutkundum.

Çetele.

Çetele odası mı?

Parmak uçlarımdaki izler gibi mi?

İkiye ayrılmış bileklerime baktım. İşaret parmağımı lekeler ve kirler kaplamıştı ama altında Jethro'nun izleri hâlâ duruyordu.

Jethro'nun eğilip dikkatle tenime baş harflerini kazımasını hatırlayınca kalbim sızladı. Mürekkep sonsuza dek sürmeyecekti; ellerimi yıkamaktan çoktan solmuştu, ama onun izinin orada olmasını seviyordum - bir bakıma onu ölümsüz kılıyordu. Öldüğünü düşündüğümde bile, onun imzası tenimde kaldı.

Benim için gelecek.

Bunu biliyordum. Ama zamanında yetişemeyeceğini de biliyordum.

Derin bir nefes çektim. Onu bir daha göremeyecek olsam bile, en azından ahırda bir gece geçirmiştik. En azından onu son bir kez görebildim.

"İyi plan." Cut elimi tuttu ve beni madenin derinliklerine doğru sürükledi. Daha fazla at arabası ve el arabası, hatta eski bir cip bile yeraltı patikasını dolduruyordu. Bu kadar büyük olmasını beklemiyordum. Maden, ulaşım araçları, sakinleri ve ofislerine giden günlük yolcularla birlikte görünmeyen bir şehir havasına sahipti.

Işıklar kasveti dağıtmak için ellerinden geleni yapıyorlardı ama dizili ampullerin arasından tenime ve giysilerime iğrenç bir siyahlık nüfuz ediyordu. Nemli toprak kokusu ve dünyanın her an çökebileceğine ve sonsuza dek gömüleceğime dair altta yatan korku da yok edilemiyordu.

Teraziler, plastik kaplar ve kilitli poşetlerle donatılmış çok sayıda masanın bulunduğu başka bir küçük mağaraya girdiğimizde tüylerim diken diken oldu. Bu oda, sanki kendi güneşi varmış ve yeraltı dünyasına sürgün edilmemiş gibi parlak bir şekilde aydınlatılmıştı.

"Burası her işçinin vardiya sonunda yükünü bırakması gereken yerdir." Cut odaya el salladı. "Elmaslar yıkanıyor, tartılıyor, ölçülüyor ve sevkiyat için eşit dağılıma göre tasnif edilmeden önce adil ticaret IPL koduyla lazerleniyor."

Kendi isteğiyle verdiği bilgiler karşısında gözlerim büyüdü. Cut'ın öğrendiklerimi başkalarına anlatmama izin vermek gibi bir niyeti olmadığını biliyordum ama bu kadar açık olmasına alışamıyordum.

Şu andan her sırrı , her gizli eylemi göstereceğimi sanıyordum.

Hawksridge'deki zar oyununda bana ne söz verdirdiğini hatırlayarak kaşlarımı çattım. Paylaşacağı şey karşılığında ona olan borcumu ödememi istemişti.

Benden ne yapmamı bekliyordu? Ve Vaughn işkence etmek için burada olmadığına göre, itaat edeceğimden nasıl bu kadar emin olabildi?

Bu düşünceleri bir kenara iterek, çoktan işlenmiş kilitli poşetlere odaklandım. Eğer ailesinin girişiminin derinlemesine ayrıntılarını paylaşmak istiyorsa, ben kim oluyordum da onu durduruyordum?

Bilgi güçtü.

Birkaç soruda Daniel hakkında altı ayda öğrendiğimden daha fazlasını öğrenmiştim.

Ben de aynısını Cut ile yapabilirim.

Sesim mağaranın içinde bumerang gibi yankılandı. "Taşları ülkeden nasıl çıkarıyorsunuz?"

Daniel bir çantayı hafifçe okşadı. "Oh, birden fazla yolumuz var."

Cut sinsice bir masaya yaklaştı ve toprak yığınının içinden donuk bir taş aldı. "Özel uçaklar kullanıyoruz ve hava trafik kontrolüne rüşvet veriyoruz. Nakliye konteynırları kullanıyor ve kaçak malları kaptan köşkünde saklıyoruz. Diğer zamanlarda kamyonları kullanıyor ve sınırdaki görevlilere rüşvet veriyoruz. Bazen de güvenilir birkaç kişiye rüşvet verimiz. Taşları tıbbi malzemelerin içine gizleyen Kızıl Haç. Mevcut yollara bakmaya başlarsanız ulaşımın sonu yoktur. Her taktik bize yardımcı olur

kan elmaslarını gülünç vergi ve düzenlemelerin olmadığı sınırlara ihraç etmek."

Kızıl Haç'tan bahsedilince dudaklarım kıvrıldı. İhtiyaç sahiplerine fayda sağlaması gereken bir şeyi nasıl da onları temin edilmesi acı veren bir şey için katıra çevirerek kullanabilirdi? "Bu ahlaksızlık."

Cut güldü. "Bunun kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Aptal kız, bir de atalarımın neler yaptığını duymalısın." Yaklaşarak tozlu parmak uçlarıyla kolumu yokladı. "Afrika'daki zamanın dolmadan önce böyle bir şey öğreneceksin. yöntemi." Gözleri iblislerle parlıyordu. "Ve sonra hangisinin ahlaksız olduğuna karar verebilirsiniz."

Titredim ve dokunuşundan uzaklaştım. "Yöntemlerini kendine saklayabilirsin. Bilmek istemiyorum."

Daniel beni arkamdan kavradı ve kalçalarını kıçıma bastırdı. "Her zaman olduğu gibi tarih dersini alacaksın Weaver. Bu gece Üçüncü Borç'u ödedikten sonra, seni neyin beklediğini öğreneceksin. yarın."

Yarın.

Yarın.

Jethro.

Ne kadar ?

Aklıma bir soru geldi. Görmezden gelmek istedim. Muhtemelen sormak akıllıca değildi. Ama sansürlemeyi geçmiştim. "Bunu neden uzatıyorsun? Neden bir an önce bitmiyor?"

Cut sırıttı. "Tecavüz için istekli misin, canım?"

Ellerimi birleştirdim. "Eziyet etmeyi bırak. Anlıyorum. Zenginsin. Gücün var. Aylardır seninle yaşıyorum. Bunu zaten biliyorum."

Cut'ın parmakları kısa saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve Daniel'in kesmesine izin verdiği telleri parmakladı. "Bu bir işkence yöntemi, Nila. Tıpkı tarih derslerinin sana ölümünü haber vermesi gibi, gecikme de olacıklara ağırlık katıyor.

olur." Parmaklarını saçlarımdan çekerek kalça kemiklerimi kavradı ve beni Daniel'in pençelerinden kendi pençelerine sürükledi.

Baba gibi, oğul gibi.

Her ikisinin de ereksiyonlarının birkaç saniye içinde bana baskı yapmasından nefret ediyordum.

Kalbim hastalıkla çarpıyordu. Jethro'yla isteyerek yatmışım. Kestrel'i bu kadar nazik olduğu için bir teşekkür hediyesi olarak getirmiştim ve eğer geleceğimi durdurmanın bir yolunu bulamazsam, Daniel ve Cut ile de yakından tanışacaktım.

Dört adam.

Dört Şahin.

Bir Weaver.

Midem geri tepti, hiçliğı dışarı atmakla tehdit ediyordu. "Bırak gideyim-"

"Hayır." Cut enseme tuttu.

Ben ağzı ağzıma geldi.

Durun!

Beni daha önce öpmüştü. Yalamıştı. Bana dokunmuştu. Ama ilk kez gardını indirmiş ve bana tamamen kendinden bir parça vermişti. Dili sıkıca bastırılmış dudaklarımın üzerinde gezindi. Keçi sakalı hassas çenemi kıllandırdı. Pürüzlü teni yaşını ima ediyordu. Ve cevap vermeme beklerken gösterdiği sabırsızlık nezaketini bozdu.

Beni onu öpmeye zorlarken burun delikleri yanaklarıma yakıcı bir hava üfledi.

Orada kıpırdamadan durdum. Açmadım. Kımıldamadım. Zulmümü sürdürebilirdi ama ondan korkmamı sağlayacak güce sahip değildi.

Öpücüğü aniden vahşiden tatlıya dönüştü ve dudaklarıma yumuşak kondu.

Küçük bir an için, o bir canavar değildi. Beni gerçekten önemseydiğine dair bir hayal kurdu. Çürüyen göğsünün derinliklerinde bir yerlerde, saf kötülük olmayan bir kalp atıyordu.

Ama bu bir yalandı. Korkunç, *korkunç* bir

yalan. Şimdiye kadarki en kötüsü.

Ağzımı onunkinden çekerek ayaklarının dibine tükürdüm. "Bunu bir daha *asla* yapma."

Kıkırdadı. "Oh, bundan daha fazlasını yapacağım, Nila." Kolunu belime dolayarak gülümsedi. "Tadın tıpkı annen gibi."

"Sen bir domuzsun."

"Bu senin yanlış anlamın. Sana göstermekten büyük zevk alacağım Aksi takdirde." Fısıltısı saçlarıma karıştı. "Bu gece, sen de beni en az onun kadar isteyeceksin. Bu konuda sana söz veriyorum."

"Hiçbir şekilde seni istemeyeceğim, seni piç kurusu."

Yine kıkırdarak gitmeme izin verdi. "Göreceğiz bakalım." Parmaklarını şıklatarak çıkışa doğru yürüdü. "Gel, annenin son görevinin arifesinde ne gördüğünü istiyorum. Bir insan hayatının, özellikle de bir Weaver hayatının, sahip olduklarımızın yanında ne kadar önemsiz olduğunu bilmeni istiyorum."

Daniel dirseğinden tutarak beni sayım odasından çıkardı. "Turunun tadını öneririm Nila, çünkü tur bittiğinde belli bir protokol var.

burada takip edilmesi gereken. Eğlenilmesi gereken bazı batıl inançlar, yatıştırılması gereken yerel ruhlar var."

Küf kaplı bir kirişin altına eğildim. "Ne demek istiyorsun?"

Cut, "Senin bu geceki yatak arkadaşımızdan daha fazlası olduğunu söylüyor. Sen bizim kurbanımızsın."

Nefesim kesildi.

Ne?

Elimi kolunun kıvrımına sıkıştıran Daniel beni açık kara deliğe ve ötesindeki bilinmeyen dünyaya doğru yönlendirdi. "Şimdi, keşfe çıkalım, olur mu? Dünyanın altını görme zamanı... nerede olduğunu görme zamanı elmaslar doğar."

Davul

sesleri.

Kalp

atışları.

Kanat

atışları.

Cut beni cipten indirip kampa geri götürürken her şey birbirine karışmıştı. Madenin rutubetinden kemiklerim ağrıyordu. Giysilerim buz gibi nemden sarkıyordu. Ve zihnim pahalı taşların bulunduğu karanlık tünelden kurtulamıyordu.

Ne zamandır yer altındaydık? İki saat mi? Üç saat mi?

Her iki durumda da, elmasın doğduğu yeri yeterince görmüşüm ve asla geri dönmek istemiyordum. Açık gökyüzünün altında çözülürken bile titrememe engel olamıyordum. Temiz hava ciğerlerimi besliyor, yerin altındaki toprak çorbasını yok etmek için elinden geleni yapıyordu.

Cut bana ilk damarın bulunduğu yeraltı mezarlarını ve işçilerin topraktan elmas çıkardıkları yaraları göstermekten büyük zevk almıştı. Beni tel kafesli bir asansörle madenin en uzak noktasına götürmüştü. Bana yeraltı nehirlerini, göçüklerin can aldığı duvarlardaki beyaz badanalı haçları ve hatta aptalca işçilerin yanında kazmaya karar veren sıçanların ve haşaratın iskeletlerini göstermişti.

Tüm bu deneyim mesleğimi daha da çok sevmemi sağladı.
Malzeme beni öldüremezdi. Kadife ve patiska beni boğamazdı.

Bir daha asla bir madene yaklaşmak istemedim.

Yine de yakamı tutup kaç taşın yuvasından koparıldığını saymaktan kendimi alamadım. *Almasi Kipanga*'da kaldığım süre uzadıkça elmasların ağırlığının artmasını bekliyordum. Aksine, kolye daha da hafifledi. Sanki elmaslar karışık bir karara sahipmiş gibiydi. Yarıısı toz yataklarına dönmek istiyordu, diğerleri ise tanık oldukları katliama aldırmaksızın sürekli karanlık yerine gün ışığında olmaktan mutluydu.

Cut gülümsedi. "Turun bir sonraki bölümünün zamanı geldi."

Davul seslerinin kakofonisi beni düşüncelerimden kopardı. Cut beni kampa doğru itti, çitlerin arkasına hapsetti, elmas mezar yerine bir insan habitatına yerleştirdi.

Davullar ve şarkılar bizi ortadaki ateş çukuruna doğru yönlendirdi.

"Bu da ne-" Patikayı dönüp farklı bir boyuta girdiğimizde ağzım açık kaldı. Sanki zamanda yolculuk yapmışım gibi hissettim. Afrikalı kabilelerin hâlâ toprak sahibi olduğu ve yaşamlarının değerli taşlardan ziyade müzikle ilgili olduğu on yıllar.

Yumrukların hayvan derisinden yapılmış davullara vuruşu vücudumda yankılanıyor, olacaklara dair sinirlerimi bastırıyordu. Hava gırtlaktan gelen ezgiler ve barbarca seslerle parıldıyordu.

Hiç böyle bir kültürel şenlik görmemiştim. Hiç bu kadar acımasız ve tehlikeli bir yere seyahat etmeye ikna olmamıştım. Ama oradaki canlılığa ve Siyah tenli dansçı grubunun büyüğü gözlerimi yaşarttı.

Görmediğim çok şey vardı. Yapmadığım, deneyimlemediğim ya da şımartılmadığım o kadar çok şey vardı ki.

Ölmek için çok gençtim. Bu kadar çok çeşitlilik sunan bir dünyayı terk etmek için çok tazeydim.

Bu.

Bundan daha çok istiyorum.

Yaşamak...

"Annen de bunu severdi," diye mırıldandı Cut, yüzü dans ediyordu şenlik ateşinden gelen alev hayaletleri. Üstsüz kadınlar çatırdayan portakalın etrafında dolanıyor, keten ve kuş tüyünden etekleri ateşin üzerinde şablonlar oluşturuyordu. çadırlar ve binalar. Erkekler peştamal giymiş, zebra ve impaladan oluşan hayvan davullarıyla sarhoş edici bir ritim tutturuyorlardı.

"Batıl inançlar yatıştırılıyor derken bunu mu kastediyordunuz?"

Cut başını salladı. "*Almasi Kipanga*'ya her döndüğümüzde işçilerimiz bizi evimizde karşılıyor."

"Neden? Sizin gibi canavarlar için çalışmaktan nefret ediyor olmalılar. Onlara madende yaşayan fareler gibi davranıyorsunuz."

Cut sırtıttı, kabile gösterisi karşısında yumuşamıştı. "Onlar için biz onların efendileriyiz. Onların tanrıları. Onları besleriz, giydiririz, güvende tutarız. vahşi yaşam ve elementler. Onların aileleri benim ailemle birlikte büyüdü. Benden ne kadar nefret etsen de Nila, sektörümüz olmasaydı bu insanlar evsiz kalacaktı."

Buna inanmamıştım. İnsanlar bir yolunu bulurdu. Bunu hak etmeyen bir adam için kölelik yapmaktansa daha iyi bir hayat bulabilirlerdi.

Daniel babasının sırtını sıvazladı. "İçecek bir şeyler alacağım. Gecenin geri kalanını ekstra özel kıl." Bana göz kırparak, birbirine karışan işçilerin ve muhafızların kayboldu.

Gittiği için rahatlamalıyım. Sadece Cut'a odaklanmam gerekiyordu. Ama Cut'ın bana yapacaklarından zevk alacağıma ve harekete geçmeye can atacağıma dair verdiği sözler ciğerlerimi dehşetle doldurdu.

Kesik baskı yaptı. "Gel . Bu geceki şenliklere katılma vaktin geldi."

Topuklarım toprağa saplandı. "Benim payım mı?"

"Sana söylemiştim." Bakışları parlıyordu. "Sen kurbandsın."

"Hayır. Ben öyle bir şey değilim."

Ben babamın kurbanıydım. Tex o gece Milano'da beni Jethro'ya teslim etmişti. Daha büyük bir iyilik için feda edilmekten bıkmıştım.

"Başka seçeneğin yok, Nila." İsteksizliğime rağmen Cut beni ateşe doğru sürükledi.

Beni dans eden kalabalığın arasından geçirip şenlik ateşinin başındaki çim minderin üzerine iterken, kabile davuluyla birlikte gerginlik de patladı. Bileklerim sicimlerinin içinde yanıyor, ağrıyor ve sızlıyordu.

Madende bulunduğumuz süre boyunca beni bırakmadı. Ne yapacağımı sanıyordu? Bir kazma kapıp kafasını keseceğimi mi? Kaçıp kendimi güvene alacağımı mı?

Ayak parmaklarımanın altındaki dokuma hasırın dokusu bana bu kabilenin de dokumacı olduğunu söyledi. Kumaştan ya da ipekten değil de bitkilerden eşya yapmak büyük beceri gerektiriyordu.

Cut devekuşu tüyü ve aslan derisiyle süslenmiş yükseltilmiş bir platformda yanıma oturdu. Bana bakmadı, sadece beni bağlayan ipi avucunun içine aldı ve kadınlar daha sert, daha hızlı, daha vahşi dans ederken gülümsedi.

Dikkatimin dağılmasını istemedim. Büyülü müziğin ve şehvetli sallanmaların büyüüne kapılmak istemedim ama orada oturduğumuz süre uzadıkça daha da büyülendim. Bu kültürü sadece belgesellerde ve televizyonda görmüştüm. V ve Tex ile birlikte elmas ve kumaş toplamak için Asya'ya seyahat etmiştim ama bu kıtaya hiç gitmemiştim.

Dünyanın sunduklarına kıyasla ufkum çok küçüktü.

Orada, katilimin ayaklarının dibinde oturup çalışanlarının dansını ve karşılaşmasını izlemek, hayatımda ne kadar çok şeyin eksik olduğunu gösteriyordu. İşe izin verdim dikte ediyor ve yaşamımı elimden alıyor.

Keşke Jethro burada olsaydı.

Yakışıklı yüzü aklıma geldi. Parmaklarımı saat beş yönündeki gölgesinde gezdirmek istedim. Kalın, siyah kirpiklerini öpmek istedim. Onu öpmek, affetmek; dünya daha iyi bir yermiş gibi davranmak istedim.

Müzik içime işledikçe bedenim daha fazla tepki veriyordu. Duygusal ihtiyaç, madenin nemli paniğinin yerini aldı ve Jethro'nun bana dokunma düşüncesi meme uçlarımı sızlattı.

Aramızdaki mesafeye ve içinde bulunduğum koşullara lanet ederek vücudum kıvrıldı ve heyecanlandı.

Ateşin dumanı bizi isli bulutlar içinde bırakırken gözlerim yaşardı. Ritmik ayak sesleri ve melodinin bulaşıcı özgürlüğü yavaşça kanımın yerini aldı.

Dansta erotik bir şeyler vardı. Bir şey sözsüz olarak süzülüyor, bağlantıdan, şehvetten, aşktan ve sonsuza dek birliktelikten bahsediyordu. Bedensel iletişim, konuşulan dillerin yerini almıştı.

Kalbim aşk acısıyla çarpıyordu. Onu özledim. Onu istiyordum. Onu son bir kez görmeye ve benim için ne kadar önemli olduğunu söylemeye ihtiyacım vardı.

Seni seviyorum, Jethro... Kite.

Cut batıl inançların kabul edilmesi gerektiğini söylerken yalan söylememişti. Üç şarkı boyunca yerel kabile patronlarını el yapımı boncuklar ve çömleklerle karşıladı, kavrulmuş et ve meyvelerden oluşan yiyecekler sundu ve sayısız dans gösterisi yaptı.

Törenin bir noktasında, göğüsleri çıplak, boğazına ve göğsüne beyaz boya bulaşmış bir kadın Cut'ın başına saygılı bir şekilde çiçekli bir saç bandı yerleştirdi.

Kadın kabile üyesiyle tekrar birleşirken, adam kibar bir tavırla başını salladı ve hoşgörüyü gülümsedi.

Derim karıncalandı, altıncı hissim izlendiğimi söylüyordu.

Gözlerimi kısarak ateşin parlaklığını ve yakıcılığını geçtim, sahibinin bakışlarını aradım.

Buzzard.

Daniel ateşin eteklerinde pusuya yatmış, gözlerini yarı çıplak kadınlara değil bana dikmişti. Dudakları aralandı, bakışları beni soyuyor, uzaktan bana tecavüz ediyordu. Elinde, içinde içki olduğuna şüphe olmayan, kaba saba yapılmış bir fincan duruyordu.

Bir şarkı duygusal bir kurtuluş mekkesine dönüştü. Genç bir kız dans eden kadınların arasından sıyrıldı, elinde küçük bir kâse ve bıçakla ilerledi.

Cut'a bakıp bıçağı bana doğrulttuğunda nefesimi içime çektim.

Bıçak mı?

Neden bıçağı var ki?

Cut başını salladı, tasmamı çekiştirdi. Karşı koymaya çalıştım ama faydası olmadı.

Zahmetsizce, beni bağlı ellerimi göstermeye zorladı.

Kız ayaklarımın dibinde eğilip kâseyi toprağın üzerine koyarken ciğerlerim sıkışmıştı. Avuçlarımı açarak her bir parmağımı öptü ve omurgamda örümceklerin uçuşmasına neden olan bir ilahi mırıldandı.

çalıştım ama Cut beni sıkıca tuttu. "Bekle-"

Kız bıçağını parlattı.

Dişlerimi sıktım. "Hayır-"

Ben onu durduramadan avucumun etini kesti ve kanayan kesiği kâsenin üzerine .

Ow!

Acı anında yaranın üzerine vurdu, yakıcı ve çiğ. Kan ve kızın koleksiyonuna yoğun bir şekilde damladı.

"Bunu neden yaptın?" Sesim öfke ve merakla sınırlıydı. Elim yaranın üzerine kıvrılıp onu korumak için yalvardı.

Kız cevap vermedi; beni bırakmadan önce kasede küçük bir kıızıl su birikintisi oluşana kadar bekledi.

Müzik bir ateş haline geldi, erkekler davullarını çalıyor, kadınlar topuklarını tekmeliyordu. Küçük kız kanlı ödülüyle geri döndü, dans etti ve sesler eski bir ahenkle yükselirken aya doğru uludu.

Tüm vücudum . Kanım hızla

akıyordu.

Cildim kızarıyor.

Korkum sarhoşluğa dönüştü.

Onlara katılmak istedim. *Vahşi* olmak için.

Yaram unutuldu. Çıkmazım ve gelecekteki tehlikem görmezden gelindi.

Kız kanımı aldığı anda, bu yabancı topraklarda dışlanmış *biri* olmanın ötesine geçmiş, onlardan *biri* olmuştum.

Cut nefesini içine çekti, garip ve pek de istenmeyen bir şey zonkluyordu. Kız piruetini bitirdiğinde bakışlarını benimkilerden ayırdı ve bir çığlıkla kâse ateşe düştü, sıcak kömürlere çarparak parçalandı, yanan kanla tısladı. Dans, yerçekimine meydan okuyan şamanların koreografisiyle çılgınca bir hal alırken havayı güçlü bir koku kapladı.

Hayatın televizyon ya da iş stresi olmadığı bir yerde olmak. sıradan normallik - insanların eğlendiğini ve parti yaptığını görmek - beni herhangi bir deneyimden daha iyi sarhoş etti.

Gece şarkılar ve ayak sesleriyle canlandı ve içimdeki çözülmekte olan güç daha da hızlandı. Ayağa kalkmak istedim. Dans etmek istedim. Kim olduğumu unutmak ve kendimi bırakmak istedim.

Bu hayatımın deneyimiydi ve benim hayatım neredeyse sona ermek üzereydi.
Annem buradaydı. Büyükanнем buradaydı. Her atam bir şekilde canlanmış ve büyülü ateşin alevlerinde var olmuştu.

Hepimiz aynı yolu yaşadık... ve başarısız olduk. Son Weaver'ın ben olmam gerekiyordu ama zaman artık planlarımı etkilemiyordu. İleriye doğru hücum etti, beni zorluklarla sürükledi, nasıl durduracağımı bilmediğim bir sonuca doğru savurdu.

Önümde bir kadın belirdi. Hindistan cevizi boncukları ve timsah dişleri boynunu süslüyor, çıplak göğüslerinin arasından sarkıyordu. "Sen. İç." Çenemin altına kabaca yapılmış bir kâse iterek sütlü maddeyi dudaklarıma doğru uzattı.

Başımı sallayarak geri çekildim. "Hayır, teşekkür ederim."

Cut ipi çekiştirirdi, yüzü güçle canlanmıştı. "İç." Dudaklarımı büzdüm.

"Yapmalısın." Kadın tekrar denedi.

Yüzümü başka tarafa çevirdim. Sıvı pis ve çürük kokuyordu.

"İçeceksin, Nila." Kadın bir kez daha kâseyi ağzıma doğru tutarken Cut saçlarımı yumruklayarak başımı yerinde tuttu.

İtiraz ederek yüzümü buruşturdum. İpeksi sıvı dudaklarıma sıçradı.

Ne olduğunu bilmiyordum ama çok güçlüydü; uhrevi kokusu, onu içersen eskisi gibi olamayacağım konusunda beni uyarıyordu. Teslim olursam sonuçlarını sevmezdim.

Durun! Lütfen, dur.

Kadın tekrar denedi ve kâsenin kenarıyla ağzımı morarttı. Ezilmiş yapraklar ve parçalanmış kökler dibe çökmüş, kadının çabalarıyla birlikte sığıyordu. Kadın Swahili dilinde küfrederek yardım için Cut'a baktı. "Yapmayacak."

"Yapacak." Hâlâ saçlarımı tutarken, boştaki eliyle uzandı ve kanayan avucumu yakaladı. "Aç." Tırnağını vahşice taze yaraya batırdı. İçmemek için elimden geleni yaptım ama tutuşu acı vericiydi.

Sıcaklık ve acı ağzımı açmama neden oldu ve iğrenç bir sıvı boğazımdan aşağı aktı.

Gözlerim yaşardı.

Midem bulandı.

Kekeledim.

Kadın memnuniyetle başını salladı. "Güzel." Ayağa kalktı ve dansçı arkadaşlarının yanına geri döndü.

Yalnızken Cut bana sarıldı ve yanağımdan öptü. "Aferin kızıma." Dili dışarı kaydı ve bir aşığın gelinine yaptığı gibi alt dudağımdaki bir damlayı yaladı. "Bırak seni dönüştürsün. Bırak sana sahip olsun."

Sarılmasına karşı koyarak ürperdim. "Bırak beni."

Cut kıkırdayarak ağzımın kenarını öptü. "Karşı koyma. *Yapamazsın* savaşın."

"Bana ne yaparsan yap savaşacağım." Gözlerimiz çarpıştı. Kalbim nefretle kükredi.

Ama sonra... Bir

şeyler yumuşadı. Bir

şeyler kaynadı.

Kanımda geziniyor, mantığı, akli ve tutarlılığı çalıyor.

"Ne... Bana ne verdin?" İçki düşüncelerimle daha hızlı birleşirken doğru lehçede konuşma becerim de zayıfladı.

Kestiğim yer genişçe ışıldadı; görüşüm girip çıkarken yüzü yuvarlandı. "Bir dakika daha bekle. Kavganın ne kadar faydasız olduğunu göreceksin." Dudakları yine benimkileri okşadı. Yumuşakça, alaycı bir şekilde, tepki vermem için beni ikna ediyordu.

Ve sefer... Nefret edemedim.

Nefretim hoşlanmaya dönüştü. Nefretim üzücü bir karşılamaya dönüştü.

Kalp atışlarım göğsümün merkez üssünü terk ederek her uzvuma gülle atıyordu. Ayak parmaklarım hissetti. Kulaklarım hissetti. Saç tellerim bile zamanla güm güm attı.

Ben ateşliyim.

Üşüdüm.

Hastaydım.

İyileşmiştim.

Ne oluyor?

Bir bora, bir fırtına, bir muson bedenimi parçaladı. Kadın bana her ne verdiyse, inkârlarımı ve isteksizliğimi yırtıp atmış, onları onu öpmek için duyduğum ani ve ezici arzuya dönüştürmüştü.

Tanrım, bir öpücük. Ne incelik. Bir dil, böyle bir hediye.

Öp onu.

Keten hasıra tükürerek kendimi uzaklaştırdım. "Hayır!"

Kesik, alevler ve yıldız ışııyla süslenmiş, dalgalanan bir filigrana dönüştü. "Sana inanmıyorum." Parmakları tenimde geziniyor, aç kanımı yüzeye çıkarıyordu. Ağzım hayır diyordu ama bedenim *evet* diyordu.

Hayır... bu olamaz...

İnledim, iplere karşı mücadele ederken beni beslediği büyüünün daha da düştüm.

Ağzımı neyin cilaladığını bilmiyordum.

Karnıma neyin ateş gibi girdiğini bilmiyordum.

Ama agresif, sahiplenici ve ikna edici olduğunu biliyordum.

Vicious.

Daha önce sahip olduğum her şeyden çok, çok daha güçlüydü.

Karşı koyamıyorum.

Dilim uyuştu, ardından boğazım ve derim uyuştu. Amım serbest kalmak için zonkluyordu. Zihnim bağlantı için uluyordu. Kendimi hiç bu kadar hayal kırıklığına uğratmamış ya da böylesine lezzetli bir ihtiyacın kabarmasını engellediğim için bu kadar sinirlenmemiştim.

İkiye ayrıldım.

Olmadığım bir şeye dönüştüm.

Ahlakı ya da insanlığı olmayan bir yaratığa dönüştüm, sadece sevişmek isteyen bir hayvan.

Kendimi bırakmak için karşı konulmaz bir hisle mücadele ederken içimi bir ürperti kapladı. Büyüye teslim olmak için. Günah nehri tarafından sürüklenmek için.

"Yap şunu, Nila. Bırak seni alsın." Cut'ın parmakları omurgamın üzerinde minik kuşlar gibiydi, saçlarımda tüyler ürperiyordu.

İnledim, titriyordum ve istiyordum.

"Bırak kazansın ve bu gece tecavüz olmasın. Bu gece hayatının en iyi seksi olacak."

Ha

yır.

Eve

t.

Ha

yır!

Ha

yır!

Aman Tanrım.

Sözleri yıkımına davetiye çıkarıyor, her kelimesiyle beni da yakınımı çağırıyordu.

Kalp atışlarım daha da hızlandı, ilacı her parçama . "İşte bu kadar. Bırak gitsin. Geçmişi ve geleceği unutun. Nasıl olduğunu düşün iyi hissettireceğini düşündüm. Seni becermek benim için ne kadar lezzetli olurdu. tam burada."

Sikeyi
m.

Seks.

Dostu
m.

Tanrı
m.

Gözlerimi sıktım, fanatizmin tavşan deliğinde dönüp duruyordum.

Parmakları saçlarımı yalıyor, şehvet ve dehşetle parlıyordu. "Beni istiyorsun, Nila. Kabul et bunu."

Ruhum vahşileşti, uyuşturucunun gücüyle hırladı. Ateş daha parlak yandı.

Yıldızlar daha hızlı parıldıyordu.

Dansçılar daha sert döndüler.

Dünya dönüp duruyor, halüsinogen duyularıma zarar verirken hızla akıyor ve sonra .

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Kendimi kaybettim.

Zihnim madenin karanlık, damlayan duvarlarının görüntüleriyle dolup taştı. Ellerim kilitlendi ve sıkıştı, kanımı Jethro'nun baş harflerinin üzerine bulaştırdım, kendime dokunmaktan ve orgazm olmaktan başka bir şey istemiyordum.

Gelmem gerek.

Sevişmeye, sevişmeye ve tamamlanmaya ihtiyacım var.

Siyah beyaz bir tabloydum, bir muamma, ürpertici bir çelişkiydim.

Uyuşmuştum.

Hayattaydı
m.

Ölmüştüm.

Yeniden doğdum.

Ne oluyor bana?

Başımı salladım, yoğunlukla savaştım, seks, arzu ve müzik tarafından hipnotize edilmeyi reddettim.

Ama sonra ellerim beni tuttu ve ayağa kaldırdı.

Cut'ın kahkahaları sardı. Dans komutları beni tüketti.

Kaçmaya çalıştım ama yer bir lunapark gibi yuvarlandı. Vertigo beni korkunç kollarının arasına aldı.

Öne doğru düştüm. Yakalandım.

Yana doğru sallandım. Desteklendim.

Daniel'in gözleri. Cut'ın gözleri. Kahkahalar. Tehlikeli vaatler. Şehvet, açgözlülük ve acı.

Yapamadım.

Daha fazla karşı koyamadım.

Baş dönmem dengelendi. Damarlarım sarhoşlukla şarkı söyledi ve her şeyimi kaybettim.

Terli siyahi kadınlardan oluşan bir çemberin içinde endişelerimi, ve umutlarımı bir kenara bıraktım. Nila olmaktan vazgeçtim. Kurban olmayı bıraktım.

Boğazımdaki elmasların ağırlığı ve sıcaklığı arttı, beni sıktı ve ateşten gelen gökkuşaklarıyla ıslattı.

Jethro'ya özlem duymayı

bıraktım. Geleceğimden

korkmayı bıraktım.

Büyünün içine girdim ve dans ettim.

AFRİKA.

Gümrükten geçip varış kapılarında patlarken cadı saati kıtayı çaldı. Sir Seretse Khama Havaalanı beni Gaborone'nin soğuk gecesine püskürtmeden önce karşıladı. İki yıldır Botsvana'da değildim ama sanki hiç ayrılmamışım gibi hissediyordum.

Buraya gelmekten kaçındım. İşçilerimizden gelen duygusal akımlara dayanamıyordum. Onların zahmet ve sıkıntılarını hissetmekten nefret ediyordum. Ne kadar mutsuz olduklarının sırlarını ve parıltılarını görmekten nefret ediyordum.

En son geldiğimde Kes'le bu konuda bir şeyler yapmak için konuşmuştum. o.

Resmi arabulucumuz oldu. Cut'ın arkasından sık sık seyahat etti. ve yüzyıllardır yanımızda çalışan bu adamlarla yakınlık kurdu. Kendine özgü yardımseverlik ve cömertlik tarzıyla yaşam koşullarını iyileştirdi, onlara daha yüksek maaşlar, daha güvenli bir işyeri ve içinde bulundukları kötü durumdan dolayı gizli ikramiyeler verdi.

Cut'ın kölelerinin sağlık yardımları ve memnuniyetle istekli çalışanlara dönüşmesini sağladı.

Cut bilmiyordu.

Bilmediği o kadar çok şey vardı ki.

Ama yine de Cut'ın bilmediği şey ona zarar vermiyordu. Ve bu, girişimimizin daha sorunsuz yürümesi anlamına geliyordu çünkü hiçbir kötü niyet ve yoksulluk onu baltalayamazdı.

"Lanet olsun, şoförler nerede?" Araç standına doğru ve bir araç çağırmak için herhangi bir işaret aradım.

Gecenin bu saatinde taksi sayısı azdı ve fırsatçılara nadiren rastlanıyordu.

Günlerdir uyumamıştım. Yaram patlamıştı ve ateşim giderek . Ama umursayacak zamanım yoktu. Uçuş yüzünden duyularım paramparça olmuştu ve ayakta kalabilmek için tek yapabildiğim buydu.

Ama Nila babamla

birlikteydi. Nila'nın zamanı

tükeniyordu. *Ben de*

geliyorum.

İleride tek bir gölge belirdi. Koşumu bir depara dönüştürerek çenemi sıktım ve pasaklı Afrikalı adama yaklaştım. Uzun saçları örgülüydü ve kot pantolonu yer yer yırtılmıştı.

Çamurlu arabasını işaret ettim. "Bu senin dört tekerlekten çekişli araban mı?"

Adam kollarını kavuşturarak ters ters baktı. Siyah gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, kasları dövüşmek için hazırlanıyordu.

Afrika'da, silahınız yoksa ve savaşılmaya hazır değilseniz yabancılara yaklaşmazdınız. İnsanlık burada o kadar medeni değildi, çünkü çok fazla çekişme ülkeyi savaş için salyalar akıtmaya devam ediyordu.

"Sana ne beyaz çocuk?" Afrikan aksanı, çocukken madenimizde toprakta oynadığımız anıları hatırlatıyordu. İşçilerin yanında kazma ve

Antik kayadan isteksiz elmasları yontmak.

"Beni gitmem gereken yere götürürsen sana iki bin pound öderim."

Bölgesel öfkesi biraz azaldı ve yerini şüpheli bir umuda bıraktı. "Parayı çalmama ve seni yolun kenarında ölüme terk etmeme ne dersin?"

Yan tarafımı acıtmasına rağmen tam boyumla ayağa kalktım. "Bunu yapmayacaksın."

Adam kollarını kavuşturdu, yumrukları kıvrıldı. "Oh, hayır mı? Neden hayır?" "Çünkü para alabilmek için beni almak zorundasınız. Bende o para yok.
Para benden."

"Bu bir
aldatmaca mı?"

"Dolandırıcılık
değil."

Adam öne doğru eğildi, gözleri savaş için kısılmıştı. "Bana kim olduğunu söyle."

Gülümsedim.

İsmimin İngiltere'de bir ağırlığı vardı, tıpkı burada olduğu gibi.

Ancak burada milyar dolarlık bir şirketin varisinden daha fazlasıydım. Bir lordan, usta bir polo oyuncusundan ve Black Diamonds'ın başkan yardımcısından daha fazlasıydım.

Burada hayat
bendim.

Ben ölümdüm.

Ben kan, güç ve kraliyettim. "Ben

bir Hawk'ım."

Ve hepsi bu kadardı.

Adam öfkesini kaybetti ve büyük bir saygıya dönüştü. Dönüp külüstür 4 çeker aracının kapısını açtı ve verdi. "Sizi götürmek benim için bir onurdur patron. Nereye gitmeniz gerektiğini biliyorum."

Tabii ki yaptı.

Buradaki herkes madenimizi biliyordu. Dokunulmaz olduğunu biliyorlardı. Baskın ya da yağma yapmayacaklarını biliyorlardı. Bu tür bir saygı bu ülkede uzun bir yol kat etti.

Teşekkür etmek için elini sıktım. "alacaksın. Ama hızlı sürmeni bekliyorum."

"Sorun değil." Genişçe gülümsedi. "Hawks'ın nasıl uçtuğunu biliyorum."

Göğsümdeki saatli bombayı görmezden gelemeyerek ellerimi kıvırdım.

Nila.

Şoförüme ters ters bakarak, "Ne gerekiyorsa yap, ama gün doğmadan *Almasi Kipanga*'da olmak istiyorum" diye emrettim.

"BIRAKIN ONU GİTSİN."

Daniel tutuşunu bıraktı.

Onlarla yüzleşmek için döndüm. Nedenini bilmiyordum; ne olacağını biliyordum ve saklanmalıydım. *Derinlere*, içime saklanmalıydım. Bana yapacakları her şeyden saklanmalıydım.

Ancak, bu körlüğe girmektense şeytana bakmayı tercih ettim. Dikkatimi vermeyi tercih ettim, böylece savaştığımı biliyordum. Cut'ın bana içirdiği şeye karşı kazandığımı. Reddetme hakkımı elimden almamıştı.

Teslim olmama izin vermeyeceğim.

Titriyordum ve zonkluyordum. Hala serbest kalmak için yalvarıyordum.

Şenlik ateşindeki uyuşturucular damarlarımda dolaşıyordu. Cut dans etmeme izin vermişti. Bileklerimdeki ipi kesmiş ve ateşin yanına beni izlemişti. Bazen onu bacaklarının arasına bir yumruk sıkıştırırken yakalıyordum; bazen de yüzünde bir şefkate tanık olduğumu sanıyordum.

Her adımda uyuşturucuya daha fazla yenik düşüyordum. Her vuruşta, amım sıkıştı. Eğer Jethro bana dokunmuş olsaydı

ve beni sikmesi için yalvardım.

İnsanlar, yangınlar ya da dikkatli bakışlar umurumda I kendimi tamamen bu fanteziye kaptırır ve akla gelebilecek her türlü ahlaksızlığın içine atardım.

Ama orada değildi.

Şehvet ve utanç verici ıslaklığın altında, dürtülerimden iğrenecek kadar hatırlıyordum. Arsızlığın titremelerinin altında, tırnaklarımla asıldım, böylece kalan her ahlakımı iki katına çıkarmadım.

Dans ettikçe ateş gökyüzünün soğuşunu kovalıyor, tenimi çiğle kaplıyordu.

Terleme ve sıcak yardımcı oldu.

Terleme, uyuşturucunun pençelerinden biraz kurtulmama yardımcı oldu ve beni evcilleşmemiş hayvandan hayal meyal tanıdığım bir kadına geri getirdi.

Ben kazanmıştım.

Hayatımın en zor savaşına karşı.

Ama şimdi, var olan tek şey arzu ve kaçabileceğim hiçbir yer olmadığı bilgisiydi.

Bu sefer değil.

Numara yapacak Kestrel yok. Beni kurtaracak Jethro yok.

Bu dayanıksız kumaş çadırda sadece Daniel, Cut ve ben vardık.

Dışarıda davul sesleri duyuluyor, arada bir yükselen uğultu ve büyüü sözler yıldızlarla aydınlanmış gökyüzünde kayboluyordu. Kendimle hiç bu kadar mücadele etmemiştim. Yaklaşan kıyametle karşı karşıyayken ve teslim olmayı bu kadar çok isterken hiç doğru ve yanlışa tutunmaya çalışmamıştım.

Seks.

Seks istediler.

Ve bana her ne verdilerse onu çok istememe neden oldu. Çok kötü.
Aptalca, korkutucu *derecede kötü*.

Ama yapamadım.

Unutamadım. .

Ve böylece bedenim ikiye bölündü, ve seğirerek teslim olmamı istedi.

Cut yaklaştı, sert elleriyle yanaklarımı kavradı. Tenim onun dokunuşuyla kıvılcımlandı ve onun ağzına, sıcaklığına ve ateşten gelen yanık kokusuna odaklanarak daha da yakınlaştığım için kendimden nefret ettim, *nefret* ettim, nefret ettim.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek usulca kıkırdadı.

Onun için açmamak ve parmağını emmemek için her şeyi, kesinlikle her şeyi yapmak gerekiyordu.

"Hâlâ savaşıyorsun, küçük Weaver. Pes öneririm."

Asla!

Beni öperken inledim, beni için cesaretlendirdi. Cut artık onu bağlayan eski kurallara göre oynamıyordu. Farklı bir oyun oynuyordu. Daha genç, daha yumuşak görünüyordu... ve ara sıra büyük oğluya arasındaki benzerlik, en kötü vertigo krizi gibi beynime kafa karışıklığı fırlatıyordu.

O Jethro değil.

O değil!

Müziğe kapılıp dans edebilirdim. Yanan alevlerin etrafında dolaşırken klandan haline gelebilirdim. Ama şimdi kontrol edebilirdim. Bedenimin istediği her şeyi zincire vurmak ve isteğim dışında götürülmemi sağlamak anlamına gelse bile.

Tecavüz beni mahveder.

Ama isteyerek katılmak... Tehdit altındaki giyotinde binlerce kez tercih ederim.

"Ayrıntılara girmemi ister misin, Nila?" Cut burnunu benimkinin üzerinde gezdirdi.

Çene. "Atamıza ne olduğunu biliyorsun. Birden bire Sabahtan öğlen bire kadar. Paylaşılıyordu. Bedenine ne yapılabileceğine dair hiçbir kural yoktu. O bir borç olarak verildi."

Sertçe yutkundum.

Akrabasının başına gelen korkunç trajedi, kararlılığımı güçlendirmeme yardımcı oldu.

Dokunuşundan uzaklaştım. "Hayır, gerek yok. Ben hatırlıyorum."

Jethro.

Tanrım, keşke burada olsaydı.

Kerkenez.

Geçen sefer beni kurtarmıştı. Doğru, dürüst ve özverili kalmıştı, o anda onu istemiştim.

Onu şimdi istiyordum.

Uyuşturucular, zevk aldığım sürece herkesi istememi ve sürekli serbest bırakılma dürtüsüne bir son vermemi sağladı.

Ellerimi . "Bana her ne verdiysen, ona boyun eğmeyeceğim."

Cut onun sikini kavrarken gözlerim kamaştı. "Bundan emin misin?"

Hayvani ilkel dürtüler insanlığımın önüne geçti. Hastaydım. Bu katili istediğim için hasta, *hasta*, hastaydım. Annemi katleden adamı. Sevgilimi ve kardeşini öldüren adamı. Kendi oğullarını.

Hayır! Hayır!

Bir berraklık dalgası sağlam durmama yardımcı oldu. "Çık dışarı! *Çık dışarı*. Bundan zevk almayacağım. Hoşlanmayacağım. Ne yaparsan yap, bunu hoş karşılamayacağım. Kendimi isteyerek vermemi mi istiyorsun? Seni oğlunu sevdiğim gibi sevmemi mi istiyorsun? Ama sevmeyeceğim. Asla sevmeyeceğim. Sen ölümden başka bir şeyi hak etmeyen sapkın bir piçsin!"

Benim patlamam çadırda yüksek sesle yankılanırken sessizlik bizi boğdu.

Daniel kıkırdarak elini yüzünde gezdirdi. "Kahretsin, Weaver. İşte şimdi yaptın."

Cut tek kelime etmedi ama yüzündeki gevşek keyif öfkeyle gerildi. Öfkelenerek saçlarımı tuttu ve başımı geriye doğru salladı. "Oğlumu sevmek mi? Sanırım *sevmek* demek istedin, canım. O öldü."

Kahretsin!

Bakışlarımda ıssızlığı zorladım, gerçeği derinlere gömdüm.

Cut'ın bakışları benimkileri inceledi, yalanlarımı aradı. "Güçlüsün, vermeliyim. Annenden daha güçlüsün. Onu becermem için bana nasıl yalvardığını bilmek ister misin? Ne kadar vahşi olduğunu bilmek ister misin? Beni sevdiğini ve birlikte geçirdiğimiz geceden sonra mutlu bir şekilde öleceğini nasıl itiraf ettiğini?"

Yalanlar. Hepsi yalan.

Kalbim onun alaylarına karşı kalınlaşan bir nasır, bir yara oluşturdu. "Sana inanmıyorum." Cut beni daha sert çekerken boğazımdaki elmaslar gırtlığıma ağır bir baskı yaptı.

"Bizimle savaşacağını ama . O ıslak amına parmağını anda, daha fazlası için çığlık atacaksın." Beni bırakınca geriye doğru tekzedim.

Cut bir konyak surasisinin getirildiği küçük masaya doğru ilerledi. Beyaz gömleği sıırık gibi vücuduna yapışmış, törendeki terden neredeyse saydamlaşmıştı. Elinde doldurulmuş bir kadehle dönerken teni nemden parlıyor ve gözleri hastalıkla ışıldıyordu.

Keşke hasta *olsaydı*. Keşke bir hastalığa yakalanıp lseydi.

Kadehini kadeh kaldırmak için kaldırdı. "nc Borç'a, Nila." Büyük bir yudum alıp kadehi fırlatarak ne ıktı. Cut cebine uzanarak bir poundluk bir madeni para çıkardı. "Yazı mı tura mı Dan?"

Kalbim deli gibi

arpıyordu.

Gğslerim

karıncalandı.

Uyarılma nefretimi hırpalıyor, beni sahte coşkuya boyun eğmeye çağırıyordu. Boyun eğmeyecek ya da hileyle baştan ıkarılmayacaktım. Ayakta duracak ve *savaşacaktım*.

Seni ldreceğim, Cut Hawk. Seni ldreceğim!

Daniel ensesini ovuşturdu. "Ah, kahretsin. Um...kafalar. Kraliçeyi bana ver."

Cut parayı havaya fırlattı. Aşağı inerken yakaladı ve elinin tersiyle vurarak ortaya çıkardı. Dudakları geri çekildi. "*Siktir*."

Daniel gökyüzünü yumrukladı. "Siktir, evet." İleri atılarak bir kolunu belime doladı. "Sanırım bu ilk raundu sen ve ben alacağız demek, Nila." Sahip olma duygusu gözeneklerinden sızıyordu.

Hayır! Hayır!

Kemiklere kadar işleyen bir hıçkırık serbest kalmaya çalıştı.

Daniel çadırın kapağını işaret ederek homurdandı, "ığlıklar kesilince geri gel baba. Onu senin için canlı bırakacağımdan emin ol."

İçimdeki her şey sonbahardaki bir iek gibi soldu, öldü, öldü, öldü.

Cut elini yüzünde gezdirdi. "Orospu ocuğu." Altın rengi gözleri karardı ama isteksizce hırladı. "Tamam." Kapağıya doğru hışımla ilerlerken son bir kez arkasına baktı. " görüşürüz, Nila. Ne dediğimi unutma, sana dokunduğum an dizlerinin üzerine çöküp seni sikmem için yalvaracaksın. Daniel'ın her şeyi almasına izin verme. Gücünün bir kısmını bana sakla."

Ve sonra, o gitmişti.

Beni ve kurtlar tarafından yenmeyi hak eden deli bir şahin'le baş başa bıraktı.

Güçlü kal. Bunu yapabilirsin.

Ciğerlerim çalışmayı bıraktı. Yeryüzünün açılıp beni yutmasını istedim.

"Biraz eğlenceye hazır mısın, Dokumacı Fahışe?"

Dişlerimi sıktım ve ona bakmayı reddettim.

Daniel yaklaştı, çenemi yakaladı ve gözlerimi onunkilere dikti. Dokunuşunun iyi hissettirmesinden nefret ediyordum. Bedenim daha fazlasını istiyordu. Sistemimdeki uyuşturucular gücümü, paniğimi yok ediyordu... sadece zayıflığın beni tüketmesini bekliyordu.

"Dokunma bana." Yüzümü onun elinden kurtarmaya çalıştım ama beni daha sert imdikledi.

"Ah, utanma. şimdi utanmanın sırası değil. Sonunda kardeşimi senin için bu kadar aptal yapan şeyin ne olduğunu göreçeğim zaman değil." Elini göğüs dekoltemde gezdirirken mırıldandı: "Küçük göğüslerini sevmiyorum. Belki de

Onu uyuşturan senin amcığındı, ha?" Beni geriye doğru iterek güldü. "Hadi öğrenelim. Öğrenelim mi?"

Beni yatağa doğru iterken çığlık attım.

Eziyet ya da oyun yok. Tarih dersleri ya da gecikmeler yok.

Beni istedi. Bana sahip olacaktı. Ve sonra babası sahip olacaktı. Ve ben zihinsel, fiziksel ve ruhsal olarak çökmüş olacaktım.

Gözyaşları denizde kopan bir fırtına gibi içime akıyor, göğüs kafesime çarpıyordu.

Pes etme.

Dengesizlik beynime yapışıp beni yana zaman hızlandı. Derim ürperdi. Kanım yanlış yerleştirilmiş iğrenç bir şehvetle kaynadı.

Bu yerde, bu korkunç yabancı yerde olmak beni Hawksridge'den daha kötü bir şekilde hapsetti.

Yapayalnızım.

Vücudum bile mırıldanıp erirken, soğuk kalma ve savaşma taleplerimi görmezden gelirken bir haindi.

"Yatağa gir, fahişe." Beni şiltenin üzerine fırlatan Daniel kıkırdadı. Aldığı alkol gözlerini buğulandırmış, dokunuşlarını özensiz ve acımasız hale getirmişti.

Yumuşak yatak örtüsünün üzerinde zıpladım ve dengesizliği gidermek için başımı salladım. Çadır, tek bir yerde kalmayı reddederek savruldu ve dönüp durdu.

Daniel kendini attı. Onun ağırlığıyla bedenimden hava fişkırdı.

Anında sistemimde bir ateş patladı. "*Bırak beni!*"

"Oh, evet. İstedigin kadar ıglık at. Kimsenin umurunda olmaz." Elleri kot pantolonumun bel bandıyla oynadı, fermuarı yırttı.

"*Hayır!*" ıglık boğazımı yırtarken sesim kesildi.

"Kahretsin, bu beni sertleştirdi." Daniel yanağımı yalayarak iğrenç tükürükler saçtı. "Beni babama tercih etmeni sağlayacağım, buna olabilirsiniz." Eli göğüs kafesimin üzerinde yükseldi ve göğsüme yapıştı.

Kıvrandım, tekmeledim, ıglık attım ve *çırpındım*. "Lanet

olsun, çok vahşisin."

Savaşmaya devam ettim. Taş kesilmiş korkum, hızla azalan cesaretimin avukatlarının altına gömülmüştü. "Dur. *Dur!*"

Daniel sadece güldü. "Kendini yor. İşte iyi bir orospu." Omuzlarımı yatağa doğru iterek beni yere yapıştırdı. Bacakları benimkilerin üzerine yayıldı. "Aylardır bu günü bekliyordum, küçük Weaver."

Parmakları göğüs ucumu çimdikledi ve iğrenç bir zevk sistemime yayıldı.

Şehvet.

Arzu.

Zevk.

Hayır.

Savaşmayı kaldırabilirdim. Hayatım için savaşmayı kaldırabilirdim. Ama vücudumla güreşmeyi beceremezdim. Onun *benim* tarafımda olması gerekiyordu. Benim tarafımda. Onun değil.

Benimkini.

Bir güç dalgası uyuşturucunun etkilerini süpürdü; hayata yükseldim. Dizlerim dikleşti, yumuşak topalar ve sert horozla çarpıştı.

Daniel ağır çekimde yere yığıldı, ağzından gırtlaktan gelen bir inilti koptu. Acı terleri alnını süslerken teni bembeyaz kesildi. Nefes nefese kalarak yana düştü ve değerli eşyalarını tutmam için beni serbest bıraktı.

Kıvrınarak dizlerimin üzerine çöktüm ve yataktan yuvarlandım. "Senden nefret ediyorum!
Senden nefret ediyorum!"

Daniel bir şekilde acıyla mücadele etti ve bacaklarımın etrafından dolanmak için kendini peşimden fırlattı.

Çadırın zeminine yuvarlandık, brandanın altındaki dallara ve döküntülere .

Daniel kıpkırmızı oldu. "Seni lanet orospu!"

Yumrukları yan tarafımı dövüyor, ciğerlerimdeki oksijeni çalıyordu. Kıvrandım ve tekmeledim, ama kanındaki likör ona indirmeyi başardığım her şeyi susturdu.

Tökezleyerek ayağa kalkan Daniel karnıma bir tekme attı. "Bu sikimi incittiğin içindi, sürtük."

Acı şimşek gibi hızla yayıldı. İnledim, hastalık her santimetrekaremi ıslatıyordu. Kıvrıldım, karnımı tuttum ve ona her dinden lanet okudum. Bir şekilde acıyı bölümlere ayırdım ve ayağımla saldırdım. Ayak parmaklarım topuğuna dolandı ve onu dizlerinin üzerine çökertti.

Homurdandı ama bu onun kalçama tekrar yumruk atmasını engellemedi. "Bunun geldiği yerde daha çok acı var. Hoşuna gitti mi? Seni olduğun gibi tekmelemem hoşuna gidiyor mu?"

Beni sırt üstü yatırdığında işkenceyle inledim. "Hiçbir yere gitmiyorsun, fahişe. Bu sefer değil."

İlaçlar her şeyi çok sıcak yaptığı için çadır bulanıklaşmıştı. Kaslarım gıdasızlıktan zayıf düşmüştü. Dövüşü kazanamayacaktım.

Kazanabilirsin.

Burnuna nişan alarak hırladım.

Elimi sanki polenden başka bir şey değilmiş gibi savuşturdu.

Yapamam.

Tekrar denedim, yanağına bir tokat attım ve sıcak etiyle buluştum.

Yapabilirim!

Daniel hırladı, parmakları kemerini karıştırıyordu. "Bu bana son vuruşun olacak." Başı öne doğru geldi ve alnını benimkine çarptı.

Karşılıklı acı kafatasımı delip geçerek beni hissizleştirdi ve kaybolmama neden oldu.

İçinden yüzerek geçerken, onu tekmeleyerek geri çekilmek için elimden geleni yaptım. "Beni rahat bırak!" Bir şekilde onun çürümüş kucağından kurtuldum ve kısa süreli bir zaferle ağladım.

"Siktir!" Bileğimi yakaladı.

"Hayır!" Ateşten gelen uyuşturucunun etkisiyle tenim karıncalandı. Kalbimde başka bir sıcaklık ve nefretin yatak arkadaşı olmasıyla inledim. Her santimim arzudan şişmiş ve ıslanmıştı. Seksi hiç bu kadar çok istememiş ama bundan kaçınmak için de bu kadar çok mücadele etmemiştim.

Korkunç çelişki enerjimin son zerresini de çaldı.

Beni geri çekti, dudaklarında hastalıklı bir kıkırdama vardı. "Yorulmadın mı daha?" "Asla."

Evet, hem de çok evet.

Ağlamak için kendime izin vermesem de gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Bedenim sinapsları atladi, savunmaya geçti, korunmaya geçti. "Seni öldüreceğim. Sen bir hiçsin. *Hiçbir şey.*"

"Ben bir hiç miyim? Sana hiçbir şey göstermeyeceğim." Daniel dikleşerek yumruğunu kaldırdı ve doğrudan yanağıma indirdi.

Yıldızlar.

Galaksiler.
r.

Aslanlar, kaplanlar ve

ayılar. Bilincimi kaybettim.

Ne kadar süreceğini bilmiyordum. Bir ızdırap okyanusunda yüzüyordum, soğuk hava kalça kemiklerimi, sonra kıkırimi, sonra uyluklarımı, sonra ayak parmaklarımı yaladığının belli belirsiz farkındaydım.

Parmaklarının amımdaki çürümüş hissi beni sarsarak uyandırırken, uyanıklık geri geldi.

Kendime geldiğimde kot pantolonum yırtılmış ve külotum dizlerime kadar sıyrılmıştı.

Elmacık kemiğim acıyla inerken oda dönmeye başladı. "Hayır..."

"Evet." Daniel sıırttı. "Sana cezayı göstereceğim. Sana asla unutamayacağın bir ders vereceğim."

Kemer tokalarının ve fermuarların sesi hızla aklımı başıma topladı.

Dövüş, Nila.

Zaman .

Daniel bana elmas imparatorluklarının ortasındaki bir çadırın zemininde tecavüz edecekti. Yalnızdım. Eğer kazanamazsam, Cut beni alacaktı ve ben

kendimle yaşayamayacağım için Son Borcu ödediğim günü arzulayacaktım.

Lütfen.

Hıçkırıklar savaşmak yerine beni ele geçirmek istiyordu. Sahip olduğum her şeyi yakmıştı.

Hiçbir şeyim kalmamışken nasıl kazanabilirim?

Daniel kıpırdandı, pantolonunu indirdi ve kızarmış sikini serbest bıraktı. "Lanet olası Afrika'dayız." Daniel sertçe nefes aldı, nefesi likör kokuyordu. "Afrika'da ne olur biliyor musun?"

Cevap vermedim. Cevaplarını hiç sevmedim. Cevaplarından *nefret ederdim*. Onun yerine kıpırdandım, kurtulmaya çalıştım.

Benden bu kadar.

Bitmişti.

Daha bitmedi!

Değiştirilmiş giysiler ve dikilmiş silahlarla ilgili anılar zihnimi doldurdu. Nasıl unutabilirim ki?

Görüşüm daraldı, araştırdım, çadırın etrafında uçtum.

Pantolonum.

Bir kol mesafesi kadar uzaktaydılar. Bacağıma bir neşter saklamıştım.

Neşter!

Kalbim sevinçle göğsümde fırladı. Gizli kılıç benim koruyucum . Kurtarıcım. Homurdanarak kolumu uzattım, parmaklarım kotu karıştırıyordu.

Daniel atılmış giysileri kapma girişimimi umursamadı. Onun parmakları yakama yapıştı ve beni hayal kırıklığıyla sarstı. "Biliyor musun, eğer sen de eşlik etseydin bu çok daha eğlenceli olurdu. Cevap ver bana. Ne? Afrika'da neler oluyor, Weaver?"

Ağzımdan tükürükler fışkırdı -kısmen gri bir hastalıktan, kısmen de iğrenç bir tiksintiden. Parmaklarım daha da gerildi.

Ulaşamıyorum.

"Siktir, cevap ver

bana!"

"Sana cevap vereceğim." Başımı çevirerek şeytani suratına tükürdüm. "Kapa çeneni! Orada mı? Bu seni mutlu etti mi, göt herif?"

Yüz hatları buruştu ama uzaklaşmadı. "Bu bardağı taşıran son damla oldu. Çok ileri gittin. Aylardır istediğim şeyi yapacağım." Nefes alış verişi düzensizleşti. "Sözümü tutmayacağım."

Kalbim durdu.

Ne?

Kot pantolonuma ulaşmak için zorlanmakla dikkatimi vermek arasında kaldım.

Yakalayın onları. Çok geç olmadan

"Cut'a seni onun için canlı bırakacağıma söz verdim. Ama ondan sonra-" Soğuk bir şekilde kıkırdadı, gözleri altın sarısı bir karanlığa büründü. "Bu bariz umursamazlıktan sonra seni , duydun mu beni? Seni çılgılık attıracağım, ağlatacağım, yalvartacağım ve *ölmek* için dua ettireceğim."

Sadece çocukluk diş tellerinin sağlayabileceği mükemmel dişlerini göstererek gülümsedi. "Dizlerinin üzerine çök, sürtük."

Ben cevap veremedim parmaklarını yakama daha sıkı geçirdi. Kalın telkari ve geçilmez elmaslar beni yukarı çekip ters çevirmek için mükemmel bir kementti.

Hayır! Hayır!

Kot pantolonum artık ulaşılabilir mesafede değildi.

Dizlerimin üzerine çöktüğüm anda Daniel bacaklarımı ayırdı ve kalçalarımı kavradı. "Kahretsin, evet."

Tırnaklarını derime o kadar sert batırdı ki kan aktı, çığlık attım.

Yardım aramaktan vazgeçtim. İnsan kalmaya çalışmaktan vazgeçtim. Uyuşturucular kanımda vızıldıyor, beni korku ve arzuyla çarpıtiyordu. Ama arzu artık seks ya da zevk için değildi. Oh, hayır. Bu arzu *Cinayet*. İç organlarını söküp kanayan ağzına tıkmak için. Aletini kesip Cut'a ödölüm olarak sunmak. Bu arzu benim ateşleyicimdi.

Bu arzu benim *yok oluşumdu*.

Daniel beni geri çekip sikini yumruklayarak içime sokarken bile sersemlik her hücreme yerleşmişti. Saflık ve hassasiyet nefes alışımı yavaşlattı. Kesinlik ve cesaret titreyen ellerimi durdurdu. Ve yetkin güç parmaklarımı kapüşonumun eteklerine yönlendirdi.

Unutmuşum.

Ama şimdi hatırladım.

Örgü iğnesi.

Hawksridge'den ayrıldığımdan beri okşayıp sevdiğim tek alet. Neştere ihtiyacım yoktu. Daha iyi bir şeyim vardı.

Otuz beş santimetre, tek uçlu metal bir mızrak.

Gözlerimi kapatarak sevdiğim her şeyi, herkesi, benim hayatta kalmam ve Daniel'in hayatta kalmaması için her nedeni gözümde canlandırımdı.

Jethro.

Vaughn.

Babam.

Onlar için hayatta kalırdım.

Ne pahasına olursa olsun.

Kendimi kana susamışlığa teslim ettim.

Yapmak için doğduğum tek şeyi yaptım.

Atalarıma verdiğim sözü yerine getirdim.

Gevşek dikişleri keserken ve tercih ettiğim silahımı çekip çıkarırken tırnaklarım bıçak gibiydi. Hayatım sona ermiş olabilirdi. Yalnız olabilirdim. Ama yanıma bir Şahin almadan ölmeyecektim.

Daniel homurdandı, bana tecavüz etmek için sıraya girdi.

Tenim soğudu. Kalbim sakinleşti. Ve örgü şişimi yumrukladım.

"Buna hazır mısın, Weaver? Sikilmeye hazır mısın?"

Dizleri değdiğinde cevap vermedim. Kalçaları

benimkilere bastırırken hareket etmedim.

Aletinin ucu girdiğinde irkilmedim. Bekledim.

Avlandım.

Gözyaşlarımı ve korkularımı

yuttum. İçimde bir santim daha.

Farkındalığı azaldı, tamamen sekse odaklandı. Zayıf...

zayıf...

Ve hala bekledim.

Düşmanımın sikinin bir santimetresi daha

içimdeydi. Mükemmel an için durakladım.

Şimdi.

Saldırdım.

Rage her şeyi çaldı.

Yankılardan ya da sonuçlardan korkmuyordum.

Yaralanmaktan ya da ölmekten korkmuyordum.

Tek umursadığım, ruhumu almadan önce bu canavarlığı sona erdirmektir.

"Siktir git!" Kendimi yana attığımda siki dışarı kayd ve Daniel'ın tutuşu gevşedi. Yer omzumu öptü ve ben onun altında sırt üstü dönerken dişlerimi takırdattı.

Bir an için Daniel'ın son görüntüsünü içime çektim. Dizlerinin üzerinde duruyordu, siki şişmiş ve aç, yüzü öfkeli ve şaşkıncı. Basit bir adam aşağılık bir yaratığa dönüşmüştü. O artık insan değildi. Sadece bir hataydı. İstenmeyen.

Dünyaya bir iyilik yaptım.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım.

"Güle güle, Daniel."

Dik oturarak omuzlarına sarıldım, mükemmel nişan almak için yörüngemi hizaladım. Parmaklarımı iğnenin etrafına doladım; yüzümü boğazına bastırdım. Enerji patladı. Doğruluk patladı. Dişlerimi sıktım ve boynunu ısırđım, kolum ilahi güç tarafından yönlendirilerek, ailemin hayaletleriyle uçarak, kaderin kesinliğiyle kanat çırparak yükseldi ve ölümcül düşmanımı delip geçti.

Örgü iğnesinin keskinliği, pahalı bir bifteğin içinden geçen bıçak kadar kolay ve temiz bir şekilde kayıyordu. Yukarı ve yukarı, göğüs kafesini deldi, akciğerini kesti ve nihayet, nihayet, *nihayet* kalbini deldi.

Zaman durdu.

Dünya dönmeyi bıraktı.

Daniel kızgın bir hayvandan şok olmuş bir kuklaya dönüştü.

Dudaklarından en yumuşak çığlık dökülürken gözleri kocaman açıldı. Bakışları benimkilerle buluştu. Eli örgü iğnesinin böğrüne battığı yere doğru uçtu. O artık benim düşmanım değil, sadece iğnemi karşılayan ve bir terzinin şaheserine dönüştürölmeye hazır bir iplikti.

Ve sonra, devrildi.

Düşüyor, düşüyor, yanına *düşüyor*.

Ölüm *Almasi Kipanga*'nın üzerine çullanıp çadıra doğru hızla ilerlerken başım dönüyordu. Onunla birlikte düşerken bileğim büküldü, iğneyi asla bırakmadım. Yuvarlandım, üzerine çıktım ve silahı kalbine daha da sapladım. sendelediğinde neredeyse tutuşumu kaybediyordum ama bırakmadım. İki elimi kullanarak aşağı doğru ittim. Daha sert. Daha sert.

Öl, Daniel. Ölmek.

Hawksridge'de yaşarken bir canın nasıl alınacağını araştırmıştım. Makaleler okudum, örnekler izledim, mükemmel cinayeti planladım. Bir kalbi delmek için

ölümü garanti etmiyordu. 'Stiletto' tipi bir delikten kurtulunabilir.

Daniel'ın hayatta kalmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Dizlerimi göğsünün iki yanına kilitleyerek iğneyi çıkardım.

Delikten kan sızarken göğsünden acı dolu bir inilti geldi.

Daniel'ın sersemliği geçti. Elleri boğazıma uzandı, göğsündeki fişkırıran kan basıncı düşerken parmakları titriyor ve güçsüzleşiyordu. Kalbi kanadıkça beyni oksijensiz kalıyordu. Vücudunun makinesi kapanmadan önce sadece saniyeleri vardı.

Kollarını savurdu. Avuç içi yanağıma çarptı, canımı acıtmak istiyordu.

Gözyaşları fişkırdı ve acı sızlıyordu ama hareket etmedim. Eğer vücudu hainleşip onu içten dışa zehirlemeseydi, onunla savaşacak gücüm olmazdı. Ama şu anda, dünyadaki tüm güce sahiptim.

"Seni siktiğimin cu-" Öksürdü, parmakları boynuma dolanmaya çalışırken kaydı, onun yerine yakamı kavradı. Geçilmez Kolumu kavislendirip son vuruşumu tamamlamaya hazırlanırken elmaslar boğazımın kesilmesini engelledi.

"Öl." İğne havada savrulurken kıpkırmızı parlıyor ve tekrar derisini öpüyordu. Kötücül keskinlikteki uç, et ve yağın içinden geçerek en önemli organına saplanmak üzere geri döndü.

Daniel uludu, gövdesi çırpınıyor, yüzü geriliyordu. Bana vurdu, vurdu, beni devirmeye çalıştı. Ama benim bir dayanağım vardı, iğne. Tutundum, tüm gücümle aşağı doğru iterek iğneyi yerine oturttum.

"Beni durduramazsın."

İğnenin ucu daha derine, daha derine, kıkırdak ve kemiği geçip kurbanıma santim santim saplanırken böğürdü. Seğirdi ve kasıldı, parmakları sinir sistemi kapandığı için tuzak kuramadı.

İğnemin kalbinde bir delik daha açarken çıkardığı ıslak gıcırta mide bulantısı yarattı ama tereddüt etmedim. Tüm usta katiller, sonucu kalıcı kılmak için adanmışlık ve arzunun harekete geçirilmesi gerektiğini bilirdi.

Kendimi adamıştım.

Özgürlük

istiyordum. Bunu

bitirecektim.

İğnenin tabanını tutarak tirbuşon gibi çevirdim.

"Ah!" Daniel sarsıldı. Kolları yana düştü, iğneyle uğraşmaya başladı ama artık çok geçti. Adrenalin onu birkaç saniye daha canlı tutabilirdi ama iş işten geçmişti.

Korku ya da pişmanlıkla değil, acımadan ve tamamen kabullenerek onun canını aldım.

Bir hayat için bir
hayat.

Bunu bana
borçluydu.

Onun yenik düşmesini izlemek kanımı dondurdu, beni acımasız bir cellada dönüştürdü. Altın gözleri benimkilerle buluştu, umut ve yardım için nefes nefese kalmıştı. Hareketleri durgunlaştı ve donuklaştı, bir daha asla yaşamayacak kırık bir piyona dönüştü.

"Nasıl hissediyorsun Daniel? Kaybettiğini bilmek?" Nefesim kesildi ama sinirlerim sakin kaldı. "Bir Dokumacının ruhunu aldığını bilmek nasıl bir duygu?"

Cevap verme şansını hiç bulamadı. Yüzündeki canlılık dondu. Nefesi hırıldadı, kalbi durdu ve ruhu serbest kalmadan önceki o son saniyelerde uğursuz bir nefretle hırladı.

Sonra... boşluk.

Çadırımda artık iki kişi yoktu, sadece bir kişi vardı. Sadece ben vardım.

Sadece ben.

Onu ben öldürdüm.

Sanki evren, havasını soluyan bir canavarın daha eksilmesine sevinmiş gibi, şafağın ufkunda bir aslan böğürdü. Daniel'ın kanı yavaşça iğnemin etrafından küçük, garip bir damlacık halinde sızdı. Islak ve sıcak bir şekilde ağlayarak göğsünü boyadı.

Dökülen şarap
gibi.

Seğirdi.

Sevindim.

İlk Hawk'ımı öldürmüştüm.

Daniel.

...

ölmüştü.

Yaklaşan şafağın ısıltısı beni *Almasi Kipanga*'da karşıladı.

Yerleşkeyi iyi biliyordum ve şoföre çevreden bir kilometre uzakta beklemesini emrettim. İtaat etti çünkü ailemin ismine güveniyordu. Ben de ona güveniyordum çünkü henüz parasını ödememiştim. Nila'yı bulana ve onu kollarımda güvende tutana kadar hiçbir niyetim yoktu.

O benim özgürlük biletimdi ve onu cömertçe ödüllendirecektim.
o.

Ovayı çevreleyen uzun otların arasında koşarken kampta, yan tarafımdaki kurumuş kanın dikkatimi çekmeyeceğini umuyordum. İstenmeyen yırtıcılar. Dişlerin ve sivri dişlerin kurşun ve silahtan çok daha tehlikeli olduğu bir dünyaya adım atmıştım.

Kamp, hiçbir şeyin ortasında dev bir büyüme gibi duruyordu. Silahlı muhafızlar çit hattında devriye geziyordu ama ben fark edilmeyecek başka bir yol biliyordum. Bunu gençken, çok fazla insanla takılmak beni bunalttığına kullanmıştım. Kes bunu bulmuştu -tahkimatsız giriş- sessizlik ve sığınak bulmak için bana nazikçe bir kaçış yolu veriyordu.

Dikkat çekmemeye çalışarak ana girişten kaçtım ve hızla servis alanına ve personel odalarına doğru ilerledim. Adımlarımı hafif tutarak ve sığ nefes alarak, gevşek ahşap paneli çektim ve tuvaletlere girdim. Ya muhafızlar çevrenin zayıf noktasını hiç bulamamışlardı ya da dışkı kokusunu solurken onarım yapmaya niyetleri yoktu.

Hayvanlar insan atıklarının kokusundan kaçınırdı ve bizi soymak isteyen adamlar içeri girmek için kötü kokuyu takip etmeyi düşünmezdi.

Kampın ortasında sönmekte olan bir şenlik ateşinin dumanı tütüyordu. Derin uykudaki kabile üyeleri ve aileleri derme çatma kulübelerde uyurken, bazıları da yıldızların altında rüya görmeyi tercih . Beni duygusal olarak neredeyse etkisiz hale getiren töreni hatırlayarak dudaklarım kıvrıldı.

On beş yaşımdaydım.

İsteksiz bir katılımcı olmuştum.

Ama bu beni uyuşturucu-likörü içmeye zorlamalarına, davul sesleri ve ilahileriyle beni tüketmelerine engel olmadı.

Bu beni normalden daha fazla mahvetmişti. Kendimi hiç bu kadar dengesiz ve tahrik olmuş, en ufak bir dokunuştan tahrik olmuş, en basit bir duygudan bunalmış hissetmemiştim. Tüm kamp bir seks partisine dönüşmüştü ve ben çok hızlı kaçmışım.

Kendime yirmi dört saat boyunca barikat kurmuş, yalnız kalmış ve seks delisi insanlardan uzak durmuştum. Ama bu beni kendimi tatmin etmekten ya da tozlu Afrika ovalarında orgazm üstüne orgazm yaşamaktan alıkoymamıştı.

Nefesimi tutarak kolumu ağrıyan tarafıma sardım. Her kalp atışı yarayı harekete geçiriyor, dinlenmediğimi ve ateşimin yükseldiğini gösteriyordu. Uyanırlarsa birçok adamla dövüşecek gücüm olmazdı.

Dağınık uyuyan formların arasından parmak uçlarımla geçerek Nila'nın nerede olabileceğini hesapladım. Ne kadar hızlı girip çıkabilirsem, hayatta kalma şansımız o kadar yüksek olacaktı.

Ama en azından ne olursa olsun tekrar birlikte olacaktık.

Özellikle kadın uykusunda inledi ve yuvarlandı, yanındaki siyah tenli adama sarıldı. İlacın tek nimeti delice bir uyuşukluktu. Hayvani davranışların tutku ve taleplerinden sonra Afrika güneşinin sıcaklığı onları içeriye girmeye ya da yakmaya zorlayana kadar dışarıda soğukta kalacaklardı.

Çadırların ve nakliye konteynerlerinin etrafından dolanırken kalbim ağzımda kaldı. Cut'ın yatakhaneşi yerleşkenin karşısında, rüzgârın estiği yönde ve en iyi konumdaydı. Daniel'dört çadır ötedeydi ve misafir çadırı onun yanında kalıyordu.

Bakışlarım söz konusu kumaş A çerçevesine yöneldi.

Işıklar.

Kavanozda hapsolmuş bir ateşböceği gibi içini aydınlatan ışıkları olan tek kavanoz.

Gölgelerin arasından geçerek, açık alanlardan kaçınarak kenarda dolaşmak birkaç dakika sürdü. Sesleri dinledim. Tanrı'dan Nila'nın zarar görmemesini diledim. Ve onu korumak için bir silahım olmasını diledim.

Çadırın içinden bir ses geldi. Hafif bir gümbürtünün ardından bir kadın inledi.

Nila!

Daha fazla bekleyemedim.

Sürpriz benim tarafımda olacaktı ama doğruluk ve kaderin de öyle olmasını

.

Girişteki tentenin altından geçerek içeri daldım. Kalbim durdu.

Ağzım açık kaldı.

Olamaz. "*Nilâ...*"

Başını kaldırdı. Bu ülkedeki hayvanlar kadar vahşi görünüyordu. Kardeşimin yanına çömeldi, elleri kan içindeydi, kapüşonu bir omzundan sarkıyordu ve bacakları çıplak ve açıktaydı. Porselen tenini çürükler kaplamıştı, çizikler ve lekeler durdurmak için çok geç kaldığım bir kavgaya işaret ediyordu.

Elinde uzun kırmızı bir silahla yana doğru sarsıldı. "Yapma-" Gözleri odaklandı, sonra içinden sevgi döküldü. "Jethro? Bu... bu doğru olamaz."

Ona doğru sendeleyerek yürüdüm, yarı çıplak ölü kardeşim arasında gidip geldim. Aleti hâlâ karnının üzerindeydi. Kalbim duracak gibi olsa da tüylerim diken diken oldu. "Bu nasıl... nasıl oldu?"

Teni süt gibi beyazdı, vücudu adrenalinle titriyordu. Gözlerim onun çıplak amına kaydı ve içimde bir öfke uyandı.

"Sana tecavüz etti mi?" Kardeşimin cesedinin başında dururken ellerim kıvrıldı. "O orospu çocuğu sana dokundu mu?"

Başını salladı, silahını yere attı ve kanlı ellerini sildi. elleri kapüşonunda. Gözleri parladı, görmemi istemediği gerçeği saklıyordu. "Hayır." Ayağa kalkarak bana sarıldı.

Bana karşı dürüst olması için yalvarsam da kollarım otomatik olarak onu sardı ve korudu.

Ona dokunmuştu.

O lanet hayvan kendisine ait olmayan bir şeye dokundu.

Çaresizlik içinde başımı eğdiğimde kucağım prangaya dönüştü. Kokusunun yumuşaklığını ve dökülen kanın keskinliğini içime çekerek titredim.

Öfke.

Nilâ ona sarılmama izin verdi, kolları öfkeli kucaklaşmaya karşılık veriyordu.

Özür dilerim.

Çok üzgünüm.

Duyguları gurur ve arafla çarpıştı. Onu öldürmüştü ve ölümünün ne anlama geleceğini düşünmemişti.

Ona daha sıkı sarıldım.

Ben buradayım.

Sesi gömleğimin içine fısıldadı. "Bana tecavüz etmedi, Jethro. Yemin ederim.

Özür dilerim... özür dilerim...

çok özür dilerim." Yalancı.

Neden yalan söylediğini anladım. Şimdi bile, elinde ölüm ve kalbinde korku varken bile beni kurtarmaya çalışıyordu.

Onu hayal kırıklığına uğratan bendim.

Onun salona dönmesini sağlayan bendim. Bu

benim hatamdı. "Bunu ben yaptım."

Titreyen kolları daha sıkı sarıldı, iyileşmemiş yanımı acıttı. "Hayır. Suçlama-"

"Kendimi suçlamayacaksam kimi ki?" Yüzümü boğazına bastırdım, saçlarının kısa uçları yanaklarımı gıdıklıyordu. "Seni geri gönderdim. Seni tecavüze uğraman için geri gönderdim ve-"

Kollarımda debeleniyordu. "O yapmadı-"

Geri çekildim, öfkem tavan yapmıştı. "Bana yalan söyleme! Bana yalan söyleyemezsin, unuttun mu?"

Dudakları büzüldü; mahremiyet için yere bakmakla kardeşimle kavga ettiği gibi benimle de kavga etmek arasında gidip geldi. "Yapma. Sakın kızma. Ben sadece kurtarmaya çalışıyorum-"

Dişlerimi gösterdim. "Beni kurtarmak mı? Bu benim işim, Nila. Senin değil. musun? Seni koruması gereken kişi ben olmalıydım. Tam tersi değil."

Cevap vermedi, gözleri ruhumda kara delikler açıyordu. Bakışlarında yargılama yoktu, sadece tekrar düşünmem için yalvardığı halde gitmesine neden olduğum için beni affediyordu.

"Siktir." Sırtım döndü ve onu tekrar kendime çektim. "Özür dilerim. Kahretsin, çok üzgünüm."

Kollarını bana doladı, sevgisi bana kendi berbat duygularımdan saklanabileceğim bir yer verdi. "Biliyorum. Sorun değil."

İyi değildi. Bunların hiçbiri iyi değildi. Ama daha fazla bastırmazdım. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Ben gelmeden önce ne olduysa döküldü, ayaklarımızın etrafına .

Parmakları omurgama saplandı, yaptığı şeyi yeniden yaşıyordu. "Onu öldürmek istedim. Ama şimdi... şimdi, belki de öldürmedim. Tanrım, onu öldürdüm, Kite. Bir can aldım." Karmakarışık düşüncelere dalmışken bana inanılmaz derecede sıkı sarıldı. Ona sarıldığım sürece duyguları garip bir tonda katmanlaştı. İhtiyaç ve arzu hissi o kadar güçlüydü ki, öldürmekten duyduğu acının önüne geçmişti.

Onun gücü karşısında irkildim ama acıyı umursamadım. Tek umursadığım oydu. Onu buradan çok uzaklara götürmek ve benim gibi korumak. Başından beri yapmalıydım.

Onu kucağında ezdim, çok yakınımda tuttum. "Bitti artık Şimdi. Her ne olduysa bitti." Başının üstünü, kaşlarını ve gözlerini öptüm. "Sen iyi misin? Bana yalan söyleme. İyi olmadığını bilmem gerek. acıyor." Gözlerim yaralarının üzerinde gezindi. Daniel ona dokunmaktan fazlasını yapmıştı, ona vurmuş, muhtemelen tekmelemişti.

Saçları yer yer dağılmıştı ve yanağı yediğı bir tokat yüzünden kıpkırmızıydı. Cehenneme gidip gelmişti ama kardeşimi lanet içinde bırakmıştı.

Onunla çok gurur duyuyorum.

Başını salladı, nefesi kesilmişti. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Onu hiç bu kadar ilkel görmemiştim, sadece hayatta kalmaya ve ölüme odaklanmıştı. "Ben . Ben iyiyim. İyiyim. Gerçekten. İyi olacağım." Aynı şehvet gölgesi onun sesini de lekeledi. Bir düşmanı yenmenin verdiği ani sevinci anlayabilirdim ama şehvet?

Birkaç adım geri çekilerek onu Daniel'dan uzaklaştırdım. Sırt üstü yatıyordu, yan tarafında kan pıhtılaşıyordu, dudaklarında mavi bir renk belirmeye başlamıştı bile.

Bakmasını istemedim. Daha önce ölümün etrafında bulunmuştum. Bir başkasının canını almak için azmettirici olmuştum. Her şey bittiğinde kurbanınızın gözlerinin içine bakmak kolay değildi. Özellikle de nefsi müdafaa sizi zorladığında.

"Bakma. Olanları unut. Artık buradayım ve bir daha asla ayrılmayacağım." Saçlarını öptüm, onu tekrar kollarıma aldığım için çok ama çok minnettardım.

Nila kıvranarak bana itaat etmedi ve Daniel'ın cesedine baktı. Onun Kasları kilitlendi; gözlerine unutulmaz bir boşluk girdi. "O bunu hak etti. Öyleyse neden kendimi bir canavar gibi hissediyorum?"

Ellerimi omuzlarına kenetledim. "Bunu hak etti. İkinci bir tahminde bulunma. Sen yapman gerekeni yaptın."

"Öyle mi yaptım? Başka seçenek yok muydu?"

Başımı sertçe salladım. "Hayır. Tek yolu buydu."

Nila dudağını ısırđı, gözlerinden sıvı taşıyordu. "Ama... o en genç olanıydı. Bonnie ve Cut'ın ona hata demesine engel olamadı. Alay edilmesine ya da kendisine söylenenlere inanmasına engel olamıyordu."

Ne?

Yetiştirilme tarzımız ve Daniel'in kim olduğu hakkında ne biliyordu? Çocukluğu yüzünden mi? Onu zevk için can yakarken, heyecan için hayvan öldürürken yakalamıştım. Bu kadar egoist ve kaba olduğu için onu azarlamıştım. Kes, Daniel'in hatalarıyla benden daha çok uğraştı çünkü onun yanında olmak çok zordu. iğrençliği yavaş yavaş beslerdim. Ama durumum nedeniyle, başına geleni hak ettiğini tüm kalbimle söyleyebilirdim. Onu Nila öldürmemiştı. Karma öldürmüştü.

"Kötü adamlara trajik hikâyeler anlatmak, hayatta kalmak için seni zalimce bir şey yapmaya zorladıklarında kendini yok etmenin kesin bir yoludur, Nila."

Nila çenesini sıktı, tartışmaya hazırđı. Kendini azap içinde yargılamak için. Yine durumla tamamen alakasız bir ihtiyaç dalgası havayı kirletti.

Onu dönüp Daniel yerine bana bakmaya zorlayarak yanaklarını avuçladım. "Nila, beni dinle. Kefareti hak etmeyenlerde arama. Eğer karşı koymasaydın, sana tecavüz edecek ve muhtemelen öldürecekti. Onu tanımıyorsun, benim tanıdığım gibi değil. Ve rahatlıkla söyleyebilirim ki, o bunu hak etti."

Burnunu çekti ve gözlerini yere indirdi. "Çok üzgünüm, Jethro."

"Pardon?" Kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Ne için?" Onu bırakarak yatağa doğru yürüdüm ve çarşafı çırparak açtım. Kıcının çıplaklığını sararak onu bedeninden uzaklaştırdım. "Neden özür diliyorsun?"

Yapması gereken benim.

Seni tek başına bırakan bendim.

Daniel'a bakmaktan kendini alamayarak omzunun üzerinden vücudu titredi. "Çünkü... çünkü az önce senin kanından ve canından birini öldürdüm."

Belini kavradım ve onu sıkıca tuttum. "*Minnettarım*. Kızgın değilim. Umursayacağımı mı sandın? Nila, seni seviyorum. İlk mesajıma cevap verdiğinden beri kalbim seni ailemdeki herkesten üstün tutuyor. *Seni seviyorum*. Ve sen de gerekeni yaptığın için kendinden nefret ederek beni öldürüyorsun."

Sesimi yumuşatarak kısa siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdım ve başparmağımla gözyaşlarını sildim. "Nila... o ölmeyi hak etti. Bu konuda bana güvenmelisin. Onun ölümünü içinde tutamazsın. Kendini sorumlu hissedemezsin. Onu öldürdüğün için mutluyum çünkü eğer öldürmeseydin, ben onun ölümünü çok daha kötü bir hale getirdi. Sen doğru olanı , bilmen gereken tek şey bu. Hatırlayacağın tek şeyin bu olacağına söz verir misin?"

Nefesini içine çekti ve dokunuşuma doğru eğildi. "Ama-"

"Aması yok."

Yaşadıkları karşısında yüreğim parçalandı. Keşke daha erken gelseydim. Onu bıçaklayan ben olsaydım ve hayatını ruhuma kazıyıp sonsuza dek orada sabitleseydim. Sonrasının acısını hissetmesini engellemek için her şeyi yapardım. Ama ben öyle değildim. Daniel'ın ona zarar verdiğini -ona ait olmayan bir şeyi aldığını- bilmek benim için katlanılması gereken bir cezaydı.

Kendi acım su yüzüne çıktıkça titredim. Bunu sormaya hakkım yoktu. Hele şimdi, o mücadele ederken. Ama sorunun dudaklarımdan dökülmesine engel olamadım. "Lütfen... bana bir şey söyle... ve dürüst ol."

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Herhangi bir şey." Sertçe

yutkundum.

Tekrar yutkundum.

Cesaretimi kaybettim ama yine de konuştum. "Sana dokunduğunu biliyorum Nila, bunu benden saklayamazsın. Ama sana ne kadar kötü tecavüz

etti? Ne kadar

Bunun olmasına izin verdiğim için benden nefret mi ediyorsun?"

Sorumdan nefret ediyordum. *Sana ne kadar kötü tecavüz etti?* Tecavüzün dereceleri var mıydı? Ne kadar uzun ya da acımasız olursa olsun her şekli eşit derecede korkunçtu.

Tanrım!

Bu kadar işe yaramaz olduğum için kendimi öldürmek istedim.

Ama benim başka bir sorum vardı. Sormak istemediğim bir soru. Neden onun ezici seks arzusundan besleniyordum? İçinde bulunduğumuz durum bu kadar uygunsuzken neden bu kadar güçlü düşüncelere sahipti?

Hafif bir duraksama, başka bir yalan oluşturdu. Başını iki yana salladı. "Senden asla nefret edemem. Ve sana zaten söyledim. Onu durdurdum-önce..."

Omuzlarım çöktü.

Acele etti. "Jethro, kendine işkence etme. Bazı sırları saklamama izin ver. Hangilerini sana söyleyeceğimi ve hangilerinin ölmesine izin vereceğimi seçmeme izin ver." Sesi çatallaştı. "*Lütfen...* bilmene gerek yok. Sadece... bırak onu. Özür dilerim..."

Durumum tam alevlendiğinde biraz öldüm. Duyguları bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Adam onun içindeydi. Ve o da kendini savunabileceği tek şekilde savunmuştu.

Sikeyim.

Bunun için kendimi nasıl affedebilirim?

Beni şimdi ister miydi? Onu koruyabileceğime güvenir miydi?

Kollarım ona sarıldı ve yüzünü göğsüme yapıştırdı. "Lanet olsun, Nila. Beni utandırdın. Hayatımın geri kalanında bunu telafi edeceğim. Seni güvende tutacağım. Tüm bunlara bir son vereceğim çünkü bir daha asla gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Gömleğimi öptü, sonunda sorumluluğun bir kısmını üstlenmeme izin verdiği için minnettarlıkla inledi. Parmakları kalçalarımın üzerinde geziniyor, bir sarılmadan daha fazlasını, daha şiddetli bir şefkati arıyordu.

Düşünceleri teslim olmam için bana yalvardı. Zihnindeki yoğunluktan biraz olsun kurtulması için. Ama yapamadım. Şimdi zamanı değildi.

"Artık bitti. Bitti. Güvendesin."

Bir an için onu yatıştırmama izin verdi. Şehvet dolu sızısı yerini hıçkırıklara bıraktı ve kucağımda daha da derine çöktü. Birlikte yere düştük; ben dizlerimin üzerine, Nila da kucağıma. Onu salladım. Onu öptüm. Çok ama çok şey için söz verdim.

Zaman ilerliyor, Daniel'ın canını almakla arasına önce saniyeler, sonra dakikalar koyuyordu. Başka hiçbir şey onu düzeltmeyecekti; sadece zaman ve mesafe.

Sonunda öldürmenin şoku geçti ve gözleri kararlılıkla Daniel'a odaklanmak üzere açıldı. Arzuya dair her ipucu net bir kararlılıkla ortadan kayboldu. "Cut yakında kendi sırası için geri dönecek." Sesi titriyordu. "Ne yapacağım, Kite? Cesedi ne yapacağım?"

"Sen mi?" Sert bir şekilde güldüm. "Hiçbir şey yapmıyorsun. Zaten çok şey yaptın." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Senin yanında olmalıydım ama olmadım. Bununla başa çıkacağım."

Parmak uçlarıımın altında teni buz gibi oldu. "Hayır, gitmen gerek. Eğer Cut seni görürse-"

"Beni görmesi umurumda değil." Nila'yı kucağımdan iterek ayağa kalktım. Çadıra yürüdüm, açık bavulunu karıştırdım ve ona yeni bir külot ve tayt fırlattım. "Bunları giy. Ayakkabıları da. Daniel'dan kurtulacağım ve sen de benimle geliyorsun."

"Ama-"

Elimi havada gezdirdim. "Ama hiçbir şey, Nila. Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim. Anladın mı?"

"Ama Jasmine ve Kes. Onları düşünmek zorundasın. Cut senin hâlâ hayatta olduğunu bilmemeli, o-"

Öldür beni. Evet, biliyorum.

Ama benim hayatım onunkinin yanında değersizdi. Eğer bu olaydan daha fazla yara bere ya da hırpalanmış anılarla çıkmayacağı anlamına geliyorsa, bunu isteyerek takas edebilirdim. Zaten çok fazla şeye katlanmıştı. Savaşın izlerini taşıyordu ve ben daha fazlasına katlanmasına izin vermeyi reddettim. Çok fazla insanı kurtarmaya çalışmışım. Kes anlayacaktı ve Jaz benden doğru olanı yapmamı bekleyecekti.

Bu doğrudu.

Nila benim tek seçeneğimdi.

"Onlar için endişelenme. Ben ne yaptığımı biliyorum." Ölü kardeşime baktım, rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyordum. Aleti, kadınıma yaptıklarıyla benimle alay ediyordu. Zaten ölmemiş olsaydı... kanımdaki öfkeyi temizlemek için ağır bir sakatlanmayla ölecekti.

"Peki... cesetten nasıl kurtulacağız?" Nila fısıldadı.

Zihnim senaryolarla dolup taşı. "Onu likörle kaplayabilir ve kendini mezara kadar içmiş gibi gösterebiliriz."

Nila yutkundu. "Bu inandırıcı mı?" Uzun kanlı silahın çadır örtüsüne yapıştığı yere baktı. "Örgü iğnemle onu kalbinden bıçakladım. İki yara da küçük ama orada. Kendi kendine olmadığını anlarlar."

Onu iğneyle mi öldürdü?

Şaşkın bir gülümseme yüzümü aydınlattı. "Çok güçlüsün

amına koyayım." Bakışlarını kaçırıp, umutsuzluğu hâlâ

belirgindi.

Yüzümü ovuşturdum, bir çözüm bulabilmek için yorgunluk ve acının azalmasını diledim.

Düşün.

Cut'ın onu bulamayacağı yere koyabilir miyim?

Elmas madeni!

Fikir, şemadan uygulanabilirliğe sıçradı. "Kaza gibi görünmesini sağlayabiliriz. Onu madene gömebilirim. Düşmüş gibi gösteririz."

Nila durakladı, planımın tadına baktı, kusurları için kemirdi.

"Kahretsin, bu işe yaramaz." Başımı salladım. "Biri cipi duymadan onu oraya götüremezdim." Gözlerim kısıldı, yeni bir fikirle ileri atıldım.

Sonra aklıma geldi.

Afrika bunu benim için halledecekti.

Kararlılıkla parmaklarımı şıklattım. "Ne yapacağımı biliyorum."

Nila tartışmak için ağzını açtı ama ben hışımla odayı geçip yüzünü tuttum. Kendime engel olamadım. O kadar cesurdu ki. Duyguları çok açıktı. Sevgisi çok derin. Tutkusu çok saftı. Onun yanında olmadığım için bir santim bile korku ya da nefret yoktu. Bir parça bile düşmanlık ya da yargılama yoktu.

O kadar özverili ki.

Onu öptüm.

Dudaklarım onun dudaklarına değdiği anda, sanki içinde nükleer bir patlama oldu. Zihninde topladığım şehvet tüm gücüyle patladı ve her şeyi boğdu. Dili ağzımın içine girerek ona dokunmama kararlılığımı çürüttü.

Ona verdiğim kıyafetleri bırakarak uzun ve alçak sesle inledi, ağzı daha fazlasını vermek için benimkini baştan çıkarıyordu. Çıplak bacağı kalçama dolanıp bana sürtünürken çarşaf kalçalarından sıyrıldı.

"Siktir..." Arzuyla çılgına döndüğünde öne doğru tökezledim. Ondan böyle bir tutku aktığını hiç hissetmemiştim. "Nila... bekle..."

Dili daha hızlı, daha seksi bir şekilde ağzıma girdi. Öpüyordu. Yalarken. Cevap vermemi *istiyor*.

"Nila..."

"Hayır, Jethro. Ver şunu bana. Buna *ihtiyacım* var." Dudakları benimkileri tekrar yakaladı ve beni altına çekti.

"Kahretsin." Birden her şey anlam kazandı. Düşüncelerindeki bulanık tortu. Ölümünden ve acıdan daha güçlü bir şeyin akan alt akıntısı. Seks istiyordu. Sekse *ihtiyacı vardı*.

Ona ilaç vermişler.

Bana on beş yaşındayken verdikleri şeyin aynısını ona da vermişlerdi. O kadar güçlü ve baş döndürücü bir şey ki kimse afrodizyak gücüne hayır diyemez.

Lanet olsun.

Dili yalayıp fiske vurdukça içim içimi yiyordu. Kendimi onun düşüncelerini dinlememek için zorladım - acil sevişme ihtiyacının beni tüketmesini istemiyordum. Ama sikim kalınlaştı, hızla artan ihtiyaçla savaşımaya çalışsam bile ona doğru çekildi. "Bununla nasıl bu kadar uzun süre savaştın? Nasıl durdun?"

Elleri tişörtümden yukarı uçtu, yaramın üzerinde gezindi, tenimin üzerinde zorlayıcı kelekler gibi dans etti. "Konuşmayı kes. Lütfen... bana istediğimi ver. Yaşadığımı hissetmeye ihtiyacım var. Daniel'ın çalmaya çalıştığı şeyi geri almalıyım. *Lütfen*, Jethro. Lütfen, sik beni."

Odasındaki ilk öpüşmemizin anısı - onu öpme talepleriyle kararlılığımı nasıl parçalara ayırdığı, şehvet dolu alevlere dönüştü.

Öp beni.

*Hay
sikeyim.*

dövüştü; onu öldürdü, hatta etkisi altındayken bile. Başka biri olsaydı, isteyerek boyun eğdi. O olurdu Daniel ne yaparsa yapsın zevk alıyordu çünkü vücudu ona başka seçenek bırakmıyordu. Uyuşturucular çok güçlüydü, ama bir şekilde onlarla savaşırken kardeşimin ilerlemeleriyle de savaşmayı başarmıştı.

Ben bu kadını hak etmiyorum.

Bu Weaver. Bu cevap benim yanlışığım. Mahkumiyetimin kurtuluşu.

"Jethro... lütfen." Öpücüğü derinleşti.

"Lanet olsun." Sert bir çekişle onu kollarımın arasına aldım ve yatağa doğru yürüdüm. Elleri saçlarımın arasında uçuşuyor, ağzı benimkinin üzerinde dans ederken çekiştiriyordu.

Nefes alış verişimiz zorlaştı. Tenimiz kaygan ve hassas.

Tüm vücudum kaskatı kesildi. Çadır, bizi sakat bırakacak kadar acı veren bir şehvetle çatırdıyordu.

Ne kadar zamanımız var?

Kaderi baştan çıkarıyorduk. Teslim olmak aptallıktan da öte.

Bir ceset var.

Ürkütücüydü.

Bu yanlıştı.

Ama onu pek çok açıdan hayal

kırıklığına uğrattım. Bizi neyin

beklediğini bilmiyorduk.

Zaman lüksümüz yoktu.

Bunu o istedi. En azından itaat etmek için bunu yapabilirdim.

Onu yatağa fırlattım ve üzerinde durdum. Çene hizasındaki saçları beyaz yatağın üzerinde dalgalanıyor, bacaklarını açıyor ve elini amına daldırıyordu. Parmakları klitorisini okşarken hiç utangaç değildi.

Ciğerlerim çalışmayı reddetti. "Kahretsin, Needle."

"Al beni, Kite. Beni almana ihtiyacım var." Parmağı girişinin etrafına ıslaklık bulaştırdı, midesi zevkle gerildi. "Onunla savaştım. Kendime sadık kalmayı başardım ve şehvetin kontrolü ele geçirmesine izin vermedim. Ama yoruldum. Boşum. Artık onunla savaşamam." Kirpiklerinde gözyaşları parlıyordu. "Buna ihtiyacım var. Bir ihtiyacım var. Unutmaya ihtiyacım var, sadece bir süreliğine. Yaşamaya, hatırlamaya, mutlu olmaya, özgür olmaya ihtiyacım var. *Lütfen*." Parmakları daha hızlı dönüyor, teni ihtiyaçla kızarıyordu. "Oh, lütfen... *lütfe*n."

Konuşamadım.

Onun tarafından hipnotize edilmişim.

Kemerimi açarken ellerim titriyordu. Cut her an geri dönebilecekken onu beceme aptallığının üzerimizde hiçbir gücü yoktu. Ortak-Duygu, arzunun ateşinde öldü ve tek düşünebildiğim bu çarpıcı yaratığı doldurmak ve ona tekrar tekrar sahip olmaktı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve son birkaç aydır olan her şey kırıldı. Önemli olan tek şey buydu.

Sevişmek. Bağlanmak. Birleşmek. O benim her

şeyimdi ve tekti.

Benim dünyam.

Dili alt dudağını yaladı, parmağı içeri daldırırken dişlerini ısırđı. "Jethro... lütfen!"

"Sus. Ben varım. Ben buradayım." Kot pantolonumu ve boxer-brief'imı aşağı iterken kalp atışlarım ereksiyonumda davul gibi çalıyordu.

Ben sikimi yumruklayıp sert ve hızlı bir şekilde okşarken Nila'nın gözleri kapandı. "Söyle bana." Sesim gırtlaktan geliyordu.

"Sana ne diyeceğim?" Boynundaki elmaslar ışığı kırıyordu.

"Sikimi... nasıl istersin?"

Baştan çıkarıcı bir gülümseme yüzünü aydınlattı. Alçak sesle ve davet dolu bir şekilde inledi. "Sert ve hızlı. Tanrım, çok sert. Çok hızlı." Elleri kapüşonunun içinden meme uçlarına doğru kayıyor, zalimce bükölüyordu. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bu kadar zıvanadan çıkmamıştım. Bu kadar azgın. Tanrım, lütfen beni daha fazla bekletme." Omurgası yatağın dışına çıktı. "*Becer beni.*"

Lanet olsun.

saldırdım. Ellerim kalçalarını kavradı ve onu yatağın kenarına doğru çekti. "Beni mi istiyorsun? Bana sahip olabilirsiniz."

Uyluklarını zorla açıp amını bana sunarken haykırdı - pırıl pırıl ve mükemmel. Eğildim ve dizini ısırđım, elimi kalçasında gezdirdim ve bir parmağımı içine soktum.

Çığlık attı.

Elimle ağzını kapattım. "Sessiz ol!"

O benim hem cezam hem de kefaretimdi.

Bir parmağımı daha içine sokmaya zorladığımda gözleri geriye doğru yuvarlandı. Kalçaları tehlikeli ve talepkâr bir şekilde sallanıyordu. O sıvı ve sıcaktı. O istemiyordu

Ön sevişme. Becerilmek, kullanılmak, istismar edilmek, *sahiplenilmek* istiyordu.

Zihnim paramparça oldu; duramadım.

Ben klitorisini tıngırdatırken nefes alış veriş i düzensizleşti. Sikim onun ne kadar güzel olduğuna ağılıyordu. Ne kadar muhtaç ve vahş i.

"Seni alacağım." Parmaklarımı sertçe ittim. "Sana sahip çıkacağım. Sana her şeyi vereceğim çünkü sen her şeyi hak ediyorsun. Tapınılmayı ve övülmeyi hak ediyorsun. Hayatının her lanet gününde sevimyi hak ediyorsun."

Nefes nefese kaldı, teni terden yapış yapış olmuştu.

Parmaklarımı geri çektiğimde kalbim yerinden

fırlayacak gibi oldu. Nila nefes nefese kalmış, elimin

altında inliyordu.

Çok kırılgan ve narin görünüyordu ama bunun bir yalan olduğunu biliyordum. O herkesten daha güçlüydü. Ve sonsuza kadar onun ayaklarına kapanmak istedim.

Bir elimi ağzının üzerinde tutarak, arzusundan kayganlaş an parmak uçlarımı birbirine sürttüm ve girişine yerleştirmek için sikimi kavradım.

Vücut ısısı beni yakarken bir nefes çektim. İçine

boşaldım.

Esneme
hareketleri.

Fisting.

Sıkı.

Sıkı.

Sıkı.

"Lanet olsun, Nila." Kanım vahŖi bir açlıkla kaydadı.

Boğazını ısırarak için ağızım sulandı.

Onu sessiz tutarken elleri bileğime kenetlendi, dudakları avuçlarımla altında genişçe ayrıldı. Derinlere daldım, çok . Bacaklarını açtı, vücudu teslim oldu ve ben de ruh eşimin içine girdim.

Bir saniyeliğine durduk. Kalp atışından kalp atışına. Arzu arzuya. Seks doygun bir bağa dönüştü ve dudaklarımdan dökülen kelimeleri durduramadım.

"Seni seviyorum Needle." Avuçlarımla yatağın üzerinde başının iki yanına koyup içine doğru sallanırken elim ağızından düştü. Ayak parmaklarımla ayakkabılarımla içinde kıvrıldı, üzerinde dururken kot pantolonum kalçalarımla sıktı.

Bu tanrıçayı yalvarır gibi siktim.

"Seni... seviyorum..." Pantolonu sesini yok etti ama bunu anlamak için kelimelere ihtiyacım yoktu. Duyguları bunu her Ŗeyden daha yüksek sesle haykırıyordu. Durumum onun memnuniyeti ve Ŗefkati içinde yüzüyordu ve bundan geri dönüş olmayacağını biliyordum.

Bu onun tamamen benim olduğı andı.

Sonrasında ne olursa olsun, sonsuza dek birlikte olacaktık.

O bana bağılı olmadan bir an daha yaşayamazdım. Bu yaratığın sonraki her gün, her yıl, her on yıl boyunca bana ait olduğunu bilmeden.

Ona ihtiyacım

vardı. "Evlen

benimle."

Nila'nın nefesi kesildi, vücudu Ŗokla irkildi. "Ne?"

Bacaklarını kavradım ve kalçalarımla etrafına sardım. Omuzları yatağın üzerinde kaldı, tutuşuma doğru eğildi. Amcığı sikimi yumrukluyordu,

soruma bir cevap veriyor.

Dünyayı değiştirecek en önemli soru. "Evlen benimle.

Benim ol."

Daha sert sallanırken inledim, sahip olduğum her şeyle onu becerdim. Dizlerim yatağa vuruyor, taşaklarım kışına çarpıyordu. Duygular, hisler ve hisler kontrolden çıktı. "Sana çok ihtiyacım var."

Benim hızım çılgınlığa dönüşürken göğüsleri

zıpladı. "Sana sonsuza dek ihtiyacım var."

Kalçalarım onun iç uyluklarına sürtünüyordu, çünkü ona çok

sert biniyordum. "Sana karım olarak ihtiyacım var."

Bir salıverme hırıltılı bir şekilde ortaya çıktı, aç ve vahşi

bir yoğunlukta. Nila dudaklarını yalarken kalbim yerinden

çıkacak gibi oldu. "BEN... BEN-" Diğer her şey soldu.

Tekrar tekrar içine girdim. Gözlerimiz kilitlendi ve söz vererek seviştik. "Evet de.... Siktir, lütfen evet de."

Parmaklarımı kalçalarına batırarak kendimi ritme kaptırdım.

Kukusu sıkıştı; vücudu serbest kalmaya hazırlanırken başı geriye atıldı. Ona binmenin verdiği acı ve orgazmının haz, aramızdaki bağı neredeyse dayanılmaz bir kavgaya dönüştürürken gözleri parlıyordu.

Düzgün düşünemiyordum. Kaybolmuştum, sahiplenilmiştim, *tüketilmiştim*.

Yeterince oksijen alamıyordum. Nila sonunda bana hak ettiğim en büyük hediyyeyi verirken kollarım titriyordu.

"Evet... Evet, seninle evlenirim."

"Tanrım." Kalbim ayrıldı. Pes ettim.

Ritmimiz çılgınlığa dönüştü, sikişiyor, kızışıyor, alabileceğimiz her şeyi alıyorduk.

"Tanrım, evet. Geliyorum... *Geliyorum*." Serbest kalışının zirvesinde boğulurken ağladı, güldü ve küfretti. Bakışları benimkilerle kilitlendi ve gece yarısı irisleri havai fişeklere dönüşürken beni tüketti. feci patlamalar.

"Evet," diye tısladım. "Evet. Kahretsin, evet." Elektrik ayak parmaklarımdan, dörtlülerimden, taşaklarımdan ve aletimden akıyordu. İçine vurdukça derinlere yayılıyor, mutluluğun her son damlasını veriyordum. Daha önce hiç yaşamadığım bir zevk, binlerce kalp atışıyla dolup taşıyordu.

Ben onun olduğum kadar o da benimdi.

Şimdi ve her zaman için.

Ölü ya da diri.

Biz birdik.

"BU İŞE YARAMAYACAK."

Jethro beni susturdu ve tuvalet bloğunun içine gizlenmiş eğri büğrü panelden içeri girdi. Berbat hava neredeyse öğürmemeye neden oluyordu.

Jethro gelir gelmez beni giydirdi ve Daniel'in cesedini omzuna aldı.

Beni görmezden gelirken gözleri sinir ve kararlılıkla karardı. "Olacak." Nefesinin altında ekledi, "Olmak zorunda."

Omurgamdan aşağı bir ürperti daha yayıldı. Afrika'ya geldiğimden beri milyonuncu ürperti.

Bir can almamın, iğnemi batırmamın ve birinin son nefesini, son soluğunu, son düşüncesini almamın üzerinden sanki sonsuzluk geçmiş gibi geliyordu. Sanki Sonunda kan dolaşımdaki azgın şehvete yenik düşüp Jethro'yu beni almaya zorladığımdan beri yıllar geçti.

Ama gerçekte sadece kırk dakika geçmişti.

Cut, Daniel'a bana tecavüz etmesi için ne kadar süre verirdi? Bir saat mi? İki saat mi? Yoksa Daniel yorulup kendi sırası için onu etiketlemeye gidene kadar bekleyecek miydi? Her iki durumda da, zaman

sonunda bizim tarafımızdaydı, şimdilik.

Her adımda, Daniel'in kalbinin iğne ucuma yol verişini hatırlamaktan kendimi alamıyordum. Her nefes alışımında, zaferin son anlarını ve ardından gelen pişmanlık kanyonunu yeniden yaşamaktan kendimi alamıyordum.

Birini öldürmüştüm.

Ben öldürdüm.

Artık cennete, meleklerle ya da ebedi cennete hakkım yoktu. Şeytanlara karşı kazanmak için onlardan biri olmak zorundaydım. Daha önce, şeytanlara ama şimdi... şimdi kendi hayatımı bir başkasınınkinden üstün tutmanın ne kadar ağır bir yük olduğunu biliyordum. Ve o kadar da emin değildim. Buna hakkım var mıydı? Kimse
-Şartlar ne olursa olsun mu?

Yerde sızan ve biriken kan damlacıklarını görmeye devam ettim - ev sahibini terk etmek istemiyordu, bakır ve kıpkırmızı... yavaşça istenmeyen pasa dönüşüyordu.

Topraktan toprağa.

Küller küllere.

Daniel elmas kaşıklar ve elmas oyuncaklarla büyümüştü. Vücudu sonunda toprakla kaynaşacak, kemikten dönüşecek ve ailesinin imrendiği ısıltılı değerli taşlara mı dönüşecekti?

Reborn.

Ailesinin en çok değer verdiği şeye. Bu karma
mıydı?

Ya da tesadüfi sonlar?

Kes şunu.

Daniel'in ne dediğini duydun. Bana ölene kadar tecavüz edecekti.

Eğer ölseydim, kaybımın yasını tutmaz ya da kararından pişmanlık duymazdı.

Omuzlarımı dikleştirerek cinayeti düşünmeyi bıraktım ve sonrasında ilgilendim.

Jethro sessizce ve gizlice hareket etti. Daniel'in çarşafa sarılı bedenine bakmayı reddettim. Üzerindeki yükün altında uğursuz bir şeylerin yattığına dair tek işaret kan izleriydi.

"Jethro..." Hala kalp atışlarımı hızlandıran uyuşturucu-likör kalıntılarına lanet okuyarak fısıldadım. Orgazmım kabarcıklı ve patlayıcıydı ama içimdeki dürtüyü tamamen yok etmemişti.

Kafasını kaldırdı, çitin açıklığından geçerek kamptan özgür dünyaya adım attı. "Ne?"

"BEN-BEN-" Ne söylemek istediğimi bilmiyordum. Kardeşini öldürdüğüm için özür dilemişim. Ailesinin bir üyesini daha kaybettiği için onu teselli etmem gerekirken beni teselli etmesine izin vermişim.

Kes'i kaybetmedi... henüz değil.

Kendimi sorumlu hissettim. Kanıtları yok eden ben olmalıydım, o değil.

"Gitmeni istiyorum. Eğer Cut-"

Dişlerini gösterdi. "Bu konuyu bir daha açma. Ben. Gitmiyorum. Gitmiyorum. Beni görmesi umurumda değil. Temelli buradayım. *Sonsuza dek* seninleyim. Anladın mı?"

Bakışları beni esir aldı; nefesimi içime çektim. Sorduğu büyümlü soru zihnimi doldurdu.

Evlen benimle.

Evlen benimle.

Onunla evlenmek mi?

Evet demiştim ama sinirlerim göğüs kafesinde dans ediyordu. Onun benim olmasını her şeyden çok istiyordum ama özgür olmadan önce yenmemiz gereken çok şey vardı.

Omzumun üzerinden bakarken, Cut'ın bizi bulacağından gölgemde geziniyordum.

Daniel'ı omzuna yeniden yerleştiren Jethro paneli daha geniş tuttu. ". Ter ve gerginlik alnını kazımıştı. "Acele etmeliyiz." Yine tereddüt etmedim.

Çitten eğilerek geçtim, onun yanında kaldım, uzun otların arasında çıtırdayarak ilerledim, gözlerimi geniş ve dikkatli tuttum. Artık onun ininde değildik. Şahinler ama aslanlar ve sırtlanlardan oluşan çok daha büyük bir gruba girdim. İnsanların besin zincirinin tepesinde olmadığı bir yerde hiç bulunmamıştım. Ne kadar savunmasız ve yenilebilir olduğumuzun farkına varmamı sağladı.

Birkaç saat önce düzlükler o kadar yoğun bir karanlıkla örtülmüştü ki gözlerim tamamen kör olmuştu. Şimdi siyah, pembemsi griye dönmüştü ve şafak sökerken yavaşça esniyordu.

Acele etmemiz gerekiyordu.

Acele edin.

Jethro saklanmak zorunda kaldı.

Kaçmak zorundayız.

Peşinden giderken planını sormadım. Ona güveniyordum. Ancak burada bu kadar açıkta olmak -hem insanlar hem de hayvanlar tarafından görülebilmek- hoşuma gitmedi.

Gerçekten burada olduğuna inanmak için kendimi çimdiklemem gerekti. Çadıra , sonunda kafayı yediğimi düşünmüştüm. Cut'ın bana verdiği ilaçlar beni tamamen tüketmişti.

Ama sonra bana dokundu ve kanımdaki itici arzu yakıcı bir talebe dönüştü. Onun gelişi bir mucizeydi. Ve ben bu mucizeyi, beni becermesini sağlayarak takdir etmişim.

Küçük bir an için de olsa unutmama yardım etmişti.

Ne kadar uzağa gidersek o kadar . Şok tuhaf bir şeydi.

En korkunç durumu bile uyuşturma gücüne sahipti. En dayanılmaz acıyı köreltebilir ve yaşanabilir hale getirebilirdi. Ama aynı zamanda içgüdüyü ortadan kaldırabilir ve kötü bir fikrin iyi görünmesini sağlayabilirdi.

Bu iyi bir fikir miydi? Yoksa berbat mı?

Jethro ölü kardeşinin ağırlığı altında tökezledi.

İleri atılarak, hiç düşünmeden elimi uzattım. Elim soğumuş ete dokundu. Kusma isteğimi bastırdım. "Bırak yardım edeyim."

Jethro başını salladı, acı yüzünü buruşturuyordu. "İdare edebilirim. Sadece yakınımnda kal." Kurşun yarasının yırttığı yan tarafından kan damlıyordu. Gözlerindeki sıcaklık sadece öfkeden değil, ateşten de kaynaklanıyordu. Her ne kadar inkâr etse de tam olarak iyileşmemiştii ve dinlenmesi gerekiyordu.

Onun yerine, o burada... beni kurtarıyor.

İkimiz de acı çekiyorduk. Daniel'in attığı tekme zonkluyor, aldığım darbeler ve çizikler görmezden gelinmekten hoşlanmıyordu. Tören sırasında avucumda oluşan kesik bile hâlâ acıyordu. İkimizin de dikişler ve bandajlarla bir arada tutulması gerekiyordu.

"Jethro, lütfen, iyi değilsin. Bırak yardım edeyim. Bu işte beraberiz. Bu yükü tek taşıma." Yük sadece Daniel'ın ölümünü değil, tüm bu durumu kastediyordum.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Nila, yardım etme isteğini hissedebiliyorum. Sevgini, korkunu ve belirsizliğini hissediyorum." İç çekti. "Benimle evlenmeye evet deme konusundaki çelişkini bile hissediyorum."

Nefesimi tuttum. Onun durumu bana saklanacak yer bırakmıyordu. Sır yok.

"Özür dilerim. Yapamam-"

Tekrar ilerledi, dizleri uzun çimenleri öpüyordu. "Elinden bir şey gelmediğini biliyorum. Ama kendi başına hayatta kalmanı sağladığım onca şey varken benden sana isteme." Çenesi sıkıştı. "Bunu yapmam *gerek*. Karışmazsan çok memnun olurum."

"Karışmak mı?"

"Ne demek istediğimi

biliyorsun." "Jethro-"

"Hayır!" Birden durdu. "Nila. Dur. Sadece dur. Hem sesin hem de düşüncelerin sessiz olsun ve ondan kurtulalım."

Daniel'ın kanının yapışkan nefret ederek parmaklarımı birbirine sürterek yere baktım. Bir hayat çaldıktan sonra ellerimi bile yıkamamıştım. Hak etmediği bir hayatı ama yine de bir hayatı.

Bu korkunç suç beni sonsuza dek gölgeleyecekti.

Ben kimim? Kime dönüştüm?

Ben yanıt vermeyince Jethro, "Lütfen Needle," diye mırıldandı. "Sessiz ol. Sadece... daha mutlu şeylere odaklan. Bu bana çok yardımcı olacaktır."

Düşüncelerimin üzerine bir kapı kapatmaya zorlayarak başımı salladım. "Tamam." Ona yardım edebilmemin tek yolu duygularımı engellemekse, bunu yapardım.

"Teşekkür ." Jethro'sırtı, öldürülen kardeşiyle birlikte yavaşça ilerlerken kasıldı.

Bir hışırtı sesi başımı kaldırmama neden oldu. Korku omurgama ağır bir şekilde çömelirken her düşünce rüzgâr gibi dağıldı. "Jethro..."

"Kahretsin." Dondu kaldı.

"Bok mu?" Nefes alamıyordum. "Ne-ne oldu?" Kulaklarım Gözlerim çılgınca baldır yüksekliğindeki sarı çimenleri ararken daha fazla gürültü.

Jethro kararlı bir adım attı. "Bakma. Sadece ilerlemeye devam et. Biraz daha ilerlememiz gerekiyor."

İtaatsizlik ettim, bir heykele kilitlendim.

Serin bir sabah esintisi çimenleri hışırdatıyor, dans ettiriyor ve örüyordu. Ama başka bir şey daha vardı... bitki yaşamından başka bir şey... çok canlı bir şey.

Bizi takip ediyor.

Bizi avla.

"Bizi izliyor..." Sesim zar zor kaçtı.

"Dediğimi yap. Kaçmayın. Panik yapmayın. Sadece sakın ol." Bir şey süzülüyor, gittikçe yaklaşıyordu.

Jethro yavaşça bana doğru döndü, gözleri yan taraftaki bir noktaya dikilmişti. Daniel'in kolu çarşıftan kurtulmuş, omzunun üzerinden gevşekçe sarkıyordu, vücudu hastalıklı bir şekilde yayılmıştı.

Jethro gerildi. "Siktir."

Kalp atışlarım . İçgüdülerim bana koşmamı emretti. Ama dizlerimin kilidini açamadım.

Gözlerini çimenlerin üzerindeki lekeden ayırmayan Jethro, Daniel'ı omzundan çok nazıkçe, çok metodik bir şekilde kaydıldı. Bacakları, kalçaları, gövdesi, kolları, sonunda Daniel yere yatana kadar. Daniel yere düştüğü ve kısmen yeşilliklerle gizlendiğı anda Jethro çarşafı yırtıp attı ve bana doğru ilerledi.

Aptallık beni konuşturdu. "İnsanlar onu bulacaktır. Kampa çok yakın."

Jethro başını salladı. "İnan bana, yapmayacaklar." Geri çekildi, bizi avlayan her neyse ona karşı bir tehdit oluşturmuyormuş gibi ellerini açtı.

Nedenini

biliyordum.

Nedenini

sorma.

"Neden?"

Beni görmezden gelerek, yüzü korku ve kavga arasında gidip gelirken sesi fısıltıya dönüştü. "Nıla... geri çekil. Kampa geri dön. Kaçmanı istiyorum, anladın mı?"

Ağzım açık kaldı. Korkuyla nefes aldım.

Jethro bana dokunacak kadar yaklaştı ve çitle yüz yüze gelene kadar omuzlarımı döndürdü. "Kaç. *şimdi!*" diye hırlarken sesi kulaklarımı yakıyordu. Beni sertçe itti. "Kaç!"

Emri bir silah gibiydi ve ben bir hareket bulanıklığına dönüştüm. Dizlerim havaya kalktı, uzun otların üzerinde zıpladım; saçlarım her yöne uçtu.

Hemen yanımızda patlayan bir hareket ovanın huzurunu bozdu.

Kahretsin!

Koş.

Koş.

Koş, koş, koş.

Bunun açıklanabilir olmasını istedim - esintinin okşadığı çimen. Ama değildi.
Artık rüzgar yoktu.

Ensemdeki karıncalanmaların sabahın soğuğuyla hiçbir ilgisi yoktu. Temel içgüdülerim bunun ne olduğunu, neden hayatım için kaçtığımı biliyordu.

Avin ortasındaki bir avdım.

Bacaklarım daha hızlı koştu.

Üsse dönüş mesafesini dakikalar yerine saniyeler içinde kat ederken ciğerlerim patladı.

Çite çarptık, Jethro paneli açarken . "İçeri girin. Çabuk." Beni iterek içeri soktu, arkamdan içeri girip kapıyı çarparak kapatmadan önce sert ve agresifti.

Havayı ve yaşamı içime çekerken ellerimi dizlerimin üzerine koyarak eğildim. Amonyak ve dışkı kokusu boşlukta yoğun bir şekilde asılı duruyordu ama umurumda değildi.

*Ben
hayattayı
m.*

*Ben
hayattayı
m.*

.

Jethro . Yüzünü kabaca yapılmış çitlere dayadı ve baktı.

O zaman duydum.

Uluma, homurdanma ya da mırıldanma değil. Ama gürültülü bir *çıtırtı*.

"Aman Tanrım." Yanına sokuldum, çıtaların arasından pencereye bakıyordum.

ötesindeki ovalar. Daniel otların arasında kaybolmuştu, çarşafı saplara takılmış, rüzgârda dalgalanıyordu. Ama yalnız değildi.

İki dişi aslan onu bulmuştu. Kuyrukları açgözlülükle sallanıyor, ten rengi kürkleri onları mükemmel bir şekilde kamufle ediyor ve ağızları Şahin kanıyla kaplıydı.

"Oh..." Büyük kedi eğilip Daniel'ın boğazını yakalayarak leşini ortaya çıkarınca midem bulandı. Daniel'ın şahdamarını yırtarken elimi ağzıma götürdüm, işi doğru yaptığımdan ve Daniel'ın öldüğünden emin olmak için.

Diğer dişi aslan arkadaşına vurarak Daniel'ın omzundan bir ısırık aldı.

Jethro yanımda titriyordu, sessiz ama acımasızdı.

Kediler birlikte yaşadığım, Jethro'nun birlikte büyüdüğü adamdan aldıkları alıştırmalıkları kemirirken tek kelime etmedik. Şafak vakti gökyüzüne bakıp zaferle homurdanmadan önce birkaç büyük lokma yediler.

Ten rengi kürkü dalgalanan baş avcı, Daniel'ın parçalanmış boğazına doğru fırladı ve güçlü kaslarıyla ganimetini alıp götürdü. Cinayetimin kanıtı yavaşça ortadan kaybolurken kuyruğundaki siyah tutam ileri geri sallanıyordu.

Hayat vermek için ölümü.

Onun kötülüğü saflığı besler.

Görecektir bir şey kalmayana kadar izledik. Aslanlar yok. Daniel yok. Hiçbir şey.

Sonunda Jethro elini yüzünde gezdirerek onu itti. Onun Yükselen duygularla mücadele ederken ve onları bölümlere ayırırken omuzları yuvarlandı.

"İşte bu yüzden" derken sesi hırçındı.

Gözlerimi kırıştırdım, tuvalet kokusunu ve az önce olan şeyin acıtıcı gerçekliğini görmezden geldim. "Ne?"

Hüzünle gülümsedi. "Orada bana neden bulunamadığınızı sormuştun." Bir ürperti sinir sistemimi çaldı. "Onu yiyecekler mi?"

Başını salladı. "Kalıntı kalacağından şüpheliyim. Ve eğer varsa... bu mükemmel bir mazeret. Daniel sana tecavüz ettikten sonra sarhoş oldu ve aptalca kafasını dağıtmak için yürüyüşe çıktı." Omuzlarımdan tutup beni sıkıca kavradı. "Bana sadece o kısmı hatırlayacağına söz ver, Nila. Onu sen öldürmedin. O sana dokunmadı. Sana tecavüz etmedi. Ve sen kendini savunmak zorunda kalmadın. Bunu aklından sil. Daha kolay yaşamana yardımcı olacaktır. Bunu hak etmişti, doğa bile seninle aynı fikirdeydi."

Yanağını okşadım. "şey bu mu?" Yüzü gerildi. "Senden hissettiğim şey bu."

"Gerçekten mi?"

Lanet olsun.

Çok uyumluydu, çok anlayışlıydı.

İçini çekti ve eliyle alnımı dürttü. "Ne söylemediğini hissediyorum. Bana söylemek istediğinden daha ileri gittiğini biliyorum. Acı çektiğini biliyorum - büyük ihtimalle yüzüne yediğin tokat ve karnına yediğin tekme yüzünden- ve tören sırasında vücuduna giren ilaçların kavgayı daha da kötüleştirdiğini biliyorum."

Nasıl-? Sadece duygusal değil, fiziksel sıkıntıları da fark etmişti. "Bunu yapmana asla alışamayacağım."

Kolları beni sardı. "Benimle evlenmeyi kabul ettin. Bu yüzden sanırım buna alışmak zorunda kalacaksın."

Vücudum aniden kavurucu bir gün doğumuna dönüştü. ", değil mi?"

"Ne yaptın?"

"Seninle evlenmeyi kabul ediyorum."

Jethro ürperdi. "Kahretsin, bunu duymaya

bayılıyorum." "Seninle evleneceğimi mi?"

Gülümsedi. "Hayır, sen benim karım olacaksın."

Bu kadar değerli bir şeye asla sahip olamayacağımız karamsarlığını bastırmak için geleni yaptım. Beni bir daha terk etmeyecek olsa da Son Borç'un yine de gerçekleşebileceğini düşündüm.

Eskiden çok iyimserdim... şimdi... son altı aydan sonra bu çok zordu. Gülümsedim ve dudaklarımdan öptüm. "Sen benim kocam olacaksın. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" Güven ve neşe yansıtmak için elimden geleni yaptım. Ancak ondan hiçbir şey saklayamıyordum.

Geri çekilerek bir elini saçlarımda gezdirdi. "Sonunda biz kazanacağız, Nila.
."

İçimi çektim. "Biliyorum."

Umarım.

"Yapacağız. Söz veriyorum." Bileğimden tutarak beni panele doğru çekti. "Haydi. Gidelim. Bir kilometre ötede bekleyen bir şoförüm var. Gidebiliriz. Gidin."

Kalbim dörtlüğe koştu. "Bekle. *Oradan* mı? Hayır. İmkânı yok." Elini çekiştirdim. "O çit, bizi kahvaltıya gitmekten alıkoyan tek şey.

Daniel'ı çoktan alan gurur."

Jethro kaşlarını çattı. "Yiyecekleri var. Peşimizden geleceklerinden şüpheliyim."

Yemek onun kardeşidir.

Jethro'nun başkalarının ruhlarını görebildiğini bilmek bir nebze rahatlatmıştı. Daniel'ın gitmiş olması umurunda değildi. bakılırsa, o bundan memnun görünüyordu.

Bu bir şey söyledi.

Parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Bu riski almak istemiyorum. Artık beraberiz. Hiçbir aslan ya da şahin seni benden alamayacak."

Volta atarak uzaklaşırken, iradesi dışında kapana kısılmış vahşi bir hayvan gibi görünüyordu. "nden koşabilirim. şoförü al ve senin için geri gel."

Ellerimi kalalarımaya vurarak başımı salladım. "Hiçbir şekilde Yine bensiz gidiyorsun. Hayatta olmaz. Söz vermiştin. Bu kadar çabuk sözünden dönecek misin?"

Derin bir nefes verdi. "Katılıyorum. Seni Hawksridge'de bırakmakla hata ettim. Seni dinlemiş olsaydım, bunların hiçbiri olmazdı."

Yumuşadım. "Eğer beni dinlemiş olsaydın, kız kardeşin ve Kes zarar görebilirdi." Ona sarıldım. "Sen yapabileceğin tek şeyi yaptın."

İnledi, beni kendine yaklaştırdı ve başımın üstünü öptü. "Seni hak etmiyorum. Daniel'ın yaptıklarından sonra-"

Onu ptm. "Kapa eneni. Böyle dşnmene izin vermeyeceğim."

Daniel'in içime girmesine izin verdiğimi ona asla sözlü olarak söylemem. Onu öldürmeden önce tuzağımın ortaya çıktığından emin olmalıydım. Böyle bir bilgiyi taşımasına gerek yoktu. Bu isteyerek dediğim bir bedeldi. Jethro'nun o birkaç santimin ne kadar iğrenç olduğunu ya da kendimden ne kadar nefret ettiğimi bilmesine gerek yoktu.

olmasına izin verdim. Söylemeyi reddettiğim şeyleri hissetmesini engelleyemedim. Ama onlar benim düşüncelerimdi ve söylenmeden kalmalarını istedim.

Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Haklısın. Hadi bu cehennem çukurundan çıkalım." "Bu iyi bir fikir."

"Sessiz ol ve beni takip et." Gitmek için döndü, dudaklarından acı dolu bir tıslama kaçtı.

Yan tarafını kontrol ederek onu durdurdum. "İyi misin? Bir doktora ihtiyacın var." Elimin tersiyle alnına bastırarak fısıldadım, "Yanıyorsun, Kite. İlaça ihtiyacın var."

Kaşlarını çatı. "Ben iyiyim. Benim için endişelenme. Sadece buradan çıkmaya odaklan. Kazandıktan sonra ikimiz de iyileşebilir ve rahatlayabiliriz."

Bunu nasıl yapacağımızı sormadım. Ama "Bir kilometre ötedeki şoföre mi gideceğiz?" diye sordum.

"Hayır. Haklısın. Bu çok tehlikeli." Kaşları çatıldı, yeni bir plan düşünüyordu. "İşçilerin madene cipler çok uzakta değil. Anahtarların nerede saklandığını biliyorum. Eğer saklanırsak, çalışanlar ayrıldığında biz de zamanında oraya ulaşabiliriz."

"Cut ne olacak?"

"Ne olmuş ona?"

"Şimdiye kadar beni aramaya gelmiş midir?"

Bakışlarını sert bir ifade doldurdu. "Cut seni Daniel'a bırakacak. Buna eğitim diyebilirsin. Tıpkı bir aslanın araya onu öldürmeden önce yavrusunu yemeğini parçalaması için bırakması gibi. Daniel'ın seni kullanmasını istiyor. Buna müdahale etmeyecek."

O kadar emin değildim. Cut'ın bana bakışı, en küçük oğlunun beni önce almasına duyduğu öfkeyi yansıtıyordu. Yazı turayı Daniel'ın kazanmasından nefret ederdi.

Pis kokulu uzaklaşp temiz sabah havasına adım atarken Jethro'nun elini sıktım. "Sana güveniyorum."

Altın gözleri kendi şafaklarıyla parlıyordu. "Sonunda güvenini hak ettiğimden emin , Nila."

Beni öne doğru çekerek gülümsedi. "Şimdi eve gidelim."

Nila'nın elini tutup kamp boyunca ona rehberlik ederken korkumu gizledim.

Sözümü nasıl tutacağıma dair hiçbir fikrim olmadığını bilmesine gerek

yoktu.

Bu yeni planla ilgili endişelerimi ya da kaygılarımı duymaya ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan şey benim güçlü olmam ve onu bu karmaşadan kurtarmamdı.

Ve bunu yapardım.

Dişlerimi sıkarak onu daha hızlı çektim. Ona Cut'ın Daniel doyana kadar bekleyeceğini söylemiştim ama bu yanlıştı. Cut'ın herkesi kendine mal etme gibi bir merakı vardı. Zamana tahammülü şimdiye kadar bitmiş olmalıydı.

Bu kadar uzun süre beklediği için zaten kızgın değilse, yolda olacağından hiç şüphem yoktu.

Kuş sesleri ve uyanan hayvanlar yeni günü müjdeliyordu. Çağrılar ve cıvıltılar sırtımdan aşağı ürperti gönderdi. Daniel yutulmayı hak etmişti. Doğa onun icabına bakmıştı. Ama bu, izlemenin kolay olduğu anlamına gelmiyordu.

Çocukluğuna, Kes'i ve beni kovaladığı günlere, iyi anlaştığımız nadir zamanlara dair anılar kafamın içinde dönüp dururken, ondan parçalar kesiliyordu.

ve dişi aslanların boğazlarında kayboldu.

Onu anlamaya ya da ona yardım etmeye çalışmadığım için duyduğum suçluluk duygusu içimi kemirdi ve bir an için tüm kardeşlerime daha iyi bir ağabey olmayı diledim.

Ama geçmişİ değıştiremezdim. Geleceğim üzerinde çok az gücüm vardı.

Ailemden önce seçtiğim kadını kurtarabilmek için şimdiki zamana dikkat

"Eğil." Nila'yı bir nakliye konteynerinin arkasına, karanlığa ve gölgelere doğru sürükledim. Yere yayılmış olan işçiler ve muhafızlar sefahat dolu bir gecenin ardından bilinçsizce ortadan kaybolmuştu. Tozlu Kampı işaret eden ayak izleri hâlâ sessiz olabilirdi ama insanlar uyanıktı, evlerinde kahvaltı hazırlıyor, birkaç dakika içinde işe gitmek için hazırlanıyorlardı.

Daha hızlı hareket etmeliyiz.

Nila tırıs tırıs yürüyordu, nefesi kesik kesikti. Farkında olmadan beni taklit ediyor, ben eğildiğimde eğiliyor, ben koşuşturduğumda koşuşturuyordu.

Aptal değildi. Neyin tehlikede olduğunu biliyordu. Ve lanet olası bir nedenden dolayı, onu güvenliğe götürmem için bana güvendi.

Onu neredeyse aslanlara öldürtüyordum.

Onuncu kez, onu kan sızan bir bedenle ovaya götürdüğüm için kendimi azarladım. Yırtıcıların geleceğini biliyordum. Planım buydu - Daniel'ı götürmeleri ve cesedini hayvan bokuna çevirmeleri - ama bu kadar çabuk geleceklerini .

"Saklan." Nila'yı küçük bir ara sokağa yönlendirirken, açık patikaları atlayıp görünmemek için elimden geleni yaparken sesim zorlukla kaydedildi.

Ancak bunun yeterli olmayacağını biliyordum.

Eninde sonunda fark edilecektik... Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Bu önce ciplere daha yakın olmalıyız.

Nilâ elimi çekiştirerek ateşin söndüğü ve etrafa saçılmış kadın ve erkeklerin kaybolduğu tarafı işaret etti.

"Biliyorum." Gözlerimi kısmıştım. "Sessiz ol."

Başını salladı.

Tehlikeli yolculuğumuza devam etmek için döndüğümde yan tarafım acıyla sızladı. Ateşim beni giderek zayıflatıyor, sistemimdeki rezervleri tüketiyordu. Nilâ doktora ihtiyacım olduğu konusunda haklıydı. İkimiz de haklıydık.

Çürüklerine bakıp da misliyle karşılık vermek istemeyi midem kaldırmıyordu. Kısa vadeli hedeflerim arasında onu ne kadar kötü yaralandığını ve benden ne kadarını sakladığını değerlendirebileceğim bir uçağa bindirmek vardı. Bir sonraki planım, Hawksridge'e geri dönüp yıllar önce bitirmem gereken işi bitirirken onu dokunulamayacağı bir yere gizlemektir.

Jasmine'i Bonnie'nin pençelerine daha fazla bırakmayı reddettim. Özellikle de Bonnie, Jasmine'in aldatmacasının derinliğini öğrendikten sonra. Ve benim de Kerkenez. Ona dokunmak ve komadan çıkıp hayata dönmesi için onu cesaretlendirmek.

Hawk çocukları dörtten üçe düşmüştü. Daha fazla

ölmemizi istemiyordum.

Nilâ tökezledi, dişlerinin arasından tısladı. Onu dik tuttum ve tıslamasına kendi tıslamamla karşılık verdim. Hastalıklı bir şekilde kıkırdadım. İkimiz de dumanla çalışıyorduk.

İlerlerken ayak seslerimiz hiç duyulmuyordu. Kamp çok büyük sayılmazdı; en fazla otuz kırk kişiyi barındırıyordu. Ama bu sabah sanki Serengeti'yi sırtlanlar peşimizdeyken geçmiş gibiydik.

Eğildik ve donduk, açık bir mesafeden başka bir konteynerin örtüsüne doğru kaçıştık.

Yaklaştık.

Nilâ'nın parmaklarını sıkarak çenemle neredeyse vardığımızı işaret ettim. Park yeri hemen köşeyi dönüncedydi.

Yerde kalmasını, güvende olmasını işaret ederek, elimi çözdüm. parmaklarını onunkilerden ayırdı ve çitin doğru ilerledi. Arkama bakmadım ama onu terk etmemden duyduğu rahatsızlığı hissettim.

Sadece bir an için.

Hiç
kimse.

Hiçbir
şey.

İlk Jeep'le aramda sadece boş bir arazi var.

Bu kadar kolay olabilir miydi? Kader sonunda kazanmamıza izin vermeye mi karar vermişti?

Gözlerim nöbetçi kulübesinden nöbetçi kulübesine dans etti. Dün geceki tören güvenlik kurallarının gevşetildiği özel bir durumdu. Ancak, en az bir güvenlik görevlisi olmalıydı.

Hiç kimse.

Alışılmadık bir şey değildi ama beni rahatlatmadı. Sadece durumumu daha da kötüleştiriyor, insanların fark edilmeden orada olduğunu işaret edecek herhangi bir duygusal etki arıyordum.

Dikkatim otoparkın ortasında yere sabitlenmiş tek bir dolaba takıldı. Kilit kutusunda, gece vardiyasında yeni uyumuş işçileri almak için bekleyen yirmi kadar cipin anahtarları bulunuyordu.

Dolap için anahtar değil pin kodu gerekiyordu.

Ve pin kodunu biliyordum.

Annemin doğum günü.

Nila'ya beni takip işaret ederek toprak zeminde hızla ilerledim ve bardakla hızlıca oynadım.

Lütfen, değiştirilmesine izin vermeyin.

Bu sadece benim şansım olurdu.

Asma kilit açılana kadar üç uzun saniye geçti.

Tanrı'ya şükür.

En yakın cipin plakasının yazılı olduğu seti elime aldığımda ellerim titredi.

Çok yaklaştın.

Lütfen, gidelim buradan.

Düşüncelerim dualara dönüştü ve umut dolu özgürlüğe giden yolu açtı.

Nila'ya saklandığı yerden fırlaması için el sallayarak onu arabaya doğru ittim. "Git."

Hiç tereddüt etmedi.

Birlikte aracın etrafından dolaştık ve kapıların kilidini açtım. Kendimi sürücü tarafına atarak yan tarafımdan gelen acı dolu nefesi yuttum. Nila yolcu tarafına atladı ve ben de anahtarı kontağa soktum.

Hiçbir şey olmadı.

Anahtarı çevirerek gaza bastım.

Yine bir şey yok.

"Ne oluyor lan?" Gözlerim ölü gösterge paneli ile hızla yükselen güneş ışığı arasında .

Zamanımız tükeniyor.

Pedalı yere doğru iterek tekrar denedim.

Başla. Lütfen, başla.

Motor aniden öksürerek canlandı. Sonra hayal

edilebilecek en kötü ses.

Geri tepti.

Gürültülü çatırtı sessiz sabahın sekerek sessizliği yırttı ve nerede olduğumuzu tüm dünyaya duyurdu.

"Siktir!" Yumruğumla gösterge paneline vurdum. Kalbim durdu.

Nila koltuğunda büzülmüş, gözlerinde panik parlıyordu. "Ne yapacağız?"

Ona bunun bir son olmadığını söylemek istedim. Hâlâ bir şansımız olduğunu. Ama nefesim yetmedi.

Bakışlarımı giriş kapılarına çevirdim.

Kahretsin.

Bir muhafız belirdi, gözleri kamaşmıştı ve görevini yapmıyordu. Görev yerine doğru koştu, silahını kaldırdı ve tehdidi aramaya başladı.

Gitmek için bir kurşun ya da davet beklemedim. Bu

elimizdeki tek şanstı.

"!" Vites kolunu çevirerek eski cipi vitesine taktım ve ileri fırladım.

Biz balıklama atlarken ve çakıl taşları pır pır ederken Nila ciyakladı. Lastikler toprağı çiğniyor, daha hızlı ve daha hızlı hırlıyordu.

Muhafız nişan aldı.

"Git!" Nila sandalyesinin kirli kumaşını tutarak çığlık attı. "Git. Git. Git!"

Arabayı daha hızlı sürmeye zorladım. Öne doğru savruldu, bir toz bulutu içinde gıcırdadı.

Park etmiş arabaların etrafından dolanarak yolun yarısını geçerken güvenlik görevlisi kolunu indirdi ve eğilerek yoldan çekildi.

Daha

yakın.

Daha

yakın.

Gel hadi. Hadi, hadi.

Yeleğindeki telsizi yumrukladı, yüzü şok ve şaşkınlık arasında gidip geliyordu.

Direksiyonu kırarak ona doğru hızla ilerledik. Güç toplamasına izin veremezdim. Şimdi olmaz. Bu kadar yaklaşmışken olmaz.

Kapı ve nihai özgürlük yükseliyor, içinden geçtiğimiz anda mutluluk vaat ediyordu.

". ," diye bağırdı Nila, beyaz parmaklarıyla gösterge panelini tutarak.

Gaza daha sert basarak girişe çarpmaya hazırlandım. "Yapacağız. Neredeyse geldik."

Sonunda, *nihayet* Nila'yı kurtaracağım ve verdiğim sözleri yerine getireceğim düşüncesiyle kalbim küt küt atıyor ve umudum sevinçten dört bir yana yayılıyordu.

Sadece...

Ne olsa kader bizim tarafımızda değildi.

Kapılar ardına kadar açıldı ve her iki taraftan da silahlarını çekmiş, mükemmel bir savaş halinde yürüyen bir bariyer belirdi.

"Hayır!" Nila bağırdı, sesi motorun çığlıklarına karışıyordu.

Ne oluyor lan?

Sonra beyaz gömlekli, keçi sakallı ve parlak renksiz saçları olan bir adam sıraya girdi. Yandaşlarının ortasında bacaklarını açarak durdu ve parmağıyla ruhumu işaret etti.

Orospu çocuğu.

Haklıydım. Cut beklememişti.

Muhtemelen Daniel ile ayrıldığımız zaman beklemekten vazgeçti.

Biz aslanlara kahvaltı verirken, Cut karşı saldırıya geçmişti. "Siktir, siktir, *siktir!*"

"Hayır!" Ben gaza daha sert Nila ağladı. "Sakın durma. Lütfen, Kite. Yap. Yapma. Dur. Umurumda değil. Ateş etmeleri umurumda değil.

Sadece... !" Damarlarımda vahşi bir vahşet patladı. "Durmayacağım."

Yoluma çıktılar. Benim arabam vardı. Onların yoktu.

"Kemerini . Şimdi!" Vites küçülttüm, kızgın motora daha fazla güç ve daha fazla çığlık verdim. Yörüngemiz savrulmaktan uçmaya dönüştü.

Yoluma barikat kuran her muhafızı öldürürdüm. Ve bunu seve seve yapardım.

Nila'nın gözleri doldu ama söyleneni yaptı. Titreyen elleriyle emniyet kemerini kavradı ve kendini sıkıca bağladı. Ben de aynısını yaptım, bir yandan kemerimi bağlarken bir yandan da eski cipin direksiyonuna geçmeye çalışıyordum.

Önümdeki adamlardan akan duygu seline karşı dişlerimi sıktım. Bedenleri bir duvar oluşturuyor olabilirdi ama duyguları da öyleydi. Korku, zorunluluk, Cut'ın tehditleri ne olursa olsun incinmek istememe.

Adamların en genci -henüz bir çocuk- sıraya girip silahını kaldırdığında kalbim küt küt atmaya başladı.

Nişan aldı.

Daha hızlı

sürdüm. Ateş

etti.

Çocuk geri çekilirken patlama kulaklarımı acıttı, kolu geri tepmeden dolayı yukarı doğru yükseldi. Kurşun kaportaya çarparken Nila çığlık attı.

"Yere yat!" Boynundan tutarak onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladım.

"Peki ya sen?!" Yan tarafa baktı, gözlerinde çılgınca bir dehşet vardı.

"Benim için endişelenme."

Onlar için endişelen.

Arabanın benim tarafını onunkinden daha belirgin hale getirerek direksiyonu kırdım. Eğer Vurulacak biri varsa, o da bendim. Zaten bir kurşundan kurtulmuştum. Bunu tekrar yapabilirdim.

"Jethro!" Nila emirlerime itaat etmedi ve başını kaldırdı. "Dikkat et!"

Silahların namlularına baktık. Makineli tüfekler. Av tüfekleri. Her tür silah. Silahlı ve horozlu ve hazır-

Ateş ettiler.

Hiç şansımız yoktu.

Tekerlekler patladı, metal gövde çukurlara ve parçalanmış enkaza dönüştü.

Araba uçmaya devam etti ama yerde değildi. Eksen kır n taraf çatırdadı ve bizi gökyüzünde yuvarlanmaya gönderdi.

Ağır  ekim.

Yüksek sesler.

Tam bir

katliam.

Hatırladığım son şey savrulduğum, bir kayaya çarptığım ve uçtan uca takla attığımdı.

Sonra...

Hiçbir

şey.

Hepsini yaşadım.

Jethro direksiyonla savaşıyor.

Ateş yağmuru.

Jeep'in burnu toprağa gömülüp havaya doğru fırlarken çıkardığı tekme ve sarsıntı. Jethro'nun kafasının yana doğru savruluşuna, şakağının ön cama çarpışına ve havanın yere dönüp Jeep'in arabadan düzleştirilmiş sandviçe dönüştüğü kemik kıran inişe tanık oldum.

Vertigo beni hayatım boyunca etkilemişti. Ama bu... takla atan, seken, savrulan kâbus on kat daha kötüydü. Savrulma, yuvarlanma, ilmek ilmek dönme bedenlerimizi kemiklerimizi terk etmeye ve etten taklalara dönüşmeye zorladı.

Aşağı yukarı oldu. Yukarı aşağı. Ve baş aşağı dişlerimizi gıcırdatarak durduğumuzda kader bizi gerçekten terk etmişti.

Canım yandı.

Zonkladım.

Motorun sesi kesilmedi. Parçalanmış camlar, kırılmış kristaller gibi yağıyordu. Kan gözlerimi yaktı ama görüşümü Jethro'dan ayırmayı reddettim.

Jethro.

Gözyaşları her atardamarı tıkadı. Panik her damara yerleşmişti. Çok yaklaşmıştık...

Doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruyordu. Şakağından damlayan kan, ürkütücü bir sanat eseriyle arabanın tavanına sıçradı. Alnındaki yaradan neredeyse siyah-kırmızı kan sızarken, yan tarafı koyu kırmızı kanıyordu. Kolları sarkmış, bilekleri bükülmüş ve cansız bir şekilde tavanda duruyordu.

Hayır. Hayır. Lütfen,

hayır... Ölmüş olamaz.

Ölmüş olamaz.

Hayat bu kadar acımasız olmazdı.

Umudu yem olarak atıp sonra da biz ona uzanırken onu almazdı.
o.

Bu kadar acımasız olamaz!

Jethro.

Uzanıp ona dokunmak istedim. Konuşmak ve ona güvence vermek istedim.
I
onu çekip kurtarmak ve çok sürüklemek istiyordu.

Ama beynimin zedelenmiş uzuvlarıma mesaj gönderecek gücü
yoktu. Bu yüzden orada asılı kaldım - iplerle tutturulmuş kırık bir
kukla.

Ciğerlerim aniden nefes almak istedi. Nefes nefese kaldım ve sıçradım. Emniyet kemerim beni çok sıkı sarmış, göğüs kafesimi kesmiş ve beni baş aşağı tutuyordu. Saçlarım etrafımda sallanıyor, kan damlacıkları alnımın üzerinde yol alıyordu, tıpkı aşağıdaki çatıda Jethro'nunkilere katılan yanlış akan kırmızı gözyaşları gibi.

"Ki-Kite..." Bu kelime beni ikiye bölerken inledim. Hayatta olup olmadığını görmek için kolumun ona doğru hareket etmesi için yalvardım.

Ama hareket edemedim.

Jethro hareket etmedi.

Dönen lastikler ve çöken toz dışında hiçbir şey kıpırdamadı, bizi sarı bir kül bulutu içinde kozaladı.

Kanı gözlerimden uzaklaştırarak bir nefes daha çektim, oksijenin beni tekrar bir araya getirmesini ve canlandırmasını diledim.

Hadi ama.

Güvende değildik. Nedenini hatırlayamadım. Ama güvende değildik.

Aslanlar mı?

Sırtlanlar mı?

Ayak sesleri yaklaştı. Kafatasımda silahsızlandırılan silahların tıkırtıları yankılanıyordu. Anlayamadığım bir dilde verilen talimatlar.

Birden aklıma geldi.

Hawks.

Biri kapımı açmaya çalıştı ama yerinden oynamadı. Onlara bakmadım. Gözlerimi Jethro'dan ayırmadan ona duymayı hak ettiği her şeyi sözsüz olarak anlattım.

*Seni
seviyorum.*

*Sana
güveniyoru
m.*

*Benim için geldiğiniz için
teşekkür ederim. Seni takip
edeceğim.*

Seni takip edeceğim.

Bu son değil.

Sonsuza kadar gitmiş olabileceği korkusu beni tüketti. Onun ölümünü iki kez izlemiştim. *İki kez.*

Onsuz hayatta kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Eğer o ölseydi, ben de gitmek .

Gözlerimden akan yaşlar alnımdan damlayan kanla birleşti.

Daha fazla ayak sesi.

Daha fazla çıtırtı ve sohbet.

"Jethro..." Acıya ve yanlış çalışan sinapslara karşı savaştım ve kolumu hareket ettirmeyi başardım. Santim santim, sakat sakat ona doğru uzandım.

Parmak ucum dirseğine dokunduğunda çirkin gözyaşlarına boğuldum.
"Lütfen... uyan."

.

Onu dürttüm.

Hiç ürkmedi.

Onu çimdikledim.

Orada sadece katledilmiş bir ceset gibi asılı duruyordu.

Ön cam aniden paramparça oldu. Güvenlik camı şelale gibi çakıl taşlarıyla dolunca çığlık attım.

Kolum kendiliğinden geri çekildi ve içgüdüsel olarak başımı korudu. Silahın kabzası yüzüme çok yaklaştı.

Sonra silahın yerini bir insan aldı. Koyu tenli, erkeksi bir insan. Bakışları benimkilerle buluştu. "Yaşıyor, patron."

Gözlerimi sıktım. Dışarıdaki manzara benimle alay ediyordu. Kurşun ateşine yenik düşmeden önce yerleşkeden kurtulmayı başarmıştık. Özgürdük. Çitleri aşmayı başarmıştık.

Ama şimdi... Geri sürüklenecektim ve Jethro... Reenkarnasyonun ikinci kez gerçekleşeceğinden şüpheliydim.

Bilincim gidip geldi; yarım resimler ve kekeleyen görüntüler bana yavaş yavaş enkazı anlamlandıran Afrikalı işçilerin hikâyesini gösterdi. Biri içeri uzandı ve emniyet kemerimi çözdü.

Bir anda yerçekimi beni kucağına çekti ve çatıda ikiye katladı.

Acıdan sızlayan bir inilti dudaklarımı yırttı.

Çözüldüğüm anda biri ayak bileklerimden tuttu ve beni ön camın eskiden olduğu sivri delikten parlak sabah güneşine doğru çekti. Beni serbest bıraktıklarında keskin metal parçaları beni kesti. Beni toprakta sürüklerken kum kanayan derimi yaktı.

"Hayır!" Parmaklarım kurşunlarla delik deşik olmuş arabaya yapıştı.

"Onsuz olmaz.

Hayır!"

Kimse dinlemedi.

Onun yerine kollar beni zahmetsizce çekip cipten uzaklaştırdı. Beni yere yatırıp sırt üstü yatırdılar. Omurgam gıcırdadı ve gerildi, beynim hızla acıyı, ıstırabı ve dayanılmaz rahatsızlığı katalogladı.

Vücudum bu kadar kısa çok fazla şey yaşamıştı. Canım yanıyordu
ama artık bir önemi yoktu.

Daha önemli şeylere odaklandığım için acı sadece geçiciydi.

Beynimin bir kısmı yaralarımı listelerken, ben de tahrip olmuş cipe baktım. Her şey böğürüyordu ama küçük adımlarla hareket edebiliyordum. Hiçbir şeyin kırıldığını düşünmüyordum.

Beni Jethro'dan sürükleyen adam beni yalnız bıraktı. Ancak onun güneş yanığı silüetinin yerini en nefret ettiğim adam almıştı.

Şeytani bir intikamcı gibi tepemde dikilirken ayakkabıları gıcırdıyordu.
"Sen
en iyi kısmından önce ayrılıyordunuz Bayan Weaver." Cut bacaklarını açarak ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Misafirimın şenlikler bitmeden ayrılmasına izin veremem."

Verecek başka bir şeyim kalmamıştı. Savaşacak bir şeyim kalmadı.

Onu görmezden gelerek başımı çevirip 4 çekere baktım. Jethro enkazdan çıkarılırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Beni taşıyan adam Jethro'nun hareketsiz bedenini benimkinin yanına, yere bırakırken başımı çevirip bakmadım. Başı yana doğru eğilmişti. Kir ve yağ yakışıklı yüzüne bulaşmış, derisindeki kanla birleşmişti.

Cut ayak parmağıyla beni dürttü. "Yani... oğlumu 'sevdiğini' değil 'sevdiğini' söylerken doğruyu söylüyordun." Çömelerek Jethro'nun kırık tarafını, yani onu vurduğu tarafı dürttü.

Kolum koordinasyonsuz bir projeksiyonla çırpındı. "Sakın ona dokunma."

Cut gülümseyerek elini oğlunun boğazına koydu. Alnı birbirine kenetlendi, nabız aradı.

Dudağımı ısırđım, hem bir tane bulması için yalvarıyor hem de bulmamasını umuyordum, böylece Jethro daha fazla işkenceden kurtulacaktı.

Cut'ın dudakları yavaşça bir sırtışa dönüştü. "Vay, vay. Hâlâ hayatta."

Tanrı'ya şükür.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Daha yumuşak gözyaşları döküldü, geleceğın mutlu olmaktan başka bir şey olmayacağını bilse bile anın tadını çıkardı.

Cut'ın parmakları yanağıma indi. Öfkemi yuttum ve kaçmak için başarısız bir şekilde yerden kalkmaya çalıştım.

"Tek parça halinde olduğunu gördüğüme çok sevindim." Parmakları öfkeyle çenemin etrafına kenetlendi. "Ancak bu şekilde kalmana izin vermeden önce açıklaman gereken çok şey var."

"Birkaç kolay soruyla başlayalım, olur mu?" Diğer eliyle Jethro'nun alındaki kanı sildi. "O nasıl burada? Nasıl hayatta? Daniel hangi cehennemde?"

Dişlerimi sıkarak tüm enerjimi kullandım ve Cut'ın elini sevgilimden uzaklaştırdım.

Bana dokunabilirsin, seni piç. Ama ona değil. Ona asla.

"Onu bırakırsan sana her şeyi anlatırım."

"Gitmesine izin mi vereyim?" Cut kıkırdadı. "Bunu neden yapayım ki? Bir hayaletin mezardan geri dönmesi her gün olan bir şey değil."

Jethro'ya yaklaşmaya, kendimi onunla babası arasına yerleştirmeye çalıştım. Yaşıyordu ama bilinci yerinde değildi. Kesik onu kolayca öldürebilirdi ve ruhu Afrika düzlüklerinde evsiz kalana kadar bunu asla bilemeyecekti.

"Kesin şunu. Onu rahat bırakın."

Cut elini bıraktı, gülümsemesi derinleşti. "şimdi bana ne yapacağımı mı söylüyorsun Weaver?"

"Evet."

Gözleri parlıyordu. "Peki karşılığında ne alacağım?"

Kalbim gümbürdedi ve Hades'in çukurları altımda açıldı.

*Evlen
benimle.*

Evet.

Koca.

Eşim.

Artık bunların hiçbirini gerçekteşmeyecekti.

Ama Jethro'yu hayatta tutacak gücüm vardı. Ne gerekiyorsa yapardım.

"Ben, sen beni al. Sadece... bırak gitsin."

Cut dik durdu. "Hayır. Daha iyi bir fikrim var." Parmaklarını şıklatarak bir muhafıza yaklaşmasını emretti. "Ellerini bağlayın."

Muhafız başıyla onayladı. Dizlerinin üzerine çökerek Jethro'yu kabaca yüzüstü yatırdı, kanlı yüzünün toprağa gömölmesini umursamadan. Muhafız beni madende bağlayan kaba ipi ustalıkla Jethro'nun bileklerine doladı.

Kendini savunamazken onu hırpalamalarını izlemek fiziksel olarak acı veriyordu. Yine de böylesi daha iyiydi. Bu şekilde, o yapamazdı babasını kıskırtmak ya da bir şekilde ikinci kez vurulmayı başarmak.

Lütfen, uyan. Lütfen,

beni bırakma.

Bencillik yükseldi. Huzur içinde gitse daha iyi olurdu. Sessizce çekip . Ama onun kaybını hazmedemedim.

Cut'ın planladığı her neyse, de ölmüş olmayı dileyecektik. Bu işten sağ salım çıkacağımıza dair inancımız, hayallerimizi Afrika toprağına gömen, şekli bozulmuş cipin içinde kalmıştı.

Cut ellerini kot pantolonuna sildi ve işçilere ters ters baktı. "Daniel'ı gören oldu mu?"

Adamlar botlarını sürtüyor, silahlarıyla oynuyordu. Hiçbiri göz teması kurmadı.

Sonunda biri omurgasını buldu. "Hayır, patron. Dün törenden beri hayır."

Cut kaşlarını çattı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Peki, bulun onu. Çok uzağı kaçmış olamaz." Bakışları çevrildi. "Tabii benimle paylaşmak istediğın bir şey yoksa, Nila?"

Ben de sessiz bir şekilde ters ters baktım.

"Tamam." Cut homurdanarak, "Yerleşkeyi arayın, oraya gidecek kadar aptal olup olmadığını görmek için madene gidin ve kampın etrafındaki düzlükleri kontrol edin. Onun öğleden sonraki planların bir parçası olmasını istiyorum. sırf akşamdan kalma olduğı için kaçıp gidiyor."

Dudaklarım kıpırdadı. Cut'a karşı küçük de olsa bir zafer

kazanmıştım. Daniel hayatının en kötü akşamdan kalmalığını

yaşıyordu.

Parçalar halinde.

İşçiler başlarını sallayarak Cut'ın emirlerini getirmek için önem sırasına göre dağıldılar.

Sadece birkaç adam kaldığında Cut sessizce şöyle dedi: "O lanet olası benimkinin bir iki şey öğrenmesi gerekiyor." Beni kurtaran adamı işaret ederek, "Onları mağara 333'e götürün" diye emretti.

"Evet, patron." Adam beni almak için eğildi.

Cut sırtarak yaklaştı ve güneş ışığını bu kötülükle lekeledi. "Sanırım birkaç sırrı öğrenmenin vakti geldi Nila ve büyüğümün de yaptığı hiçbir şeyin beni durduramayacağını öğrenmesinin."

Çılgılık atmak istedim. Öldürmek istedim. Ama dilimi ısırđım ve içime . Gitmek için şansım vardı. İkimizin de vardı. Elimizden geleni yapmıştık ama yeterince iyi değildi.

Şimdi, başka bir bedel daha ödeyeceğiz.

Başka bir borç.

Başka bir bedel.

İşçi beni ayağa kaldırırken tüm vücudum inledi. Benim Dengesizlik beni yanlara savurdu ve dünyayı kırık bir yapboz haline getirdi. Bir çapa bulmaya çalışmaktan vazgeçip baş dönmesi içinde yüzerken inledim.

"Taşıyın onu, Tanrı aşkına," diye hırladı Cut. "Başka türlü başaramaz."

"Evet, patron." İşçinin kolları beni sıkıca tutarak kaldırdı. Kıpırdandım, beni götürürken sarhoş bir şekilde omzunun üzerinden baktım.

Hoşça kal, Jethro.

Rahatlamadım.

Ağlamadım.

Ama başka bir işçi Jethro'yu kollarına alıp birlikte bir cipe atılıp ebedi cehenneme götürölürken içimden öldüm.

Babası önümde volta atarken Daniel'ın kanının yapışkanlığı ellerimi boyadı. Neyse ki, araba kazasında yarılan yanağımdan ve rendelenen bacaklarımdan akan kanla birleşerek günahlarımı gizledi.

Artık yerin üstünde değil, . Mağara 333.

Cut'ın bana gösterdiği mağaralardan daha derin. Yüzeydeki ayıklama ve malzeme depolama mağaralarından daha büyük.

Yaralı bedenim güneş ışığına hasretti. Koşabilmek için güneş ışığının bana iyileştirici gücünü bahşetmesi için yalvarmak.

Ama burada... rutubet, rütbe ve karanlıkla birlikte ben çoktan ölmüş ve gömülmüşüm.

Gün ışığında mezardan çıkarma olmayacaktı. Cut ürkütücü işlerini bitirdiğinde bizi yerinden oynatacak kimse olmayacaktı.

Cut ellerini saçlarında gezdiriyor, volta atmayı hiç bırakmıyordu. Beyaz gömleği lekeli ve kot pantolonu tozluydu. "Cevaplar, Bayan Weaver. Onları bekliyorum. Hem de tam şu anda."

Dilimi ısırđım, toprak duvarlara baktım, soğuk, nemli bir karşılama ile etrafımızı sarıyor, açgözlü bir dev gibi bizi bütünüyle yutuyordu.

Burası bir mağara değildi. Devın midesiydi. İç organları.

"Bana bilmek istediğim şeyi söylemek için tam üç saniyen var. Aksi takdirde, sana misafirimmişsin gibi davranmayı bırakıp tutsağımışsın gibi zarar veririm."

. "Son altı aydır bana misafirinmişim gibi mi davranıyordun? Dün gece yazı tura atarken mi? Bu sabah silah sesleri? *Misafirlerin* için tipik davranışlar bunlar mı?" Karnımda alevler yanıyor, yaralarımı bastırıyor ve hayatta kalmaya odaklanmamı sağlıyordu.

Cut bana doğru döndü ve ellerini beni tahta sandalyenin kolçaklarına vurmak için hızla ilerledi. "Evimde altı ay geçirdin ve ben seni besleyip doyurmadım mı ve keşfetmen için özgür bırakmadım mı? Dün gece sana Üçüncü Borç'u daha katlanılabilir kılacak bir şey vermedim mi? Dans etmene, gülümsemene izin verdim. *Eğlendin*, Nila. Bunu inkâr edemezsin." Sesi tıslamaya kadar alçaldı. "Çok eğlendin ve aksini söyleyemezsin."

Titredim. "Kendini bir beyefendi olarak görmeye devam etmek mi istiyorsun? İyi bir amaç için fedakarlık yapan başına buyruk biri mi? Devam edin. Jethro ve beni bırakarak bu fantezini gerçekleştir. O zaman istediğin her soruya cevap veririm. Gitmekte özgür olduğumuza dair bana söz ver ve sana her şeyi anlatayım."

Her şeyi değil.

Çünkü Daniel'ı öğrendiği an giyotin ya da Son Borç olmayacaktı. Saniyeler içinde boynumu kırardı. İntikamımı alırdı. çünkü bitmesi gerektiğine karar veren kişi o değildi.

Kolçakları iterek volta atmaya devam etti. "Odadaki fille başlayalım, olur mu?" Jethro'yu işaret etti. "O nasıl hayatta ve burada?"

Jethro'nun dövülmüş halini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kambur duruyordu. Aynı sandalyede baygın yatıyordu. Ancak onu yerinde tutan ipler benimkilerin üç katıydı. Sicim yılanları uyluklarını ve gövdesini yalayarak onu sandalyeye yapıştırdı. Bilekleri cansız bir şekilde asılı duruyordu. ayak bilekleri daha fazla iple sandalyenin ayaklarına kilitlendi.

Bundan kaçış yoktu. Dünyadaki tüm büyülere sahip bir sihirbaz olsa bile.

Zihnim nasıl kurtulacağıma dair fikirlerle dolup taşıyordu ama şu ana kadar elimde hiçbir şey yoktu.

Boş. Sıfır. Zilch.

"Onu vurdum. Halının üzerinde, ayaklarımın dibinde öldü. Ölmesi gerekiyordu." Cut'ın yüzü kıpkırmızı oldu.

İrkildim ama bakışlarını tuttum. "Bırak bizi gidelim. Başka kimsenin zarar görmesine gerek yok."

Gözleri kısıldı. "Başka kimse yok mu? Sanki biri yaralanmış gibi konuşuyorsun, Nila. Daniel mıydı?" Öne doğru yükseldi, parmakları yanaklarımı ısıırıyordu. "Nerede o?"

Hayatta kalma güdüsü devreye girdi. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadım.

"Hiçbir fikrim yok." Çenemi yüksek tutarak dürüst ama anlaşılmaz olmayı hedefledim.

Yaklaşıyor ama gizemli. "Aşağılık oğlunun nerede olduğunu neden bileyim ki?"

"Benim çatım altında yaşarken bile en büyüğümün nerede olduğunu biliyor gibiydin." Yüzü öfkeyle kazınmıştı. "Yemeğimi yedin, odalarımnda uyudun ve yüzüme karşı yalan söyledin."

"Hayır, yapmadım."

Cut soğuk bir şekilde güldü. "Kaltaklık etme. Biliyordun. Başından beri

biliyordun." "Ben !" Çılgılığımı geri yuttum. "Öldüğünü sanmıştım. Aynı Sen." Ona bir parça doğruluk payı vererek ekledim: "Beni uçağa bindirmeden sadece birkaç saat önce öğrendim."

Cut ters ters baktı. "Nasıl? Nasıl öğrendin?"

Ne zararı olabilir ki? Jethro buradaydı. Planları ne olursa olsun, meyvelerini vermeyeceklerdi. "Bana kendisi söyledi. Beni almaya geldi."

Cut'ın ağzı açık kaldı, şaşkın bir öksürük serbest kaldı. "Bana kendi *isteğiyle* Hawksridge'e geri döndüğünü, seni bilmem ne kadar süre kendine sakladığını ve sonra seni tekrar terk ettiğini mi söylüyorsun?" Gözleri parlıyordu. "Bekle, *orası* senin Daniel sizi odanızın dışında bulduğunda da öyleydiniz."

Cevap vermedim. Zaten inanarak tahmin etmişti. "Ne salak ama." Başını iki yana salladı. Daha fazla gölge ruhunu kararttı.

Yeni bilgiyi bir kenara iterek, "Daniel'den bahsetmişken. Önemli olana geri dönelim. Jethro yaşıyor. Bu konuda daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak. Ama şimdilik Daniel daha önemli." Kaşları birbirine çatıldı. "Onunla son görüşen sendin. Ne yaptınız?"

"Ben mi?" diye alay ettim. "Daniel'a karşı nasıl kazanabilirim ki? Hiç şansım olmazdı."

"Sana tecavüz etti mi?"

İğnemin üzerinden akan kan.

Oksijen bir cesedi terk ediyor.

Aslanlar et çiğniyor. "Evet."

Denedi.

"Yalan

söylüyorsun."

"Hayır."

Etrafımda volta atıyor, yüzünü göremeyeyim diye sandalyemin arkasında duruyordu. "Buna inanmak çok zor."

Beni hapseden koltuğumda daha uzun oturdum. "Neden?"

Cut'ın sesi enseme yalayarak tozla kaplanmış saçlarımı okşadı.
"Morarmışsın ve kanaman var ama bunun araba kazasından mı yoksa oğlumdan mı kaynaklandığını bilmiyorum. Canın yanıyor ama kırık değilsin. Daniel'ın seni doyurması pek de cesaret verici değil." "Bence yalan çünkü hâlâ hayattasın." Parmak uçları boğazımdan göğüslerime doğru kaydılar.
"Yürüyebiliyorsun. Konuşabilirsin. Cevap verebilirsin. Oğlumu tanıyorum Bayan Weaver ve eğer sizi planladığı gibi götürseydi, gözlerinde isyanla orada oturuyor ." Elleri saçlarımı kavradı ve acıyla sarsıldı. "Şu an lanet olası parçalar."

Kahretsin.

Tekrar önümde durmak için hareket ettiğinde gözyaşları diken diken oldu.
Elleri
Kalçalarıyla yargıç, jüri ve cellat gibi yükseliyordu. "Bana yalan söylüyorsun."

"Hayır." Titremelerimle savaştım. "Söylemiyorum."

Cut eğildi, yüzü yüzüme dönüktü. "Bana gerçeği söyle."

Şimdi. "Sana doğruyu söylüyorum."

Gözleri karardı. "Son bir kez. Bir şans daha ve sonra her yalan için acı verici bir ödül alacaksın."

Kalbim kaburgalarımın üzerine çarptı. "Sana doğruyu söylüyorum. Daniel istediğini aldı."

"Mantıksız." Eli kıvrıldı. "Ortada hiçbir kanıt yok ve oğlum aniden ortadan kayboldu."

Daha iyi

yalan söyle.

Daha akıllıca

savaş.

Derin bir nefes alarak, "Aslında istediği şeyi aldığını söylemedim," diye tersledim.

Cut dondu kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

Lütfen, yalanlarıma inansın.

"Sen gittikten sonra fikrini değiştirdi." Cut

yumruğunu kaldırdı. "Sana inanmıyorum-"

"Bekle!" Çenemi sıktım, saldırısına karşı gerildim. "Bana verdiğin uyuşturucu-likör. O da içmişti. Dövüşmemi ve mücadele etmemi istediğini söyledi ama sonra katılmamı tercih ettiğine karar verdi."

Cut durakladı, yumruklarını hiç indirmede. "Devam et."

Kelimeler saçmalıklar ve hikâye kitaplarına karışarak aceleyle yuvarlandı. "Onu öptüm ve isteyerek boyun eğeğimi söyledim. Bana verdiğin şey onu istediğimi. Onu çok seksi bulduğumu ve onu çok ama çok istediğimi söyledim. çok."

Pislik.

Çöp.

Pislik.

"Bana zarar vermesine gerek yoktu. Ben de katıldım. Ona mutlulukla zevk verdim çünkü karşılığında zevk kazandım."

Sabun.

Ağzımı yıkamak için umutsuzca sabun istedim.

Sessizlik çöktü, iğrenç ve mağara duvarlarına yapışan bir sessizlik. Umarım yalanım inanılmayacak kadar zorlama değildir. Hawksridge'de geçen birkaç ay Daniel'ın gerçekte kim olduğuna dair hiçbir ipucu vermemişti. Korkunç biriydi ama doğuştan reddedilmenin, istenmediğinin söylenmesinin, insani bağlardan mahrum bırakılmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyordum. *Sevgi*. Hiç koşulsuz sevgi görmemişti.

Gardını indirmiş ve damarlarında mutluluk , tecavüz yerine birliktelik istemeyeceğini hayal etmek çok mu zordu? Jethro ve Kes

Cut'ın onlara yüklediği saçmalıkların altında iyi kalpli ve sevgi doluydular. Ama en azından aile gibi bir şeyleri vardı. Anneleri onlara bakmıştı. Bir rejimde değil, bir evlilikte büyümüşlerdi.

Daniel o kadar şanslı değildi. Bu yüzden mi şımarık bir velet olmaktan öteye gidememişti? Hiç şefkat ve anne şefkati görmediği için mi onu insan yapan her şeyden yoksundu? Kollarımda değişiklik olsun diye akıl sağlığını bulduğunu ima ederek çok mu ileri gitmişim?

"Ona istediğinden fazlasını verdim. Ona şefkat gösterdim." Gözlerim öfkeyle kısıldı. "Ona senin asla veremeyeceğin şeyi verdim."

Cut dondu kaldı. Sanki kabuğunu soymuş ve içindeki acayip gerçeği ortaya çıkarmışım gibi tüm vücudu kilitlendi.

Aman Tanrım.

Cut'ın sorunu bu muydu?

Öz annesinin sevgisinden yoksun mu?

Bonnie... oğlunu ne kadar çarpıtmıştı?

Dudakları geri çekildi ve parlayan dişleri ortaya çıktı. "Nerede o zaman? Madem ona harika bir gece yaşattın, neden yatağında değildi? Neden Jet'le kaçıyordun? Neden ağzından çıkan her kelime saçmalık kokuyor?"

Kaskatı kesildim, korunmak için kendi içime kıvrıldım. "Fırsatım olursa kaçacağımı hep söyledim. Jethro bana bu şansı verdi. Daniel'a gelince, işini bitirdikten sonra gitti. Seni almaya gittiğini düşündüm."

Aklıma yeni bir fikir geldi.

"Belki de gecenin geri kalanını birlikte geçirecek başka bir kadın bulmuştur. Belki de çok sarhoş olmuştur ve gölgede uyuyordur." Sesim belirsizlikle yalpalamaya ve yalvarmaya meyilli olsa da seviyemi korudum

Beni incitmemek için kes. "Oğlunun nerede olduğunu bilmiyorum. Ve bana kaç kez sorarsan sor, cevabım değişmeyecek."

Cut yorgun elini yüzünde gezdirdi. Küçük bir parçam öyle yüksek sesle bağırmak istedi ki itirafım madendeki her mağarada yankılandı.

O bendim.

Ben.

Senin yavrularını katlettim.

Benimkini alamadan onun hayatını alan bendim. Ve işimiz

bitmeden seninkini de alacağım.

Ama yutkundum ve öfkemin beni canlandırmasına izin verdim.

Cut hırladı, "Yalan söylüyorsun. Yalan söylemeyi bırak ve bana doğruyu söyle." "Yalan *söylemiyorum.*"

Saçlarımı vahşi bir yumrukla kavradı. "Onun kaybolmasıyla bir ilgin var. Bunu biliyorum. Bundan kaçamazsın, Nila. Sana ne düşündüğümü söyleyeceğim." Çenesini Jethro'ya doğru eğerek hırladı, "Kite geldi ve birlikte onu öldürdünüz. Bunu siz planladınız ve-"

"Hayır!"

Başımı geriye çekti. Boynumdaki elmaslar gırtlığımı zedeledi. "Bana gerçeği söyle o zaman. Nerede. Nerede. Oğlum. *Oğlum nerede?*"

Nefes nefese kaldım. "Ben hiçbir

şey yapmadım." "Yalancı!"

"Hayır!" Gözlerim Jethro'ya kaydı. "Ayrıca, artık bir önemi yok. İlk oğlun ölümünden döndü. O senin asıl varisin. Yine olabilir."

Yaralarım, şiddetli kalp atışlarımla aynı anda alevlendi. Tutuşuna karşı mücadele ederek, ikna etmek için elimden geleni yaptım. "Kalbinin derinliklerinde Daniel'in İmparatorluğunuzu yönetmek. Ama Jethro öyle. Onu sen

yetiştirdin. O-" "Kapa çeneni!" Cut'ın avucu yanağıma çarptı.

Yıldızlar.

Acı içinde ; beni bırakırken başım ağır ağır sallanıyordu. Cut zor nefes aldı, volta atarak uzaklaştı.

Çenemi eğmeye ve gri ile siyah arasında göz kırpmaya çalışarak Jethro'nun uyanmasını diledim. Artık yalnız kalmak istemiyordum. Olacaklarla tek başıma yüzleşmek istemiyordum.

Ben bencilim.

. Lütfen.

Jethro , kendisine uygun sandalyesine çökmüş, zorlukla nefes alıyordu.

Cut volta atmaya devam etti, botları elmas tozu ve toprağı tekmeliyordu. "Jethro'nun ölümden dönmüş olması umurumda değil. Onun incinmesini istediğimi unutuyorsun. Bana ihanet etti, hem de seninle. Onu bilerek vurdum."

"Hayır." Başımı salladım. "Bu doğru değil."

Cut durakladı, kaşları yukarı doğru kalktı.

"Jasmine'i vurdun ama Jethro onu korudu." diye acele ettim. Kalbim hızla çarpıyor, çok geç olmadan bir tür insanlığa dokunmak için elimden geleni yapıyordum. "Jethro'yu vurmak istediğini sanmıyorum. Onun durumunu hiçbir zaman anlayamadınız ama ne kadar güçlü olduğundan, ailenize ne kadar sadık olduğundan gurur duyuyorsunuz. Ondan istediğin her şey olmak için ne kadar çok şeye katlandı-"

"Kapa şu lanet ." Cut geri geri giderek ellerini pantolonunun paçasına sildi. "Her şeyi yanlış anladın."

"Aydınlat beni o zaman. Bana sırlarını anlat. Anlatacağını söylemiştin. Bana her şeyi bilmeye hakkım olduğunu söylemiştin." Korkudan doğru düzgün nefes alamıyordum. "Bilmek istiyorum. Sorularım var. Çok ama çok fazla sorum var. Annemi sahiplendiğinde neler olduğunu anlat bana. Onu seviyor muydun? Onu öldürmekten alıkoyacak bir şey hissettin mi?"

Dudaklarına soğuk bir gülümseme yayıldı. "Her şeyin dışında, bilmek *bu mu*? Pratik olmayan, aptalca romantik şeyler mi?"

Başımı salladım. "Evet. Çünkü o aptalca romantik şeyler bana senin bir ruhun olup olmadığını gösterecek."

Kıkırdadı. "Oh, benim bir ruhum var, Nila Weaver."

"Göster bana."

"Ne bilmek istiyorsun?" "Her şeyi."

Onu konuşturmaya devam et. Oyalamaya devam et.

"Bana hikayeni anlat, Cut. Bunu bitirmeden önce, anlamamı sağla."

Cut cevap vermedi. Bunun yerine duvarın dibindeki boş bir masaya doğru yürüdü ve kalın tozun içinde bir parmağını okşadı. "Senin görebiliyorum. Ne yaptığınızı biliyorum ama isteğiniz benim niyetlerimle örtüşüyor."

Bir ürperti omurgamdan aşağı korku dolu bir ayaz gönderdi.

Cut bana gülümseyerek yolunu değiştirdi ve derme çatma yapılmış ahşap kapıya doğru yöneldi. Tek giriş ve çıkış. "Madem senden gerçeği öğrenmek yorucu olmaya başladı, o halde daha heyecan verici şeylere geçelim, olur mu?"

Dehşet beni sardığı için konuşamadım.

Oyalamaya çalışmışım ve şimdi Cut benim gündemimi kendi gündemiyle karıştırmıştı. Şu anda planladığı şey her yalan söylediğimde çeneme bir yumruk yemeyi tercih edeceğime dair bir his vardı .

Cut kapının kolunu tutarak girişi açtı. Hemen iki adam içeri girdi. Daha önce hiç görmediğim adamlar. Gözlerinin akı tenlerinin karanlığında parlıyordu; sarı kir tenlerini savaş boyasıyla boyarken, kot pantolon ve kirli tişörtlerden oluşan giysileri onları madende çalışan işçiler olarak işaretliyordu.

"Masanın üzerine koy." Adamlar bir el arabasını mağaranın içinden söz konusu masaya doğru iterken Cut kenara çekilerek yoldan çekildi.

Rastgele ama korkunç şeyleri yerlerine yerleştirirlerken başka tarafa bakamıyordum. Lastik bir tokmak. Ağzına kadar suyla dolu bir kova. Bir kare sığ bir kap. İçinde elmas olduğunu tahmin ettiğim siyah keseler olan kilitli bir torba. Önünde tıbbi jargon olan bir paket, makas, gazlı bez ve son olarak küçük bir çubuk.

Tüm bunlar ne anlama geliyor?

mantıklı gelmiyordu ama midem dehşet içinde kıvranıyordu.

İşçiler arabalarını boşalttıktan sonra Cut onlara gitmelerini işaret etti. "Şimdilik hepsi bu kadar." Onları kapıya kadar takip etti ve arkalarından kilitledi.

Yürüyüşünün Jethro'nunkine bu kadar benzemesinden nefret ediyordum. Güçlü, saçma sapan, erkeksi bir adım. Oğlunu ne kadar sevsem de babasını asla umursamazdım.

Bakışlarımı Cut'tan ayırıp mağaranın tavanına baktım. Eğer burada ölürsem, ruhum madenden cennete giden yolu bulabilecek miydi? Yoksa Daniel'ı öldürdüğüm için cehenneme doğru daha da yerin dibine mi batacaktım?

Bir damlacık gözlerime sıçradı, gözyaşlarından oluşan çevresini yukarıda bıraktı, sonunda yerçekiminin çağrılarını boyun eğene kadar tehlikeli bir şekilde dengelendi.

Ara sıra başımın üstüne sıçrayan damlacıklar ve damlacıkların plastik eşya ve kaplara çarptığında çıkardığı küçük çınlamalar mağara-şifreye başka bir boyut katıyordu.

Cut gülümseyerek bana doğru döndü. "Başlamadan önce, oğlumun yeterince uyuduğunu düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?"

Köşedeki çamurlu suyla dolu büyük fıçıya doğru ilerleyip küçük bir kova aldığı anda kalbim ağzıma geldi. Sıvı kenarlardan taşarken Jethro'ya doğru koştu. Vahşi bir gülümsemeyle kovayı onun üzerine fırlattı.

Jethro canlandı.

Kötü muamele görmüş bedeni, nefes nefese kalıp boğulurken, prangalarının içinde titriyordu. Yüzü sıırılsıklam olmuş ve damlıyordu, cicili bicili saçları başına .

Başı arkaya doğru düşerken gözlerim yaşardı, sanki sonsuza dek boğulacakmış gibi hava yutuyordu. Dudakları genişçe aralandı, toparlanırken gözleri sıkıca kapandı.

Onun hayata dönüşünü izlemek mucizevi bir şeydi. Ölüme bu kadar yakinken, bu kadar hareketsiz ve kırılmışken uyanabilmesi beni hayrete düşürdü.

Mağara onun sakat soluk alışlarının sesleriyle yankılandı. Başını yana eğmiş, çevresini algılamak için ağırlığıyla mücadele ediyordu. Gözleri vahşi ve endişeli bir şekilde parlıyor, her şeyi aynı anda içine çekiyordu.

Düşüncelerini anlamak için onun durumuna katlanmak zorunda değildim. Mağarayı, babasını ve sonra da beni gördü.

Dudaklarımda hüznü bir gülümsemeyle sandalyeye

bağlandım. İçten içe paramparça oldu ve ben her parçayı

duydum.

Omuzları daha da çöktü, ruhu bir mezarın derinliklerine doğru kayıyordu. İp sayesinde hareket edemiyordu, ama özgür olsa bile, zayıflığı

Acı onu bağı tuttu.

" yok..." Gözyaşlarımla savaşıarak mırıldandım. "Her şey ."

Hiçbir şey yolunda

değil. Hiçbir şey plana

uygun gitmedi. Asla

özgür olamadık.

Kendi gözleri özlem ve öfkeyle parlıyordu. Babasına karşı nefret dolu bir öfkeye dönüşmeden önce bana doğru özürler ve koşulsuz sevgi haykırdı. Bilinci açık olduğu sürece daha da güçlendi. Sırtını dikleştirdi, enerjisini kambur durmak yerine dik durmaya zorladı.

Tekrar öksürdü, ağır boğulmalarla sarsıldı.

Bedenim ona gitmek, nefes almasına yardım etmek için yalvardı. En azından damlayan saçlarını taramak ve yüzünü kurulamak için.

Cut hiçbir şey yapmadı, oğlunun acının baskısıyla mücadele etmesine izin verdi.

Jethro hırıltısını yatıştırmak ve besleyici bir nefes almak için elinden geleni yaparken çenesi göğüs kafesinin üzerine düştü. Sonunda yutkundu ve alınının altından Cut'a baktı. Gözleri boğulmaktan yaşlarla parlıyordu ama öfkesi tehlikeyle hırılıyordu. "Bırak gitsin."

Cut ellerini önünde kavuşturarak kovanın ayaklarının dibine düşmesine izin verdi. "Birdenbire bana emir verecek konuma mı geldin?"

Jethro inledi ve yere tükürerek ağzındaki pisliği ve suyu temizledi. "Ne istersen yaparım." Sesi testeredeki zımpara kağıdını andırıyordu. "Sadece onu bu işin dışında bırak."

İroni. Ben de tam olarak aynı şeyi söylemiştim.

Bu gerçek aşk değil miydi? Sevdiğinin ıstırabı karşısında kendini feda etme inancı? Bir insanın yapabileceği en büyük özveriydi.

"Daha iyi bir fikrim var." Cut yüzümü yakaladı ve iğrenç parmaklarının arasına hapsetti. Jethro'ya bakarak, ben acıyla irkilinceye kadar beni sıktı. "Onun gitmesine izin vermek yerine, biraz eğleneceğim."

Jethro inledi, hâlâ nefes nefese ve soluk soluğaydı. "Lütfen... bana ne istersen yap ama borçlarını unut. Onun yaptığını düşündüğün her şeyi unut. Bırak gitsin... Baba." Sesi yavaşça yumuşadı, kelimeleri daha net telaffuz ediyordu.

Cut sevecen bir ifadeyle durakladı. "Bunu duyuyor musun, Nila? Daha iyi bir adam olmamı ve senin yerine onu incitmemi istiyor. Sen ne düşünüyorsun?"

Yutkundum, onun tutuşuyla irkildim. "Bence gitmesine izin vermelisin. Yeterince acı çekti. Bırak gitsin, ben onun yerine kalırım."

Jethro iplerinde kasıldı. "Hayır!"

Cut beni . "İkiniz de en az diğeriniz kadar aptalsınız. Kendi canınızı kurtarmayı reddettiğinize ve lanet olası şehitler olmayı tercih ettiğinize göre, yapılacak tek şey benim sizi mecbur bırakmam."

Sandalyemin etrafından dolanarak beni ahşap koltuğa ipi kesti ve beni ayağa kaldırdı. Yalpaladım ama gözlerimi kırıpıştırarak geri döndüm. Tedavisi olmayan hastalık benim gardiyanım, hapishanem olmuştu. gardiyanlar çok uzun süre. Cut beni parça parça yok ederken zayıf olmayı reddettim.

"Bırak ." Jethro'nun bakışları Cut ve benim aramda gidip geliyordu. Bir öksürüğü bastırdı, yüzü alev alev yanıyordu. "Nila, kaç."

Bileklerim bağlı kaldı ama sert tahtadan kurtulmuş olmak sahte bir özgürlük hissi verdi.

Cut dilini gıdıkladı. "Hiçbir yere kaçmıyor. Ya sen, Nila?" Dirseğimden tutarak beni mağaranın ortasına sürükledi. "Orada dur."

"Tanrı aşkına-" Jethro'nun sözleri şiddetli bir öksürükle kesildi. "Bırak onu!" Etrafındaki iple mücadele etti. Sandalyenin ayakları sallanıyor, basınçtan gıcırdıyordu. "Dur. Nila... aptallık etme."

Kendisine bu kadar zarar verirken beni korumak için çabalamasını izlemek çok acı veriyordu.

"Git, Nila. Sen ve borçlar onun umurunda değil. Artık öfkesini çıkarmak için burada değilim." Gözleri altın rengi ve hüzünlü parlıyordu. "Lütfen, seni kurtarmama izin vermelisin."

Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı süzüldü. Ona istediğini vermek istedim. Keşke ona sırtımı dönebilseydim ve hayatıma değer verebilseydim. onunkinin üstünde.

Ama bunu nefret ettiğim düşmanıma yapmıştım ve onun canını almanın doğruluğu ve yanlışlığı neredeyse boyun eğiyordum.

Önlemek için küçük bir şansım varken Jethro'yu ölüme mahkum etseydim hayatta kalamazdım.

"Özür dilerim, Kite." Gözlerimi kaçırdım, ona bakamıyordum. "Sen buradayken, ben de buradayım. Seni bırakmayacağım."

Cut kolunu kambur omuzlarıma attı. "Burası çok karartıcı. Biraz eğlenmenin zamanı geldi."

Ürperdim.

"Bırak. Onu. Gitsin!" Jethro'nun sesi mağaranın duvarlarında titreşerek bir çığ tehdidi yarattı. Bir toprak çağlayanı başımızın üstünü öptü, sözlü bir deprem oldu.

Cut homurdanarak beni Jethro'nun sandalyesinin arkasında sinsice dolaşmaya bıraktı. "O doğduğu günden beri bu işin bir parçası Jet. Son Borcunu ödeyeceğini ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey olmadığını ne kadar çabuk anlarsan, hayatın o kadar kolaylaşır."

Jethro kaskatı kesildi, burun delikleri savaşma dürtüsüyle alevlendi. "Ne demek hayatım? Öldüğümü sanıyordum."

Cut oğlunun üzerine eğildi ve kollarını sinsi bir kucaklamayla omuzlarına doladı. "Yani, seni öldürme kararımı yeniden değerlendirdim. Hayatta olman ve sırtlanlar tarafından kemirilmiyor olman sana da garip gelmiyor mu?"

Dudağımı ısırdım.

Hipotezi, üçüncü doğan oğlunun başına gelenlere ürkütücü derecede yakındı.

Üç oğlan.

Üç varis.

Hepsi farklı şekillerde öldü.

Sadece biri gerçekten

öldürüldü.

Mükemmel bir cinayetti. Ve

paçayı kurtardım.

Jethro tiksintiyle ürperdi. "Oyun oynamayı bırak. Çıkar ağzındaki baklayı."

"Tamam." Cut cebinden kirli bir bez parçası ve koli bandı çıkardı. "Yani seni öldürmeyeceğim."

Bir nefes çektim. Tanrı'ya şükür! Her şeye rağmen Jethro'yu yeniden varisi yapmaya mı karar vermişti? Ona küçük bir şekilde ulaşmış mıydım?

Buna inanmıyorsun.

Minik ses umudumu baltaladı, her şeyi tembelce bir beklentiyle lekeledi.

Cut ölçülü hareketlerle Jethro'nun yanaklarını tuttu ve paçavrayı kabaca ağzına tıktı. Jethro bezin etrafında bağırarak çırpındı. Burun delikleri bir kez daha zorlukla kazanılan oksijen için savaşıyor alevlendi.

Cut durmadı. Tıkacı Jethro'nun ağzına zorla sokana kadar parmaklarıyla oğlunu hırpaladı. İşini bitirdikten sonra, dudaklarının üzerine kabaca koli bandı yapıştırarak ağzını kapattı ve saat beş yönündeki yanaklarına yapıştırdı.

Jethro kıvranıp durdu, kurtulmak için bir yol aradı. Ama bu kaçınılmaz olanı durdurmadı. Susturulmuştu, bağlanmıştı... sıkışmıştı.

"Yani sana uzun bir hayat bahşedeceğim evlat. Bugün olanlardan sonra, aşık kıza ne yaptığımı gördükten sonra, kaderin ölümden daha kötü olacak."

Jethro'nun yanağını okşayarak bana doğru ilerledi. "Çok, çok daha kötü."

"Bana yaklaşma." Geri çekildim ve kaçmak için kapıya baktım. Hatta Kaçmayı bile bileklerim bağlıyken kapıyı açamazdım. Ve ben madende fare gibi koşuşturan sayısız işçiyle mücadele edemezdi.

"Bundan daha fazlasını yapacağım, Nila." Cut beni yakaladı ve yakınım sürükledi. "Hawksridge'deki zar atışını hatırlıyor musun?"

Yutkundum.

*Heretic'in
çatalı.*

Vaughn.

Daniel'i öpmek.

Biliyordum ama aptalı oynadım. "Hiçbir fikrim yok-"

"Evet, biliyorsun." Tehditkâr parmaklarıyla kollarımı okşadı. "Zarı sen ve ben de *Almasi Kipanga*'ya vardığımızda zarın ödeneceğini iddia ettim." Sesi derin bir baritona dönüştü. "*Almasi Kipanga*'dayız. Ve eğer reddedersen, kardeşin Vaughn zarar görecektir. Bu bir şey değil.

Aynı ÷lkede olmamamız önemli değil. Tek gereken küçük bir telefon görüşmesi."

Ondan *nefret ediyordum*.

Kurtulmaya çalışarak kendimi onun tuttuğu tarafa doğru attım. "Hayır!"

Cut gitmeme izin vermedi, kendimi yormam ama kaçmamam için bana yeterince alan tanıdı. Sesi neşeyle alçaldı. "Reddetmenin bedelini sadece kardeşin değil, Jethro da ödeyecek."

Durakladı, uyarının kanıma işlemesine izin verdi.

Jethro hırladı, ağzı tıkalı ve öfkeliydi. Kanlar içindeki bedeni iplerin arasında sarsıldı.

Gözlerimi . Ona bakamıyordum. "Ne-ne istiyorsun?"

"Size bir tarih dersi vereceğim, sonra da zar oyunundan bana olan borcunuzu alacağım. Üçüncü Borç bir kez daha zor olabilir ama benim daha iyi bir fikrim var." Cut'ın gözleri parladı. "Karnımı doyurduktan sonra, Dördüncü Borcun geri kalanını ödeyeceksin... Beşinci Borcun olduğu gibi."

Beni Jethro'nun tam önünde duracak şekilde hareket ettiren Cut mırıldandı, "Ve oğlum tüm bunları izleyecek. Hayatta kalacak, ama ruhu sana yardım edemediğini bilerek ölecek. Ve sonra, alacağımı aldıktan sonra Sana yapılması gerekeni yaparsam, her geçen gün onu yiyip bitiren bu acıyla yaşamaya devam edecek. Son Borcu yerine getirmemi engelleyemeyeceğini bilerek onu burada canlı bırakacağım. Kehaneti yerine getireceğim çünkü o bunu yapamayacak kadar korkaktı. Ve sonsuza dek senin ölümünle yaşayacak."

Yanağımlı öperek iç geçirdi. "Benim de sizden istediğim bu, Bayan. Weaver."

Bu mutlu bir iç çekiş değildi, hatta kazandığı için memnun bile değildi; daha çok, şiddetten başka bir şey göstermeyen bir adamın yorgun, eski bir iç çekışı gibiydi. "Oğlum seni seviyor Nila ve bu mağarayı ya da senin ölümünü hatırlamayacağı tek bir gün bile geçmeyecek. Bu senin ona mirasın."

Kollarını bana dolayarak, "Merak etme, vedalaşman için sana zaman vereceğim" diye .

Geri çekilerek Jethro'ya gülümsedi. "Artık hepimiz ne bekleyeceğimizi biliyoruz, başlayalım."

Onu aylardır seviyordum. Yine

de tüm hayatım gibi

görünüyordu. Ona bir yetişkin

olarak aşık olmuştum.

Yine de çocukken ilgimi çekmişti.

O benim için doğmuştu.

Ben onun için doğmuşum.

Birbirimize bağlıydık. Kader, tarih ve alın yazısı bizi birleştirdi. Yıldız çarpmış, baştan mahkum, kesinlikle yasak aşıklar.

Bağlanmış, ağzı tıkanmış ve tamamen çaresiz bir halde gerçekle . Normal bir hayat yaşama hayalleri kurmuştum. Kendi ailemi kurmak, acıya ve sefil intikama bir son vermek.

Ama sanırım ne yaparsak yapalım, ne kadar savaşırsak savaşıalım, neyi feda edersek edelim, atalarımın kanla imzaladığı sondan başka bir son olmayacağını hep biliyordum.

Onu sevdiğimi

söylemiştim. Onu

sevdiğimi kanıtlamıştım.

Onu sonsuza dek seveceğime yemin etmiştim.

Ama Borç Mirası çok güçlüydü.

Kendisine defalarca verilmiş olanı istiyordu. Kader bizi daha hızlı ve daha hızlı yürüttü, söz verdiğimiz her şeyi çaldı.

Çok fazla insan cehennemde yaşamamıştı. Sadece bir süreliğine ziyaret , gerçekten orada uyudum, yemek yedim ve nefes aldım. Babamı izlerken kadınımlı, evlenmek istediğim kızı, cehennemde evimi kurdum. Sülfürlü havasını soludum. Kükürtlü nefretini yedim. Ve ruhumu şeytana ettim çünkü sadece kötülük hüküm sürerken doğruluğun ne faydası vardı?

Ben bir iblisin oğluydum.

İblisin oğlu.

Ateşte işlendi ve günahlarla şekillendi. Kanım terörle dövüldü; bedenim hatalar ve yanlış dönüşlerle şekillendi. Borçlar. Sözleşmeler. İntikam.

Ve özgür olmak, önceden belirlenmiş kaçınılmazlığımı sona erdirmek için ne kadar öfkelenirsem öfkeleneyim, zafer kazanmanın bir yolunu bulamadım.

Nilâ beni düzeltti.

Araf'ımdan kaçmama yardım etmişti.

Mükemmelliğin nebulasıydı. Kanatsız uçmanın özgürlüğü. İpleri çözölmüş bir uçurtmaya rüzgar vermek.

Yükselmiştim.

Sevinmiştim. Ve şimdi,

düşüm.

Cut ne yaparsa yapsın, bana neye tanıklık ettirirse ettirsin, Nila'ya neye katlanırsa katlansın, buradan sağ salım çıkamazdım.

Nefes alırdım ama ölürdüm.

Göz kırpardım ama ruhsuz olurdum.

İçimde yok olurdum.

Kalbim , damarlarım artık istemediğim bir hayatı kanlı bir şekilde kesecekti.

Cehennemini ne olduğunu biliyordum.

İple savaşıırken ve kurtuluş için yalvarırken.

Gözlerimi kırptıştırırken hayatımın kötü gününü yaşamayı kabullenmişim.

Cehennemini ne

olduğunu biliyordum.

Biliyordum.

Çünkü oradaydım.

"Hikayenin tamamını anlatmanın EN İYİ YOLU, en başından başlamaktır."

Cut beni mağaranın ortasında ayakta bıraktı, etrafımda görkemli bir şekilde volta atıyordu. Burnu kendini beğenmişlikle kalkık, kolları kendine güvenle kavuşturulmuştu. Her adımında Jethro'nun gereken tarih dersine giriyordu. Jethro'nun belagatini tercih ederdim. Onun , lezzetli sesini. Melodik aksanını. Her hecesinden akan sevgisini.

Ama Jethro'nun ağzı tıkalıydı ve benim de yerleştirildiğim yerde durup dinlemekten başka seçeneğim yoktu.

"Borç Mirası'nı okudun," dedi Cut, "Frank Hawk'ın hırsızlık yaptığı için kırbaçlandığını ve bunu Birinci Borç'ta ödediğini biliyorsun. Kızının büyücülük yaptığı için öldürüldüğünü biliyorsun, bunu da İkinci Borç'ta ödedin. Bennett Hawk'a oğlancılık yapıldığını biliyorsunuz, ki Daniel'in Üçüncü Borcunu ödediğinize hala inanmıyorum ve annenin ailesini hayatta tutmak için gereken her şeyi yaptığını anlıyorsunuz. Bu özel Hawksridge'de fedakârlık konusuna değinilmişti ama siz buradayken tamamen geri ödenmiş olacak."

Ellerimi birleştirdim ve bana yaptıracağı şeylerin senaryolarıyla zihnimin yarışmasını durdurmaya çalıştım.

Cut, hayati bir ders veren bir profesör gibi parmağıyla işaret ederek döndü. "İşte burada işler karışıyor Nila, o yüzden dikkatini ver. Bennett Hawk, Dokumacıların ailesine yaptıklarından nefret ediyordu. Tecavüzden dolayı sürekli acı çekiyordu ve zaman her gün vahşetin yaşandığı yerde ilerliyordu. Her ne kadar nefret etse de ailesi Dokumacılar için çalışmaya devam etti. Ödenemeyen vergiler ve ödenmemiş emirler yüzünden onlara borçluydular. Rüşvet alan bir polis memuru sayesinde Dokumacıların işinden asla ayrılamadılar.

"Kurtulma umudunun mümkün görünmediği yıllar geçti. Ta ki sadece ailesini değil, soyunu da kurtaran anne Mabel Hawk, onların geleceğini onarmak için yapması gerekeni yapana kadar."

Cut genişçe gülümsedi. "Kutunun dışında düşünürdü. Her şeyi kullandı sahip olduğu varlıklar ve topluma ve sosyal konuma karşı savaştı." Atasına neredeyse hayranlık duyarak başını salladı. "Borç aldı, Nila. Sadece bir kredi değil, dikkatle planlanmış ve zahmetsizce uygulanmış bir hamle. Kocasını Frank hastalıktan öldüğünde, pes etmek yerine çiçek açtı. Zengin bir konta yaklaştı ve onunla yattı. Percy Weaver'ın her gece kendisine tecavüz etmesi sayesinde baştan çıkarma sanatını öğrenmiş ve bu eğitimi iyi bir şekilde kullanmıştı. Kararlılığı sayesinde, intikam için kendisine para vermeyi kabul eden kontun iyi niyetini kazandı.

"Kalbi ona karşı sevgiyle doldu. Dokumacıların yaptıklarını anlattıktan sonra, geceleri yaşadığı dehşetin, kocasının ölümünün ve oğlunun sıkıntıların kanıtlarıyla birlikte, Şahinleri yanına almayı kabul etti ve onlara yasal danışmanlık ve Borç Mirası'nın hazırlanması konusunda yardımcı oldu.

"Bennett Hawk, Borç Mirası'nı imzalamaya geldiğinde yaşadığı trajedi nedeniyle akli dengesi yerinde değildi. Ancak bu durum, Mabel Hawk'ın büyüüne kapılan kont sayesinde belgenin kraliyete sunulmasını engellemedi. İmzanın atıldığı gün Bennett'in bir varisi yoktu ancak Mabel, William Hawk adında doğmamış bir oğlunu bağlayıcı sözleşmeye yazarak bu sorunun etrafından dolaştı. Dokumacıları devirmeye hazırlanırken hiç dinlenmeden her şeyi düşündü. Onun için önemli değildi bir yaş farkı olacaktı. Sonya'nın canını almaktan daha büyük planları vardı.

"Birkaç yıl içinde, güçlü bir beyefendinin sevgisini kazanmış, kendi çıkarları için ailesini korumuş ve ona zarar verenlerin intikam almasını sağlamıştı."

Cut volta atmayı bıraktı. "Ama yeterli değildi."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Kocasını ya da yardımcısını olmadan tek başınaydı. Eğer başarısız olursa, Dokumacılar onun tutuklanmasını ve işlerinden ayrılmaya cüret ettiği için hapiste çürümesini sağlayacaklardı. Borç Mirası en iyi ihtimalle dayanıksızdı. İddiasını destekleyecek bir serveti yoktu. Yanında mahkeme yoktu. Onu savunacak bir taç da yoktu. Kontun yardımıyla elinden geleni yapmıştı ama daha fazlasına ihtiyacı vardı. Daha fazla para, daha fazla güç, daha fazla koruma.

"Kontun evinde yaşarken, Bennett'le birlikte kısa bir süre için dokunulmaz olmuşlardı. Yorulmak bilmeden çalışmış ve Bennett'i Ancak Kont ona yardım etse de, olduğu az miktardaki güç Borç Mirası'nın uygulanmasını sağlamaya yetmedi.

"Aradan birkaç yıl geçti ve Borç Mirası tehdidi Dokumacıların onun peşine düşmesini engelledi. Ancak Sonya yaşlanmıştı ve Bennett'in hâlâ bir varisi yoktu. Talep edilecek yaşlar geçersiz hale gelecekti ve Mabel daha da gençleşmiyordu. Bu yüzden planının bir sonraki bölümünü koydu.

"Yatak odasında kontu kandırmasına rağmen, kont daha fazlasını yapmadı. Onunla olan ilişkisini kamuya açıklamıyordu -dersler dışında ilişki yasaktı- ve kız da bir başka sır ve yük olmaktan bıkmıştı.

"Bunun yerine gözünü daha yükseklerle dikti. Ailesi -şimdilik- özgürlüğüne kavuşmuştu ve Bennett Hawk'ın varisinin, ailesinin katlandığı borçları ödemek için Sonya Weaver'ı talep edebileceğini belirten bir belgenin gururlu sahipleriydiler. Ancak Bennett bunu reddetti. Mücadelesi bitmiş, hastalığa ve depresyona sürüklenmişti.

"Mabel oğlunun solduğunu fark etti ve ailesinin soyunu ölümsüzleştirmek için her annenin yapacağı şeyi yaptı. Sokaktan bir kız kiraladı - bir fahişe Geçerken tanıdı, üst sınıfın kötü niyetli günahlarına kanmış bir kız.

sınıf. Bu kızla görüştü, onunla yakınlaştı ve mükemmel yavrular yetiştirmek için iyi bir stok olmasını sağladı. Ancak kızın güçlü olduğundan ve hastalıklardan etkilenmediğinden emin olduktan sonra oğlunu sarhoş edip, yeni bir varise hamile kalana kadar her gece onunla sağladı."

Cut dudaklarını büzdü. "O varisin adı neydi, Nila?"

Hikâye anlatmaktan sorgulamaya ani geçişime rağmen kolayca hatırladım. "William Hawk." İlk doğan oğul. Kader, çok fazla şeye katlanmış bir aileye nazikçe gülümsüyordu. Onun yerine bir kız çocuğu olsaydı tarih ne kadar farklı olurdu?

Adam memnun bir şekilde başını salladı. "Evet, kesinlikle."

Göz temasını kesen Cut, hareketsiz kalamayarak odada dolaşmaya devam etti. Jethro da benim gibi bakışlarıyla onu takip etti. Cut konuşurken güvendeydik. Ancak, ders bittiği anda... güvende olmayacaktık.

Dinlemek istemedim. Bir kaçış planı yapmak istedim. Ama Cut'ın sesi beni tekrar dolambaçlı büyüünün altına sürükledi.

"Fahişe oğlunu doğurduğunda Bennett hayata döndü ama bu onu şeytanlarından tamamen kurtarmaya yetmedi. Biraz daha yaşadı, oğlunun yeni yürümeye başlayan bir çocuktan genç bir delikanlıya dönüştüğünü görecektik kadar, Londra'yı hiçbir uyarı olmadan saran terleme hastalığına yenik düşmeden önce.

"Mabel Hawk oğlunun ölümünün yasını tutmak yerine bunu bir sır olarak sakladı ve Sonya Weaver'ı bir toplantıya çağırdı. Sonya çoktan olgunluğa erişmiş ve toplumdaki yerini anlayacak yaşa gelmişti. Kendisi hak iddia edecek yaşıydı ama William hâlâ çok gençti. Ancak, Mabel'in niyeti asla bu değildi ve bu onu bir şeyleri harekete geçirmekten alıkoymadı. Yıllardır planladığı şeyler artık onun değerli geleceğini gerçekleştirecek bir varise sahipti.

"Sonya'nın parkta yeni bir hizmetçi kadınla birlikte ailesinden uzakta olmasını bekleyerek ona sözleşmeyle yaklaştı. Kız bunu inkâr etmeye çalıştı ama evde neler olup bittiğini bilecek yaşıydı. Akıllıca

Mabel'in babası tarafından incitildiğini ve gibi suçların hesabının sorulması gerektiğini bilecek kadar.

"Percy Weaver'ın ona bu akıl almaz sözleşmeden bahsettiğine ve karısıyla birlikte böyle bir şeye güldüğüne şüphe yoktu. Ama Sonya, o bilge genç haliyle, Borç Mirası'nı bir şakadan ziyade katı ve ciddi bir şey olarak görüyordu.

"Mabel, 'Borçlarını ödeme zamanı geldi,' dediğinde ve anlaşmaya varılan sözleşmenin mühürlü ve imzalı bir kopyasını ona uzattığında ne alay etti ne de kaçtı.

"Sonya babasının günahlarının hesabını vermesi gerektiğine inanmıyordu ve bunu reddetmeye çalıştı -herkesin yapacağı gibi- ama ailesinin yaptıklarına tanık olmuştu. Yatağında yatarken Mabel'in çığlıklarını duymuştu. Bunu durdurmak için çok gençti ama yardım etmeye çalışmadığı için içinde biriken suçluluk duygusunu durduracak kadar da genç değildi."

"Genç bir kadınken bile iyi bir insandı," diye araya girdim. "Atalarımın hepsi zalim değildi. İki çürük insan yüzünden tüm soyumdan nefret edemezsiniz."

Cut dudak büktü. "Hayır ama atalarının damarlarında dolaşan aynı zalimlik seninkinde de dolaşıyor. Ne kadar küçük olursa olsun. Biz sadece yaptıklarının bedelini ödeterek onu uzak ." Yürüyerek uzaklaşan Cut, masalına geri döndü.

"Mabel, Sonya'ya yaklaşarak riskli bir oyun oynadığını biliyordu. Haftalarca diken üstünde oturdu, Percy Weaver'ın sığınağına girip onu güvenliğinden etmesini bekledi. Dışarı çıkmaya cesaret edemedi; William'ın arkadaşlarıyla oynamak için ayrılmasına izin vermedi. Sahip olduğu tek şey oydu, artık oğlu ölmüştü ve endişeyle bekledi. Ancak hiçbir şey olmadı. Sonya söylememişti. Değerli bir şehit olduğunu kanıtlamıştı ve sessiz hayırsever Kont'un yardımını almaya gerek yoktu."

Cut mağarada devriye gezerken ben de bileklerimi döndürerek yerimde döndüm. Jethro'nun gözleri acı ve kızgınlıkla parlıyordu, ağzındaki tıkaç ve koli bandı yanaklarını geriye çekiyordu. Yarı bu dünyada yarı diğer dünyada görünüyordu, gözlerimin önünde kayboluyordu.

Anlattığı hikâye Jethro'nun rahatsızlığını artırsa da Cut devam etti, "Mabel ve ilk borçlu kızla yapılan o kader toplantısında yeni bir anlaşma . Percy Weaver'ın haberi olmadan, bu yeni pazarlık herkesin lehineydi."

"Ne?" Cut'ın hikâyesine dâhil olmaktan nefret ettiğim için sorumu geri aldım.

Gülümsedi. "Sonya iki şey yaparsa borçlar yüzünden uzun ve acı dolu bir ölümden kurtulacak." Bu iki şeyin ne olduğunu sormam için durakladı ama ben reddettim. Ben onun sapkın oyununu oynamadan da söyleyebilirdi.

Cut burnunu çekti. "Bir yıl daha geçerken bu iki şey kadınları birbirine bağladı. Mabel, Kont'un sevgisi giderek daha fazla morartıcı yumruklarla gelse de onunla yaşamaya katlandı ve William her ay daha hızlı .

"Mabel, Sonya'nın verdiği sözleri yerine getirmesi ne kadar sürerse sürsün beklemeye hazırdı. Ancak korktuğu kadar uzun süre beklemek zorunda kalmadı." Cut sırtıttı. "Sonya'nın kurtulmasını sağlamak için başarması gereken bir numaralı madde fazla sorun çıkmadan gerçekleşti."

Cut elini çenesinde gezdirerek döndü. "Aptal kız aşık oldu ve bir tutku gecesinde Mabel'in kurtarmayı kabul ettiği hayatı mahvetti."

Titredim. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, ilk koşul yerine getirilmişti. Mabel, Sonya'nın hamile kalmasını ve William'a miras kalacak çok sayıda çocuk doğurmasını istiyordu. Asıl borçlu olduğu mirası alacak yaşa asla gelmeyecekti. Ama başkaları da olacaktı. Yapılacak değişiklikler. Parşömene kazınacak yeni kurallar. Sonya evli değildi ama aptalca bir şekilde gizli sevgilisinden çocuk sahibi olmuştu. Mabel hemen kontun çeyizle ilgilenmesini sağladı ve çifti evlendirdi.

"Percy Weaver, şartları kabul etmesini şok içinde izledi çünkü birileriyle yattığı duyulursa adı lekelenecekti.

Eski hizmetçisi ve seks kölesinin işinden ayrılmasından ve şimdi dokunamayacağı bir adam tarafından korunmasından nefret . Mabel aptal değildi; önce sağlam temeller atmadan Weaver'ları karşısına almazdı. Ve Sonya'yı sevgiliyle evlendirerek yaptığı tek iyi şeyle, hayatını ellerinde tutuyordu.

"O hayatı ona bir şartla geri vermeyi teklif etti." Dramatizm için durakladı.

Sözcüklerinin kafiyesi durdu ve sessizliği bir kenara bıraktı. mağara ürkütücü derecede soğuktu. Gözlerim Jethro'ya takıldı. Sessiz bir sohbeti paylaştık.

Seni seviyorum.

Seni daha çok seviyorum.

Ne olursa olsun, seni bulacağım.

Ne olursa olsun, birlikte olacağız.

"O tek şart neydi, Nila?" Cut parmaklarını saçlarımda gezdirecek kadar yaklaşarak sordu.

Başımı iki yana sallayarak onu yerinden . "Mabel hakkında öğrenmeye başladığım kadarıyla, tek şart onların ölmesi."

Acele et.

Yeterince dinlemişim. Geçmişteki doğru ve yanlışlara takılıp kalmak istemiyordum. Her zaman kendi kanımdan olanlara karşı nefret duydum ve istemeyerek de olsa Hawk'ın tarafına geçtim.

Buna rağmen bilmem gerekiyordu. Hikâyenin bu kadar karışık, aldatma ve ihanetle dolu olduğunu asla tahmin edemezdim. Düşündükçe içim acıyordu.

Bennett Hawk böylesine hüznünlü bir yaşam sürerken mutsuz ve geçmişî yüzünden acı çekerek ölüyor.

Cut gülümsedi, keçi sakalı kabarmıştı. "Hızlı çalışıyorsun. Aferin kızıma." Mağaranın etrafındaki yolculuğuna devam etti. "Kesinlikle. Sonya bir kocası ve çocuklarıyla dolu dolu bir hayat yaşayacaktı... eğer ailesini öldürmeyi kabul ederse."

Kalbim hızla çarpıyordu. Zor bir pazarlık ama, kabul etmeliyim ki, haklı bir son?

"Sonya asık suratla kabul etti ve Mabel gettoda iksir ve zehir satan bir kadın buldu. Aynı büyücülük yüzünden kızını öldürölmüşü. Dokumacı Kadın'a teşekkürler. Kontundan aldığı parayla iki şişe ölümcül zehir satın aldı ve bunları Sonya'ya verdi."

Cut'ın sesi , sonuna ulaştı ve başka şeylere doğru acele etti. "İki hafta sonra Sonya, Mabel'la kararlaştırdıkları buluşma yerinde bir araya geldi. Orada parmağında yeni bir alyans, karnında büyüyen bir bebek ve Hawks'a tecavüz eden, onu parçalayan ve öldüren anne ve babasının ölümcül zehirlenmeden öldüğü haberi idi."

"Polis soruşturma yapmadı mı?"

Cut güldü. "Hayır. Yetkililer bu işe karışmadı. Evrak işlerinden ve neden olduğu önceki kâbuslardan yorgun düştükleri için bu işin dışında kaldılar. Dokumacılar'ın toplum içindeki itibarı zedelenmişti ve bu kadar çok şeyi çözmüşken şüpheli bir ölüm kimsenin umurunda değildi. propaganda ve kötü niyet."

Cut ellerini çıırttı. "İşte gördünüz. Mabel Hawk, Sonya'nın hamileliğiyle Dokumacılar'ın devamını tek başına sağladı, zihinsel olarak çökmüş oğlunun bir fahişeyi hamile bırakmasını sağladı ve ikisi Acısının temelini oluşturan insanlar ölmüşü.

"Ne yazık ki Bennett onun zaferinden önce ölmüşü. İntikamı onun acımasız tecavüzünden yıllar sonra gelmişti ama bu, ilk savaşı kazandığını bilmenin verdiği zevki azaltmadı."

Cut'ın derin sesinin yerini benim sesim aldı. "Bu onun nasıl ya da Hawks'ın Weavers'ı nasıl ezdiği. Böyle bir skandal zamanla unutulur gider. Atalarımın bir yeteneği vardı. Kraliyet için çalışıyorlardı. Mabel kontla evlense bile, unvanı sarayda çok etkili olması için yeterli olmazdı - evlilikten bağımsız olarak halktan biri olduğundan bahsetmiyorum bile."

Cut gülümsedi, sırlarının geri kalanının tadını çıkarıyordu. "Hikayeyi aceleye getirme, Nila.

Kontla evlendiğini hiç söylemedim. Aslında, tam tersi. Bir süre sonra, Onun sevgisi azaldı ve adam onu sokağa attı. Sonunda onun kendisini kullandığını gördü ve artık onunla hiçbir şey yapmak istemedi. Yıllar geçtikçe bir ayyaş ve eşini döven biri haline gelmiş, paylaşabilecekleri şeyleri parçalamıştı.

"Mabel güzel bir evde yaşarken sokaklarda dilenmeye başladı. Yanında götürdüğü tek şey torunu William'dı. Çocuk on iki yaşına yeni basmıştı ve sorunlu bir çocuktı."

Cut yaklaşarak kulağıma fısıldadı, "Ve bu da hikâyenin bir sonraki kısmına götürüyor. Elmas gücüne gerçek yükselişin başladığı kısma.

"Aileni sonsuza dek yok eden kısım."

Mabel

Percy Weaver ve onun cehennem gibi yüzünden ailemin dağılmasının üzerinden ÇOK FAZLA YIL geçmişti. Bana son kez tecavüz etmesinden yana çok uzun yıllar geçti. Soyumuzu güvence altına almamın ve oğlumun mirasının bir başkasına geçmesini sağlamamın üzerinden dayanılmaz yıllar geçmişti.

Kızım öldü, büyücülük yalanları yüzünden boğuldu. Oğlum öldü, tecavüze uğradı ve akli dengesi bozuldu. Ve kocam ölmüştü, mirasımızı tek başıma savunmak zorunda bırakılmıştım.

Her şeyimi elimden alan aileye karşı duyduğum nefret hiç dinmedi; köpürüyor, kabarıyor, intikam almayı çok istiyordum.

Ve şimdi, bu intikamı almak için bir yolum vardı.

Weavers için çalışmadan önceki günlerde, aşkı arayan umutlu bir kızdım. Frank'le genç yaşta tanışmış ve birkaç ay içinde hamile kalmıştım. Yıllarca sokaklarda yaşadığımız sıkıntıların, dilencilik ve hırsızlığın hayatımızın en dip noktası olacağını düşündüm.

Ancak Dokumacılarla henüz tanışmamıştık. Onların işine girmemiştik. İşlerin ne kadar kötüye gidebileceğini bilmiyorduk.

Dinlenmek istedim. Dinlenmeye *ihtiyacım vardı*. Ama yapamadım.

Bir süre için Wavinghurst Kontu ile aramız iyiydi ama sonra gösteri yapmak ve kandırmak için enerjim tükendi. Yumruklarıyla ilgili bir sorunu vardı ve Dokumacılar'dan özgürlüğümü biraz acı çekerek isteyerek ödememe rağmen, eşiğime ulaşmıştım.

Karşılıklıydı, benden gitmemi istediği gün.

Kendime ait hiçbir şeyim yoktu, sadece değerli torunum vardı ve malikanesinin personel odalarını Londra yoksullarının gecekondularıyla takas ettim.

Dokumacılar ölmüştü.

Sonya bir erkek çocuk doğurduktan bir buçuk yıl sonra bir erkek ve bir kız olmak üzere ikizleri dünyaya geldi. İlk doğan kız doğmuştu ve Borç Mirasını talep etmek ve sonunda karma terazisini dengelemek için William'ın doğuştan gelen hakkını talep edebilecek bir konumda olması için daha fazla güç ve ölçülemez zenginlik.

Bu arada torunumun karnını doyurmanın bir yolunu bulmalıydim. İstemiyordum ama başka seçeneğim yoktu; kontla birlikte olduğum şeye geri döndümBedenimi sattım; hayatta kalmak için elimde kalan tek varlığı isteyerek verdim.

William'ın annesi -görüştüğüm, oğluma verdiğim ve çocuğunu satın aldığım fahişe- şimdiki madamının yanında iş bulmama yardım etti. Ben de minnettardım. William iyi büyüyordu. Hasta değildi ve güçlüydü. Bir gün iyi bir Hawk olacaktı. Tek yapmam gereken en küçük yaşta ona bakmamdı, böylece o da en büyük yaşında bana bakacaktı.

O ilk yıl çok fazla yer değiştirdik ve mahkeme tarafından bize verilen Hawk soyadının hakkını verdik. Şahinler leş yiyicilerdi, yırtıcıları, her zaman ve çalmaya hazırdılar. Şimdiye kadar bu ismi hiç sevmemiştim. Şimdi, onu benimsedim ve torunumu besledim. Hayatı boyunca ona Weaver'ların yaptıklarına dair masallar anlattım. Onu Sonya'nın çocuklarını gezdirdiği mahalle parkına götürdüm ve yakında ona ait olacak kızı gösterdim.

O küçük kıızı tarifsiz bir ilgiyle izledi, onları tanıştırmam, onunla oynamam için bana yalvardı. Onun isteklerini görmezden gelmek çok zordu. Hangisinin daha iyi olacağını bilmiyordum. Çocuk olarak mı yoksa yetişkin olarak mı tanışmaları. Şartları yerine getirmek için hangisi daha kolay olurdu?

Yıllar geçtikçe bulaşikhanelerde ve marketlerde çalışmaya başladım. Ara sıra karanlık bir sokakta yaptığımız numaralarla birlikte, idare edecek kadar paramız vardı. ediyorduk. William büyümeye devam etti, tarihimize ve Dokumacıların yaptıklarına olan ilgisi yıllar geçtikçe arttı.

Ancak Sonya'nın kıızıyla tanışmak söz konusu olduğunda meseleyi kendi ellerine aldı. On dördüncü doğum gününde ona birkaç kuruş verdim ve doğum günü hediyesi olarak ne istiyorsa alması için yerel markete söyledim.

Ancak parayla ve adı Marion olmasına rağmen kendisine Cotton denmesini isteyen bir Weaver kıızıyla tanışma hikâyesiyle geri döndü.

Zaman hızlanmıştı ve yakında ilk doğan iki çocuk da Miras'a başlayacak yaşa geleceklerdi. Ancak William'ı sık sık garip şeyler yaparken yakalıyordum. Güçlüydü, evet. İyi konuşurdu, iyi kalpliydi ve çalışkandı ama onda açıklayamadığım bir tuhaflık vardı.

Geceleri yatağıma uzanıp onun neden bu kadar farklı olduğunu düşünürdüm. Neden başkalarının sıkıntılarının bu kadar farkındaydı, neden zor kazandığımız parayı hak edenlere verirdi ya da sokaktaki rastgele tanıdıkları yatıştırırdı.

Büyüdükçe, kalabalıkla diğer gençler kadar iyi başa çıkamaz oldu. Titrer ve terlerdi, babası gibi terleme hastalığına yakalanacak diye yüreğime korku salardı.

Onu korumak için elimden gelen her şeyi yaptım. Her kuruşumu biriktirdim ve daha iyi bir hayat için hazırlandım.

Ve sonunda, o daha iyi hayat geldi.

Yeni varlığımız bir akşam yerel bir genelevde başladı; burada gecelik kazancımın bir kısmı küflü bir yatak sağlıyordu. İşten sonra, yerel bir fırıncının nezaketi sayesinde bulduğum geçici eve geri döndüm.

William başını kaldırdı, her zamanki gibi un içindeydi. fırıncı ve müşterileri için bir gündü. Bu işi tercih ediyordu; insanlardan uzakta, sadece düşüncelerinin eşlik ettiği bir mutfakta saklanmayı. Çok hoş ve yakışıklı bir adama dönüşmüştü.

Gelecek ay 21 yaşına gireceğine .

Onunla gurur duyuyordum. Hayat bu kadar zorlaştığında bile asla pes etmediğim için kendimle gurur duyuyordum.

Şalımı unlu bir sandalyenin üzerine bırakarak, "Bir şey duydum Will. Bizi buradan çok uzaklara, daha iyi bir yere götürecek bir şey."

Torunum, sevgili torunum başını kaldırdı. Altın rengi gözleri, babasının izniyle buz tutmuş yüzünde parlıyordu. Elleri taze hamuru yoğurdu ve gülümsemesi ruhumu ısıttı.

Ona her baktığımda, kızımı ve oğlumu hatırlayarak kalbim kırılıyordu. Umutsuzluk ve öfke beni asla yalnız bırakmadı; beni diğer tüm maddelerden daha iyi beslediler ve bana haksızlık edenlerden öcümü alana kadar hayatta kalacak ve intikamımı alacaktım.

William ellerini bir kurulama bezine sildi, fırının yanındaki kabaca kesilmiş tabureye oturdu. Su dolu kovaya doğru ilerleyerek kollarımı ve boynumu duruladım ve vücudumu onu kullanan adamların pis kokusundan arındırmayı diledim.

Bir torunum olabilir ama kendimi korudum. Şehirdeki fahişelerin çoğundan iyi görünüyordum.

"Ne duydun büyükanne?"

Gülümsedim. "Sokak tellalları Cenova'dan gelen adamın kaşif olduğunu söylediler, Christophorus Columbus ikinci yolculuğuna çıktı. Vikinglerden bu yana hiç kimsenin tehlikeli denizleri göze alıp yeni dünyalara yolculuk yapacak kadar cesur olmadığını söylüyorlar." Sesim hevesle yükseldi. "Başarılı ilk yolculuğu birçok gemi tüccarına onun izinden gitmeleri için ilham verdi. Keşif yeni zenginliktir, William. Riske girenler anlatılmamış hazine ve bilgiyle geri döneceklerdir."

Bu sabah sokaklarda duyduklarımı anlatırken kalbim hızla çarpıyordu. Avrupa'dan gelen haberler hızla yayılıyor, bir hastalık gibi dinleyenlere bulaşıyordu. "Geçen sefer üç gemi aldı. Bu sefer on yedi. Düşünebiliyor musun William? Ufkun ne olduğunu öğrenmek için on yedi cesur tekne. Bu sabah yola çıktı." Keşke böyle bir filonun ayrılışını görebilseydim. İspanya'ya gidip iyi şans için beyaz bir mendil sallayabilmeyi.

William hoşgörüyü gülümsedi, elmacık kemikleri kısa sakalını kesiyordu. "Büyükanne, bu gitme hayallerinden vazgeçmelisin. Biz burada yaşıyoruz." Ayağa kalktı, el yapımı ekmeği çıkarmak için havluyu kullandı. çatırdayan şömineyi. "Burayı sevmediğini biliyorum. Sen ve ailenin mutluluğu bulamadığınızı biliyorum. Ama bildiğim tek şey bu."

William babasına çekmiş. Ve tıpkı Bennett gibi o da sessiz bir ruha sahipti. Hakkı olan şey için savaşmak yerine nazik ve kibar olmayı tercih etti.

"Burada yaşıyor olabiliriz ama ölmeyi reddediyorum." Kollarımı kavuşturdum. "Öyle ya da böyle bu ülkeyi terk edeceğim ve sen de benimle geliyorsun."

Başını salladı, usulca gülümsedi. Daha iyi bir hayat, daha iyi bir dünya bulma konusundaki saçmalıklarına alışkındı. Hareket etmek için her şeyimi verirdim. Böyle bir trajediden sonra bize borçlu olunan şeyi aramak için.

"Bu güzel bir fikir. Ama bu bizim hayatımız." Yerine otururken yüzünü buruşturdu; vücudu bu yaşta bile fazlasıyla kullanılmıştı. Ben görkemli bir üst sınıf yaşamı sunmanın bir yolunu bulacak cesarete sahipken onun erken bir mezara girmesini istemiyordum.

Ayağa kalkarak eteklerimi karıştırdım ve beni kurtaracak tek şeyi buldum. Böyle bir sahip olmak için onlarca yıl çalışmışım. Onsuz hiçbir yere gitmedim ve onu kombinezonlarımın içinde sakladım.

Para.

Limandan ayrılan bir sonraki gemide iki yolculuk için yeterli.

Masanın etrafında dolanarak, ona çok şey sunan cüzi çantayı uzattım. "Buradan ayrılıyoruz, William. Tartışma olmayacak. Servetimizi kazanacağız ve ancak ondan sonra geri döneceğiz."

Sekiz hafta ve devam ediyor.

Courtesan Queen adlı geminin fare istilasına uğramış bağırsaklarında bir hamak için para ödeyip binen yolcuların neredeyse yarısı ölmüştü. Diş etlerim kanadı. Midem yemek tutmuyordu. Ve gözlerim sadece bulanıklıklar ve canlı resimlerden ziyade gölgeler.

Ama İngiltere bizden çok ama çok uzaktaydı.

Geminin son varış noktası yoktu. Bizi nereye bırakacaklarına dair bir tavsiye de yoktu. Ama umurumda değildi. Kadere inanırdım ve evde oturup deneyecek kadar cesur olamamaktansa hayallerimin peşinden koşarak ölmeyi tercih ederdim.

Sözüme sadık kalarak, bir sonraki kalkacak gemide bize yer ayırtmışım. Denizciler Christophorus Columbus'un zaferlerini görmüş ve onu kovalamak için yarışmışlardı. Güvenli bir yolculuk karşılığında para ve bedenimi teklif ettiğimde, Kaptan kabul etmişti.

Ertesi gün ayrılmıştık. Eşyalarımız yoktu. Kalbimizde umuttan başka bir şey yoktu.

Ya bizi denizde ölmeye, sonsuza dek dalgaların altında kaybolmaya mahkûm edecektim ya da daha iyi bir gelecek için özgür bırakacaktım.

Keşke deniz tutması yeni hayatımı bu kadar zindan etmeseydi.

İnleyerek kovayı tekrar kavradım, başka dalga gıcırdayan tekneyi sallayınca öğürdüm.

On iki hafta.

Daha da çoğumuz ölmüştü. Fırtınalar gelip mürettebatı ve gemiyi hırpaladı. Ama yine de sallanıp yolumuza devam ettik.

Güneş bulutları yararak içeri girdi ve ısıttığı ışınlarla besin sağladı. William kilo verdi. Yürüyen bir iskelete benziyordu ama ben de daha iyi değildim. Kaburgalarım o kadar keskinleşmişti ki, yanlarımı gerdikleri yerde derim morarmıştı. Çürüyen diş etleri yüzünden dişlerimi kaybetmişim ve görüşüm işe yaramaz bulanıklıklarla kesik kesikti.

Ama umut hâlâ alev alev yanıyordu.

Bize mutluluk borçluydular. Bize ödeme yapılacağından hiç şüphem yoktu.

İngiltere'den ayrıldıktan on dört hafta sonra umudum haklı çıktı. Kara.

Tatlı, hayat veren topraklar.

Sonraki birkaç gün gemiye ve kalan sakinlerine yeni bir enerji verdi. Kutlama coşkusu ve heyecan seviyesi kurtuluşa ulaşmamız için bize son bir güç verdi.

Karaya attığım ilk adımlar kalbimi başka hiçbir şeyin kadar yükseltti. Başarmıştım. Cehennemi terk etmiş ve cenneti bulmuştum. Torunum burada daha iyi bir hayat bulacaktı. Bunu ona borçluydum.

Sadece, bu yeni dünyanın ne kadar zor bilmiyordum.

Üç uzun yıl boyunca sefalet ve sıkıntı içinde yaşadık. Yeni keşfettiğimiz varlığımızın İngiltere'den daha iyi olmadığı ortaya çıktı. Binalar yerine kulübelerde yaşıyorduk. Yiyecek yerine avlanmak ve öldürmek zorundaydık. Ve sokaklar yerine, toprak yollar ve şiddet vardı.

Ancak William her geçen gün daha da gelişti. İngiltere'den gelen utangaç fırıncı kimliğinden sıyrıldı ve yeni evimizin siyah derili komşularının cesaretine eşdeğer bir savaşçıya dönüştü. Ona nasıl iz sürüleceğini ve tuzak kurulacağını öğrettiler. Ona dillerini öğrettiler ve sonunda bizi kabilelerine kabul ettiler.

Kabul edildikten sonra onlarla birlikte evlerine dönme kararı aldık. Liman kasabasında bizi tutan hiçbir şey yoktu ve köylerine hacca gittiler. Yürüyerek seyahat etmek haftalar sürdü. Yaşlılığım yavaş yavaş beni yakaladı ve kötü beslenme yüzünden çok az dişle yemek yemek bir angarya haline gelmişti. Vücudum zayıflıyordu ama söz verdiğim şeyi başaramamıştım.

Henüz değil.

William'a bakmak zorundaydım. Çok yaşlanmadan önce geri dönmeli ve Borç Mirasını talep etmeliydi. Yapılacaklar listem yaşlılık yorgunluğuna yenik düşmek için hâlâ çok uzundu.

William bana her adımda yardımcı oldu. Elimi tuttu. Yere düştüğümde beni taşıdı. Hastalandığımda şamanların ateşimi düşürmesine yardım etti. Bir gün bize borçlu olunan şeyi bulacağımıza benimle birlikte inanmaktan asla vazgeçmedi.

Ve bir gün, İngiltere'den ayrıldıktan beş yıl dört ay sonra, nihayet onu bulduk.

Gözlerim daha da bozulmuştu ama her gece alacakaranlıkta William beni evlat edindiğimiz köyün etrafında yürüyüşe çıkarırdı. Bana nehir yatağına kadar rehberlik eder ve ben yıkanıp dinlenirken beni yerel yırtıcılardan korurdu.

Ancak o gece farklıydı. Gülen ve aç bir sırtlan belirdi ve William onu mızrağıyla kovaladı. Suyun ortasında durdum, ayrılmaya cesaret edemiyordum ama cesur torunumu da göremiyordum.

Çağrılarima cevap . Hiçbir ses onun kazandığına dair bir ipucu vermiyordu. Onu kaybetme düşüncesiyle gözyaşları dökmeye başladım. Eğer ölürse, daha fazla devam edemezdim. Neden devam ki? Aptalca umudum ve iyi bir şeyler olacağına kör inancım artık beni ayakta tutmaya yetmeyecekti.

Ancak endişem boşunaymış çünkü geri döndü. Arkasında bir sırtlan leşini sürüklerken çıplak göğsüne kan bulaşmıştı. Siyah derili kurtarıcılarımız kadar vahşi ve yabani görünüyordu. Leşi bıraktı ve doğrudan bana doğru suya girdi. Büyük, parlak ve siyah bir şey uzatırken hayvan derisinden eteğim yüzeyde dans ediyor, kalçalarımı yalıyordu. Kâbus gibi siyahtı ama bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş haliydi.

"Ne ?" Kalp atışlarım hızlanırken fısıldadım. Neyi tuttuğumu bilmiyordum ama doğru hissettiriyordu. Doğru hissettirdi. Kurtuluş gibi hissettirdi.

"Bilmiyorum ama ateşin etrafında bize anlattıkları hikâyeler gerçeğe dayanıyor olabilir. Büyülü bir kara kayadan bahsettiklerini hatırlıyor musun? Sanırım bu o olabilir." Aniden ısınan taşın ağırlığını kaldırarak yanağımı öptü. "Bence bunun bir değeri var, Büyükanne. Bence bu iyi bir şeyin başlangıcı olabilir."

İyiliğin geldiğini görecektim kadar yaşadığımı söylemek isterdim ama torunum için elimden geleni yapmıştım. Birkaç ay sonra hastalandım ve o daha fazla siyah taş bulurken, mızraklarla ve aslanların kalça kemikleriyle kazarken, toprağı ve kayayı yavaşça elerken yatalak kaldım. Siyah taşlar yerini beyaz taşlara, berrak taşlara, parıldayan güzel taşlara bıraktı.

Kabilemiz topladı ve istifledi, kile doldurdu ve diğer klanlar bizi soymasın diye onları güvenli bir şekilde gömdü. William geri dönmek için bir av partisi topladı.
ve büyülu taşlarının ticaretini yapmak.

Geride kaldım ve hayata olabildiğince sıkı tutundum.

Vücudum görevini yerine getirmişti ama ben istemiyordum... henüz değil.

Safran ve külçe altınla servet kazanan bir altın tüccarının hikâyelerini duymuştuk. Aynı tüccar William'ı bir kenara çekti ve kulağına nadir bir elmas bulmuş olabileceğini fısıldadı.

Elmas.

Hiç yakından görmemiştim. Kralın giysilerinde görüldüklerini duymuştum ama hiç şahit olacak kadar şanslı olmamıştım.

William limandan döndüğü gece bana İngiltere'ye geri dönmek için yeterli miktarda temiz taş takas ettiğini söyledi. Ve işte o zaman gelgitlerin nihayet döndüğünü anladım. Dokumacılar yeterince uzun süre hüküm sürmüştü.

Sıra bizdeydi.

Mum ışığında, Birleşik Krallık'a döndükten sonraki planını görüştük. Ona yaşlı bilgeliğimi ve zor yoldan öğrendiklerimi aktardım. Dokunulmaz olmak için kendisini koruyacak kişileri satın alması gerekiyordu. Kralın güvenini kazanmak için ona her şeyini vermek zorundaydı. Servetini geçici olmaktan çıkarıp kalıcı kılmak için para harcamak zorundaydı.

Tavsiyeme kulak vereceğini . Ne

yazık ki, asla bilemedim.

Williamın bir avuç güvenilir savaşçıya Kara Elmaslar adını vermesinden ve İngiltere'ye dönecek ilk gemide yer ayırtmasından iki hafta önce öldüm.

Bizi mahvedenleri soyup yok edişini hiç göremedim.

Fedakârlığının meyvesini hiç göremedim. Ama
bunun bir önemi yoktu.

Onu tüm kalbimle sevmiştim.

Ona her şeyimi vermiştim.

Sonunda onu özgür bırakmıştım.

"Onun sadakatini HİSSEDEBİLİYOR MUYDUN, Nila? Sevgili ailesine karşı sarsılmaz ruhunu?"

Cut'ın sesi beni Mabel Hawk hakkında öğrendiğim hipnozdan kopardı. Hawk'ların bugünkü süper güç tek nedeni oydu. O olmasaydı, kararlılığı ve ne gerekiyorsa yapma isteği olmasaydı, Hawks fakir ve bilinmeyen olarak kalırdı.

Beni soktuğu trans halinden çıkmak için kendimi zorlayarak omuzlarımı yuvarladım. Nemli bir madende, William Hawk'ın yüzyıllar önce başlattığı madende olduğumu unutamazdım. Cut bana tarihi eğlence olsun diye anlatmıyordu, yakında ödemek zorunda kalacağım borcun başlangıcını veriyordu.

Mabel'in hikayesini dinlerken, ödemenin ne olacağını anlayamadım. Mabel torunu için her şeyden vazgeçmişti. Ne kadar güçlü, övgüye değer bir kadındı. Acımın sebebi o olsa bile.

"Evet." Başımı salladım. "Çok şey yaptı." Gözlerim Jethro'nunkilerle buluştu. Burun delikleri iyice açılmış, nemli havayı içine çekiyor, ağzındaki tıkaç yüzünden konuşamıyordu. Kalbim sevgi ve şefkatle dolup taşıtı. Mabel'in sevdiği birini kurtarma dürtüsünü tamamen anlıyordum.

Onları kurtardı.

İkimizin ailesinde de nesilden nesile aktarılan iki şey olduğunu düşününce hüznle gülümsedim. Birincisi, ailem her zaman çok çocuk doğurma eğilimindeydi. İkizler yaygındı ve üçüzler düzenli bir olaydı. Ve Jethro... onun empatisi William'dan gelmişti. Mabel onun durumunu anlayamazdı ama torununun özelliklerini , onun da Jethro gibi acı çektiğinden hiç şüphem yoktu.

"Sahip olduğumuz her şeyi o kadına borçlu olduğumuzu görebiliyor musun? O, şüphesiz, en cesur Şahin." Cut önümde volta attı.

Evet, görebiliyorum.

Ben de kendimce bir soru sordum. "Hawksridge'e neden onun portresini asmadınız? Yemek odasında o kadar çok erkek asılı ki, ailenizin servetinin kurucusu olduğunu düşünürsek Mabel nerede?"

Cut durakladı. "Bir portresi var ya da William'ın yapabildiği kadarıyla ona benziyor. Dönüp İngiltere'de kendine yeni bir hayat kurduğunda, büyükannesini yerel bir ressamla tarif etmek için elinden geleni yaptı. Fakirlerin ressam tutacak parası yoktu, Nila. O da böyle anlamsız şeylere para ayıramadan öldü."

"Resmini nerede saklıyorsun?"

Cut'ın dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Bunu sorman çok ilginç."

"Neden?"

"Çünkü yakında göreceksin. Son Borç ödenmeden önce diğer pek çok Şahin kadınla birlikte onun portresini göreceksiniz."

Jethro bağlarının içinde debelenerek homurdandı.

Cut kıkırdadı. "Kız arkadaşının uzatmalı olduğunu söylememden hoşlanmadın mı? tıkadığımı sevindim. Bir konuşma yapabilmek güzel ve

bizi bölmene izin vermeyeceğim."

Jethro'nun gözleri öfkeyle

parlıyordu.

Cut ona sırtını dönerek tüm dikkatini bana verdi. "Artık elmasları nasıl bulduğumuzu biliyorsun. William'ın İngiltere'ye döndükten sonraki hikâyesiyle devam edelim."

Cut dolanırken, sesi bir masal tınısına bürünürken onaylamadım ya da reddetmedim. "William büyükannesinin ölümüne yas tuttu ama onun hayal ettiği yüksekliklere ulaşmasını isteyeceğini biliyordu. Bu yüzden Kara Elmas savaşçılarıyla birlikte gemiyle yola çıktı ve büyükannesi olmadan İngiltere'ye döndü.

"İngiliz topraklarına ulaştığında doğrudan krala gitti. Taşa değer biçecek birini bulmaya çalışmadı ya da el altından anlaşmalar aramadı. Bunun kendini öldürtmenin kesin bir yolu olduğunu biliyordu.

"Bunun yerine, bir yolculuğa çıktığını ve kral için bir hediye ile döndüğünü açıkladı. Dört ay boyunca saray dışında takıldı, dükleri ve düşesleri takip etti ve kralın muhafızlarını atlattı. Kral nihayet görüşmeyi kabul edene kadar.

"Saray mensupları ve danışmanların katıldığı bir toplantıda William siyah elması sundu. Taş o zamana kadar bulunanların en büyüğüydü ve kral hemen ona kendi adına daha fazlasını toplamak üzere bir gemi filosuyla geri dönme yetkisi verdi.

"William, Mabel'ın ona söylediklerini hatırladı. Vazgeçmeye hazırdı. arkasında en güçlü monarşiye sahip olmak için bulduğu serveti, fahiş vergiler ödemeyi ve kraliyete bol bol hediye vermeyi kabul etti."

Cut bir elini saçlarının arasında gezdirdi. ". Bulduğun her taşı bıraktığını, eve kraldan daha zengin döndüğünü ve bir kez daha beş parasız kaldığını."

Çenemi yüksek tuttum. Bunun zor bir karar olacağını kabul etmeliydim. Yutkundu ama aynı zamanda zekiydi. Hiçbir kral kendisinden daha zengin bir tebaa istemezdi. Bu şekilde, kraliyet delicesine zenginleşti ve Şahinler ömür boyu sürecek bir ortaklığı sağlamlaştırarak paradan daha iyi şeyler sağladılar.

Arkadaş
lar.

Müttefi
kler.

Kuş tüyü kaplı ceplerinde krallar.

Taç bu şekilde mi bu kadar zengin oldu? Giysilerindeki mücevherler ve asalarındaki elmaslar hep Şahinler sayesinde miydi?

Nefesim kesildi, zihnim yeni düşüncelerle dolup taşıyordu.

Her savaş. Her zafer ve diğer ülkelerin ele geçirilmesi - bunlar tamamen Şahinler tarafından mı mümkün kılındı ve finanse edildi?

Kesik, aydınlanmamı yarıda kesti. "William Afrika'ya döndü ve daha fazla elmas buldu. Kara Elmas savaşçılarının sayısı arttı, madeni ve köyü Botswana'daki en korunaklı toprak parçası haline geldi ve İngiltere'ye eskisinden çok daha fazlasıyla döndü.

"Kral onu bir kez daha kollarını açarak karşıladı. William'a bir unvan, toprak, mülk, istediği her şeyi verdi. Sonya ile ilgili olsun olmasın tüm Dokumacıların artık mahkemede kayırılmaması şartını kabul etti ve onları İspanya'ya sürdü. Ayrıca Borç Mirası'nın gelecek yıllar için bağlayıcı olmasını onayladı.

"Üçüncü seyahatinde, genç Şahin çocuk dokunulmaz bir aristokrat haline gelmişti. Servet ve güç içinde büyümüştü ve kendine verdiği değeri yaptırdığı pahalı terziler gibi giyiyordu. Kral tarafından kendisine verilen gemi filosu, taç mücevherleri her türden elmasla dolup taşana kadar büyüdü. şekil ve boyutlarda."

"Peki ya Borç Mirası?" Hızlıca aritmetik yapmaya çalıştım. "Otuzuncu yaş gününe yaklaşıyor olmalı, eğer daha yaşlı değilse. Marion'u talep etmeye ne dersiniz?"

Cut'ın alnı çatıldı. "Beni acele ettirmeyin, Bayan Weaver. Birazdan " Ellerini ceplerine sokarak hikâyesine devam etti. "William'ın krala verdiği bile gölgede bırakacak başka bir kara elmas bulması için neredeyse on yıl geçmesi gerekti, tüm kardeşlerini ve kardeşliğini onurlandırdığı elması. Bu yenisi... Afrika ovalarının toprağının altında bulunan bu kara canavar, kralın sahip olduğu elmasın yanında sönük kalıyordu. O gün bugündür Diamond Alley'deki kasamızda özenle korunuyor."

Diamond Alley mi?

Gözlerim Jethro'ya kaydı.

Aman Tanrım. Bana göstermişti. Aile tarihindeki en değerli eşya haline gelen tehditkâr taşı tutmama izin vermişti.

Jethro kaşlarını çatarak başını hafifçe salladı. *Lafı bile* .

Dudağımı ısırdım. *Yapmayacağım*.

"Yıllar boyunca kralla yapılan anlaşma başarılı oldu ama sonra hevesli bir saray mensubu William'ı öldürüp ticaret yollarını ve elmas madenini ele çalıştı. Adam eve dönen gemilere pusu kurdu. Maiyeti limana vardıklarında mücevher sandıklarını soydu. Ve öldürdüler Williamın Black Diamond kardeşlerinin üyeleri, zengin Hawk ithalatçısını zayıflatmak için.

"William belli ki bu tür davranışlara tahammül edemedi ve kaçakçı olarak düşmanlarıyla savaştı."

Bileklerimi döndürerek kanın parmak uçlarıma akmasını sağladım.
"Nasıl?"

"*Almasi Kipanga*'daki madenler pek çok çeşit elmas veriyordu. Bazıları düşük dereceli. Bazıları yüksek. William'ın kuvars ve diğer paha biçilmez değerli taşlarla karıştırdığı düşük dereceli elmaslar, sevkiyatın milyonlar değerinde paha biçilmez kargo içerdiğini iddia ediyordu. Kaçırmaya izin verecek ve değerli hiçbir şey kaybetmeden nakliyei feda edecekti.

"Kral bu hilenin farkındaydı ve soygun ve iflas masalları yaratmasına izin verdi. Ancak hırsızların bilmediği şey, William'ın taşımacılık için daha iyi yollar bulmuş olduğuydu. Saygılı ve edepli şöhretini kaybetmiş, katı ve korkutucu bir şöhreti benimsemişti.

"Güvendiği savaşçıları gizeminin artmasını sağladı, ona karşı çıkanları öldürdü ve kimsenin yıkamayacağı müthiş bir imparatorluk yarattı. Kral bile."

Cut benden önce durdu. "Bu zenginlik hanedanlığımızı ve onlarca yıldır saray terzileri ve kraliyet tasarımcıları olmalarına rağmen Dokumacıların üstünde olmamızı sağlayan gücü başlattı. Bu aynı güç sayesinde Dokumacıların haşarat gibi kaçmasına, yeni İspanyol evlerinde saklanmasına ve sözleşmede hak iddia eden başka herhangi bir kişiye karşı güvende olduklarına inanmalarına neden oldu."

Kaşlarımı çattım. "Yani William Marion'a Borç Mirasını hiç ödetmedi mi? Yaşamaya izin mi verdi?"

Cut gülümsedi. "William hakkında bilmediğin bir şey var. Jethro'nun büyük-büyük-çok büyük atasıyla paylaştığı bir şey."

Gülümsedim, hikâyesinin satır aralarını görebildiğim için mutluydum. "Sanırım bunun ne olduğunu biliyorum."

Cut gözlerini kıstı. "Sanırım oğluma bu kadar yakın olduktan sonra bu mantıklı olurdu. Tam açıklama amacıyla. Ne oldu?"

Kollarım Jethro'yu tutmak için ağrıyordu. Kalbim buradan uzakta, onunla birlikte olmak için çarpıyordu. "O da bir Empattı" diye mırıldanırken sevgilimin gözlerini tuttum.

"Aynen öyle." Cut başını salladı. "Aileden gelen talihsiz bir özellik. Teşhis edilmemiş, hatta bir durum olarak kabul edilmemiş. Ancak kayıtlar ve yolculuk günlükleri William'ın duygusal algısına dair ipuçları veriyor. Hastalığı ona borçlu olduğu tek kızı incitmesini engellemiş."

Cut bana doğru ilerledi, vücut ısısı benimkini kirletiyordu. Ayaklarım onunkilerin her biri için hareket ediyor, odanın içinde yavaş bir vals yapıyordu.

"William duygusal olarak çok zayıf olduğu için, acıların ağırlığını hissetti. Tüccar dünyasında rahatsızlığa katlanmıştı. Bazı şeyler görmüştü, bir şeyler yaptı ve acıyı ilk elden teslim zorunda kaldığında sarsılamayacağı şeyler yaşadı. Ne yazık ki, bu görevi yerine getirme düşüncesi Aynı cezayı, büyükbabası için onu kırbaçlamayı, teyzesi için onu eğmeyi ve babası için ona tecavüz etmeyi - bunu yapamayacağını biliyordu."

Cut'ın hikayesi iki şeyi başardı. Birincisi, her ne kadar benim Atalarımız kibirli ve zalimdi, Sonya ise şefkatli ve nazikti. Ve Şahinler bugün deli olsalar da, o zamanlar dürüst ve cesur görünüyorlardı.

Cut'ın sesi düşüncelerimi böldü. "William onu kendine almak yerine Marion'un evlenmesine ve üremesine izin verdi. Kendisi de evlendi ve evimiz Hawksridge Malikânesi'ni inşa etmek için kraliyetin hediye ettiği araziye kabul etti."

Cut hareket etmeyi bıraktı; ben geri çekilmeyi bıraktım.

Beyaz saçları odanın etrafındaki elektrik lambalarıyla birlikte titriyordu. Bu kadar uzun bir hikâyeyi anlatmaktan sesi kısılmıştı. "Ne yazık ki William'ın ilk çocuğu Jack Hawk, babasına hiç benzemiyordu. Jack reşit olduğunda Borç Mirası'nı kendi isteğiyle kabul etti."

Sonunda bunca nesil boyunca neden sadece birkaç seçkin mirasın sahiplenildiğini anladım. Jethro gibi daha fazla Hawk olabilirdi, özellikle de bu ortak bir özellik olsaydı. Ve ailem bu tehdidi ciddiye almadı çünkü hak iddia etme sıkı bir şekilde uygulanmıyordu.

Cut bir dakika boyunca bir daha konuşmadı, tarihin kaybolmasına, hayaletlerin tabutlarına yerleşmesine izin verdi.

Derin bir nefes alarak sözlerini bitirdi: "Görüyorsun ya Nila. Bizim de kendi zorluklarımız vardı. Oluktan yükselmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorduk. Ve Dokumacılar bizi durduramadı."

İplerimin içinde kıvrandım, sona gelmesinden nefret ediyordum - bunun tek bir anlama geldiğini biliyordum. Ders hoşuma gitmişti ama bana ödeteceği borçtan kaçmak istiyordum. "Ama sende çok şey var. Artık ihtiyacın kalmadığında neden başkalarını incitmekle uğraşıyorsun?"

Cut kaşlarını çatı. "Politikacılar neden yalan söyler? Neden dünyanın en zengin aileleri savaş yaratır? Küresel yoksulluğu düzeltme gücüne sahip olanlar neden bunun yerine sömürmeyi ve öldürmeyi seçiyor?" Parmakları yanağıma öptü. "Nila, dünya toplumun eteklerinin altında siyahtır. Bizim de diğerlerinden bir farkımız yok."

"Bu doğru değil. Buna inanmıyorum."

"Neye inanmıyorsun?"

"Başkalarının bunu yapması. Başkalarına zarar veriyor."

Cut yüksek sesle güldü. "Haberlere dikkat etmiyor musun? Ne kadar yozlaşmış, şantajı uğramış bir dünyada yaşadığımızı satır aralarında görmüyor musun?"

Başka tarafa baktım.

Jethro kıvrınmaya devam etti. Gözlerinde vahşilik parlarken alnında gergin terler boncuk boncuktu.

İkimiz de zamanın anlamıştık. Cut bu hastalıklı ve çarpık oyunun bir sonraki bölümüne hazırdı.

"Bazı ailelerin tüm dünyevi varlıkları kontrol ettiğine katılıyorum." Dik durdum ve meydan okudum. "Onlar için ölümün bir imza ya da fısıltıyla söylenen bir söz kadar basit olduğunu kabul ediyorum."

kelime. şey ise *neden olduğu*. *Neden* bunu yapmak zorundasınız?"

Cut hızla yürüdü ve beni kollarının arasına aldı. "Çünkü yapabilirim, Nila. Hepsi bu." Beni bırakarak, bakmak istemediğim eşyaların durduğu masaya doğru ilerledi. "Şimdi, bu kadar tarih yeter. Yeterince uzattım ve sıkıcı olmaya başladı. Heyecan verici kısma geçelim, olur mu?"

"Dördüncü Borç'un geri kalanını ödeyelim."

Çek şu lanet ellerini onun üzerinden.

Dokunma ona.

Bırak gitsin.

Onu rahat bırak, lanet olası!

Her düşünce kafamın içinde fırtınalar koparıyor, öfkeyle kabarıyor ama ağzımdaki kokuşmuş tıkaç sayesinde dökülemiyordu.

Onu öldürmek istedim. Lanet olası kafasını omuzlarından ayırmak.

Kurşun yarasından ateşime, baş ağrıma ve araba kazasından kaynaklanan olası kaburga çatlaklarıma kadar her zerrem acıdan ağladı.

Yine de hiçbir şey Cut'ın Mabel ve William'ın hikâyesini anlatmasını dinlemek kadar canımı acıtmıyordu - defalarca dinlediğim aynı hikâye - ve ne zaman biteceğine dair dakikaları geri sayıyordum.

Nila pür dikkat dinliyordu, iradesinin ötesinde, ailemin geçmişini özömsüyordu. Bunu ilk kez duymak onun pek çok sorusunu yanıtlayabilirdi ama benim William Hawk'la ilgili kendi sorularım vardı. Owen ile birlikte kendimi en çok ona bağılı hissettim. William'ın ne zaman orduya alındığına dair belgelerim vardı.

Hawksridge'i inşa ederken Lordlar Kamarası'ndaydı. Zenginliğe yükselişine dair sayısız notum ve gemilerinin defterleri vardı.

O da tıpkı Mabel gibi ailemin kilit taşıydı. Daha fazla Weaver kanı dökmeden hakkımız olan mutluluğı getirmeyi başarmıştı. Onu severdim. Ama zamanı geçtikten sonra olanlardan nefret ettim.

Nila Cut'ın kontrolünde debeleniyordu. "Salon'daki Dördüncü Borç'u ödedim."

Cut güldü. "Bir kısmını ödediniz, hepsi bu. Bu ana kısım ve sözleşmenin yerine getirilmesi için tamamlanması gerekiyor."

Kadının bağılı bileklerini tutarak dövmele parmak uçlarını okşadı. "Sadece iki mark . Son Borcun ödenebilmesi için iki puana daha ihtiyacın var."

Nila hırladı, "Adını tenime kazıyabileceğini sanıyorsan, sana izin vermeyeceğim. Jethro'nun baş harflerini taşıyorum. Beni sadece o sayabilir. Miras kuralları uyarınca beni sadece o talep edebilir."

Cut onu bıraktı, nefesinin altından mırıldandı. "Şüphesiz sizin de fark ettiğiniz gibi Bayan Weaver, artık bu kurallara göre oynamıyorum."

Baş ağrımdan kaynaklanan bir başka acı dalgası seslerini bastırdı. Omuzlarım arabada takla atmaktan ağrıyor ve soketlerim arkamdan çekiştirilmekten feryat ediyordu.

Ben tutarlılık için çabalarken onlar tartışmaya devam ettiler.

Konuşmaya devam etmelerini diledim. Fazladan çalınan her dakika işe

yarayabilirdi. Çenemi sıkarak, yeni bir güçle mücadele ettim. Geçen yarım

saat boyunca,

Kurtulmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Tırnaklarım ipi kesti; dilim tıkaçı zorladı. Ama Cut beni yarım önlemlerle bağlamamıştı. Bağladı ve üç kez bağladı.

Elde ettiğim tek şey daha fazla acı ve yorgunluk oldu. Acı ve nefretime rağmen çaresiz kalmıştım. Tek yapabildiğim orada lanet olası bir babam Nila'ya işkence ederken göt deliği.

Dördüncü Borç.

Başlangıçta borç, nihai acıyı ve Nihai Borç'hızlı bir teslimatı garanti ediyordu. Pek çoğu uzun süre hayatta kalamazdı, özellikle de birkaçı Yüzyıllar önce anestezi ve dezenfektan kullanılmıyordu. Dördüncü Borç en son talep edilen ve en barbarca olanıydı.

Kayıp vücut parçaları.

Ürperdim, burnumdan zor nefes alıyordum. Olacaklar, Nila'nın katlanacağı, benim tanık olacağım şeyler içimi .

Bunu durdurmanın bir yolunu bulmalıyım.

Neyse ki Nila, Cut'ın ameliyat becerilerine maruz kalmayacaktı. İçinde değil

Bu gün ve bu yaşta. O zamandan bu yana borç biraz değişmişti. Ama de acı verici olacaktı. Hâlâ acımasız ve zalim olacaktı.

İpleri büktüm, kullanabileceğim küçük bir gevşeme diledim. Ama ipler daha da sıkılaştı ve ben kıvrılırken sandalyenin ayaklarını yere doğru salladı.

Cut bana baktı, gözleri kısılmıştı. "Ben olsam gücünü korurdum, Jethro. Yeni bir görevin var, hatırladın mı?"

Bakışlarıma tüm nefretimi kattım. Keşke bakışlar öldürebilseydi. Bir bakışta kafasını koparırdım.

"Kaderin artık ölüm değil." Cut bana doğru geldi, sakın ve toparlanmıştı. Sanki yeni şartların görüşüldüğü bir iş toplantısındaymış gibi davrandı.

emlak. "Senin kaderin hayatta kalmak, o gittiğinde onu özlemek. Ölümünün anılarıyla sonsuza dek yalnız kalmak."

Nila bir çığlık atarak yutkundu, gözleri çıkışa doğru kayd. "Böyle olmak değil. O senin oğlun. Ben ona aşığım. Gidelim ve eziyet etmek yerine baba olalım." Kaçabilirdi ama elleri bağlıydı; kapıları açacak parmakları ve savunacak kolları olmadan o da benim kapana kısılmıştı.

Cut göz hizama kadar eğildi. Kendinden çok şey saklıyordu, ama çocukluğum boyunca, adamın tam tersi yönlerini görmüştüm Şimdi önümde. İçinde iyilik kalmış mıydı, yoksa o kara bir gölgeden, Weaver ruhlarının azrailinden başka bir şey değil miydi?

*Ona zarar
vermeyin!*

*Bunu
yapmayın.*

Yalvardığımı anlamak için kelimelere ihtiyacı yoktu. Eğer ipler beni sandalyeye bağlamasaydı, dizlerimin üzerine çöküp yalvaracaktım. Nila'yı onun yapacaklarından kurtarmak için ona her şeyimi -hayatımı, geleceğimi-verirdim.

Gülümseyerek başımı okşadı. "Gözlerini açık tut. Nila Hawksridge'de benim için bir şey yapmayı kabul etti. Şimdi itaat edip etmeyeceğini görme zamanı." Daha yakına eğilerek Nila'nın duymaması için fısıldadı. "Eğer yaparsa, bu senin lanet kalbini yerinden sökecek ama o sağlam kalacak. Yapmazsa, sana sadık kalacak ama bedelini acıyla ödeyecek."

Bir adım geri çekilerek sırtıtt. "Bakalım ne seçecek, değil mi?" Doğrudan

Nila'ya baktım. Ona nasıl uslu durmasını ve ne isterse yapmasını

söyleyebilirdim ki?

Cut mı sordu? Ona iki korkunç şey arasında seçim yapmasını nasıl söyleyebilirdim?

Gözleri büyüdü, dağınık sorularım yüzünden yüzüne bir şaşkınlık yerleşti.

alışarak, sessizce bir mesaj paylaşmak için elimden geleni yaptım. *Ne isterse yap.*

İrkildi. *Asla. Lütfen.*

Bunu yapmamı isteme benden.

Duyguları mekânda uyanıyor, duvarları ve havayı kirletiyordu. Durumumu kapatamazdım ve Nila'nın ıstırabını hissetmekten kurtulamazdım.

Daha fazla mücadele ederken kaslarım gerildi. İğrenç tıkacı emerken tükürüğümle boğuldum.

Cut, sırtı bana dönük olacak şekilde Nila'nın önüne yerleşti.

Ben göremedim.

Ben göremiyorum.

Daha iyi bir görüş açısı aramak için yana doğru gerindim ama Cut'ın iri gövdesinin etrafını göremiyordum.

"Geçmişi dinlediniz, şimdi şimdiki zamana odaklanalım." Cut'ın sesi mağarada yankılandı. "Ama önce, Hawksridge'deki zar atışından dolayı bana borçlusun. İtaat edersen nelerden kaçınacağını söylemeyeceğim ama Eğer , şimdiye kadar çektiğin acılardan daha beterini çekeceksin."

Eli kızın yanağına indi, parlak siyah saçlarını bir kenara fırçaladı. Ellerinin onun üzerinde olmasından *nefret ediyordum*. Nila'nın tepkisini görememekten ya da yüzünü okuyamamaktan *nefret ediyordum*. Ondan çok şey çalmış olmasından nefret ettim, nefret ettim, nefret ettim - uzun saçlarını, mutluluğunu... gülümsemesini.

Ne defiledeki genç terziye ne de ilk mesajlarındaki seksi, utangaç rahibeye benziyordu.

Babam ve ben birlikte onu eskiden sahip olduğu şeyden arındırmış ve bu yeni yaratığı yaratmıştık. Katliama götürülen bir yaratık.

Hayır! Hayır!

Homurdandım.

Cut gözlerini devirerek omzunun üzerinden baktı. "Hırıltı mı? Tüm söyleyeceğin bu mu?" Bakışları ağzımdaki koli bandına takıldı. "Dediğim gibi, Jet. Enerjini sakla. Tek yapman gereken izlemek."

İzleyeceğim.

Kurtların leşini parçalamasını izleyeceğim.

İblislerin ruhunu cehenneme çekmesini

izleyeceğim.

Kaburgalarım gıcırdayıncaya ve başım dönünceye kadar nefesim kesildi.

Nila olduğu yerde titredi. Duyguları kekeledi, içsel olarak kilitlenirken biraz soldu. Bunun birçok insanın başına geldiğini hissetmiştim. Stres sisteme aşırı yüklendiğinde, bir insanın doğal tepkisi sessizleşmektir. Odaklanmak. Uyuşmak. Dikkat dağıtan her şeyi silmek.

Seninleyim, Nila. Her

adımında yanıdayım.

"Eğer reddedersem, Jethro'ya zarar verecek misin?" diye sorarken Nila'nın sesi bıçak gibiydi.

"Hayır, oğlum bundan sonraki bölüme ."

Burnunu çekti. "Bu durumda, zaten katlandığımdan daha kötü bir acı veremezsin. Onu ve öldüğüne inandığım gün, yapabileceğin en kötü şeydi." Sesi çelik gibi parlayana kadar güçlendi. "Öyleyse elinden gelenin en kötüsünü yap, Kesik Şahin, çünkü ben senden sağ çıkabilirim."

Cut cevap vermedi ama eli kızın beline dolanmak için uzandı. "Bunu göreceğiz." Kızın dirseğini çekştirerek, yüzünü kendisinden uzağa çevirdi. "Eğer bu oyunu böyle oynamak istiyorsan." Onu bırakarak arka cebinden bir sustalı bıçak çıkardı.

Kalbim ayak parmaklarıma sıçradı.

Durun!

Hırladım ve mücadele ettim ama faydası olmadı.

Kahretsin!

Belki de . Belki de Dördüncü Borç hâlâ bir uzvun ya da uzantının kesilmesini içeriyordu. Onu durdurmalıydım!

Yapma!

Sakın ona dokunma!

Cut bileğinin bir hareketiyle Nila'nın bileklerini saran ipi kesti ve onu tekrar yüzüne bakacak şekilde döndürdü.

Kan alınmamasının verdiği rahatlama omuzlarıma ağır bir ferahlık yükledi. Kambur durdum, zor nefes alıyordum ve baş ağrımın *güm güm* sesiyle mücadele ediyordum.

Teşekkürler.

Bıçağı tekrar cebine sokarken gülümsedi. "Şimdi yalanlarını düşünecek zamanın oldu, Nila, hadi tekrar deneyelim. Daniel nerede?"

Başını sallarken siyah saçları dalgalandı. "Sana zaten söyledim. Bilmiyorum."

"Biliyorsun."

"Bilmiyorum."

Cut onu kendine yaklaştırdı ve bedenini kendi bedenine yasladı. "Gerçeği öğrendiğimde, talep edilecek asıl borçların dışında da acı verebileceğimi anlayacaksın." Bir elini çenesinde gezdirdi. "Eğer seni incittiğimi ya da Bir şekilde en küçük çocuğumu öldürdüysen, bugün araba kazasında ölmüş olmayı dileyeceksin."

Volta atarak uzaklaştı, öfkesini topladı. Botları toprak zemine sürtündü.

Gözlerim hemen Nila'nın kilitlere kilitlendi. Artık Cut'ın vücudu onunkini engellemiyordu, elimden geldiğince sevgi ve gururla ateş ettim.

Sana çok aşığım.

Hüzünle gülümsedi.

Biliyorum. Bunu da

atlatacağız.

Vücudu depresyonla kıvrıldı. Gözleri bir yanıt vermedi.

Cut, Nila'nın arkasına geçti ve kollarını çürüyen bir kucaklamayla ona doladı. Gözlerini benimle kilitleyerek Nila'nın kulağına fısıldadı.

Duyamıyordum ama Nila'daki değişim kalp yavaş yavaş azaltıyordu.

Tanrım, bunu durdurmak istedim. Yeterince yapmamış mıydı?

Dilim tıkaça karşı titreşiyor, küfretmek ve bağırmak için elimden geleni yapıyordum.

Omurgası yuvarlandı, yanakları beyazlaştı, elleri yanlarında açılıp kapandı. Cut fısıldamayı bitirdiğinde dudağını ısırđı ve başını salladı.

Tekrar mırıldandı, nefesi kızın kısa saçlarını rahatsız ediyordu.

Bir kez daha başını iki yana salladı, çenesini aniden gelen Ondan hastalık akıyordu. Bir hastalıktan değil ama nefret ve tiksintiden midesi bulanıyordu.

Ona ne söyledi?

Hawksridge'de zarlarla ne oldu?

Cut daha sert fısıldadı, sesi bir yılan gibi tıslıyordu. Yine kelimeler yoktu ama ses tonu ısrarcıydı. Parmağıyla beni işaret etti, dudakları hızlı tehditler oluştuyordu.

Onu dinleme.

Bana ne yaparsa yapsın, kabul edeceğim.

Eğer bu senin güvende olman anlamına geliyorsa, her şeyi yaparım.

Nila yukarı baktı, esmer teni çok çok üstümüzdeki bulutlar beyazdı. Beni inceledi. Kararlar çırpındı, sonra parçalandı. Sonuçlar oluştu, sonra tiksintiyle bir kenara atıldı.

Onun savaşını hissettim ama sonunda başını salladığında ulumak istedim.

Yapma... Yapma...

Her ne ise... Yapma.

"Tamam."

Cut gülümsedi. "Aferin kızıma."

Nila, Cut'ın kendi isteğiyle dönüp, kucağının kafesinde ona bakarken gözlerim doldu. Sırtı ellerinin yaptıklarını engelliyordu ama Omurgasındaki kaslar giysisinin altında dalgalanıyordu.

Nefesini içine çekerken midem düğümlendi; elleri Cut'ın kemerine gitti.

Hayır. Siktir, hayır.

Çabalarımı üç katına çıkardım, başım kükrüyor, kaburgalarım çığlık atıyordu.

Homurdandım, homurdandım ve inledim. Yaşam mücadelesi veren vahşi bir canavar gibiydim.

Hayır! Hayır!

Parmakları kemerinin ve fermuarının üzerinde uçarken dirsekleri hareket etti ve ikisini de zahmetsizce çözdü. Fermuarlar ve düğmeler konusundaki becerisinden nefret ediyordum. Muhteşem ellerinden, güçlü parmaklarından ve Cut'ın pantolonunun içinde kaybolmalarından nefret ediyordum.

Nila bir iniltiyi yutup babamın asla dokunmaması gereken yerlerine dokunduğunda sesim tıkacın etrafında karışıyor, her lehçede küfür ediyordum.

Cut'ın gözleri, eli onun etrafını sararken karardı.

İçim sıkıştı, dehşete ve onu bu kadar yanlış bir şey yapmaya zorladığı için öfkelen dim.

Eli aşağı yukarı hareket ederken "Aferin kızıma," diye mırıldandı. Aklıma iğrenç görüntüler gelmesi için ne olduğunu görmeme gerek yoktu. Ona dokunmuştu. Babamın sikini okşadı.

Ben iplere karşı savaşıarak titrerken sandalye gıcırdadı ve parçalandı.

Cut benim duyabileceğim kadar yüksek sesle fısıldarken Nila kaskatı kesildi. "İşte bu . Beni sertleştir. Dün geceki uyuşturucular vücudunu terk etmiş olabilir ama Üçüncü Borç'un bana düşen kısmını öderken sana çığlık attıracağım."

Siktir, benim önümde ona tecavüz mü edecekti?

Beni hadım edecek ve Nila'nın bir kadın olarak haklarını elinden alarak beni yeniden öldürecekti.

Yapmayacağım.

O yapamaz.

Kendimi yana attığımda sandalyenin ayakları büküldü. Yerçekimi beni yanlamasına yere çarptı. Acı omzuma doğru yayılıyordu ama umurumda değildi. Ayaklarımı tekmeleyerek ayak bileklerimdeki ipi çözmeye çalıştım. Gerindim, ipi yavaşça sandalyenin ayaklarından aşağıya indirdim.

Sahip olduğum her şeyi verdim.

Başımın ağrımını görmezden geldim. Morarmış kaslarımı normal sınırların ötesinde güç toplamaya zorladım. Nila Cut'ı okşamaya devam ederken ben de hayduta dönüştüm.

Durun!

Ona dokunmayın.

Cut gülümsedi ve emrettiği şeyi yaparken bir kolunu Nila'ya doladı. Ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Zaferle parlıyorlardı. Bunun beni herhangi bir kurşundan daha kötü, herhangi bir giyotinden daha iyi kıracağını biliyordum.

Yerde yuvarlanıp kurtulmak için elimden geleni yaparken yanağıma toprak bulaştı.

Bu yanına kalmayacak, seni piç kurusu!

Nila'nın annesi Emma'nın Cut'ın kucağındaki anıları şimdiki zamanla birleşti. Babama tahammül etmişti. bildiğinden daha iyi oynamıştı. Ama ben onun gerçek düşüncelerini başından beri biliyordum. Onun iticiliğini hissetmiştim. Sevgiyle gülümseyip Cut'ı ona aşık olduğuna inandırırken bile ondan hoşlanmıyordu.

Nila'nın yapmaya çalıştığı şeyi yapmıştı; sadece Nila bana aşık olmuştu. Emma Cut'a hiç aşık olmamıştı. Ve bu onun temel sorununu daha da derinleştirdi.

Kimse onu sevmedi. Kimse umursamadı.

İnsanlar ona saygı duyuyor ve ondan korkuyorlardı ama bu, sevgi yoluyla ona tamamen bağlanmakla aynı şey değildi. O da bunu biliyordu.

Nilâ eli daha sert çalışırken sessizce ağladı. Ne ile tehdit etmişti? Neden ona dokunmayı kabul etmişti?

Nilâ'yı tanırdım. Ona karşı bir şey olmazdı. Onun kendi acısı çok kolay yüzleşti. Hayır, beni tehdit ederdi - bu borçta kullanılmayacağımı söylemesine rağmen. Piç kurusu. Tam bir *piç*.

Nilâ!

Cut yüzünü onun boynunun kıvrımına bırakıp içine çekerken, bağırış ağzındaki tıkaçın etrafında anlaşılmas bir şekilde çarpıtıldı.

Omuzları titredi; gözyaşları onu titretiyor ve sarsıyordu.

Ayağa kalkıp Cut'ın kalbine bir hançer saplayabilecek gücüm olsaydı sayısız masum insanı öldürebilirdim.

Bu kadar çaresiz olduğum için gözlerim yaşardı.

Cut, Nilâ'nın saçlarını kenara iterek elmas yakasını öptü. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor. Umarım benim için ıslanmışsındır, Weaver. Çünkü senin alaylarına daha fazla dayanamayacağım."

Her şey değişti.

Nilâ'nın eli okşamayı bıraktı. Omuzları titremeyi bıraktı. Ve oda olasılıklarla durgunlaştı.

"Yapamam-" Elini adamın pantolonundan çekerek onu sertçe itti. "Yapmayacağım!"

Cut onun itmesiyle yalpaladı, bacakları açıldı ve kot pantolonu çözüldü. Ereksiyonunun gölgesi kumaşı sıkıyordu. Sesi karanlığın kişileşmiş haliydi. "Akıllıca düşün canım. Emin misin?"

Nila başını salladı, sağ elini çılgınca tozluklarına sildi. "Yapmayacağım. Sana zevk vermeyeceğim. Ne dersen de. Vermeyeceğim!"

Cut'ın yüzünü fırtına bulutları kapladı. Çenesini indirdi ve kaşlarının altından ona baktı. " istersen öyle olsun." doğru yürüyerek bileğini yakaladı. "Bu taraftan, lütfen."

Nila omzunun üzerinden baktı. Dik oturuşundan yerde yatışıma geçişimi görünce gözleri büyüdü. Yüz hatları ve suçlulukla buruştu. *Özür dilerim.*

Başımı salladım, eski tozları dağittım. *Asla. Olacak bir şey yok-* Cut onu dönmeye zorladı, özel anımızı çaldı.

Adam onu odanın masaya doğru fırlatırken ayakları tökezledi. Bir sandalye çekerek onu içine itti. "Otur."

Sertçe nefes aldı, yanaklarında korku ve öfkenin kırmızı lekeleri vardı. "Kes... lütfen, her ne yapacaksan yapma. *Lütfen.*"

"Tekrara düşünüyorsunuz Bayan Weaver." Cut öfkeli bir hareketle maden işçilerinin getirdiği gereçleri itti ve kirli masanın üzerinde bir yer açtı.

Aletini yeniden düzenlerken ve pantolonunun fermuarını çekerken elleri titriyordu. El yordamıyla toparlamaya çalışırken kemer tokası şingirdadı. "Üçüncü Borç'u acı çekmeden de ödeyebilirdin. Seni incitmezdim. Hatta sana zevk bile verebilirdim."

Nila yere tükürdü. "Zevk mi? Tecavüz asla zevk olmaz. Dokunuşun iğrenç."

Burnumdan işe yaramaz bir hava çektim. Onun gücü beni şaşırttı ama aynı zamanda sinirlendirdi. Cevap vermek sadece daha kötü şeyler getirecekti. Hayatımın aşkının babama boyun eğdiğine tanık olmak beni ne kadar kahretse, bunu izlemek... bu her neyse... daha kötü olurdu.

En azından Nila sağlam kalacaktı.

Buna inanmıyorsun.

Onun gücü karşılık vermekten ve kendini savunmaktan geliyordu. Eğer Cut'ın kendi isteğiyle cinsel haklarını elinden almasına ve onu almasına izin verdi... Aklının bu kadar asi ve dokunulmaz kalacağından şüpheliyim.

Tanrım, çok üzgünüm Nila.

Yerde kıpırdandım, yaklaşmaya çalıştım, için elimden geleni yaptım. Vücudumun her santimi bana karşı çalışıyor, her iğrenç nefeste yavaş yavaş tükeniyordu.

Cut saçlarını geriye doğru tarayıp kendini toparlarken nefes nefese kaldı. "Kolunu ver bana."

Nila dondu kaldı. "Ne? Hayır mı? Sana bir daha dokunmayacağım."

"*Elini istemedim, Nila. Kolunu istedim.*"

Kollarını meydan okurcasına kavuşturarak yavaşça başını salladı. "Sen soruyorsun ve ben reddediyorum. Hayır, kolumu alamazsın."

"Yanılıyorsunuz. Başlarken sormadım ki. *Ver dedim.*" Cut'ın öfkesi yüzeye çıkmıştı. Nila'nın patlamalarına bu kadar uzun süre izin vermesine şaşırılmıştı. Ne kadar inkâr etsin, Cut'ın Nila'ya karşı hisleri vardı. Hâlâ annesine karşı beslediği duygular. Onu istiyordu. Onu elinde tutmak istiyordu. Ama annesi onun canını aldığı gün onu cehenneme lanetlemişken kızının oğluna aşık olması onu kahrediyordu.

Ona bir seçenek sunmuştu.

Zihnim kulak misafiri olmak istemediğim o özel konuşmaya geri döndü. Emma ile olan Son Borç'tan bir hafta önce Cut, Weaver mahkûmuna onu öldüremeyecek kadar çok sevdiğini itiraf etmişti. Ondan daha fazlasını istiyordu.

Onu. Daha fazla zaman. Daha fazla beraberlik. Eğer kız tamamen onun olmayı kabul ederse, Son Borç'u sonsuza dek ertelemeye hazırdı.

Evlen onunla.

Ne zaman isterse ona boyun eğecekti.

Kadının yaşaması için tek şartı vardı: Tex'i ya da çocuklarını bir daha görmesi yasaktı.

Emma'nın ailesine ve kocasına duyduğu sevginin bir kanıtı olarak kocasını geri çevirmiş ve onun yerine ölümü seçmiştir.

"Tanrı aşkına, ver şu lanet kolunu bana." Cut ; Nila'nın kollarını yakaladı ve oluşturduğu tutuşu kırdı. Nila mücadele etti ama Cut'ın gücüyle boy .

Kolunu masaya vurarak, "Hikayenin elmas kaçakçılığıyla ilgili kısmını dinledin mi?" diye homurdandı.

Nila, Cut'ın elinde kıvrandı ve hapsedilen kolunu geri almak için elinden geleni yaptı. "Evet. Dinledim."

"Bu durumda, Dördüncü Borç'un geri kalanının ne anlama anlayacaksın."

Nefes almayı bıraktı. "Hayır... Anlamıyorum..."

Kıkırdadı, çekiştirmesine karşı koyarak kolunu masaya dayadı. "Evet, biliyorsun." Bir eliyle onu aşağıda tutarken, diğer eliyle yan tarafa uzandı. Dar bir sopayı durduğu yerden alıp kızın ağzına bastırdı. "İyice aç."

Yüzü bu teklif karşısında gerildi. "Ne? Hayır."

Kesik kolunu çimdikledi. Yaşadığı şok dikkatini çekti ve dudaklarını araladı.

Bundan yararlanarak sopayı kızın ağzının içine , böylece uçları yanaklarının iki yanından dışarı çıktı. Sanki dizginlenmiş gibi görünüyordu.

için başını çeviren Cut, çubuğu yerinde tuttu. "Ah, ah, ah. Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Gözleri hançer gibi parlıyordu.

"Isır." Cut elini yavaşça çekerek onu ısirmaktan vazgeçirmeye çalıştı.

Nila durakladı, sopa dişlerinin arasında kalmıştı. Cut yavaşça siyah kauçuk bir tokmak alırken kaşları sorularla kalktı. İsteksiz kereste parçalarına vurmak ya da çivileri deliklere sokmak için kullanılan bir tür tokmak. Tarifsiz bir acı getirecek bir çekiç.

Sopanın etrafındaki havayı içine çekti, çırpınışları yeniden başladı. "Hayır!" Sesi engelin etrafında dalgalandı.

"Sana söyledim, ." Parmakları tokmağın etrafında daha sıkı kenetlendi. "Bu acıtacak."

Hayır! Hayır!

Kıvrılıp bükülürken kalbim küt küt . "Stwrop!" Hareket edememekten, konuşamamaktan, bağıramamaktan, yardım edememekten nefret ediyordum. "Nwoooo!"

Nila.

Kahretsin, çok üzgünüm.

"Ne-ne-" Nila gözlerini tokmaktan ayıramadı. Tüm vücudu kilitlendi. "Kes...yapma." Sopa dişlerinin arasında kaldı, dili kelimeleri özenle oluşturunuyordu.

Gözleri parlıyordu. "William'ın paha biçilmez elmaslarının ünü şehirde yayılınca, giderek daha fazla insan onu soymaya çalıştı. Fırsatçılar ve korsanların hepsi, o kadar para ödemiş olmasına rağmen iyi talihinden bir parça istiyordu. Hırsızlar. Cimriler. Hepsisi asılmayı hak ediyordu."

Nila inledi, Cut bacaklarını Dördüncü Borç'u vermeye hazırlanırken onun tutuşuna karşı koydu.

Kalbim yerinden fırladı, zedelenmiş kaburgalarım çarptı, kafamın içindeki zonklamalara sıçradı. Yerdeki açımdan, dünya yanlara doğru eğildi, zihnim onunla kalmak, özgür bir yol bulmak için zorlanıyordu.

"William kargosunu ülkeye sokmak için sürekli yeni yollar bulmak zorundaydı. Bariz olanla başladı: adamlarının delikleri. Değıştirme ve hile. Sahte ambalaj hilesi. Ama zaman geçtikçe her biri başarısız oluyordu, çünkü en son aldatmacanın haberi yayılmıştı.

"Son birkaç on yılda bile kendi aksiliklerimizi yaşadık. Kaçakçı katırlarımız elmasları yutar ya da küçük miktarlarını midelerine ve bacaklarına sarar ve suçluluk ve dehşet içinde uarlardı - varışta sevkiyatın durdurulması garantiydi. Ya da onları göt deliklerine ve amcıklarına sokarlardı ama bu uyuşturucu kaçakçıları tarafından çok yaygın olarak kullanılmaya başlandı. kaçakçıları ve daha sıkı sınır güvenliğı ile pratik değil. Bu yüzden yeni bir plan yaptık."

Sesi kalınlaştı. "Bu sorunu nasıl çözdüğümüzü biliyor musun?"

Nilâ başını salladı, siyah saçları terli yanaklarına yapışmış, gözyaşları sel olup akıyordu.

"Etin içine dikmek."

Korkuyla nefesini içine çekti, hava sopasının etrafında ısıklık çalıyordu.

Cut kaşlarını çattı. "Dikiş oldukça barbarcaydı ve pek de tatmin edici sonuçlar vermiyordu. Bir doktor bir katırı en az rahatsız edici yerinden keser, birkaç paket elmas yerleştirir tekrar dikerdi. Yolcu varış noktasına ulaştığında yara yeniden açılır, elmaslar çıkarılır ve parası ödenirdi. Ancak enfeksiyon ve hastanede yatma riski çok yüksekti.

"Böylece... daha iyi bir fikir bulduk."

Bileğini bükerek Nilâ'nın dikkatini tekrar yumruğundaki siyah tokmağı çekti. "Artık kesmiyoruz, kırıyoruz. Meşru engeller sunuyoruz

kırığı mükemmel bir mazeret olarak kullanırken." Sırıttı. "Ne dediğimi anlıyor musun, Nila?"

Kahretsin.

Elimde kalan her şeyi verdim. İple bileklerim kanla ıslandı. Her kıpırdanışında sırtım parçalandı. İzleyemedim. Cut'ın yapacaklarını engelleyemedim. Onu parçalayıp elmaslarla süslerken hiçbir şey yapamadım.

Ağızımdaki tıkaçla boğulurcasına küfürler savurdum. Onunla konuşmak istedim. Onu rahatlatmak. Onu tekrar başarısızlığa uğratmak istemedim.

Şok, sistemini elektrik çarpmasına uğrattı. Yaklaşan acıya dayanmak için ihtiyacı rağmen çubuğu tükürdü. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiylim." Cut'ın gülümsemesi yüzünü dehşete çevirdi. "Beni sertleştirme ve sağ elinle zevk verme seçeneğin vardı. Sikim parmaklarının arasındaydı, geleceğin avuçlarının içindeydi ama sen onu fırlattın. Sağ kolun bunun bedelini ödeyecek, Nila. Artık farklı bir görevi var."

Nila daha sert mücadele etti ve serbest eliyle Cut'ın tutuşunu tırmaladı. "Hayır, bırak gideyim. Bırak beni-"

"Sana söylediğim gibi gerçekten ısırılmalıydın. Artık çok geç." Cut yumuşamadı, tokmağı başının üzerine kaldırdı. "Tövbe ediyor musun? Ailenin günahlarını üstlenip borcunu ödemeyi kabul ediyor musun?"

"Hayır! Kesinlikle hayır!"

"Yanlış cevap." Cut saldırmaya

hazırlandı. "Hayır. Bekle!"

Çenesi sıkıştı. "Dur,

lütfen!"

"Senin sahipliğın olsun ya da olmasın,
durmayacağım." Bakışları parlıyordu.

Kolu aşağı indi.

Tokmak acı veren siyah bir kayaya dönüştü.

"Bu acıtacak."

MALLET aşığıya doğru yükseldi.

Hayır! Hayır!

Rüzgârın ıslığı yaklaşan ıstırabın habercisiydi.

Lütfen!

Küçük çığılık ruhumun kaçışıydı.

Yapma!

Jethro'nun sessiz çığılığı beni mahvetti.

* * *

Çarpma sesi.

Acı.

İskeletin gürültülü bir şekilde parçalanması.

İşkence.

Tokmağın kemiği yendiği hastalık dalgası.

Torment.

Her şeyi uyuşturan bilinçsizlik bulutu.

* * *

Oda döndü ve eğildi.

Ben sakatım.

Acı kabardı ve doruğa ulaştı.

Sakatlandım.

Tokmak yanan kırık kemiğimi bıraktı, düşmüş bir cellat gibi bileğimin yanında zararsızca durdu.

Parçalara ayrıldım.

*Kıymık
içindeyim.*

Kırıldım.

Kustum.

* * *

İki dünya vardı.

Sadece birkaç dakika önce var olduğum yer; sağlam, bütün, korkmuş ama tamamlanmış.

Ve şimdi, bu yeni olan. Dayanılmaz bir acıyla titrediğim yer... parçalara ayrılmıştı... yok edilmişti.

Parçalanmış ön kolumu kucaklarken dudaklarımdan gecikmiş bir çığlık döküldü. Çığlık attım.

ve çığlık attı

ve çığlık attı.

Acıdı.

Tanrım, ne kadar acıdı.

Geçmişte kendimden parçalar koparmıştım. Vertigolu bir hayatı nasıl yaşayamazdım? Ama bunun geldiğini hiç hissetmemiştim. Acının ortaya çıkışını hiç görmemiştim. Verilen ıstırabı hiç duymadım.

İnledim, dalga dalga gelen derin zonklayıcı acıyla mücadele ettim.

Lütfen... durdur şunu!

Nazik kollar beni kucakladı, parmaklar yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi. "Acıyacağını söylemiştim," diye mırıldandı Cut.

Ona bakamadım. Onun yanında nefes alamıyordum. Onun var olduğu bir dünyada hayatta kalamazdım.

Hayır! Hayır!

Dokunuşundan çekinerek dudağımı kanatacak kadar sert ısırdım. Sağlam parmaklarım kırık kolumu sararak yanığı yatıştırdı, hasarı silmek istedi. Eti kızarmış ve şişmiş, acıyla şişmişti. Biçimi bozulmamış ya da deforme olmamıştı ama sıcak şişlik, onun zarar vermek istemişti.

Onu kırdı.

Canımı

yaktı. Bunu

o yaptı!

Sesler yanımda tıngırdadı.

Bakmadım. Saçlarımın dışarıdaki dehşeti perdelemesine izin verdim. Jethro'ya bakmadım. Göz kırpmadım. Umursamadım.

Tek umursadığım hırpalanmış bedenime bakmak ve acı tsunamisinde sörf yapmaktı.

Zaman ilerledi, beni kırık bir uzvuma sarıldığım bu yeni dünyaya daha da sürükledi. Beni kırdı. Bana vurdu. Ve hepsi ne içindi? Yaramı iğrenç elmasları için bir bavul olarak kullanabilsin .

"Onu bana ver, lütfen."

Cut'ın sesi dehşetimi yarıp geçti.

Yaramın etrafında daha sıkı kıvrıldım. "Siktir git." Gözlerim yaşardı. Bir daha olmaz. *Lütfen, bir olmaz.* Bu acıyı ikinci kez .

El işini kabul etmeliydim. Dizlerimin üzerine çökmeli ve emrettiği oral seksi yapmalıydim. Beni becermesine izin vermeliydim - bu Jethro'nun tecavüze uğrama isteğini sonsuza dek hatırlayacağı anlamına gelse bile.

Cut'ın , söz verdiği şey buydu. Bundan zevk alyemin etmişti. Eğer onu memnuniyetle sertleştirirsem, itaatkâr bir şekilde kıyafetlerimi çıkarır ve bacaklarımı açarsam, beni , inletecek, daha fazlası için yalvaracaktı.

Ona inanmadım. Bunu nasıl yapabildim? Kendime böyle bir şekilde nasıl ihanet edebilirdim? Ama bedenimi benden daha iyi kontrol edemeyeceğine güvenemezdim. Uyuşturucu-likörün sistemimi tamamen terk edip etmediğini bilemezdim ve teslim olmayacaktım. Seçeneklerim boyun eğmek ve Jethro'ya izin vermektir.

Afrika'yı yara almadan ve canlı bırakacaktım. Ya da kabul etmeyecek ve Cut'ın bana tecavüz ettikten sonra onu parçalamasını izleyecektim.

Sadece tek bir sonuç sunan seçenekler ne işe yarar ?

Üzgünüm, Jethro.

Beni kurtarmaya gelmişti ama Daniel'ın bana, benim de babasına dokunduğumu öğrenmişti. Ne boktan bir durumdu.

Cut masaya yaslandı, parmaklarıyla saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bu basit bir kırık, Nila. Seni kesip açmadığıma ve elmaslarımı doğrudan kan dolaşımına sokmadığıma şükretmelisin." Dokunuşu azaldı, bileğimde bir taslak çizdi. "Tüm uzuvlarını korudun. Değerli bedenini korudun. Bu sadece nihai amaç için bir araç."

Öfkeden titreyerek başımı kaldırdım. Gözlerimi ona diktiğimde acı, öfkeyle . "Bir gün, senin başkalarına yaptıklarını biri sana yapacak. Bir gün, işlediğin suçlar seni ziyarete gelecek ve umarım sana *şükretmeni* söylemek için orada olurum."

Cut kaşlarını çatı. "Eğer o gün gelirse, Bayan Weaver, sizin katılmayacağınızı rahatlıkla söyleyebilirim." Elini uzatarak, "Şimdi, bana tekrar sordurtma. Kolunu ver bana."

Kırık uzvumu kucaklayarak bedenimi başka yöne çevirdim. "Hayır." "Sana zarar vermeyeceğim."

"Zaten yaptın."

"Bu sana ne anlatıyor?"

Cevap vermedim.

Hırladı, "Bu sana sebep olduğum acıyı telafi edeceğimi söylüyor. Her borçtan sonra Jethro'nun seninle ilgileneceğinden hiç şüphem yok. Haksız mıyım? Hatalarını düzeltir ve devam edebilmen için sağlıklı olmanı sağladı."

Ağzım açık kaldı. "Sen hastasın."

Gözlerimin Jethro'ya kaymasına engel olamadım. Acıdan sersemlediğim için ona dikkat etmemiştim. Yerde çaresizce çırpındığını görmemişim.

kurtulmaya çalışıyordu. Kendini mayın tozuna buladığına, öfkeli gözyaşlarının yanaklarında çamur izleri bıraktığına tanık olmamıştım.

Oh, Kite.

Kalbim de neredeyse kolum kadar acıyordu.

Cut masanın üzerindeki aletleri işaret etti. "Gözlerini aç, Nila. Bu şeylerin ne olduğunu sanıyorsun?"

Kendime rağmen daha yakından baktım. Önceden eşyalar anlamsızdı... Şimdi anlam kazanmaya başladılar.

Gazlı bez, su, dolgu ve içeriğini alçı şeritleri olarak belirten jargona tıbbi paketler.

Bir oyuncu.

Seni alçıya alacak.

Burnumu çektim, bir başka acı dalgasıyla savaştım. "Eğer gerçekten kolumu düzeltecekseniz, önce ağrı kesici istiyorum."

Bir alay ve reddetme bekliyordum. Ama Cut sadece başını salladı ve küçük plastik bir kutuyu açtı. Blister folyodan iki tablet çıkarıp bir şişe suyla birlikte bana uzattı. "Bunlar kodein. Alerjiniz yok, değil mi?"

Dişlerimi gösterdim. "Neden? Tepki vermemi umursayacak mısınız?"

Kaşlarını çattı. "Az önce yaptığım şeye rağmen, iyi kalmanı istiyorum. Önümüzde uzun bir yolculuk var ve ağrılarınızın buna göre yönetilmesi gerekiyor - alerjileriniz hariç."

Korkumu yuttum. "Uzun yolculuk mu?"

Tabletleri ağzıma atıp içerken Cut başıyla onayladı. Su, kavrulmuş boğazımdan sıvı hayat gibi süzüldü. Uzun zamandır bir şey yiyip içmemiştim.

Çok uzun. *Çok uzun*. Su mideme sıçradı ve bana ne kadar boş olduğunu hatırlattı.

"Kolunu eğlence olsun diye kırmadım, Nila." Cut plastik kabı itti ve bir süre sonra bir paket alçı şeridini yırtarak açtı. "Sana söylemiştim. Elmas kaçakçılığı yapıyoruz. Eve gidiyoruz ve yanıma birkaç tane yüksek kaliteli taş almak istiyorum. Normalden büyükler ve nadir bulunuyorlar. Onları her zaman yanımda taşımak istiyorum."

"Her zaman *yanında* mı? Ben mi yani?" Bir başka acı dalgası tıslamama neden oldu.

Cut alçıyı taze su dolu kovaya boşalttı. Yüzeyden hafifçe buhar yükseldi.

"Evet, sen." Paketleri açmakla ve kırık kemiğimi yerleştirmeye hazırlanmakla meşguldü. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Bunu önceden planlamıştı. Mantıklı ve soğukkanlı bir şekilde oturup kolumu kırmayı planlamış, sonra da aynı yerde düzeltmek için yeterli malzemeyi toplamıştı.

Bunu kim yapar?

Cevapta alaycılık vardı. *Bir Şahin*.

Malzemeleri hazır olduğunda ve alçı reaksiyonu durduğunda, Cut plastik bir ateli havaya kaldırdı. Üç tarafı pürüzsüz ve iyi şekillendirilmişti. Kolumun dayanacağı yerde gizli bölmeler.

"Artık sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun, kolunu bana verir misin?"

Bileğime sarıldım ve toprakta reddedilen Jethro'ya baktım. "Bırak onu."

Cut arkasına bakmadan önce omzunun üzerinden baktı. "Hayır. Şimdi bana kolunu ver."

Sarsıntılar bedenimi ele geçirdi, şok olan her şeyi silmeye çalışıyordu. "Lütfen, en azından onu çözün."

Jethro acı içinde yan yatmış görünüyordu. Cut kolumu kırduğında benim iç ve dış ılıklarımın nasıl başa çıktığını düşünmekten korkuyordum.

Hissetmiş miydi?

Düşüp kendimi yaraladığımda Vaughn'un yaptığı gibi o da bunu atlatmış mıydı?

Kahretsin, Vaughn.

Bir şeyi kırduğımı hep bilirdi. İkiz sezgisi. Acaba sağ kolu acıyarak ağrır mıydı? Beni bulmak için İngiltere'de terör estirir miydi, ya da daha kötüsü, beni kurtarmak için Hawksridge Hall'da izdiham yaratır mıydı?

Cut güldü. "Neden? Aptalca bana saldırırsın ve bu sırada kendini yeniden öldürtsün diye mi?" Gözlerini devirdi.

Bu o kadar çocukça ve basit bir şeydi ki, tüylerim diken diken oldu.

Öfkesi sertleşti. "Bir daha sormayacağım, Nila. Silahını al. Şimdi."

Yemek yemediğim için emilimi geciken ağrı kesiciler çoktan kanıma karışmıştı. Cut'ın beni iyileştirmesine izin vermekten başka çarem yoktu.

Beni düzeltecek bir şey olduğundan değil. Geçen altı aydan sonra olmaz.

Zekice, burnumdan zor nefes alarak ve dişlerimin arasından tıslayarak, Kolumu yavaşça üç taraflı alçıya yerleştirdim.

Cut dudak büktü. "Hayır, orada değil. Henüz değil." Kaydırarak opak kilitli poşeti açtı ve içinden birden fazla siyah kadife kese çıkardı. Birini havaya kaldırarak gülümsedi. "Bu paketlerin her birinde bir milyon pound değerinde taş var, toplamda beş milyon." Gözleri elmas yakama takıldı. "Neredeyse boynundaki mücevherler kadar paha biçilmez."

Titizlikle, paketleri kağıdın kesilmiş bölümlerine yerleştirdi. plastik atel. "Gizli . Metalik değil, bu yüzden patlamayacaklar

ve içinizde , bu yüzden vücut tarayıcılarında g r nmeyecekler."

Alarm mı?

Vücut tarayıcıları mı?

Beni eve uçuracak ve havaalanı güvenliğine yalan söylemeye zorlayacak.

Korkudan boğazıma bir yumru oturdu. "Beni yakalayacaklar."

Cut başını salladı. "İyi olacağınıza inancım tam. Gergin terlemeler yeni moladan sorumlu tutulacak. Yanaklarınızdaki balmumu solgunluğu, dayanılmaz acıya bağlayacaklar. Size sorular sorabilirler ama alıda uygunsuz bir şey bulamayacaklar. Göreceksiniz."

Hâlâ karşı karşıya olduğum sınavlar karşısında gözlerim yaşardı. Dudaklarım nefretle büküldü. "Beni sahte bir alçıya koyabilirdiniz. Kimse farkı anlamazdı."

Cut yüzümü kavradı ve beni sıkıca tuttu. "Yanlış. İnsanlar . Yalancılar havaalanlarında kolayca fark edilir. Ayrıca, hik yemizin yalan olmadığını kanıtlayacak fazladan bir cephaneliğimiz olacak."

Daha fazla acıyla nefes nefese kalarak onu tuttuğu yerden kurtardım. "Bu da ne?"

Kovanın içini inceleyen Cut, alçı şeritlerini plastik bir tepsiye yerleştirmek üzere kaldırdı. "Kazanızı, kırık kanıtlarını, saat ve tarihi belirten röntgen filmlerimiz olacak."

Gözlerim büyüdü. "Nasıl?" Kirli mağaraya bakıp alay ettim. "Bana burada da son teknoloji bir röntgen cihazınız olduğunu mu söylüyorsunuz?" İçimden yarı çılgın, yarı şeytani bir kahkaha yükseldi. "Sadece bir elmas kaçakçısı değil, aynı doktor, motorcu başkanı ve şefkatli bir baba. Yapamayacağın bir şey var mı?"

Cut gözlerini kıstı. "Dikkatli ol, Nila. Acı çekiyor olman seni terbiye edemeyeceğim anlamına gelmez. Senden her zaman saygı bekliyorum. Birlikte eve dönerken bunu hatırlasan iyi edersin. Güvenlikten geçerken yanında olacağım. Uçağa bindiğinde ve indiğinde yanında olacağım. Özgür olmayacaksın ve dilini tutarsan akıllıca davranmış olursun." Parmağıyla Jethro'yu işaret etti. "Aksi takdirde, söz verdiğim gibi yaşayamaz. Bana itaat edersen hayatta kalır. Aptalca bir şey yaparsan ölür." Omuz silkti. "Aptalca basit."

Aptalca basit mi?

Seni uçakta öldürmeme ne dersin?

Bu aptalca olurdu çünkü hayatımın geri kalanını hapiste geçirirdim. Ama çok basit çünkü Cut artık nefes almıyor olacaktı.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Sanki her şeyi düşünmüş gibisin."

Alnı çatıldı ama cevap vermedi. Bunun yerine elmas paketlerini yerleştirmek ve bölmelerin üzerine yumuşak dolgular sermek için beni görmezden geldi. Havaalanı güvenliği ışık tutsa ya da alçıma bir çubuk soksa bile taşları bulamazlardı.

Cut tahrif edilmiş alçıyı kaldırdı. "Şimdi kolunu içine yerleştirebilirsin."

Kalbim hızla çarpıyordu ama bana söyleneni yaptım ve hafif yastıklama acının bir kısmını dindirmeye yardımcı olduğu için rahat bir nefes aldım.

Cut sıırttı. "Gördün mü, sana bunu düzeltereğimi söylemiştim."

Sesim makasa dönüştü ve onu parçalara ayırdı. "Sadece Şimdi benimle ilgileniyor seni daha önce affettiğim anlamına gelmiyor."

Jethro inleyerek dikkatimi ona çekti. Güzel altın rengi gözleri donuk ve öfke doluydu. Aşk bizi bağladı, bu kadar zorluğa rağmen daha da güçlendik.

Bana evlenme teklif

etmişti. Ona evet

diyecektim.

Yine de, korkunç bir şekilde, zaman .

Cut yaramı sabitledikten sonra Afrika'da daha fazla kalmayacağımızdan hiç şüphem yoktu. Eve dönmek isteyecekti. Başka ne planladıysa bitirmek isteyecekti.

Üçüncüye katılmadan önce Son Borcu yerine getirecek mi?

Ürperdim. Bana tecavüz etmek yerine beni öldürmesini ummam ne kadar yanlış? Hayatıma, bedenimin maruz kaldığı her şeyden daha fazla değer vermeliydim.

Ama Cut'ın içimde olması sadece fiziksel değil, aynı zamanda zihinsel ve ruhsal da olacaktı. Annemle birlikte olduğunu ve onu öldürdüğünü bilmek beni tamamen mahvederdi. Sonra aynısını bana yaptı.

Bu olmadan önce onu öldüreceğim.

Daniel'ı kalbinden bıçakladığım anı bana çok ihtiyacım olan desteği verdi. Ondan çok korkmuştum. Yine de kazanmıştım. Aynı şeyi Cut'a da yapabilirdim.

Kesik koluma bastırdı ve acıyla haykırmama neden oldu. İrkildim, çekilmeye çalıştım. "Dur!"

Güçlü parmakları bana eziyet etmeyi bıraktı. "Sadece rahatça sıkıştığından emin oluyorum."

"Piç kurusu." Küfür nefesimin altında kaldı.

Cut beni duyduysa bile karşılık vermedi.

Beni bıraktıktan sonra kolumun üstüne bir kat daha dolgu ve ardından gazlı bez serdi. sararak kolumu yeni hapishanesine bağladı. Sağlamlaştırdıktan sonra parmaklarına ameliyat eldivenleri geçirdi ve kurutma tepsisinden bir şerit alçı çıkardı.

"."

Kırık uzvumun etrafına ılık, ıslak alçıyı gayretle sararken yanıt vermedim. Kimyasal reaksiyon zonklayan ağrıya sıcak bir rahatlık sundu ve ağrı kesiciler sihirlerini gösterirken biraz rahatlardım.

Çok uzun sürmedi. Geçmişte doktorlar üç ya da dört Alçımın etrafına kat kat alçı sararak kırılmamı ya da kendime daha fazla zarar vermemi engelledi. Ancak Cut sadece iki kat sarmış, üstünü bir gazlı bezle tamamlamış ve alçıyı ıslak parmaklarıyla düzeltmişti.

"İşte. Sertleşene kadar altmış dakika boyunca kolunuzu bükmeyin ya da hareket ettirmeyin."

Gülmek istedim. Temel tıbbi yardımı nasıl uygulayacağını biliyordu. Ama hastaya yaklaşımı berbattı. Hiçbir doktor hastasının yaralanmasına neden olmamıştı.

Cut'ın alçım üzerinde çalışması için öne doğru eğildikten sonra dik otururken, kuruması için kendimden uzak tuttum ama ona sarılmak istedim. Nedense, sarılmak -ben bile olsam- acının azalmasına yardımcı oluyordu.

Gözlerim Jethro'ya kaydı. Yüzü kıpkırmızı ve öfkeliydi; gözleri üzüntüden cam gibiydi.

Ben iyiyim.

*Sen
değilsin.*

*Ben
yaşayacağı
m.*

Sen daha iyisin.

Son sessiz mesaja gülümsedim. Yaşayacaktım çünkü bunu hak ediyordum. Jethro da. Birbirimizi yeniden bulacaktık -ayrılık bizi ayırmak üzereyken bile.

Ellerini yeni bir kova suyla yıkayan Cut, yaptığı işe gülümsedi. "Hepsi tamam." Gözleri parlıyordu. "Teninde bu kadar elmas varken milyoner olmak nasıl duygu?"

Küçümseyerek yakasına dokundum. "Jethro bana Weaver Wailer'ı beri hissettiğim gibi."

Jethro'ya özür diler gibi baktım. *Kötü anlamda söylememiştim.*

Gözlerini sıktı, berbat başlangıcımızın anılarına karşı irkildi.

Cut başını salladı. "Bu adil bir yorum. Çoğu Hawks'ın hayatı boyunca taktığından fazla elmas takmışsın." Başını Jethro'ya doğru eğdi. "Sen de Kite'in yaka iğnesini fark ettiniz mi? O iki karatlık elmas nesilden nesile aktarıldı. On altıncı doğum gününde, hastalığını sıkı bir şekilde kontrol altına aldığına dair bana güvence verdiğinde ona verdim. Ondan başka bir şey istemedim.

ona inan." Sesi yumuşadı. "Bunu anlayamayacağını biliyorum ama ben oğlumu seviyorum Nila. Tahmin edemeyeceğin kadar çok."

. "Kes'i vurduğunda onu seviyor muydun? Ya da Daniel'in istenmeyen bir hata olduğuna inanarak büyümesine izin verdiğinde?"

Cut dondu kaldı. "Bu konuda ne biliyorsun?"

Farkında olmadan, önceki yalanıma ağırlık verdim. "Sana söyledim. Geceyi birlikte paylaştık. Biraz geçmişini paylaştı. Bana içini açtı. çünkü ona ihtiyacı olanı verdim."

Jethro yerde kıpırdamadı.

Cut ilk kez durakladı. Beyni cevabımı düşünürken gözleri kısıldı. Kararsız görünüyordu... her şeye rağmen bunun gerçek olabileceğini düşünüyordu.

Daniel'in kalıntılarını bulabileceğinden şüpheliydim. Dişi aslanlardan oluşan bir av partisi sayesinde onun cinayetinden paçayı kurtarabilirdim.

Doğanın bu kadar yetkin bir takma ad olabileceğini hiç bilmezdim.

"Ne olursa olsun, Daniel bulunduğunda gerçeği öğreneceğim ve senin cezana karar vereceğim." Cut ellerini kuruladı ve her ikisini de beyaz saçlarının arasından geçirdi. "Artık Dördüncü Borç ödendiğine göre, yola çıkma vaktimiz geldi."

Mağarayı adımlayarak Jethro'nun yanına çömeldi ve oğlunun kirli yanağını okşadı. "Kendinizi evinizde hissedin. Ben personele talimatları vereceğim. Hawksridge'de birkaç gün kaldıktan sonra seni serbest bırakacağım ve senin müdahale etmene imkân yok." Ayağa kalkarak bana gülümsedi. "Tek yapman gereken Nila, elmaslarım hâlâ senin elindeyken güvenlikten geçmek ve sevgilin hayatta kalacak. Çok şey istemiyorum, değil mi?"

Sandalyeden kaydım, baş dönmesi ve kalan acıyla biraz yalpaladım.

Jethro'ya doğru ilerlerken ona sarılmak, onu öpmek, onu sevdiğimi ve hep seveceğimi söylemek için can atıyordum. Ama Cut beni yarı yolda durdurdu ve sert bir elini göğüs kemiğime koydu. "Hayır. Vedanı uzaktan et."

Başımı salladım. "Neden ona dokunamıyorum? Ne olabilir ki?" Cut

çenesini sıktı. "İstediğimden daha fazla zarar."

"Ona verecek silahım olmadığını biliyorsun." Öfkem kabardı. "Sen Kolumun kırık olduğunu ve ciddi bir şok geçirdiğimi biliyorum. Bırak da düzgün bir veda edeyim. Bunu bana *borçlusun*."

Cut sertçe nefes alarak yolumu kesti. Ama yavaşça başını salladı. "Tamam."

Yörüngemden çıktığı anda ileri atıldım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Sağlam elimle Jethro'nun ağzının etrafındaki berbat koli bandını çekiştirdim. "Nefes al." Ona yaptığım tek uyarı buydu.

Hızlı bir hamleyle saat beş yönündeki gölgesinin yapışkanlığını yırttım ve iğrenç tıkaçı çektim.

Gürültülü bir şekilde nefes alıp verdi.

Cut dikilerek ilerledi. "Nila lanet Weaver-"

Ona ters ters baktım, sırlıklam olmuş ağzımı toparlayıp yüzüne doğru fırlattım. Sol kolum hiçbir zaman güçlü bir koordinasyona sahip olmadı ve fırlattığım şey yanağının yanından uçup gitti. "Zar zor nefes alıyor. Kapa çeneni! Konuşmasına izin vermek hiçbir şeyi değiştirmeyecek, seni canavar."

"İğne-" Jethro öksürdü, tükürüğü çenesine düştü. İğne.

Aylar önce, onun Kite007 olduğunu bilmediğim zamanlarda bana seslenmesini istediğim isim. Gözlerim yaşardı. "Ben buradayım."

Onu dik oturtmak isterdim ama sandalyeyi kırmıştı ve ipleri kesmeden ona yardım edemezdim.

Tanrım, bundan nefret ediyorum. Bütün bunlardan.

Jethro acıyla yüzünü buruşturarak gülümsedi. "Kahretsin, Nila, ben-"

Titreyen kurumuş dudaklarının üzerine koydum. "Yapma. Biliyorum."

Geçmiş ve zamanla yüklü sonsuz bir bakışı paylaştık. Söylenmemiş sözler ağır bir çapa gibi ruhuma battı ve sonsuza dek kalbime yerleşti.

Üzerine eğilerek dudaklarımı şakağına değdirdim. Araba kazasından kalan kanlı şakağına. Ne kadar kötü yaralanmıştı? Alnı hala Ateşi yüzünden ve yan tarafındaki kurşun yarası kabuk bağlamamıştı.

Yardıma ihtiyacı var. Hem de acilen.

Cut'a bakarak yalvardım, "Lütfen onu bizimle getir. Bir doktora ihtiyacı var."

Cut kollarını kavuşturdu. "Ben söyleyene kadar burada kalacak."

"Ama-"

"Aması maması yok." Cut elini uzatarak, "Vedalaştın. Gitme zamanı."

"Hayır!"

Cut daha da yükseldi. "Ne kadar uzun süre olacakları inkâr ederseniz - isteğiniz ne olursa olsun- Jethro o kadar uzun süre tıbbi yardım almadan yaşamak zorunda kalır." Başını eğdi. "Şimdi bu seni cesaretlendiriyor mu? Davranışlarıyla ona gereken ilgiyi gösterme gücüne sahip olduğunu bilmek?"

Nefret ettiğim adama itaat ederek sevdiğim adamı kurtarma gücüne sahip olmaktan nefret ediyordum.

Dişlerimi sıkarak son bir kez Jethro'ya baktım. "Gitmek zorundayım."

Başını salladı, ciğerleri tıkırdıyordu ve ıslaktı. "Hayır."

"Seni seviyorum, Kite."

Gözleri korkuyla parlıyordu. "Nila... yapma. Bu son değil. Ne dediği umurunda değil. Senin peşinden geleceğim. Son Borç'u durduracağım. Söz veriyorum." Bağları içinde sertçe sallandı. "Söz veriyorum, bunu durduracağım. Sen benimsin. Borç Mirası'nın seni almasına izin vermeyeceğim. Vermeyeceğim!"

İçindeki mutsuzluk ve umutsuzluk kalbimi parçaladı. Kalan tüm rezervlerini tüketmesine izin veremezdim. Sağlam elimle yanağını kavrayarak yüzünü kendime doğru çevirdim.

Onu öperken gözlerimi hiç kapatmadım, o da kapatmadı.

Dudakları ayrıldı, dili benimkiyle birleşti ve benim için savaşacağı konusunda anlaştık. Beni kovalayacaktı. Ve kim bilir, belki de beni son bir kez kurtaracaktı.

Kesik, beni Jethro'dan ayırıp çıkışa doğru sürükleyerek anımızı paramparça etti. Kolum feryat ediyordu ama bu, Jethro'nun

Jethro'yu geride bırakırken içim paramparça oldu.

Kapıda, Cut beni daha yakına çekti ve gri dengesizlik içinde sendeleyerek Jethro'yu sonsuza dek ruhuma kazıdım.

Çenesini eğdi, beni olabildiğince uzun süre görüş alanında tuttu. "Pes etme, Nila. Henüz bitmedi."

Cut beni kapıdan dışarı itip ruh eşimden ayırırken kirpiklerimden sessiz gözyaşları damlıyordu.

Kapı kapandı. Gözyaşları daha

hızlı düştü.

Acı daha da yoğunlaştı.

Ve tek yapabildiğim fısıldayarak "*Hoşça kal*" demekti.

"SİKTİR!"

Kapı kapandı. Nila gitmişti. Yerde atılmış bir mahkûm gibi iki bûklüm kaldım.

Daha kötü durumlara düşmüştüm.

Öyle mi?

Onları aştığımı ve aşacağımı düşünmek hoşuma gidiyordu. *Bunun* üstesinden gelebileceğimi. Ama nasıl?

Cut tüyler ürpertici tarih dersine başlayıp tanık olduğum en korkunç şeye kadar ilerlediğinden beri midem düğümlenmemiştir.

Tokmağın hayatımın aşkının koluna çarpması. Kemiği kırılırken attığı çığlık.

Ürperdim.

Eğer kışınızı yerden kaldırmazsanız, tanık olduğunuz en kötü şey olarak kalmayacaktır.

Son Borç.

Yasemin, Cut'ın hafta bitmeden bunu gerçekleştirmeyi planladığını söylemişti.

Hawksridge'e döndüğü an Nila ölmüş olacaktı.

Vahşet damarlarıma yayıldı ve milyonuncu kez ve çırpındım, kurtulmak için çok uğraştım.

Ayak bileklerimin etrafındaki ipler sandalyenin ayaklarından kaymıştı ama bileklerim ve gövdem sıkı duruyordu.

Düşün. Yapabileceğin bir şey olmalı.

Nefesimi sakinleşmeye zorlayarak mağaranın etrafına bakındım. Döküm yapma ekipmanının kalıntılarının bulunduğu masa çok uzaktaydı. Vücuduma bağlı sandalyeyle ayağımı sürüyerek ilerleyebilirdim ama bu değerli zamanımı ve enerjimi boşa harcamak olurdu. Ayrıca Cut keskin bir alet kullanmamıştı ve Nila'yı kesmek için kullandığı bıçak da arka cebinde kaybolmuştu.

Kes.

Böyle zamanlarda, her berbat ettiğimde ve kurtuluş yolu göremediğimde -Beni kurtarmaya geleceğini. Her zaman geldi. Nüksettiğimde her zaman telefonuna cevap verdi ya da desteğine ihtiyacım olduğunda benimle bir bira paylaştı.

Kes, duygularını bir koçbaşından ziyade yatıştırıcı bir noktaya kadar düzenleyebilen ve sakinleştirebilen tanıdığım tek kişiydi. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama onun yanında olmak diğerlerinin yanında olmanın tam tersiydi.

Seni özledim, kardeşim.

Kapı açıldı.

Gözlerim ona kaydı, kalbim umutla çarptı.

Nila.

Ama o Nila değildi.

Marquise tepinerek içeri girdi. İri cüssesi ve Black Diamond deri ceketi, dönüp kapıyı yeniden kilitlerken çıkışı engelledi. Tek kelime etmedi, sadece kaşlarını bana doğru kaldırdı ve Cut kolunu kırduğında Nila'nın oturduğu sandalyeye oturdu.

O. Kırdı. Onu. Kolunu.

Piç kurusu.

Tokmak onu ezerken acısını, şaşkınlığını ve dehşetini hissetmiştim. Alçısındaki bir kile elmasla havaalanı güvenliğinden geçemeyeceği korkusunu hissettim.

Uçağa bindiğinde çılgılık atmasını söylemek istedim. Pilotlara kaçak mal taşıdığını ve gözaltına alınması gerektiğini söylesin. Yakalanırsa onu tutacaklar, muhtemelen mahkum edecekler ve ben onu serbest bırakmanın bir yolunu bulana kadar hapishanede hayatta kalacaktı.

Eğer kilit olsaydı, Cut onu öldüremezdi ve ben de en iyisini tutabilirdim. davasını düşürmek için. Ailemin neyin peşinde olduğunu tüm dünyaya gösterebilirdim. Gerçeği ortaya çıkarabilir ve *nihayet* paranın neler yapabileceğini gösterebilirdim.

Hangi sadakatleri satın

alabileceğini. Hangi

günahları örtbas

edebileceğini.

Orta sınıf aileler, dünyanın zenginliğini tutan birkaç kişi tarafından nasıl da mutlu bir şekilde kandırıldı.

Eğer bu hapse girmem anlamına geliyorsa, öyle olsun.

En azından vicdanım sonunda rahatlayacak ve Nila hayatta olacaktı.

Ve Cut, sekize sekiz bir hücrede yanımda çürüyecek, değerli Hawksridge'ini ya da elmaslarını bir daha asla göremeyecekti.

Markiz'e ters ters bakmak için döndüğümde hayalim paramparça oldu. Tek başıma kurtulamazdım. Ama o bana yardım edebilirdi.

"Beni serbest bırakın, size iki milyon pound ödeyeyim." Bileklerimin etrafındaki ipleri çekiştirdim, göğsümdeki morartıcı bağlara karşı sertçe nefes aldım. Araba kazası beni hırpalamıştı ve şiddetli baş ağrısıyla birlikte görüşüm de bozulmaya devam ediyordu. Beni buraya getiren şoföre ödeme yapma sözümü tutmamıştım ve Nila'yı kurtararak verdiğim sözü yerine getirmemiştim.

Tüm bu yolculuk büyük bir rezaletti. Ancak, zamanı geri sarmak ve Cut'ın Nila'nın kolunu kırmasını engellemek için kendimi yeniden bütün hissetmeyi, yaptığım her iyi şeyi takas edebilirdim.

Markiz sıırıttı. "Büyükannen sadakatim için bana çok daha fazlasını ödedi." Kollarını kavuşturarak ters ters baktı. "Konuşmayı kes. Ne kadar olursa olsun gitmene izin vermeyeceğim."

"Peki ya bir unvan? Kendinize ait bir mülk? Şirketlerimizde hisse?" Berbat tıkaç sayesinde dilimde kalan tadı tükürdüm. "Herkesin bir bedeli vardır. Söyleyin."

Markiz sanki tahtında oturan lanet bir kralmış gibi yırtık pırtık tırnaklarını inceledi. "Bonnie'ye sadık kalırsam bunların hepsini elde edeceğim." Burnunu çekti. "O zaman kapa çenenini."

Derin bir nefes verdim. Şimdilik kıpırdamıyordu ama . Tek yapmam gereken onun zayıf noktasını bulmaktı. Herkes satın alınabilirdi. Yıllarca süren rüşvet ve kontrol sayesinde bunun en iyi örneğini öğrenmiştik.

Zihnim Nila ve Cut'a döndü, bizi yavaş yavaş ayıran zamanı ve mesafeyi saymaya devam ettim.

Özgür kalmalıyım.

Mağarada tiz bir melodi yankılandı.

Marquise eğildi ve telefonunu çıkardı. Kulağına götürerek ekrana dokundu.
"Evet?"

Talimatları sıralarken sessizlik.

"Hala yerde ve . Evet, . ."

Telefonu kapattı, dudaklarına sinsi bir gülümseme yayıldı. "Görünüşe göre rahatlamalısın Hawk. Başkan uçağa binene kadar seni bırakmamam için emir aldım. Ve sonra... sana ekstra özel bir sürpriz yapmamı istiyor."

Tabii ki.

Cut'ın beni öldürmeye çalıştıktan sonra hayatta kalmama izin vermesini beklemiyordum. Nila'nın var olmadığı bir dünyada hayatta kalmamı sağlamakla ilgili hastalıklı bir hayranlığı olabilirdi ama özgür olduğum anda, bir şansım olduğu anda öleceğini biliyordu.

Yaşamama izin vermesi an meselesiydi.

Yaşamama izin vermeyecek.

Çenemi sıktım. "Sürpriz ne?"

Ben zaten biliyorum.

Acı ve sonra ölüm.

Kesim çok orijinal değildi.

Markiz yumruklarını sıktı, kabuk bağlamış parmak eklemleri ve ön kolları görünüyordu. "Göreceksiniz."

CUT kırılmamış kolumu daha sıkı kavradı ve beni havaalanında hızlı çekti.

Jethro'yu madende bırakıp Jeep'le Gaborone'nin eteklerindeki küçük bir doktor muayenehanesine uçtuğumuzdan beri beni tartaklıyor ve sıkıştırıyordu.

Afrikalı doktor başını sallayıp gülümseyerek kolumu röntgen için hazırlarken, Cut yüzünü yıkamış ve kıyafetlerini değiştirmiş, kirlenmiş kot pantolonunu ve beyaz gömleğini atıp siyah pantolon ve gömlek giymişti.

Doktor alçımı çıkarmadı ve bana röntgenleri göstermedi. Köhne makine vızıldadığında ve Cut'ın bana yaptıklarının grenli fotoğraflarını çektiğinde.

Büyük siyah beyaz resimler güvenli bir şekilde çantasına yerleştirildikten sonra Cut, muayenehanenin küçük banyosunda elimden geldiğince yıkanmam için bana beş dakika izin verdi. Daniel'in ve araba kazasının kanı tıkaç deliğinden aşağı süzülüyor, çizikleri ve morlukları renkli ihtişamlarıyla ortaya çıkarıyordu.

İzleri kapatacak makyajım yoktu ve Cut'ın *Almasi Kipanga*'dan çıkarken bavulumdan çıkardığı kıyafetleri giymekten başka çarem yoktu.

Ne yazık ki, sanatsal olarak değiştirdiğim kıyafetlerden hiçbirini seçmemişti, beni neştersiz veya örgü iğnesiz bırakarak savunmasız bıraktı.

Doktorun muayenehanesinin tek iyi yanı, tatlı gözlü adamın bana ev yapımı ballı müsli vermesi oldu - ya röntgenimi çekerken masasında duran sandviçine nasıl baktığımı ya da halsizliğimin yalpalamalarını fark etti Cut beni dışarı sürüklerken.

Kolumun doğru ayarlanıp ayarlanmadığını ya da içeride büyük bir hasar olup olmadığını kontrol etmediği düşünülürken, uygulamasını pek düşünmedim, ancak Cut onu kapmadan önce yiyecek teklifini soludum.

Cut'ın zaman çizelgesine göre, birkaç gün içinde kafamın bir sepete gireceğini düşünüyordu. Kolumun yanlış ayarlanmış olması kimin umurundaydı? Çok uzun süre gerekmeyecekti.

Korktuğun şey bu.

Ama olacak olan bu değil.

Parmaklarımı kıvrarak kırığın acı seviyesini test ettim. Tutuşum zayıftı ve hareket etmek canımı yakıyordu ama yine de hareket kabiliyetim vardı. Parmaklarım hâlâ çalışıyordu ve bunun için şükreliyordum. Bir daha asla dikiş dikemeyeceğim, karmaşık iğneleri ve dantelleri tutamayacağım düşüncesini midem kaldırmıyordu.

Cut o kadar çok şey çalmıştı ki, tüm geçim kaynağımı ve becerilerimi de çalamazdı.

"Acele et." Cut daha sert çekti.

Yanında sendeleyerek yürüdüm, her adım ağrıyan kolumu sarsarken zor nefes alıyordum. Acı kasların ve derinin altında yankılanıyordu, sıcak bir rahatsızlık

Beni enerjimden
mahrum bırakıyor.

Havaalanına vardığımız anda Cut cipi uzun süreli bir otoparkta bırakmış ve sadece evrak çantasını taşıma zahmetine katlanmıştı. O anda, bagajsız uzun mesafeli bir yolculukta şüpheli davranışlar sergilediğimiz için sorgulanıp sorgulanmayacağımızı merak ettim. Ama gözlerimi devirmiş ve homurdanmamı saklamıştım.

Bu Cut Hawk'tı.

Afrika'nın bu kısmı ona *aitti* - havaalanı güvenliğinin de ona ait olacağına şüphe yoktu.

"Tanrı aşkına, Weaver." Cut yavaşladı, benim yarı hızlı yarı yavaş adımlarımı onunkilerle aynı hizaya getirmeye zorladı. "Uçağı kaçıracağız."

Yeni zonklamalar gözlerime cızırtılı yaşlar getirdi.

"Uçağı kaçırmak istiyorum. Jethro için geri dönmek istiyorum."

Yolculuk boyunca Kite'ı düşünmeden edemedim. Bir sandalyeye bağlı, kanlar içinde ve ateşler içindeydi. Benim götürülüşümü izlemekten başka çaresi yoktu.

Yediğim müsli bar midemde çalkalandı. "Onu hayatta tutacaksın... değil mi? Ona zarar vermeyeceğine dair verdiğin sözü tutacaksın."

Cut nazlı nazlı gülümsedi. "Ben olsam o güzel kafanı bu konuda yormazdım. Yakında bunun gibi önemsiz şeyler senin için önemli olmayacak."

Ölümümle ilgili üstü kapalı ima beni dehşete düşürmeli. Uçağı binmemek için savaşımalı, çılgılık atmalı ve bir terörist gibi davranmalıydım. Ancak sorgulanma ve hapsedilme korkusu beni sessiz tuttu.

Cut deliydi ama ondan sadece bir tane vardı. Bıçaklanacak tek bir kalp. Söndürülecek tek bir hayat. Polis beni alırsa, kiminle ve nasıl savaşacağımı bilemezdim. Yalnız olurdum.

Evet, ama hayatta kalabilirsin.

Belki İngiltere'de olsam yaygara koparırdım. Ama burada değil. Hawk'ın Afrika'daki gücüne güvenmiyordum. Cut'ın beni burada bile öldürecek gücü olabiliirdi.

kanunun gözetiminde. Bir polis satın al, hücremde uygun bir intihar ayarla.

Hayır, bekleyeceğim.

İngiltere'ye, evime, tanıdığım ve hayatım üzerine daha iyi şanslarla kumar oynayabileceğim bir ülkeye dönecektim.

Bizi kontrol ederken, Cut beni hiç bırakmadı. pasaportlar ve biniş kartları. Cut beni kabaca gümrük ve göçmenlikten geçirip bagaj x-ray'ine götürürken koyu tenli güvenlik ve havaalanı personeli yolumuza bakmadı.

Metal dedektörüne yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

Elmasları düşünme.

Cut kulağıma fısıldadı, parmakları pazuma batıyordu. "Eğer istenmeyen dikkatleri üzerine çeker ya da aptalca bir şey yaparsan, Markiz'e Jethro'ya bunu ödetmesi için kesin emir verdim."

Titreyerek dedektörden geçmek için sıraya girdim.

Sıram hızla yaklaşırken kalbim kalıcı olarak ağzımın içine yerleşti ve kırık kolumu koruyucu bir şekilde tuttum. Acı için mi yoksa yasadışı elmaslar için mi sarıldığımı bilmiyordum. Her iki durumda da, cildimin kızarması ve ağdalanması Cut'ın kaçakçılıktan ziyade acıdan bitkin düştüğüm maskesini düşürdü.

Kadın memur gülümseyerek bana el salladı. "Buyurun hanımefendi."

Kemeri sürüyerek geçtim ve bip sesiyle irkildim.

"Orada dur." Kadın yaklaştı, asasını önümde ve arkamda salladı.

Beni gözaltına almasını bekleyerek gözlerimi sıktım. Milyonlarca pound değerindeki elmasları bulup beni asarak ölüme mahkûm etmesinden korkuyordum.

Hangisi daha iyi olurdu? Asmak mı giyotin mi?

Bu nasıl hastalıklı bir düşünce?

Cut alarmı çalıştırmadan geçti ve evrak çantasını x-ray bandından alırken bana sırtıttı. Kadın bir kez daha geçerken ve asa bip sesi çıkarmazken müdahale etmeden yakınımnda durdu.

Kolunu indirdi ve gitmem için el salladı. "İyi uçuşlar." "Uh-uh,

teşekkürler." Koşar adımlarla ilerledim, omurgamdan aşağı ter

damlıyordu.

sinirlerle. Ön kolumda alçının altında bir kaşıntı oluştu, yavaşça Cut elini sırtımın küçük kısmına koyup beni gidiş salonuna yönlendirirken beni çıldırtıyordu.

"Gördün mü, o kadar da kötü değilmiş, değil mi?" Yolculuk yorgunu yolculardan kaçarken göz teması kurmadan sessizce konuştu.

Yaralanmamış elim alçıyı tutmaktan ağrıyordu. Onu kendime yakın tutabilmeyi ama tutmak zorunda kalmamayı diledim. Bekle...

Eksik olan buydu.

İçinden geçtiğimiz gümrüksüz satış mağazasının ortasında durdum. "Bir askı.

Bir askıya ihtiyacım var."

Cut kaşlarını çattı. "Ne?"

Kolumu kaldırdım. "Acıyor. Çarpmaması ya da sallanmaması için yakın gerekiyor ama diğer omzum da araba kazasından dolayı ağrıyor. Bir askıya ihtiyacım var."

Dudakları reddetmek için kıvrıldığında, aceleyle, "Ayrıca, bir askı sadece kırığa kanıt ekleyecektir. Fazla bir şey olmasına gerek yok. Sadece bir şey beni biraz rahatlat."

Cut kaşlarını çattı, yutkunurken boğazı çalışıyordu. "Peki." Bir kitapçıya doğru hızla ilerleyerek bana kanvas bir bez çanta aldı ve çantayı tam ortasından kesmesini istedi.

Mağazadan çıkarken bana rehberlik etti, dilimlenmiş çantayla kolumu hızla sardı ve saplarını yanıma ve omzuma düğümleyerek kusurlu ama pratik bir askı oluşturdu. Böylesine hassas bir şeyi bu kadar kolay ve çabuk yapması beni dondurdu.

Dürüst olmak gerekirse, bana *yardım etmek* şöyle dursun, dinlemesini bile beklemiyordum.

"Sen-sen-" Gözlerimi kaçırdım, ondan nefret ediyordum ama

minnettardım. "Teşekkür ederim." Cut sertleşti, altın rengi gözleri

benimkilerle buluştu. "olsam teşekkür etmezdim, Bayan. Weaver. Bunu senin iyiliğini düşündüğüm için yapmadığımı biliyorsun."

Şimdi diğer elim serbestti, saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve biraz rahatladım. "Hayır, ama herkesi yönetmeye kararlı çılgın bir adamdan daha fazlası olduğunu saklayamazsın."

Gözlerinin kenarındaki deri kırışarak sırttı. "Daniel'ı çözmüş ama beni asla çözemeyeceksin, o yüzden zahmet etme." Bir adım daha yaklaşarak küçük bir ada oluşturduk ve akan yolcular etrafımızda dolanmaya başladı. Jethro'ya duyduğum korku ve içimdeki gerginlik ağrıyan kaslarımın üzerine çökmüştü ama geri çekilmedim. Cut'ın yakınlığının sinirlendirdiği ve rahatsız ettiği bir zayıflık göstermedim.

Bakışları dudaklarıma kaydı. "Sen güçlüsün, Nila. Hakkını vermeliyim. Bana Emma'yı o kadar çok hatırlatıyorsun ki bazen benim olmadığımı hatırlamak zor geliyor. *O* olmadığını. Seni nazikçe düşünmemin iyi bir şey olacağını düşünebilirsin, ama inan bana olmaz." Sesini alçalttı. "Ben onun kafasını kesmeden önce annen kalbimi söktü. Ve hiçbir şey bana Jethro ve sana aynısını yapmaktan daha fazla zevk veremez."

Ciğerlerim birbirine yapışmış, oksijen toplayamıyordu.

Cut şaşkınlığıma gülümseyerek başını eğdi. "Bu sizi neden şok etmeye devam ediyor? Neden şu anda bile, hala iyi olanı arıyorsun? Diğerleri?" Elimi okşayarak parmaklarını benimkilere doladı ve beni tekrar harekete geçirdi. "Şimdiye kadar kimsenin söylediği gibi olmadığını ve herkesin bir şeylerin bedelini ödemeyi hak ettiğini bilmen gerekirdi. İnsanlar yüzyıllardır hatalarını örtbas ediyor ya da başkalarını suçluyor. Ben kendi kontrol altına alıyorum. Kendimi geliştirmek için elimden geleni yapıyorum ve senin ya da başka birinin yoluma çıkmasına izin vermeyi reddediyorum."

Konuşmadım - buna ne diyebilirdim ki?

Büyük kalkış kapısından geçerek uçağa doğru ilerledik.

Cut kapı görevlileri için belgelerimizi çıkarırken gülümsedi. Bakışları benimkilerle buluştu. "Bu işin kolay kısmı." Biniş kartlarını teslim eden Cut beni hava köprüsünden aşağıya doğru yönlendirdi, beni kendisine yakın tutarak her zaman kontrol etti. "İşin zor kısmı iniş stresi."

İniş.

İngilizce
güvenlik.

Yalan ve yanlış beyanlar için azami cezalar.

Uçağa girdikten sonra koridorda ilerledik, first class'tan geçtik, business'tan geçtik ve ekonominin en dandik kısmına girdik.

Cut beni cam kenarı ve koridor koltuğu olan bir sıraya itti.

"Otur." Oturdum.

Gerinerek evrak çantasını baş üstü dolaplarına yerleştirdi ve telaşsız bir şekilde yanıma oturdu.

Yerleştiği anda sordum, "Neden ticari bir havayolu? Neden uçtuğumuz özel jet değil?"

"Sence neden? Çünkü özel uçak çok kolay olurdu.
Bu yol çok daha zor."

Gözlerim büyüdü. "Daha sert mi?"

"Senin için daha sert." Sesi bir tehdide dönüştü. "Bu şekilde yüzlerce yabancıyla oturup senden şüphelenip şüphelenmediklerini merak etmek zorunda . İndiğimizde korkunuzu gizlemeniz ve sizi sorguladıklarında dişlerinizin arasından yalan söylemeniz gerekecek. İzleniyor olmanın, etrafının sarılmış olmasının stresi sayısız insan yalan söylemek zorunda kalıyor- bu size bir sırrı taşımanın ne kadar zor olduğunu göstermek için. Maliyetine çok daha fazla değer vereceksiniz."

Uzanmış, uzun bacaklarını önünde açmış. "Bu kadar değerli bir şeyi ne pahasına olursa olsun korumanın nasıl bir şey olduğunu öğreneceksin."

Yutkundum. "Elmaslarının umurumda olmadığını unutuyorsun. Onları bulmaları da umurumda değil."

Gözleri kısıldı. "Bahsettiğim şey elmaslar değil, Nila. Markiz'in gözetiminde *Almasi Kipanga*'da çürüyen ilk çocuğum. Başarısız olursan, en korkunç şekillerde ölür. Sen kazanırsan, sen ölsen bile o yaşar. Bu adil bir takas, sence de öyle değil mi?"

İçimdeki nefret ve çaresizlik seline karşı dudağımı ısırdım.

Cevap veremezdim. Cevap ve küfür patlaması olurdu.

Sıkışmış kalçalarımızın arasından uzanarak emniyet kemerimin bir ucunu çekti. "Şimdi kemerini bağla, Nila. Asla çok güvende olamazsın."

"Sen hayatta olduğun sürece asla güvende olamayacağım."

*Seni
öldüreceğim.*

*Bir yolunu
bulacağım.*

Gözleri karardı. "Dikkatli ol."

"Bunu neden yapıyorsun?"

Cut gülümsedi, iş için seyahat eden mükemmel bir beyefendi gibi görünüyordu. "Çünkü William Hawk servetini defalarca kaçırdı. Büyükannesinin mirasını tamamladı, ancak sıkı çalışmasına ve Korkunç bir tarih, kral kârının yarısını almakla yetinmedi, hepsini istedi."

Cut gerilimi topladı, beni boğdu. "Böylece William bir adım daha ileri gitti. Krala aidatını verdi, vergilerini ödedi, rüşvete başvurdu ve sarayın gözüne girdi ama ailemizin madeninin tam yerini bir sır olarak saklamayı başardı.

"Ve taşlar, şey, kaçakçılık yapmak için satın aldığı ekstra gemileri kullandı. Kralın asla düşünemeyeceği miktarlar. Yerini sağlamlaştırmak için milyonları feda etti ama tahttaki kendini beğenmiş heriften daha akıllı davranarak sayısız serveti de kurtardı."

Kolumdan bir acı dalgası daha aktı. Alçıya sarıldım, gazlı bezi ovmak için askıdan kurtardım, keşke altındaki kırığı da ovabilseydim. "Ne düşündüğün umurumda değil. Ne kadar paran ya da gücün olduğu umurumda değil. Bir gün karma seni yakalayacak ve bedelini ödetecek."

Cut ellerini saçlarında gezdirerek beyaz telleri yumuşattı. Kar mükemmelliği. "İstedığınız kadar boş tehditler savurabilirsiniz Bayan Weaver, ancak gerçek sonsuza dek geçerli olacaktır."

"Ne gerçeği?"

"Gerçek şu ki, tamamen dokunulmaz olduklarında kimseye bedel ödetemezsiniz."

Gözlerimi onunkilerden ayırıp pencereden dışarı baktım.

Ama işte burada yanılıyorsunuz.

Oğlunuz imparatorluğunuz için bir prensti, dokunulmaz, öldürülemez bir şahindi. Yine de ona dokundum.

Onu ben öldürdüm.

Onu ben öldürdüm.

Ve seni de öldüreceğim.

Uçuşa bir saat var.

Kabinin basıncı kırık kolumu şişirirken acı içinde inledim.

* * *

Uçuşa iki saat var.

Yemek servis edildi. Aşırı mikrodalgada pişirilmiş lastik gibi bir karışım, salata ve sümüksü çilekli cheesecake. Tüm tepsiyi, hatta tuğla gibi sert ekmek rulosunu bile mideye indirdim. Yemek, küçük bir parçanın yerine geçmesine yardımcı oldu. İçimdeki boşluğu.

* * *

Üç saat.

Cut'ın yanında ağrı kesiciler için kıvranıyordum. Koridordaki koltuğunda gardiyanım gibi oturarak bana barikat kurdu. Mesanem itiraz ediyor ve düşüncelerim Jethro ile yüzüyordu.

* * *

Dört saat.

Sorun çıkarmayacağıma dair sözü tutamadım ve bir hostes çağırmak için düğmeye bastım. Kızıl saçlı kadın görüldüğünde Cut yüzünü buruşturdu.

Onu görmezden gelerek biraz Panadol, biraz Advil, ağrımı azaltacak herhangi bir şey için yalvardım.

Cut'a baktı. Cut

başını salladı.

Ağrı kesicilerimi hiç alamadım.

* * *

Beş saat.

Pencereden dışarı baktım, yıldızları saydım, bulutları takip ettim ve Jethro'yu güvende tutması için evrene yalvardım.

"Kıpırdanmayı kes." Cut gözlerini benim tıkırdayan parmaklarıma ve dans eden bacaklarıma dikti.

"Kulübede yürümeme izin ver. Biraz esnemem lazım."

Ve tuvaleti kullan.

Çenesi seğirdi. "Beş dakika, Nila. Daha fazla kalırsan ya da bana itaatsizlik ettiğinden şüphelenirsem, sana Elmas Tozu'nun tadına baktırırım."

"Elmas Tozu mu?"

Dudakları kıvrıldı. "Jethro'nun sana Milan'dan verdiği ilacı hatırlıyor musun?"

İçeride istediğiniz kadar çılglık atabilirken sizi dilsiz ve itaatkâr yapan sihirli madde mi?"

Yutkundum.

Esname hareketlerimi ve tuvalet molamı dört dakikada tamamladım.

* * *

Altı.

Yedi.

Sekiz.

Dokuz

.

On saat.

Cildim ter içinde kaldı. İngiltere'ye yaklaştıkça adrenalın sistemimi ıslatıyordu. Alçı sıcak hapisle kaşınıyor, eziyet verici kargosuyla ürkütücü bir şekilde ağırlaşıyordu. Uykusuzluk zihnimi bulandırdı ve elmasların fasetalarının ve keskin kenarlarının etime girdiğine, beni bir solucanın elmayı kemirdiği gibi kemirdiğine yemin ettim.

* * *

On bir saat.

Kaptan yaklaşan varışımızı duyurdu. Kahvaltı rekor bir sürede servis edildi ve kaldırıldı. Cut gülümsedi ve elimi okşadı. "Neredeyse geldik, canım. Neredeyse evdeyiz."

Ürperdim, pencereden dışarı baktım.

Sadece bunun bitmesini istiyorum.

* * *

On bir saat kırk dakika.

Uçak bulutları yeryüzüne bıraktı, beni şimdiye kadarki en büyük zorluğuma ve en kötü borcuma doğru uçurdu. Söz konusu olan benim acım değildi. Vaughn'un gibi değildi. gece zarlarla. Jethro'nun.

Kalbimi isteyerek verdiğim adam. Evleneceğimi söylediğim adam. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar bana ihtiyacı olan adam.

Eğer başarısız olursam, o ölecekti.

Ve sadece ölmek değil, ölüm için yalvarana kadar işkence görmek.

Uçak lastikleri pistte kaymadan önce ufku kulaklarım patladı ve kolum şişti.

Kapıya doğru ilerlerken hiç konuşmadım. Cut varış kartlarını doldurdu, parmaklarını pasaportumun üzerinde sahiplenici bir şekilde gezdirdi.

Hava köprüsü takıldığında ve uçuş görevlileri inebileceğimizi duyurduğunda midem sirk numaraları ve trapez gösterileri yaptı. Yolcular harekete geçti, çantalarını, çocuklarını kaptılar ve ayrılmak için acele ederken koridoru kapattılar.

Hiçbiri önümde ne kadar muazzam bir görev olduğunun farkında değildi.

Sakin ol.

Alçınızda ne olduğunu düşünmeyin.

Cut sırtarak ayağa kalktı ve elini uzattı. "Hazır mısın, Nila?" Çığlık

atmayı ve gerçeği söylemeyi arzuluyordum. Keşke herkese ne olduğunu

söyleyebilseydim.

Kaçakçılık yaptım. Eğer bilselerdi, belki de başaramayacağım endişesini ortadan .

Jethro.

Jethro'yu düşün.

Bunu Jethro için yapacaksın.

Ayağa kalkarak denge için Cut'ın elini tuttum ve diğer yolcuları İngiliz topraklarına kadar takip ettim.

"Bayan?"

Kahretsin. Lanet olsun. *Lanet olsun.*

Sinirlerimi bastırmak için elimden geleni yaparak yavaşça

döndüm. "Evet?" "X-ray bandına koyacak el bagajınız yok mu?"

Gözlerimi kırıştırdım, vücut taramasından geçmek için bekleyen sırayı bekledim.

Yeni ekipman Afrika'daki metal dedektöründen daha iyi bir iş çıkardı. Geliştirilmiş tesisler, kurnaz havaalanı personeli ve şüpheli memurlar kalbimin sürekli olarak boğazımda kalmasını sağladı.

"Oh, hayır. Çanta yok."

Orta yaşlı güvenlik görevlisi alnını kırıştırdı. "Uzun mesafeli bir yolculukta yok mu?"

Midem kendini iç organlara doğru savurdu, böbrek ve dalakla düğümlendi. "Şey, ben-"

"O benimle birlikte." Cut, siyah evrak çantasını taşıma bandının üzerine bıraktı ve kaşlarını, inkar etmesi için meydan okurcasına kaldırdı.

Dondum kaldım.

Neden beni kurtarmaya gelmişti? Niyeti beni terletmek değil miydi? Jethro'yu incitmek için ona sebep vermek? *Bir nedene ihtiyacı olduğundan değil.*

Adam Cut'a baktı, pahalı giysileri ve beyaz saçlarıyla saygı bekliyordu. "Tamam..." Bana dönüp baktı, kavisli camı ve üzerinde iki ayak izi bulunan yuvarlak odaya adım atmamı işaret etti yere. "Kollarınızı başınızın üzerinde tutun ve ben hareket etmenizi söyleyene kadar bekleyin."

Gözlerim yaşardı. Korku gözyaşları. Acı gözyaşları.

Bez çantamın askısını gösterdim. "Kolumu kırdım. Yapamam-"

Arkamdaki adam bir tokmakla ön kolumu kırdı. Evine

döndüğümüzde beni öldürecek.

Bana yardım et.

Gözlerinde hiçbir sempati ışıltısı yoktu. "Elinden yap."

Jethro.

Onun kaderi hâlâ ellerimdeydi. Tereddüt edemezdim.

Hızla çarpan kalbimi yutarak alçıyı çıkardım ve geldiğince kollarımı kaldırdım. Parmak uçlarımda tansiyon zonkluyor ve ön kolumdan aşağıya doğru bir ağrı yayılıyordu. Alçının ucundan dökülen elmasların korkunç görüntüsü nefes nefese kalmama neden oldu.

Gözlerimi kapatarak, iki büyük sensörün rotor kanatlarının vınlama sesiyle etrafımda dönmesini bekledim.

"Teşekkür ederim. Dışarı çıkın lütfen."

Bacaklarımı sağlam durmaya ve bükülmemeye zorlayarak itaat ettim.
Ayakta durmak

Ekran tanımsız bir insanın görüntüsüyle aydınlanırken adamın yanında, ekranda alçımın, sütyenimin ve elmas yakamın olduğu yerde siyah lekeler belirdiğinde kaşlarını çattı.

Memur boğazını temizledi. "Hanımefendi, bir üst aramasından geçmeniz gerekecek.

Aşağı." bakarak, "Jean, bu bayana yardım edebilir misin?" dedi. Kenara çekilerek, lastik eldivenleri ve yargılayıcı bakışlarıyla kişisel alanıma girmesi için kadın personele yer açtı.

"Özel bir odaya geçmek ister misiniz?" Sesi sinirlerimin üzerinde çığlık atıyordu.

Özel bir oda.

Ona Cut'ın ne yaptığını söyleyebilirdim. Taşıdıklarım hakkında onu bilgilendirebilirdim. Sadece kendi hayatımı değil, Jethro'nunkini de mahvedebilirdim.

Cut tarayıcıdan gözlerime baktı. Henüz geçmemişti. Tek kelime etmedi, kollarını kavuşturmuş, kararımı bekliyordu.

Dudağımı ısırdım. "Hayır, burası iyi."

"Pekâlâ." Ellerini kavuşturarak, "Bacaklarını açmanı ve kollarını yana doğru uzatmanı istiyorum," diye emretti.

Diğer yolcular etrafta dolanıyor, çantalarını kapıp ayakkabılarını ve ceketlerini giymelerini sinsice izliyorlardı.

Uymak için elimden geleni yaptım ama kolum yandı. Tanrım, nasıl da yanıyordu.

İzin istemeden ellerini bileklerimden omuzlarıma ve göğsümün ön kısmına doğru hızla kaydırdı. Üzerinde Moth'la aynı gri renklerde bir tek boynuzlu at olan beyaz kazağım onun dokunuşu altında yol verdi. Parmakları sütyenimin balenlerini araladı ve gizli bir şey olmadığından emin oldu. Taytımı sıyrarak göğsüme döndü ve parmaklarını elmas yakamın altından geçirdi.

Nefesimi tuttum, biraz çekiştirip dokunuşunu tam boynumun etrafında gezdirirken boğulmamak için kendimi zor tuttum.

Dudaklarını büzdü. "Askıyı çıkarman gerekecek. Röntgen çekmek istiyorum.
o."

Tuhaf bir şekilde omuz silktim ve tek elimle ona uzattım.

Onu bir tepsiye yerleştirdi ve kontrol etmesi için başka bir muhafıza verdi. X-ray cihazında.

"Alçınızın içini de görmem gerekecek." Kemerindeki cephanelikten bir fener çıkararak, "Yan tarafta durun ve kolunuzu uzatın," dedi.

Hava aniden çorbaya dönüştü.

Elmasların suçuyla zonklayan kırık uzvumu teslim ederken gözyaşlarım diken diken oldu.

Cut yanılttı.

Bugünlerde alçı sempati uyandırmıyordu. Belki de geçmişte öyleydi. Bir zamanlar, bu zayıflık ve acı işareti bir insan tacirinin sahte bir alçının içine bir paket kaçak mal koyarak istedikleri her şeyi ithal etmekte serbesttiler. Ama artık öyle değil. Bugünlerde insanların empatisi kalmamıştı. Kariyerlerinin ve sınırları korumaya kendilerini adanmış olmanın verdiği şatafatla, merhametin her kırıntısı sıkı eğitim ve saçmalıkların altında kaybolmuştu.

Kadın daha da yaklaşıp elindeki fener alçımın aydınlattığında kaskatı kesildim. Görebiliyor muydu? Elmasların ışıltısı Alçı mı?

Cut vücut tarayıcısından geçti, erkek memur tarafından temizlendi. Taşıma bandından çantasını ve askımı gözlerini benden hiç ayırmadı. Yaklaşarak Afrikalı doktorun uçağa binmeden önce verdiği zarfı çıkardı. "İhtiyacınız olursa röntgen bende. O benim gelinim." İstismara uğramış kolumun görüntülerini çekip çıkardı ve şu anda alçıma bakan kadına doğru itti.

Kaşlarını çatarak geri çekildi. "Kanıt istemedim. Acı belirtileri çok açık."

Cut kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. Düşüncelerini biliyordum, gözlerinde parlıyorlardı. *İnsanların bir sahtekârı gerçeklerden ayırt edebildiğini söylemiştim.*

El fenerini bırakarak hızlıca x-ray cihazını inceledi. Havaalanının ışığı Cut'ın koluma ne yaptığını net bir şekilde gösteriyordu.

Aptalca, Cut'ın yanıldığını ummuştum. Tokmak beni sadece ciddi şekilde zedelemişti. Duyduğum çatırdama sesinin bir iç yapıdan kaynaklanmadığını, sadece masanın hareketinden kaynaklandığını düşünmüştüm.

Bununla birlikte, görüntüde iki uçtan birinde temiz bir kırılma olduğu açıkça görülüyordu. Ön kolumdaki kemikler. İki parça birbirinden ayrılmamıştı ama büyük gölge beni bayıltmaya yetmişti. Cut belli ki pratik yapmış. Kırık eninde sonunda birleşecekti.

Öyle değil mi?

Beni kırmıştı ve düzgün bir doktor bakımı görmemiştim.

Sıfırlanması gerekir mi? Böyle bir şeyin iyileşmesi ne kadar sürer?

Gözlerimi sıktım. *Bu kırıkla mı öleceğim?*

"Kolunuzu nasıl incittiniz hanımefendi?" Memur kırmızı boyalı dudaklarını büzdü.

Korkudan kalbim yerinden gibi oldu. "Ben- ben değilim-"

Jethro.

Daha iyi yalan söyle.

Cut kollarını kavuşturarak röntgeni avucunun içinde çıkırdattı.

"Ben-ben düştüm." Daha uzun durarak nefesimi içime çektim.
"Kayınpederim ve ben safariye çıkmıştık. Şu üstü açık, kapısız jiplerden biriydi. Rehberi dinlemedim ve bir derenin üzerinden geçtik ve oldukça sert bir şekilde zıpladık." Gözlerimi kaçırdım. "Arabadan düştüm ve kolumu kırdım."

Cut güldü. "Çocuklar. Bugünlerde onlara hayatta kalma becerilerini öğretemiyoruz."

Kızgınlık yüzünü boyadı. "Efendim, sizden geri çekilmenizi istemek zorundayım." Kadın bagaj alım bölümünü işaret etti. "Gelininizin buradaki işi bittiğinde size yetiştirilecektir."

Gözlerimi kısmıştım.

İğrenç bir şekilde, gitmesini istemedim. Jethro'ya zarar vermesi için ona bir sebep vermek istemiyordum. Hikayemi desteklemişti, röntgenleri kanıt olarak vermişti. Bunun Kite'a verdiğim sözü tutmamı engellemek için olduğunu düşünecek kadar hayalperest .

Tek umursadığı şey, vergi ve hükümet barajlarından kaçınmak için kendi servetini kaçırarak alçıma doldurduğu elmaslardı.

Midem bulandı.

Jethro beni İngiltere'ye geri kovalamanın bir yolunu bulmadan önce kafamı kesecekti. Ve Jethro her gün başarısız olduğunu bilerek yaşamak zorunda kalacaktı.

Bu kader ölümden daha kötüydü.

Bir damla gözyaşı kontrolümden kaçarken omuzlarım çöktü.

Havaalanı görevlisi yumuşadı. "Sorun yok."

Cut birkaç adım uzaklaştı, her zaman izliyor, her zaman kontrol ediyordu.

"Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı hanımefendi?" Kadın gözlerini büyüttü. Sanırım sempatik ve yardımsever görünmeye çalışıyordu ama bu onu daha da ikiyüzlü yapıyordu.

Başımı salladım. "Hayır, sadece acı çekiyorum, hepsi bu."

Cut'ın bana geri verdiği askıyı elime alarak, "Bunu tekrar takabilir miyim?" diye sordum.

Uzun bir süre durdu, bir yandan alçıma bakarken bir yandan da yanağının içini çiğniyordu.

Beni tutuklayacak.

Beni hapse atacak ve Cut ona zarar verecek.

Sonunda başını salladı. "Umarım yakında iyileşirsin." El kapatarak bana el salladı. "Git hadi. Eve git ve uyu. Çok bitkin görünüyorsun."

"Yapacağım."

Ne yazık ki, nefes almak için kaç saatim olduğunu bilmiyordum. Uyumayacaktım... Bir dakikamı bile boşa harcamayacaktım. Ne de olsa, hayal edilebilecek en uzun uyku olan ölümden uyanmayacaktım.

Ona sulu bir gülümseme verdim ve Cut'ın ayak izlerini takip ederek çıkışa doğru yürüdüm.

Kazandım ama ne pahasına?

Cut'ın elmasları İngiltere'ye fark edilmeden girmişti ve Son Borcu ödediğimde Jethro'yu cehennem hayatına mahkûm etmiştim.

Marquise'e ne teklif kabul etmedi.

Beni görmezden geldi, köşede bir trol gibi oturmuş telefonuyla uğraşıyordu. Burada telefonunun çekmesinden nefret ediyordum. Eskiden yerin metrelerce altında sinyal olmazdı ama bu teknolojiden, yönlendiricilerden ve modemlerden önceydi.

Omzum son birkaç saattir olduğu gibi merhamet çılgınlıkları atıyordu. Yerde yatmaktan boynum ağrıyor ve baş ağrım puslu bir yorgunlukla titriyordu.

Uyumak istedim ama uyuyamadım.

Eğer beyin sarsıntısı geçirdiysem -ki araba kazası geçirmiş olmaktan korkuyordum- uyanmamayı göze alamazdım. Devam etmek zorundaydım. Denemeye devam etmeliydim.

Kurtulmaya çalışırken bileklerime kan bulaştı. Deriyi kırıdığım da, kıpkırmızı kayganlığın bana yardımcı olacağını ummuştum. Olsa olsa ipi tıkamış ve daha sıkı sarmıştı.

Nila.

Şu anda uçakta mıydı?

Cut ona güvenlikten geçerken yardım etmiş miydi?

"Srprizimi ne zaman alacağım?" Sesim durgun sessizliği yırttı. Marquise Cut'ın son planını bana bildirdiğinden beri konuşmamıştık.

Zamanımın olduğundan hiç şüphem yoktu. Marquise doğum yapmaya başladığında şu anda çektiğim acıyı sevgiyle hatırlayacaktım.

Markiz elindeki parlayan ekrandan başını kaldırdı. "Başlamak için istekli misiniz?"

"Gitmek için sabırsızlanıyorum." Boğazımı temizledim, biraz su içmek için yanıp tutuşuyordum. Ondan su isteyecek değildim. O sadece alay eder ve işkence ederdi. "Hadi ama. Adını söyle fiyat."

Kıkırdadı. "Hiçbir fikrin yok, değil mi? Yetkinin sende olduğunu sanıyorsun. Ama değilsin. Ailenin servetinin nasıl hareket ettiğini biliyorum. Tüm yetki Bonnie'de ve ben onun için çalışıyorum. Senin paran yok, o küçük büyükannen tarafından kontrol ediliyor ve eminim bu seni çok kızdırıyordur."

Çenemi sıktım. "O yaşlı. Sence daha ne kadar dayanır?"

Markiz omuz silkti. "Canlı ya da l, fark etmez. Ben onun vasiyetine yazıldım. Sadakat onun satın aldığı şeydir ve sadakat onun alacağı şeydir." Onun gözleri telefonuna kaydı. "şimdi kapa enenini ve kendini yaşayacağımız tüm eğlenceye ."

Sessizliğe gömüldüm. Bana söylediği değil, enerji seviyem tehlikeli derecede düşük olduğu için. Akıllı olmak zorundaydım. Çok geç olmadan bu Tanrı'nın unuttuğu mahzenden çıkmanın bir yolunu bulmalıydım.

Üstümüzde bir şey titredi. Tavandan bir toprak parçası titreyerek aşağıdaki toprakla birleşti. Döndüm, yukarı baktım, yüzüme bir toz daha düşerken gözlerimi kısıtım.

Ne-

Sonra bir patlama sesi duyuldu. Alçak, yankılı ve korkunç.

Kahretsin!

Bir patlama veya göçük.

Cut, Kes ve beni ilk kez ziyarete getirmişti. Bunaltıcı tünelleri oldukça sevmiştim. Toprağın kalınlığı ve güneş ışığının çok altındaki yalnızlık kaotik, aşırı hassas beynime hitap ediyordu. Ama çok uzağı keşfetmiştim. Kaybolmuştum.

Çıkış yolunu bulmaya çalıştım, ancak sürünerek madenin kullanılmayan bir bölümünde mahsur kaldım. Duvarın bir bölümü ve çıkışı kısmen engellemişti. Neyse ki, bir işçi oldukça hızlı bir şekilde takviyeye gelmiş ve beni bulmuştu.

Yaşadığım deneyime gülüp geçmiştım ve Kes hikayemi elmas savaşının büyüleyici bir hikayesi olarak kullanmıştı ama canlı canlı gömölmenin verdiği anlık dehşeti asla unutmadım.

Bir yankı daha duvarlardan ve zeminden geçerek uyanan bir canavar gibi titretti.

Marquise ayağa fırladı, telefonu elindeydi. "Bu da neydi böyle?"

Bu normal değil.

Maden çok eski olmasına rağmen sağlamdı. Bu kadar uzun bir aradan sonra sürekli elmas elde etmenin nadir olması, şaftların ve silindirik geçitlerin bakımlı olmasının bir başka nedeniydi. Hiç kimse, özellikle de yüzyıllar boyu biriktirdikten sonra, hiç bitmeyen bir servet yaratıcısını yok etmek istemezdi.

Bağlanmış halimin üzerine bir toprak perdesi daha inince ırkıldım.

Markiz kapıya doğru hücum etti. Biz insanlar bu açıdan birbirimize benzerdik. Oksijen ve güneş ışığına hasrettik. Bizi suyun altına koyun ve

Klostrofobi sizi herhangi bir köpekbaliğından daha iyi öldürebilir. Bizi yeraltına korku sizi delirtebilir.

Daha küçük bir top sesi daha duyulurken kalbim kontrolden çıktı.

Sikeyim.

Eğer Marquise Cut'ın beni öldürmediyse, *Almasi Kipanga* öldürecek gibi görünüyordu.

Maden bu şekilde davranmamalıydı. Yıllar geçtikçe tüneller daha da derine indi, ancak işçiler nasıl takviye yapacaklarını biliyorlardı. Onların Hayatlar tehlikedeydi. Köşeleri kesmediler. Bir

patlama daha. Daha yüksek. Daha güçlü.

Daha yakın.

Mağara duvarları titreyerek Cut'ın kullandığı masa ve tıbbi malzemelerin üzerine toprak saçtı.

Gözlerimi kaldırdım, çatlaklardan ve ani kaya ve toprak çarpmalarından

korkuyordum. "Siktir et bu boku." Marquise kapının kolunu tuttu ve kapıyı

açıp

Kapı.

Kıyamet . Silah sesleri.

Ani bir mermi püskürmesiyle sekerek odanın içine girdi. Jeep'in metallerinin parçalanması ve çarpışarak iniş yapmasıyla ilgili anılar zihnime üşüştü. Elimi bastırdım.

Yüzümü yere gömdüm, sandalyeye bağlıyken elimden geldiğince kıvrıldım.

Bu da ne-

Kurşunların vızıltısı ve çukurlu inişlerinin donuk gümbürtüsü, yerdeki toprağı soluyana kadar kalp atışlarımı hızlandırdı. Dehşet kanımı yırttı ve çarpan kafamın içine yerleşti.

Kurşun mermiler söz konusu olduğunda sistemimde sağlıklı bir korku dozu vardı.

Cut beni vurduğunda, içgüdüsel olarak tepki vermiştim. Acıyı ya da ölümü değil, kız kardeşimin hayatını kurtarmayı düşünüyordum. Nasıl hissettireceğini bilmiyordum. Ama şimdi ölümcül yaralar açan bir silahın hedefi olan bir bedene ne olduğunu biliyordum.

Çok acıyor.

Tekrarlanmasını istemedim.

Kendimi korumak için iplerle savaşırken, zihnimin zihinsel bir temizlik yapmasına, sevdiğim herkese ve her şeye veda etmesine engel olamadım.

Nilâ.

Jasmine.

Kerkenez.

Even Wings.

Hayat hikâyem acınacak derecede eksik ve deneyimden yoksun bir şekilde yanıp sönüyordu. Ve sonra... her şey bitti.

Silah sesleri başladığı gibi aniden kesildi.

Sessizlik neredeyse silah sesleri kadar sağır ediciydi.

Kurşunların yerini bir uluma aldı ve saniyeler ilerledikçe desibeli arttı.

üz
eri
nd Yukarı
e. baktım.

Marquise.

Sırt üstü yattı, ellerini göğsüne yapıştırdı, göğsünde çok sayıda kırmızı leke vardı.

tişörtünde çiçek açmıştı. Ne çözemişiyordum. Odada sadece biz . Kimse girmede. Artık ateş edilmeyordu.

Açık kapıya baktım. Ahşap çerçevede ateş gücünden kaynaklanan ezikler ve kıymıklar vardı ama çıkış boştu. Madenin ayaklar yere vuruyor, silahlar patlıyor ve bir anda savaş sesleri yükseliyordu.

Ne haltlar dönüyor burada?

Markiz'in ulumaları yavaş yavaş iniltiye dönüştü. Altındaki toprak, bir ağacın taze yağmuru kabul etmesi gibi onun kanını kabul etti ve toprağın derinliklerine doğru emdi.

Onunla arama bir set çektim. Adamı sevmiyordum ama önünde ölürken acısını paylaşmaktan kendimi alamıyordum. Ölüm özel bir şeydi ve onun son anlarına katılmaya hiç niyetim yoktu.

Madende bir yerlerde bir savaş vermişti. Kimin hangi tarafta olduğunu bilmiyordum. Benim lehime çalışıp çalışmayacağını da bilmiyordum. Ama bana ikinci bir şans verildiğini biliyordum; bunu boşa harcamayacaktım.

Tekmeleyerek bir şekilde yana doğru sallanmayı başardım ve kendimi kırılğan bir sandalye bacağının dayanak noktasına garip bir şekilde dayadım. Omuzlarım rahatlayarak sarktı ama yeniden konumlanışım göğsüme ve kaburgalarımın ipler nedeniyle büyük bir baskı uyguladı.

Sarsıldıkça ve büküldükçe derin bir nefes alamıyordum. Sandalye çatırdadı ve inledi, kırılma teşviğime karşı savaştı.

Ayak sesleri aniden yaklaştı, çakıl taşlarını aşındırıyor ve sayıları yalanlıyordu.

Dondum kaldım.

Daha sert kıvrılırken burnumun ucundan ter damlıyordu. Eğer yeni düşmanlarsa, onlar-

Mağaraya girdiler.

Beş adam içeri doluşarak çıkışı kapattı. Koyu renk tenleri Lambaların yetersiz ışığı, gözlerinin akı cehennem gibi ve odaklanmıştı. Elleriindeki tüfekler eskiydi ama hâlâ cinayet işlemeye muktedirdi.

Savaşçı düşüncelerini ve şiddetlerini içime çekerek ters ters baktım. Adamlardan biri ilerleyerek Markiz'in yattığı kana bulanmış toprağı eşeledi.

Markiz canlandı, cebinden bir tabanca çıkardı ve ateş etti. Nişan aldığı adamlardan birini kalbinden vurdu.

Hayır! Hayır!

Her şey çok hızlı gelişti. Daha fazla işçi kapıdan doluştu, kendilerini kas yığınınna fırlattı, tabancasını savurdu, ellerini yere çarptı.

Böceklerin saldırısına uğramış bir canavar gibi bağırdı, ama sayıca üstünlüğü onu alt etti.

İçeri başka bir adam girdi, bu adamın kirli tişörtünde müdürün yaması vardı. Daha yaşlıydı, Cut'ın yaşlarındaydı ve Marquise'in üzerinde dururken otorite doluydu. Gözünü bile kırpmadan bir palayla boynuna vurdu.

Bir an, Markiz hayattaydı ve beni Nila'dan uzak tutuyordu. Sonra, yeraltı dünyasına gitmişti. Tanık olmak korkunçtu ama acısına son vermek insancaydı. O zaten ölü bir adamdı... bu şekilde... acısı geçmişti - böyle bir merhameti hak etmemiş olsa bile.

Bonnie'nin başkasının sadakatini satın alması gerekecek.

Tabii eve döndüğümde ona yapacaklarımdan kurtulabilirse. Eğer *eve dönersem.*

Bir adam bana doğru ilerledi. Başını eğdiğinde kaslarım gerildi. Yakından bakınca daha genç görünüyordu. Teni lekesizdi ve gözbebekleri teni koyuydu. Tek kelime etmeden arkama geçti.

Sertçe yutkundum, bir bıçağın boğazımı kesmesini ya da bir kurşunun beynime saplanmasını bekliyordum.

Kınından çekilen bir kılıcın şakırtısı kalbimi hızlandırdı ama sonra göğsümün etrafındaki baskı aniden kayboldu.

Yana doğru devrildim, sandalyeden kurtuldum, ipler geldi. Kesilen uçlar başı kesilmiş yılanlar gibi yere düştü. Sandalye artık beni tutsak etmediği anda genç adam bileklerimden tuttu ve kalan ipleri testereyle kesti.

Anlayamadım... Neden?

Bunu *neden* yapmışlardı?

Adam beni oturur pozisyona itmeme yardım etti. Başım acıyla gümbürdedi ama gözümü kırıştırdım ve omurgamı gerdim. Beni yerimde tutan sert bir tahta olmadan oturmak ve sırtımı döndürmek harika hissettirdi. Kaburgalarım şikayet etti ve Görüşümdeki sersemlik yardımcı olmadı ama hareket edebiliyordum, nefes , hayatta kalabiliyordum.

Neredeyse elmas kadar parlak, inci gibi beyaz dişler karanlığın içinde belirdi.
Afrikaans dilinde hızla konuşarak gülümsedi.

Dillerine dair hafızam paslanmıştı ama durumumun ve hatırladığım birkaç kelimenin bana ne söylediğine dair bir ipucu vermesine izin verdim: *Sizin için biriktiriyoruz.*

Hiç mantıklı değildi.

Beni serbest bırakan işçi bana elini uzattı. Tereddüt etmeden yumruklarımı sıktım ve sendeleyerek ayağa kalktım. Yana doğru tökezledim ve dik durduğumda daha fazla yara buldum. Sağ diz kapağım ağrıyordu ve uyluğumdaki büyük bir şişlik yeni bir çürükle şişmişti.

Dinlenme ve beslenme eksikliğinden kaynaklanan , oda dönerken beni yakaladı.

Dirseğimi tutan işçi, ben göz kırpıp kendimi daha güçlü olmaya zorlarken tek kelime etmedi.

Yardıma iterek, titreyen ellerimle giysilerimdeki nemli çamuru fırçaladım. Bu hareket vücuduma nasıl tepki vereceğini hatırlattı, taze enerji süzüldü ve acı biraz azaldı. Başımı kaldırıp beni izleyen adamlara baktım. "Anlamıyorum."

Müdür öne çıktı. Bir zamanlar beyaz olan gömleği, hayatı boyunca kazı yapmaktan paslı bir cevherle boyanmıştı. Gözleri intikam ateşiyle parlarken teni parlıyordu. Elindeki palayı -hâlâ Markiz'in kanıyla parlayan- kalbime doğru kaldırırken titriyordu. İngilizce olarak, "*Bizi* kurtarabilesin diye *seni* kurtardık," diye tekrarladı. Sertçe nefes alırken bıçağı sallanıyordu. "Muhafızların icabına baktık. Artık madenin kontrolü bizde. Kestrel Hawk'a yardımları için teşekkür ediyoruz ama muhafızlar patronun emirlerine itaat ediyor ve koşullarımız daha iyi değil."

Öfke sesini zorladı. "Bize köle gibi davranılmasından bıktık artık. Bu gece yükseliyoruz. Ya bana dürüstçe cevap verirsin elmas oğlum ya da onların kaderini paylaşırsın." Markiz'i ve tekrar beni işaret ederken silahı titriyordu. "Sen de onlar gibi misin? Yoksa ailen gibi olmadığını düşünmekte haklı mıyız?"

Kendimi bedensel acıya değil konuşmaya odaklanmaya zorlayarak yüzümü ovuşturdum. Kes'in buradaki tüm çalışmaları boşuna mıydı? Cut'ın arkasından yaptığı cömertlik ve anlaşmaların hiçbirini yerine getirilmemiş miydi?

Adamlarımız ve kardeşimin davası için yapılan adaletsizlik beni . "Şahin olup olmadığımı mı soruyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, senin de onlar gibi olup olmadığını soruyoruz." Kıpırdamadım. "Neden? Bunu neden şimdi soruyorsunuz?"

Beni serbest bırakan genç adam "Seni gördük" dedi.

Gözlerim Markiz'in cesedine takıldı, boynunda kılıcın açtığı yaradan başka bir yere bakamıyordum. "Neyi gördün?"

"Kardeşinin cesedini sürüklediğini ve aslanların onu aldığını gördüm. Kendi canını ve kanını öldürdün."

Sikeyim.

Donum kaldım.

Nilâ'nın onu öldürdüğünden bahsetmenin zamanı olduğunu düşünmemiştim. Sadece ortalığı toplamaya yardım etmiştim.

Müdür yaklaştı, parmakları bıçağının etrafında sıkılaştı. "Onu uygulamalarına katılmadığınız için öldürdünüz, değil mi?"

Kaşlarımı çattım, ayak uydurmaya çalışıyordum. Ailemden ne kadar zamandır nefret ediyorlardı? Bizi devirmek için ne kadar beklemişlerdi? Kalbim acı ve umudun birleşimiyle gümbürdüyordu. Onlara yardım etmem için öldürmüşlerdi.

Aynı yoldaydık.

Kendimi hazırlayarak ailemden uzaklaştım, her türlü ilişkiyi yok ettim. Hayatımı kurtaran adamlara karşı dürüst izin verdim. "Hayır, onun uygulamalarına katılmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, hiç katılmadım."

"Söyleyebiliriz." Müdür gülümsedi. "Gençliğinizde sizi izledik. Onlar gibi değilsiniz."

Bana her zaman hatırlayacağım bir iltifatta bulunduğunu bilmiyordu. Hayatım boyunca ailem gibi olmadığım, dışlandığım, hayal kırıklığı yaşadığım gerçeğinden nefret ettim. Ama şimdi... şimdi, daha fazla minnettar olamazdım.

Hayatımı kurtardı.

Kalbimin üzerine bir yumruk bastırdım. "Sonsuza dek sana

borçluyum." Borç.

Borçlu.

Görünüşe göre Nila artık borçlu değildi ama ben borçluydum. Borçlu bir Şahin. Bu kadar unutulmaz bir şeyden sonra onlara borcumu ödeme sorumluluğu hoşuma gidiyordu.

Müdür palasını indirdi. "Bize yardım edecek misin?"

Başımı salladım. "Size söz veriyorum."

Nefesinin altında homurdandı. "Güzel."

"Mutlu olmadığın her şeyi değiştireceğime söz . Ama önce... Gerçekten babamın peşinden gitmem gerekiyor. Kurtarmam gerek-"

"Kadın. Evet, biliyorum. Biliyorum." Müdür çıkışa doğru el sallayarak yan çizdi. "Madenin tepesinde bir cip bekliyor. Şoför sizi havaalanına ."

Minnettarlığımın kabarmasına engel olamadım. Cut'ın Nila'nın alçısını sığdırabildiği kadar elmasla doldurduktan sonra geride bıraktığı kilitli poşete doğru ilerleyerek bir avuç dolusu çıkardım, kirli kot pantolonumun içine doldurdum ve kalanları ona uzattım.

İçinde bir sonraki sevkiyata dahil edilecek sayısız mücevher vardı. Yüz binlerce pound değerinde taş. "Lütfen, bana Kite de. Bunu adamlarınıza dağıtın. Evdeki durumu kontrol altına alır almaz geri döneceğim."

Sırıtarak elmasları aldı. "Teşekkür , patron." Başımı

salladım. "Hayır, teşekkür ederim."

Birkaç adım atınca bacaklarım ve kurşun yaram itiraz etti ama endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı.

Eve gitmem

gerekiyordu.

Uçmak

zorundaydım.

Geleceğimi değiştiren müdür ve çalışanlara son bir kez bakarak odadan olabildiğince yumuşak bir şekilde ıktım. Baş ağrımı görmezden geldim. Kaslarımdaki ağrıları ve rahatsızlıkları yok saydım. Toprak labirentten geçtim ve dışarı fırladım.

Temiz hava.

Yeni bir
başlangıç.

Kr edici umut.

İşte bu kadar.

Bu benim gerçek mirasımdı.

Kim olduğuma sadık kalarak erkeklerin sadakatini kazanmıştım.

Artık dünyayı daha iyi bir yer haline getirecek ve hayatta kalmayı hak etmeyenlerin sonunu .

Bir işçi, yan tarafında Hawk arması olan bir cipi devirerek benim içeri girmemi beklerken gülümsedi.

Kapım kapandığı anda havaalanına doğru yola çıktık.

"Ah, oğlum, eve döndüğüne çok sevindim."

Cut beni Hawksridge Hall'un içine fırlatırken gözlerim yukarı doğru kaydı.

Bonnie.

Ben eşikten tökezleyerek geçerken o gururlu bir kendini beğenmişlikle ayakta duruyordu.

Bir Black Diamond üyesi bizi havaalanından almıştı. Cut dönüş yolunda benimle tek kelime etmedi, bilgisayarında hararetle yazmayı tercih etti. tüm yolculuk boyunca telefonla konuştum.

Ev mi?

Hawksridge asla evde değildi.

Jethro olmadan olmaz.

O benim evimdi.

Alçıma daha sıkı sarıldım ve Jethro'nun güvenliğiyle ilgili korkularımı bir kenara itmeye çalıştım. Hayatımı çalabilecek tek yere geri döndüğüm için çifte dehşet içindeydim.

Kaç nefesim kalmıştı? Kaç kalp atışı ve

kaç an?

Bonnie bastonuna normalden daha ağır bir şekilde yaslanarak ilerledi. İlk geldiğimde bastonunu kullanmayı reddetmiş, herhangi bir yardım almadan hareket etmişti. Şimdi, onun tutsağı olduğum aylar içinde onlarca yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

Hafifçe gülümsedim. Sebep olduğum sorunlar soldurmuştu - gençliğini benim uzun ömrümle takas etmişti.

Eğer ben ölürsem, en azından o arkamda kalırdı.

Parmaklarım meydan okurcasına kıvrıldı ve kolumdaki kırığı harekete geçirdi. Havaalanı güvenliğiyle uğraştıktan sonra adrenalinin sistemimi terk etmesi neredeyse bir saat sürmüştü. Uçakta yediklerimi yakmıştım ve kendimi titrek ve hasta hissediyordum.

Bununla birlikte, fare yuvasına geri dönmenin bir iyi yanı vardı.

Hawksridge'e bir Hawk eksiğiyle dönmüştük.

Daniel.

Bedeni artık bir Afrika ovasında toza dönüşen aslan bokuydu.

Cut'ın e-posta gönderme sebebi bu muydu? Asi oğlunu bulmaya mı çalışıyordu?

Cut'ın ondan haber beklemeden gitmesine şaşırmıştım. Çocuğunu geride bırakmak duygusuzca görünüyordu ama daha kötüsünü de yapmıştır diye düşündüm. Ne?

işlediği suçlar arasında notsuz bir ayrılış mıydı?

Bonnie düşüncelerimi sezmiş gibiydi. Ela gözlerini bana dikti. "Torunum nerede?"

Cut hışımla ilerledi ve annesinin yanağını gagaladı. Jethro ve benim *Vanity Fair*'e rehberlik ettiğimiz salonun büyük fuayesinde duruyordu.

Korudaki fotoğraf çekimlerimiz için görüşmeciler.

Etekleri layık bir şekilde sarkıyor, çenesi krallara layık bir şekilde eğiliyordu. "Bunu ben de bilmek isterdim." Cut ona bir öpücük daha verdi.

"Merhaba anne."

Bana dönerek homurdandı: "Nila bir şeyler biliyor. Şu anda konuşmuyor ama konuşacak. Bundan hiç şüpheniz olmasın."

Bonnie buz gibi olurken yutkundum. "Anlıyorum." Ayaklarını sürüyerek ilerlerken gözleri alçıma takıldı. "Bu kötü habere rağmen, anladığım kadarıyla Dördüncü Borç iyi geçmiş."

Cut başını salladı. "Evet. Kimse şüphelenmedi." Bana doğru yürüdü, sağlam bileğimden tuttu ve beni Bonnie'ye doğru çekti. "Alçıyı ve malları alman için seni yalnız bırakayım. Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor." Gözleri sırlarla dolu bir şekilde parlıyordu. "Bana neyle ilgilenmem gerektiğini sor, Nila."

Dudaklarımı birbirine kenetledim. Sormama gerek yoktu. Beni çok uzun zamandır tehdit ediyordu.

Son Borç.

Artık oyalanma ya da gecikme olmayacaktı.

Artık erteleme ya da her şeyin farklı bitebileceğine dair umut yok.

Savaşmadan ölmeyeceğim.

Saçlarımı yumruklayarak yanağımdan öptü. "Tozunu almam ve son kurbanı için hazırlamam gereken eski bir arkadaşım var. Yarın balo salonunda bir randevun var canım."

"Yarın mı?"

Kalbim parçalandı. İdam mahkumları böyle mi hissediyordu? İnfazları için randevuları mı Daha fazla zaman için yalvarırken Yavaş mı?

"Yarın." Ağzı benimkine bastırdı.

Kıpırdandım ama beni sıkıca tuttu. "Daniel sana Üçüncü Borç'u ödetmiş olabilir ama bunu unuttuğumu bir an bile düşünme. *Almasi Kipanga*'da korktun ama bu gece başka seçeneğin olmayacak."

Korkumu görmesine izin vermeyi reddettim. "O zaman seninle dövüştüm.

Şimdi de dövüleceğim." Cut kıkırdadı. "Göreceğiz bakalım."

"Savaşarak öleceğim. Jethro için her saniye savaşacağım."

"Jethro?" Bonnie tüm dikkatini toplayarak tersledi. "Peki ya o hain?"

Cut annesine gülümsedi. "Uzun hikâye. Sana sonra anlatırım." Bakışlarını tekrar bana çevirerek fısıldadı, "Jethro senin savaşacağını bilecek. Onun Eve döndüğümüzde sana her türlü şeyi yaptığımı hayal edeceksin." Yanağımı tekrar öptü. "Gözler korkunç bir tablo çiziyor, Nila, ama zihin çok daha kötü."

Beni bıraktı ve omzunun üzerinden şöyle diyerek uzaklaştı. "Sen öldüğünde ve Jethro'ya bir ders verildiğinde, şüphesiz beni öldürmenin bir yolunu bulmaya çalışacaktır. Farkında olmadığı , benim ondan bir adım önde olduğum. Ona zarar vereceğim. Onu mahvedeceğim. Sana yaptıklarımı kelimesi kelimesine ona anlatacağım ve bunun onu parçalamasını izleyeceğim."

Köşeyi dönerken, Cut'ın sesi umutla geri döndü. "Beni öldürmeyecek çünkü buna fırsat bulamadan mahvolacak."

SONUNDA.

Sonunda kader bana bir şans verdi.

Kaptan kesilmemiş elmaslarla dolu cebimi tereddütle kabul etti ve elini gür bıyıklarının arasından geçirdi. Onunla hiç tanışmamıştım ama adımı duymuştu, tıpkı Botswana'daki herkes gibi. "*Şimdi* mi gitmek istiyorsun, şimdi mi? Hemen şimdi mi?"

Başımı salladım, kanımda endişe püskürüyordu. "Evet. Tam şu anda."

Nila.

Kaşlarını çattı. "Sadece

sen mi?" Başımı

salladım.

"Turweston Havaalanı'na,

İngiltere'ye mi?" Tekrar başımı

salladım.

Bunu konuşmuştuk ama onun çelişkisini hissettim. Elmasları istiyordu. Beni uçurmak istiyordu. Sadece yeni bir uçuş planı kaydetmenin ve önceki bir sözleşmeden indiği anda ayrılmanın büyüklüğünün hesaplanmasına izin vermek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Sesimi alçaltarak cesaretlendirdim, "Başka bir müşteriyle geldiğini biliyorum. Ama şu anda gitmem gerekiyor. Eğer bu mümkün değilse, o zaman başka bir yere bakmam gerekecek."

Avucumu uzattım ve ışıltılı taşların geri verilmesini istedim.

Kaptan elmasların bulunduğu yumruğunu sıktı. Dudağını ısırды, anlık bir servete kıyasla yorgunluğun ne kadar değerli olduğunu yavaşça hesapladı. Böylesine basit taşların en masum insanı bile nasıl yozlaştırabildiği inanılmazdı.

"Seni alamayacağımı söylemedim."

Kollarımı kavuşturdum ve vücudumdaki ağırlardan dolayı biraz irkildim. "Karar ver. Gitmemiz gerekiyor."

Gözleri hangarın yanında sakın sakın duran özel jete kaydı. Elmas kazıcısı değil de yarış arabası sürücüsü olması gereken işçinin izniyle havaalanına vardıktan sonra, havaalanında hiç ticari uçak olmadığını gördüm. Otuz altı saat boyunca uçuşlar.

Bu çok uzundu. İşe

yaramaz.

Nila'nın hayatından endişe ederken ekonomi uçuşu kâbusunu yaşamayı kesinlikle reddediyordum. Geçen sefer geç kalmıştım. Daniel ona dokunmuştu ve Nila canına kıyarak kendini savunmak zorunda kalmıştı.

Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

Ama kader tanrıları sonunda yüzüme gülmüştü, çünkü şimdi teklif ettiğim kaptan, uçuş çantası ve yorgun gözleriyle bir içki içip yatmaya hazır bir şekilde terminalden içeri girmişti. Başka bir pilotla yaptığım konuşmaya kulak misafiri olarak durakladı ve bir uçak kiralayıp beni bu gece İngiltere'ye götürmesi karşılığında bir sürü şey teklif etti.

Sözümü kesmiş ve beni başka kulakların duyamayacağı bir yere götürmüştü.

Sadece ikimiz kaldığımız anda cebimdeki elmasları çıkardım ve ona şartlarımı söyledim. Birkaç eksik vardı; işçiye beni bu kadar hızlı götürdüğü için büyük ikramiye ödemiş, sonra da onu dün gece beni götüren adamı bulması için madene geri göndermişim. Önceki sürücüme iki bin pound söz vermişim. Hâlâ kapıda bekleyip beklemediğini kim bilebilirdi ama sadakatinin karşılığını almayı hak ediyordu.

İnsanların bir başkasına yardım etme isteğini bir daha asla nankörce karşılamam.

Pilot parmaklarının berrak bir taş yuvarladı, yüzünde bir karar katılaşıyordu. Sonunda başını salladı. "Peki. Gidelim."

"İyi seçim." Onu öpmek istedim. Bunun yerine uçağa doğru ilerledim ve babamla son bir kez yüzleşmeye hazırlandım.

Kokpitin üstündeki saati milyonuncu kez kontrol ettim.

Neredeyse gelmişti.

Hesaplarıma göre Nila ve Cut'tan sadece birkaç saat gerideydim. Uluslararası seferleri ertelenmişti - terminaldeki kalkış panosunu görmüştüm - ve uçakları daha yavaş bir hızda seyahat ediyordu.

Ayrıca, İngiltere'ye vardıktan sonra gümrükten geçmek Nila'nın oyunculuk becerilerine bağlı olarak biraz zaman alabilirdi.

Nila'yı gökyüzünde kovalarken çok yaklaşmış olmama rağmen yeterince hızlı .

Hadi, hadi. Daha hızlı uç.

Pilot kendisinden çifte vardiya yapmasını istediğinde pek mutlu görünmeyen hostes öne çıktı. Yardımcı pilot da homurdanmıştı ama birkaç rüşvet ve vaadin düzeltmeyeceği bir şey değildi. Hem uçuş görevlisi hem de mürettebat bugünlük işlerinin bittiğini düşünmüştü. Ama kabul etmişlerdi.

Herkes para için anlaştı. Yorgunluk ve sağduyu onlara aksini söylese bile.

Hepimiz dumanla çalışıyorduk, uyuşukluk ve stres uçağın içini yavaş yavaş kirletiyordu. Kilometrelerce yol kat ettik ve ben kahve üstüne kahve içtim, uçağın mutfağında önceden paketlenmiş sandviçler ve meyvelerle karnımı doyurdum.

Midem artık boş değildi ve yenilebilir vitaminlerle iyileşme geldi. Vücudum beni günü geçirmeye yetecek kadar toparlandı. Görüşüm dengelendi ve baş ağrım azaldı. Ancak ateşim devam etti ve umudumu istenmeyen bir filmle lekeledi.

"Bir içki daha ister misiniz Bay Hawk?" Örülmüş siyah saçlarıyla hostes yeterince güzeldi ama Nila'nın yanında bir hiçti.

Tanrım, Nila.

Birinden hem fiziksel hem de duygusal olarak hiç bu kadar etkilenmemiştim. Paylaşılan mesajlar beni onunla gurur duymaya, ona kızmaya ve onu arzulamaya itmişti. Arkadaşım olmuştu... sonra da sevgilim. Ama en önemlisi, ihtiyacım olan her şey olmuştu.

Elimi sıkarak kalbimdeki ani ağrıyı ovuşturdum.

Seni çok özledim Needle.

Başımı salladım. "Bir telefon. Kullanabileceğim bir uçak içi telefonunuz var mı?"

Başını salladı. "Sizin için getireyim." Uçağın arka tarafında gözden kayboldu ve elinde bir uydu telefonu ile geri döndü.

Açtığı anda onu tamamen unuttum ve Jasmine arayıp Nila'nın Afrika'ya götürüldüğünü söylemeden önce yaptığım tüm planları uygulamaya koymaya odaklandım.

Ne kadar zaman ? On yıl

mı? İki mi?

Kahretsin, sonsuzluk gibi

geldi. İlk arama Tex'e

yapıldı.

Sanki durumun ve kızının içinde bulunduğu tehlikeyi hissetmiş gibi ilk zil sesinde telefonu açtı.

"Arch konuşuyor."

"Ben Jethro."

Sesi keskinleşti. "Beni saatler önce arayacağını Hawk. Ne halt oldu?"

"Plan değişti." Elimi yüzümde gezdirdim. "Bak, onu aldılar Her şeyi yerli yerine oturtmadan önce. Şu anda gerçekleşiyor. Birlikte çalıştığın herkesi toplamalı ve hemen şimdi Hawksridge'e gitmelisin." Kalbim barutla doldu. "Yapabilir misin? Bu mu?"

"Ne oldu lan? Kızım iyi mi? Bana ne yaptığını söyle!"

"Şimdilik öyle, ama hızlı hareket etmezsek öyle olmayacak. Hazırlan. Sizinle malikânenin kapısında buluşacağım-" Saate baktım. İnişe iki saat vardı. İnmemizi emrettiğim yerel havaalanı Buckinghamshire'a Heathrow'dan daha yakındı. Babamdan kazandığım her ekstra dakika

sayıldı. Ticari bir seferde Cut'ın Heathrow'a inmekten başka seçeneği olmazdı.

Yerel saate göre varışım sabahın geç saatlerinde olacaktı.

Yaklaşıyorum.

Saat farklarını hesaplayarak, "Benimle sabah on bir buçukta buluş" dedim. Sahip olduğunuz her şeyi getirin. Oraya gittiğimde size ne yapmamız gerektiğini söyleyeceğim."

"Jethro-

"Hayır, teselli edecek ya da kendimi tekrarlayacak vaktim yok - sadece orada ol." Telefonu kapattım ve listemdeki bir sonraki adamı aradım.

Kill üçüncü zil sesinde cevap verdi.

"Konuş."

"Kill, ben Hawk."

"Tam zamanında aradın. Bu lanet pansiyonda oturmuş, taşınmak için yeşil ışığın yanmasını bekliyordum."

"Buckinghamshire'da mısın?"

"Başka nerede ki? Geleceğimi söyledim. Geldim de. En iyi üç adamımı da yanımda getirdim."

Minnettarlıkla koltuğuma yayıldım.

Rastgele yerlerdeki arkadaşlar için

Tanrı'ya şükürler olsun.

Derin bir nefes aldım. "Mümkün olduğunca çabuk Hawksridge'e gitmeni istiyorum. Gizlice araziye gir. Saklanın. Nila Weaver'ın hayatını tehdit eden bir şey görürseniz, ne yapmak için tam izniniz var." Sesim soluklaştı. "Sadece onu benim için güvende tut. Neredeyse geldim."

"Elmas deponuzda tanıştığım kadın mı?"

Burnumun kenarını çimdikledim. "İşte . Babam onu alacak, ya da muhtemelen büyükannem. Onlarla kendi başıma başa çıkmak istiyorum, bu yüzden mümkünse onları canlı tutun. Ama her şeyden önce, Nila'nın zarar görmemesi için ne gerekiyorsa yap - bu onları katletmek anlamına gelse bile."

Kill'in sesi soğuk ve hesaplı bir hal aldı. "Sana söz veriyorum. Şimdi gidiyoruz. Yakında görüşürüz Hawk."

Telefonu kapattığımda, son numarayı çevirirken parmaklarım titriyordu. "Flaw konuşuyor."

"Flaw... Ben Kite."

Üç telefon görüşmesi yaptığım ve üç isim kullandığım gözümünden kaçmadı. Böyle biri mi olmuştum? Kendimin üç yüzü mü? Bu kadar çekişmeden sonra hangisinin daha iyi tarafım olduğunu nasıl seçecek ve tek bir kişiye nasıl yerleşecektim?

"Kahretsin, dostum. Cut on dakika önce geldi. Bonnie Nila'yı odasında tutuyor. Neredesin lan sen?"

Kahretsin!

"Yola çıkıyorum. Takviye gönderdim ama benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Adını söyle."

"Seni Kara Elmaslar'ın başkan yardımcısı yapıyorum. Cut'a sadık üyeleri alaşağı etmek için güvendiğin kişileri toplamanı istiyorum. Fracture ve Cushion sana bağlılık yemini etmeli. Colour da olabilir. Kes'le arkadaştı ve kötü değildi. Ama diğerlerinden değilim. Kime güveneceğini ve isyan için kimi işaretleyeceğini bulman gerekecek. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Yutkunmadan önce sessizlik. "Anarşi başlatmamı mı istiyorsun?"

"Sizden kardeşleri yoldan çekmenizi istiyorum. Savaş şu anda devam ediyor. Bu gece bitecek. Kulübün araya girmesine izin veremem. yol."

"Hangi üyelerin yanınızda olacağını, hangilerinin olmayacağını biliyorum. Bana bırakın. Onları yoldan uzak tutacağımdan ve uslu durmayanlarla ilgileneneğimden emin olabilirsiniz."

Teşekkür ederek gülümsedim. "Minnettarım. Yakında orada olacağım. Benimle birlikte yardım da gelecek. Takviye kuvvetlerim var. Sadece alçakta kal ve hazırlan."

"Hazır doğmuşsun, adamım. Bu senin. Otuzuncu yaşına girmemiş olman ya da henüz mirasa konmamış olman umurunda değil. O orospu çocuğu Kes'i soğukkanlılıkla vurduğunda bu iş kişiselleşti."

Pencereye yaslanarak içimi çektim. "Bu kişisel bir şey. Ve neredeyse bitti."

Flaw homurdandı, "Bunu onun için bitirelim."

Acı kalbime geri döndü - bu sefer kardeşim için.

Seni çok özledim, Kestrel.

"Kes için." Telefonu kapatırken gözlerim bulutlara ve çok aşağıdaki dünyaya takıldı

Bi

z.

Burada, kardeşime daha yakındım. Onun bağlanmamış ruhuna daha yakındım.

Eğer beni duyabiliyorsan, kardeşim. Sakın gitme. Henüz değil. Her şey daha iyi olacak.

Bu geceden sonra. Güvende olacaksın. Jaz güvende olacak. Hep hayalini hayata sahip olabiliriz.

Türbülans uçağa çarptı ve bizi misket gibi zıplattı.

O olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu... bana duyduğunu ve vazgeçmeyeceğini söylüyordu.

Hayatta kal. Bana biraz daha zaman ver.

Sonra uyanır ve eve gelirsin.

"BURAYA GEL, ÇOCUĞUM."

Tek yapmak istediğim kaçmak, yalnız kalmak ve böylece meydan okuma ve kayıtsızlık maskesini . Suçlu ve günahkâr değil de pişman ve korkmuş görünmek için her türlü çabayı gösterdim.

Daniel'ın ölümü içimde parlıyor, bana güç veriyordu. Ama yorgun olduğumu inkâr edemezdim. Dinlenmem gerekiyordu... aptalca bir şey söyleyip ölümümü yarından bugüne erteleme ihtimalkarşı.

Jethro... nefes almaya devam et.

Onu her düşündüğümde, nemli madenlerin ve baskıcı duvarların görüntüsü geri geliyordu. Orada sıkışıp kalmasından, yalnız olmasından, acı çekmesinden nefret ediyordum.

Artık çok şey biliyordum. Mabel ve William'ı biliyordum. Bonnie ve Cut'in bilmediği bir sırrı biliyordum.

Bu sır ruhumda bir delik açtı çünkü sırrımla birlikte ölürsem sırrın ne faydası vardı, özellikle de sırrımı duymak bana acı verecekse.

Eğer ona söylersem, başkasına söylemeden önce onu öldürebilirim.

Kalbim yerinden fırladı.

Evet, bu planı sevdim.

Omuzlarımı destekleyerek Bonnie'ye doğru ilerledim. Bana kamerasına kadar eşlik etmiş, Jasmine'in etrafta dolaşmak için kullandığını tahmin ettiğim asansöre kadar . Daha önce hiç gümüş kutuya binmemiştim ve Bonnie'yle bu kadar dar bir alanda küçük bir mesafeyi bile kat etmekten nefret ediyordum.

Jasmine.

Döndüğümü biliyor mu?

Kardeşinin hissedebiliyor muydu? O da Vaughn gibi kardeşinin iyiliğini düşünüyor ?

Vaughn.

Yaralandığımı anlayabilir miydi? Neredeydi? Havaalanından buraya gelirken Hawksridge'de olmasından, topları ateşlemesinden ve beni kurtarmak için hayali bir süvari birliğiyle saldırmasından korkuyordum.

Ama değildi.

Hem sevindim hem de kalbim kırıldı.

Jethro bu sefer beni kurtaramazdı. Elimden geleni yapacaktım - savaşmadan ölmeyecektim - ama ya yeterli olmazsa? Burada madende olduğumdan daha . En azından orada etrafım yabancılarla çevriliydi. Burada ise düşmanlarla çevriliydim.

Kes şunu.

Son rezervlerime kadar kullandım ama korkularımı derinlere, çok derinlere ittim ve düşmanca kendini beğenmişliği kucakladım.

Bonnie kolum kadar kırık olmamı bekliyordu.

Çok yanılmıştı.

Çenemi kaldırarak ona doğru zıpladım. "Beni özledin mi?" Odasına göz .
"Buraya en son geldiğimde sana bir şeyler öğrettiğimi hatırlıyor gibiyim.
terziler çiçek aranjörlerinden daha iyidir."

Bonnie'nin al boyalı yanakları beyazlaştı. "Sana Owen ve Elisa'ya ne olduğunu gösterdiğimi ve Jethro'nun kaderin oyununa geldiğini kanıtladığımı hatırlıyor gibiyim. Senin yüzünden öldü. Tebrikler."

diken diken oldu. Muhtemelen yapmamalıydım ama Cut ona söyleyecekti. Haberi veren kişi ben olmak istedim. "O ölmedi. O öldü. canlı ve senin için geliyor."

Dilekler bedavaydı. Tehditler ucuzdu. Jethro'nun bir sandalyeye bağlı kaldığını ve Markiz tarafından yönetildiğini bilsem bile onunla alay edebilirdim.

tepesini yumrukladı. Terbiyesini bozmadı, sadece biraz sinirli ve çok kızgın görünüyordu. "Bundan şüpheliyim. O nasıl hâlâ hayatta? Bu iğrenç iş tam olarak ne anlama geliyor?"

Öne doğru süzüldüm. "Bilmeyi hak etmiyorsun." Owen ve Elisa'nın resimleri hâlâ duvarları süslüyordu. Çiçek aranjmanlarının bunaltıcı parfümü havayı zehirliyordu.

Ondan ne kadar nefret ettiğimi görünce tüylerim diken diken oldu.

Geber, cadı. Geber.

Bonnie yaklaştı, bastonu halıya batıyordu, kırmızı ruju bir kez daha kalem inceliğindeki dudaklarına bulaştı. "Bana sanki şeytanmışım gibi bakıyorsun. Ne kadar aptal bir çocuksun. Devam et, iznimi aldın. Bana baktığında ne görüyorsun?"

Ağzım açıldı, bir tuzak sezdim.

Sopasını salladı. "Devam et. Bilmek istiyorum."

Ellerimi birleştirerek meydan okumasına karşılık verdim. "Güzel. Oğlunu ve torunlarını hiç acımadan kontrol eden sapkın, yaşlı bir kadın görüyorum. Ben bir kadın görüyorum. Sevginin anlamını bilmeyen ruhsuz bir yaratık. Ailenin gerçek değerini asla anlamamış, nefret dolu bir şahin görüyorum." Sesim bir tıslamaya dönüştü. "Yürüyen ölü bir kadın görüyorum."

Kıkırdadı. "Sana verdiğim krediden daha fazla algıya sahipsin." Burnunu çekerek aşağıya baktı. "Bazı haklısınız. Oğlumu ve torunlarımı kontrol ettim çünkü ben olmasaydım Borç Mirasını ve gelecekteki mirası korumak için gereken disipline sahip olamazlardı. bu ailenin sorumlulukları."

"Öldüğünüzde, mirasınız da sizinle birlikte ölecek."

"Evet, belki." Gülümsedi. "Ama siz benden çok önce ölmüş olacaksınız, Bayan. Weaver. Belki de yerini unutmamak için bunu hatırlamalısın." Bastonunu halıya saplayarak alay etti. "şimdi, yeter, kendin için ne söyleyeceksin?"

Ellerim yumruk oldu. Kapının yanındaki üzerindeki çiçek aranjmanına baktım. Orada durup onun üst sınıf havalarını ve taleplerini dinlemek zorunda kalmıştım, o zambakları ve gülleri vaha köpüğüne mızraklarken içim içimi yiyordu.

Zambakların mükemmelliğinden nefret ederdim. Güllerin parlak kırmızısından *nefret* ederdim.

Öfkem kontrolden çıktı. "Sana söyleyeceğim, yaşlı cadı."

Bonnie dondu kaldı. "Az önce *ne* dedin sen?"

Eğer bunu yaparsam, geri dönüşü

olmayacaktı. Yarın ölebilirim.

Ama bugün yaşayabilirim.

Bir tabutta başarabileceğimden daha fazlasını tek bir zalimlik eyleminde başarabilirim.

Ölümün ne zaman geleceğini kimse bilmiyordu.

Sanırım bir bakıma şanslıydım - Azrail'in beni beklediğini bilmek bana belli bir özgürlük veriyordu. Bu bilgi bana kaçmak yerine kâbuslarımla yüzleşme gücü verdi.

Sağlam elimle vazoyu koparıırken, bir kova dolusu çiçeği silah gibi tuttum. Yapraklar ayaklarımın dibine düşüyor, odasının sıcaklığında yavaşça damlıyordu. "Beni hasta ediyorsun."

Gözleri parladı. "Onu hemen yere bırak."

Düzenegi gelişigüzel bir şekilde askıma sokarak yaklaştım. Kırmızı bir gülün başını kopararak yapraklarını ona fırlattım. "Dünyadaki tüm büyükannelere kötü örnek oluyorsun."

Daha uzun durdu ama geri adım attı. Yerini kaybetmek istemiyor ama aynı zamanda temkinli davranıyordu.

Ona doğru tahrip olmuş bir gül daha fırlattım. "Bu dünyayı yeterince kirlettin."

Benim istilama karşı kaybetti.

Geri geri giderken bastonuna vurarak çekiş gücü sağladı.

Kapı hızla açıldı ve Black Diamond kardeşlerden biri içeri girdi.

Kahretsin!

Sert bir nefes aldım, yaprakları avuçladım ve Bonnie Hawk'la karşı karşıya

geldim. Bonnie'nin yüzü anında vahşi bir güvene dönüştü. "Ah, Clarity. İyi zamanlama." Sopasını bana doğrulttu. "Vazoyu Bayan Weaver'ın kontrolünden nazikçe çıkarın."

"Hemen hanımefendi." Sapanımdan kaptığı gibi tek elle tutma umudum yoktu. Markiz'den daha ufak tefekti ama

Aynı şeytani parıltı ve kötü niyetli memnuniyet. Kel kafası odanın etrafındaki apliklerle birlikte parlıyordu.

Çiçekleri sehpaye geri koyarken bana bir daha bakmadı. "Beni sen mi çağırdın?"

Bonnie başını ve saçlarının uçlarını düzeltti. "Git ve Dremel ile bir kova su ve sirke getir."

Başını bana doğru eğdi. "Tek başına iyi misin?" "İyi olacağım. Git hadi."

Clarity başını salladı. "Tamamdır." Kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Patlamamdan sonra bile benimle aynı odada olabileceğine güvenmesinden *nefret* ediyordum. Korunmaya ihtiyacı olmadığını düşünecek kadar zayıf göründüğüm için nefret .

Onu pişman et.

"Artık seninle yalnız kalacağıma güveniyor musun?" Başımı öne eğdim. "Yapılacak aptalca bir şey, sence de öyle değil mi?"

Onu öldürme düşünceleri çılgınca dolaşırken ellerim kıvrıldı. Artık kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Jethro Afrika'daydı. Jasmine'in nerede olduğunu bilmiyordum. V umarım Tex'in yanına dönmüştür. Kes ise doktorların ve hemşirelerin gözetimindeydi. Dört bir yana dağılmıştık, artık birbirimize dokunmuyorduk ama hâlâ birbirimize bağlıydık.

Cut beni öldürmeden Bonnie'yi öldürebilirim.

Bonnie sırtıttı. "Çocuk, kırık bir kolun var, büyük ihtimalle ateşin var ve ölüm ufukta görünüyor. Senin gibi bir korkaktan korkmama gerek yok. Sen sadece sahip olduğun enerjiyi kullandın. Bunu inkar edemezsin. Efor ve yorgunluktan sıırıslıklam olmuşsun." Bana sırtını dönerek -beni ne kadar az tehdit olarak gördüğünü göstererek- "Şimdi,

Bu son derece uygunsuz olaydan sonra konuya dönelim. Peki ya Jethro?"

"Peki ya o?"

Öfkeyle boğazını temizledi. "Hâlâ hayatta olduğunu varsaymakta haklı mıyım?"

Öfke sistemimde orman yangını gibi yayıldı. Elimde örgü iğneleri ya da neşterler olmayabilirdi ama bu yaşlı kaltağa daha tahammül edemezdim. "Evet, aslına bakarsanız. O yaşıyor ve ben doğruyu söylüyordum. Hepinizi öldürmeye geliyor."

Ani şüphelerini gizleyemeyerek irkildi. "Sana inanmıyorum."

Omuz silktim. "Bunun doğru olması için bana inanmak zorunda değilsin."

Bonnie gülmeden önce bir an için odada üçüncü bir varlık varmış gibi sessizlik oldu. "Cut böyle bir şeyden bahsederdi. Yalan söylüyorsun. Annen sana hiç yalancıların cehenneme gideceğini söylemedi mi?"

"Bunu bana sen onu öldürmeden önce mi yoksa öldürdükten sonra mı söylemesi gerekiyordu?"

Bonnie gerildi. "Ölmek üzere olan bir Dokumacı için oldukça cesur davranıyorsun." Öne doğru sürüklendim. "Ben gitmeden önce seni öldürecek kadar cesur mu?"

Hayır de ki yanıldığını kanıtlayayım.

Bir Hawk ruhu saydı. İki tane istiyordum. Hayır, işim bitmeden üç tane istedim.

Kapı açılarak aramızdaki gerginliği dağıttı. Kara Elmas kardeş içeri girdi ve çiçek düzenleme tezgahının üzerine bir kova su, ekşi kokulu sirke ve elektrikli bir alet koydu.

Bonnie'ye bakarak ellerini kot pantolonuna sildi. Kel kafası sabah güneşinin ışınlarını yakaladı.

Vücut saatim o kadar ki; gece mi gündüz mü, uyku mu uyanıklık mı olduğunu bilmiyordum.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı hanımefendi?"

Bonnie dudaklarını büzdü, bana ihtiyat ve küçümseme karışımı bir ifadeyle baktı. "Evet, kapının yanında dur. Bir yere ayrılma."

Yumuşakça güldüm. "Ne de olsa bir Weaver'dan korkuyorum."

Bonnie parmaklarını şıklattı. "Kapa çeneni ve buraya gel. Yapacak işlerim var."

Lanet olsun.

Artık bir dinleyicim vardı; planlarım biraz değişti.

Sabırlı ol.

Yine ukalalaşacak ve kardeşini . Ve bunu yaptığında... Şimdilik oyuna

devam ederek masaya doğru ilerledim. "Ne yapacaksın? ne yapacaksın?"

Bir doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi, onu bankın yanına çekti ve yastıklı koltuğa tünedi. "Ne düşünüyorsun, seni aptal Kız mı? Paramızı taşıyorsun. O elmasları istiyorum. Kolun şu anda tüm aile geçmişinden daha değerli."

"Ben buna inanmıyorum. Ailem servetini beceri ve sıkı çalışmayla kazandı. Dükler ve düşesler için dokuma ve dikiş. Biz aşağılamadık. kendimizi taş kaçakçılığına ve buna zor iş demeye adadık."

Ağzından kaçırdı. "Yakında o dilin artık bağlı olmayacak."

"Neden? Kafamla birlikte onu da kesmeyi mi planlıyorsun?" Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Ne kadar da sinirlisin."

Ben de sıırttım. "En iyisinden öğrendim." Bir daha asla onun önünde eğilmeyecektim. *Asla.*

Bonnie oflayıp pufladı ve küçük elektrikli alet için bir eklentiyle meşgul oldu. "Burada dur."

Omzumun üzerinden bakarak, ne kadar zamanım olacağını hesapladım. Kardeşi beni durdurmayı başarmadan önce. Eğer boğazını bir makasla kesersem, yeterli saniyem olur muydu, olmaz mıydı?

Cinayet sorununu düşünerek işaret ettiği yere doğru ilerledim.

"Kımıldama."

Hareket etmedim; kendi fikirlerimle o kadar meşguldüm ki onunkileri umursamadım.

Bonnie Dremel'i titreyen, romatizmalı elleriyle kavradı ve çalıştırdı pille çalışan makine. Askımı çıkarmamı ve alçıyı masanın üzerine koymamı emrederken yüksek sesli bir uğultu odayı doldurdu.

Kırık kemiğimdeki ağrı biraz azalmıştı ya da belki de vücudum bana acıdığını söylemekten bıkmıştı. Her iki durumda da, istediğini yaptım. Şimdilik itaat ediyordum, sadece zamanımı bekliyordum.

Bunu nasıl yapmalıyım?

Şahdamarına kesme makası

mı? Kalbine bir ateş demiri mi?

Parmaklarım boğazında, boğuyorum, *boğuyorum?*

Dremel'in keskin dişleri alçıyı çiğneyip ısı ve kaşıntıyı giderirken irkildim. Bonnie'nin bileğinden dirseğine kadar kesmesi uzun sürmedi. Elleri titriyor, kısıkaçla açmaya çalışıyordu; yaşı kalıbı kırmak için yeterli gücü vermiyordu.

"Aç ," diye emretti, yorgunluğu giderek artıyordu. Alnını bir ter tabakası kaplamış, tenini gri bir renk boyamıştı.

Onun çırpınısını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Kalp atışları sayılıydı.
Zihnim geri sayıma başladı.

Bir vuruş.

İki vuruş.

Üç vuruş.

Dört.

Alçıyı açarken elim sabitti, sanki cinayeti düşünmek iç huzurum için harikalar yaratıyordu. Alçı düştüğünde yüzüm buruştu ve sahip olduğum her türlü desteği yok etti.

Parçalar masaya düşer düşmez Bonnie onları hemen kovaya attı. Su ve sirke karışımının içine battılar.

Hava kabarcıkları yüzeyde daha hızlı ve daha hızlı patladı.

Beni bakarken yakaladı. "Son saatinizden önce size birkaç şey öğretmeme izin verin. Sirke alçıyı çözer. Çamurdan başka bir şey kalmadığında, su elenecek, dipteki elmaslar toplanacak ve işlenmek üzere Diamond Alley'e gitmeye hazırlanmak için yıkanacak."

Parmaklarını şıklattı. "Alçının geri kalanını bana ver. Keselerin dolgunun içinde saklı olduğunu biliyorum."

On beş vuruş.

On altı vuruş.

On yedi vuruş.

On sekiz.

Yastıktan kayıp elimi yastığa uzattığımda acı daha da arttı. plastik tepsi. Kolumda dolgunun izleri ve girintileri vardı, alçının kaşıntısı yüzünden kızarmıştı. Ancak şişlik inmemişti. Kızgın bir morluk cildimi çoktan lekelemişti, siyah, mor ve mavi.

Hemen elmasları çıkarıp kovanın yanına koydu. "Elmas Sokağı'na gittiklerinde, sence nereye gidecekler? Gitmek mi?"

Kolumu tutarak parmaklarımı test ettim. Çalışıyorlardı ama ne güçleri ne de kavramaları vardı. Eğer onu öldürmek için bir şansım varsa, acı çekerek çalışmalı ve uzvumu itaat etmeye zorlamalıyım. Aksi takdirde, hiç şansım olmazdı.

"Evet, Bayan Weaver?" Bonnie masayı tokatladı. "Size bir soru sordum. Cevap ver."

"Oh, özür dilerim. İlgisizliğimi karıştırdınız." Gözlerimi devirdim. "Umurumda değil."

"Yapmalısın." Savunmasız kırığımı dürterek tısladı. "Acıtıyor, değil mi?"

İrkilerek masanın kenarına tutunurken acıyla savaştım. Korkunç derecede sinir bozucu ve korkunç zamanlamalı bir vertigo dalgası bana saldırdı. Başımı öne eğdim, ayaklarımı yere sabitleyerek bu şiddetli dalgayı atlatmaya çalıştım.

Grilik azalırken kıkırdadı ve Bonnie'nin çiçek makasının sadece bir parmak genişliğinde uzakta durduğunu tesadüfen öğrendi.

Makas.

Kan.

Ölüm.

Ani umudumu ve elimdeki silaha olan hayranlığımı fark etmedi.

Kabaran bir tavus kuşu gibi kendi önemine sarılmış bir halde kapının yanındaki kardeşine baktı.

Kovayı ve keseleri işaret etti. "Bunları aşağıya götür ve her bir elmasın hesaba emin olun." Gözleri kısıldı. "Herhangi biri kaybolursa haberim olacak ve elmaslar çalındığında üzeriniz aranacak. elmaslar torbalanır ve etiketlenir."

Adam öne çıktı, nankör görev ve tamamlandığında dört gözle beklemesi gereken ödül karşısında biraz sinirlendi. "Evet, hanımefendi."

Nefesimi tuttum.

Kardeşi eşyaları aldı ve kapıdan çıktı. Kadın onu gitmeye zorladı.

Yalnızız.

Otuz.

Otuz bir vuruş.

Otuz iki.

Otuz üç kalp atışı.

Aptal, aptal Hawk.

Yavaşça, kırılmamış kolumla makası yumrukladım, sıkı parmaklarımı sapların etrafına sardım.

Bonnie ayağa kalkıp kan kırmızısı eteğindeki sıva tozlarını silerken kendi önemine kadar kapılmıştı ki fark etmedi.

Kan kırmızısı.

Birkaç gün önce zar oyununda giydiği renkle aynı.

Öfkem alevlendi ve ikiz bıçakları havaya kaldırdım. "Bana daha önce kolumun acıyıp acımadığını sormuştun. Şimdi ben de sana benzer bir soru soracağım. Kalpsiz göğsüne sapladığımda bunun seni öldüreceğini düşünüyor musun?"

Koltuğundan kalkarak geriye doğru kaydı. "Bırakın onu, Bayan

Weaver." Silahımı sallayarak ilerledim. "Hayır."

Ağzı çığlık atmak için açıldı.

Elli iki.

Elli üç kalp atışı.

Geçen sefer fırsatımı kaybetmiştim.

Çok yavaş davranmıştım. Çok

zayıftım.

Bunu mahvetmeye hiç niyetim yoktu.

Saldırdım ve ses çıkaramadan durdurdum.

Avucumu ağzının üzerine kapattım ve onu yakaladım. Mola verdiğimde böğürdüm ve sağlam parmaklarım çalınan makasın etrafında zayıfladı ama gitmesine izin vermedim. Ayağı takıldı ama ben bizi düzeltmeyi başardım. Tutulmamış kolumdan acı ve ıstırap parçaları sinir sistemimi ıslattı.

"Ah, ah, ah. Bu yeni gelişen durumda sessizliğin daha iyi olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?" Kelime dağarcığım onunkini taklit ediyor, kötü kalpli Şahin cadıyı alt etmenin verdiği güçle gelişıyordu.

Bonnie'nin kağıt gibi nefesi elimin üzerinde uçuşurken burun delikleri alevlendi.

Mücadele etti. Ama onun kırılğan kemikleri benim öfkemle boy ölçüşemezdi. Gözleri söylenmemiş küfürlerle beni incitmeye çalıştı ama artık buna katlanamazdım.

Bir güç patlamasıyla kırık koluma vurarak beni tuttuğum yerden kopardı.

Yardım için nefesini emerken acı içinde inledim.

İki seçeneğim vardı. Çılgılık atmasına izin vermek, dayanılmaz acıya teslim olmak ve bunun zafer olmadan bitmesine izin vermek ya da her şeye rağmen savaşmak ve kazanmak.

Savaştım.

Onu tekrar yakaladığımda, kırık olan kolumu onun küçük beline doladığım ve diğer elimi dudaklarına götürdüğüm için kolumu umursamadım.

Yetmiş dört.

Yetmiş beş.

Yetmiş altı kalp atışı.

Çok sevdiği çiçek yaprakları gibi narin bir şekilde katlanarak yere düştü. Kendimi korumaya çalışmadım. Darbeden ya da acımasız acıdan zevk almadım.

Onunla birlikte düştüm.

Daha önce hiç hissetmediğim bir acı kemiklerimi parçaladı.

Yıpranmış bedeninin üzerinde zıplayarak onu halının üzerinde ezdim. Nefesim kesildi, devam etmek için kendimi zorladım. "Bu sefer olmaz Bonnie. Bu sefer kazanamayacaksın. Bu sefer... sıra *bende*. Burada bitecek. Sadece ikimiz."

Ben bundan daha iyiydim. Ondandır ve tüm Hawks'da iyiydim.

Bu büyükannenin canını alacaktım ve bundan *zevk* alacaktım.

Çelimsiz, yaşlı, güç delisi bir evin reisiydi. Yine de sadece insandı - benim gibi, Jethro gibi, bu gezegendeki her insan gibi.

Ölümsüz ya da korkutucu değildi.

O çoktan öldü.

Gücü hızla azalan buruşuk elleriyle tuttuğum yere vurdu.

"Ölmeyi hak ediyorsun Bonnie." Onu halının içine doğru ittim. "Bu odaya girdiğimde sana baktığımda ne gördüğümü sormuştun. Şimdi sorma sırası bende." Onun kıpırdayan bedenini tuttum, zor nefes alıyordum. "Bana baktığında ne görüyorsun?"

Katilin mi?

Ölümün mü?

Cevap vermesine izin vermeden hırladım, "Sana ne görmen gerektiğini söyleyeyim. Sınırlarının sonuna gelmiş bir kız görmelisin. Bir kız ki öldürmekte tereddüt ediyor. Bu katliamdan sağ ve mirasınızı yerle bir etmeye niyetli bir kız."

Gözleri korkuyla gölgelenmişti.

Benimle savaştı -şaşırtıcı derecede güçlüydü ama damarlarımda dolaşan soğuk düşmanlığı yenemedi. Bonnie'nin dehşet dolu bakışlarına bakarken öfkem pek de akli başında olmayan bir şeye dönüştü. "Bir şey bilmek ister misin? Sır mı?"

Susturucu avucumun etrafında hırıltılı nefesler çekerken burnu ılık çaldı.

"Senin bilmediğin bir şey biliyorum." Onu çabucak öldürmek istemiştım ama alay etmek çok eğlenceliydi. Onun bana yaptığını ben de ona yapmak istiyordum.

ailem ve ben.

Kendi ilacından bir doz.

Daniel hakkındaki sırrımı paylaşmalıydım. Yakında öbür dünyada ona katılacak olan büyükannesinden daha iyi kim olabilirdi?

Ela gözleri benimkilere dik dik baktı. Sessiz mesajını anlamıştım. *Bu yüzden öleceksin.*

Kıkırdadım, onun üzerinde geziniyordum. "Ben zaten ölüyüm, seni yanımda götürsem ne fark eder ki?"

Kavga onu terk etti. Onun yerine ürkütücü bir sakinlik geldi. Yüzü konuşmayla doldu, merak kanıma karıştı.

Lanet olsun.

Onu bitirme ihtiyacıma rağmen, son sözlerini duymak için dayanılmaz bir arzu duyuyordum.

"Çılgılık atma, konuşmana izin

vereceğim." Başını salladı.

Aptallığımdan mı yoksa deliliğimden mi ona güveniyordum? olursa olsun, elimi çektim.

Yüzü yana dönmüş, oksijen emiyor, beyaz saçları halı yüzünden dağılıyordu.

Minik bedenini dizlerimle sıktım. Ben onun ölüm kefeniydim. Cinayet için havada uçan bir karga.

Yüz dört. Yüz beş.

Yüz altı kalp atışı.

"Aptal değilsin, çocuk. Clarity döndüğü an bunun bedelini ödeyeceğini biliyorsun. Ölümden daha kötü şeyler de var. Bunu hâlâ öğrenemedin mi?"

"Biliyorum."

"O zaman üstümden çekil de seni fazla sakatlamamalarını sağlayayım." Gülümsemesi şeytanın kişileşmiş haliydi. "Ancak bir dakika daha beklersen seni bizzat lime lime ."

Kırmızı boyalı dudaklarından bir lanet döküldü.

Başımı eğerek gülümsedim. "Henüz değil. Önce cevaplar istiyorum." "Sana bir sürü cevap verdim."

"Hayır, o senin çarpık gözlerinden görülen karmaşık bir tarihi." Kadın homurdandı.

"Neden böyle olduğunu bilmek istiyorum. Neden gülünç bir şekilde eski bir kan davası güdüyorsun. Sadece delirdin ve bu kusurlu geni oğluna mı geçirdin yoksa büyüüp bu aşağılık yaratığa mı dönüştün?"

"Seni aptal, *aptal* kız. Bu ailenin bir arada kalmasına yardım ettim. Kanı diğerlerinden daha çok sevmekte yanlış bir şey yok."

"Cinayet bile mi?"

Sararmış ölümü ve ağız kokusunu göstererek sırıttı. "*Özellikle* de cinayet." Başını yerden kaldırarak gözlerimizi birbirine yaklaştırdı. "*Özellikle* de senin soyunun cinayeti. Bize *borçlusun*."

"Biz sana böyle barbarca bir muameleyi hak edecek ne yaptık?" "Ne var biliyor musun!"

"Hayır, . Asla anlayamayacağım çünkü anlayacak mantıklı bir şey yok. Bu sadece içinde bitmesi gereken bir hastalık."

Öksürdü, eski ciğerleri takırdıyordu. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Söyle bana. Sana bu fırsatı veriyorum, hemen şimdi." Ters ters baktım. "Bilmek istiyorum Bu senin son şansın." Dudaklarıma çarpık bir gülümseme yayıldı. "Buna son itirafın diyebilirsin. Günahlarından arın Bonnie, çünkü seni mezara gönderiyorum -sırlarını söyle ya da söyleme."

Yüzünde korku yoktu, sadece siyah bir isyan vardı. "İtiraf edecek hiçbir şeyim yok."

"Saçmalık."

Bunun için zamanım yok.

Bonnie'nin hikayesini öğrenmek istedim. Birinin neden bu kadar ileri gittiğini anlamaya çalışmak istiyordum. Ama onu öldürmek için elime geçen tek fırsatı feda edemezdim.

"Konuşmak istemiyor musun? İyi o zaman. Fikrimi değiştirdim." Bir başka acı karşı dişlerimi sıkarak eşarbını -aşağılık kıyafetine uygun güzel bir ipek süs- aldım ve boynuna daha sıkı doladım. "Sana ilk geldiğimde kendime ne söz verdiğimi bilmek ister misin? ve bana ne olacağı söylendi mi?"

Ellerimi itti, eşarbı yavaşça sıkarken aşağı bir acı parçası gönderdi. Gözleri daha da büyüdü.

"Çalınan son Weaver olmak için yemin ettim. Zaman zaman bu yemini nasıl yerine getireceğimi bilemedim. Ama şimdi...ediyorum."

Nefes almak için yalvardı, dudakları nefes nefese kalmıştı. Onu boğazlamıyordum... henüz, ama boğulma korkusu aşırı pudralı yüzüne panik damlacıkları gönderdi.

Gül suyu ve yaz parfümünün kokusu başımı ağrıtıyordu ama hiçbir şey beni bunu yapmaktan alıkoyamazdı.

Tutuşumu biraz azalttım. "Şimdi, çok ileri gitmeden önce. Ne bildiğimi bilmek ister misin yoksa hiçbir şey bilmeden ölmeyi mi tercih edersin?"

Bunun akıllıca olduğuna emin misin?

Yaptıklarımın şüphe ederken kolum zonkluyordu.

Daniel'ın ölümü sadece benim sırrım değildi. Jethro da bu işe bulaşmış olabilir. Bonnie söylerse onun hayatını riske atamazdım-

Söyledim!

Yüksek sesle güldüm. *Kime söyleyecek ki? Birkaç dakika içinde ölmüş olacak.*

İçimde bozulmuş bir şey vardı. Kabul etmek istemediğim bir şey. Bonnie'nin yanında soğukkanlı ve odaklanmıştım; Weaver'dan çok Hawk'tım ve intikam için ellerimi kana bulamaya hazırdım.

"Hayır, bana söyleyecek değerli bir şeyin yok. Bırak beni, seni kafır." Bonnie beni uzaklaştırmaya çalıştı ama doksan küsur yaşında olduğu için bu, çırpınan bir yaprağı sıkıştırmak gibi bir şeydi.

Daha da eğildim. "Daniel'ın nerede olduğunu biliyorum." Ölüm sessizliğine büründü.

"Anlıyor musun?" Dişlerimi gösterdim. "Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

Bakışları daraldı, inançsızlık gölgeledi. "Torunumu öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

"Beni incittiğini ve bedelini ödediğini söylüyorum."

Bonnie kıpırdandı, altına tekme atmaya çalıştı. Yüzünü boyayan gri renk yavaşça yanaklarına ve boğazına yayıldı. "Yalan söylüyorsun."

"Ben ." Yumuşakça güldüm. "Biraz daha açıklasam nasıl olur? Ya sana bir uyku vakti anlatsam-? Hayır, bir *ölüm zamanı* hikayesi. Ve anlattığımı kanıtlasam Gerçek mi?"

Cevap yok.

Dizlerimi kazıyarak eteğini daha sıkı hapsettim, eşarbını yumruğumun etrafına sardım. "Cut'a karşı yazı turayı o kazandı. Bana tecavüz etme hakkına sahipti. *Tecavüz*. O kadar iğrenç bir kelime ki, bir aile böyle bir şey yapacak tüm çocuklarını evlatlıktan reddetmeli. Yine de onları cesaretlendiriyorsunuz. Senin gibi oğulları ve torunlarının kendilerine ait olmayan şeyleri almaları için.

"Daniel o gece seni gururlandırırđı. Canımı yaktı. Tekmeledi. Beni birkaç dakikalığına bayılttı. Ama yaşama isteğinin ne kadar güçlü olduğunu ya da katıksız nefretin ne kadar kararlı olabileceğini anlamadı.

"Beni aldı, sadece birazcık ve ben de ona izin verdim. Bu seni şok mu etti? Ruhumu lekelemeye yetecek kadar bedenimi işgal ettiğinde son kısma karşı koymamış olmam?"

Bonnie yutkundu, nefes alış verişı düzensizdi, göğsü tutuşumun altında inliyordu.

"Kazandığını izin verdim ama aslında onu ölümüne yönlendirdim. Hazırlıklı gelmişim ve tercih ettiğim silah elimdeydi. O tecavüze ve zevke odaklanırken, ben soğuk ve acımasız oldum."

Eşarbtı çekiştirdim. "Ona sarıldım, bunu bilmekten memnun olacaksın. Metal örgü iğnemi kalbine saplarken torununa sarıldım."

Bonnie gürültülü bir nefes çekti. "Hayır..."

"Oh, evet. O iğneyi Daniel'in vücuduna saplamaktan büyük zevk aldım. Ruhsuz göğüs. Bunun geldiğini göremedi. Çok geç olana kadar fark edemeyecek kadar kibirliydi." Zihnim çadıra geri döndü ve son nefesimi hatırladım, cesedinin son kez devrilmesi. "Çok çabuk bitti."

Bonnie, "Ama cesedini bulamadılar. Yalan söylüyorsun. O yaşıyor. Sana inanmıyorum."

"Bana inanmak zorunda değilsiniz. Gerçek bu." Acımasızca gülümsedim. "Gerçekte ne olduğunu sadece sen biliyorsun. Cut benden şüpheleniyor ama elinde kanıt yok."

"Ama nasıl..." Boynundaki kaslar yarı saydam deriye karşı gerilerek öne çıktı. "Cesedini nasıl sakladınız?"

Sırt üstü yatarken, ölüm dolanırken bile Bonnie soğuk ve mesafeli duruyordu. Eğer ondan nefret etmeseydim, ona saygı duyabilirdim. O da aynıydı. Mabel Hawk müthiş bir güçtü. Aynı yenilmez dul kadın.

Kağıt gibi yanağını okşadım. "Ben ."

Gözleri parladı. "O zaman olamaz-"

"Bir Şahin yaptı." Eşarbını biraz daha büktüm.

Alnında daha fazla ter birikti. Parmakları engelle boğuşuyordu.

"Bana aşık olan ve tamamen benim tarafımda olan Hawk."

Gözleri kocaman açıldı, sonra binlerce cehennemin nefretiyle baktı. "Jethro."

"Evet, Jethro... Kite. Evlenmeyi kabul ettiğim adam."

Sırlarımı yaşlı bir inekle paylaşmak bile yüreğimi ferahlattı. İki nefeste cinayeti ve evliliği itiraf etmişim. Pek de el ele giden iki konu .

Ama bu davada öyle.

Cinayet olmasaydı, Jethro ve benim evlenmemize asla izin verilmezdi. Yaşamamıza asla izin verilmezdi.

Kendi ölümümün son tarihi kendime olan güvenimi sarsmaya çalışıyordu. Şu anda katil olabilirdim ama yakında av olmaya geri dönecektim.

Bonnie'nin dudaklarından tükürükler uçtu. "İmkânsız. Jethro sadıktır. Sorumluluklarını bilir-"

"Sorumluluklar mı?" Yüzüne güldüm. "Onu oğlun *vurdu*. Onu öldürttüğün anda o sadakat öldü. Biz . Hepinize karşı."

Bonnie ürperdi. "Asla. Bir Hawk asla bir Weaver'la çalışmaz." "Yalan.

Artık geçmişini daha iyi biliyorum. Hawk'ların bir Weaver'a Dokumacılar yıllar boyunca hoşgörülü davrandılar. Ben de biliyorum ki Bu gülünç borcu durdurmaya çalışan bir nesil." "Hiçbir

şey bilmiyorsun, seni küstah çocuk."

Başımı sallarken kalbim hızla çarpıyordu. Kısa siyah saçlar yanaklarımı perdeliyor, sanki çoktan bir tabutun içindeymişiz ve dünyayla bağlantımız kesilmiş gibi bir izlenim veriyordu.

"Jethro'nun içeri girip kardeşinin öldüğünü gördüğünü biliyorum. Temizlememe yardım ettiğini biliyorum. Biliyorum-"

"O çocuk nasıl hâlâ hayatta, aklım almıyor." Bonnie sanki daha fazlasını duymaya dayanamayacakmış gibi sözümü kesti. Belki de gerçekten umurundaydı. "Bu doğanın bir iğrençliği."

Parmaklarım gerildi. "Hayır, sana iğrenç olanın ne olduğunu söyleyeceğim. Bu sensin. İğrenç olan *sensin*. Aileni suçlulara dönüştürdün."

Odaya, görkemli salona ve tüm Hawksridge malik nesine el salladım. "Bu, çoğu insanın hayatı boyunca sahip olacağından daha fazla. Her şeye sahipsiniz ama yine de herkesi yok etmeye çalışıyorsunuz."

Veda sözlerimi aceleye getirdim. "Jethro geldiğinde Daniel'den kurtulmama yardım etti. Onu *Almasi Kipanga*'nın çitlerinin dışına çıkardık. Onu düzlükte bıraktık..."

Bonnie'nin gri badanalı yüzünü anlayış kapladı.

", değil mi? Orada neler olduğunu biliyorsun." Solgunluğu

hastalıklı bir hal aldı, dudakları mavileşti. "Onu yediler."

Başımı salladım. "Onu yediler. Parça . Parça parça. Daniel artık yok. Tıpkı senin artık var olmayacağın gibi."

Kolum onu daha sert iterek halıya bastırdı. "Torununu  ld rd m ama henüz bitirmedim."

Bonnie bağırmaya çalıştı.

Bir elimi dudaklarının üzerine kapattım. "Ah, dikkatleri üzerimize çekmek yok. Sana henüz en iyi kısmı anlatmadım."

Ağzını serbest bırakmaya çalışarak başını salladı.

"Oğlunu  ld receğim. Deli soy ağacının ölmesini sağlayacağım. Sadece aklı başında Hawks devam edecek. Cut'ı öldüreceğim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yapacağım. Miras borcunu ödeyecek tek kişi o."

 ırpınışları çılgınca bir hal aldı.

Onu yere yatırdım, sanki bir biniyormuş gibi ona bindim. Onu boğarken gözlerinin içine bakabilmek için yorulmasını bekledim. Sadece... o hiç yorulmadı.

Vücudu insanlık dışı bir şekilde hareket etti, ölümsüzler gibi seğirdi ve beni süper bir güçle üzerinden düşürdü. Bakışları benimkilerle kilitlendi; sertleşti ve eğildi. Sağ kolu dışarı doğru savruldu ve bakışlarındaki öfke yerini dehşete bıraktı.

Tüm vücudu acı içinde kıvranırken midem düğümlendi.

Kahretsin.

Dört yüz beş. Dört yüz
altı.

Dört yüz yedi kalp atışı.

Kalp krizi geçiriyor.

Bilgi derinlere işlerken saniyeler hızla geçti.

Hayır! Hayır!

Kader onun ölümünü benden çaldı.

Ben almak istedim.

Kalbi.

Onun
hayatı.

Bana *borçluydu*.

Ama Daniel'ı bıçakladığım şey şimdi Bonnie'de başarısız oluyordu.

Güm güm. *Güm.*

"Lanet olsun sana Bonnie." Ayağa kalktım ve çiçek makasıyla onun üzerinde durdum. Ruhu bedeninden kaçarken onu yakalamak istemiştım ama

Kader beni buna layık görmemişti. Belki de Daniel'ın ruhunu almak bana izin verilen tek şeydi. Bonnie'ninki daha güçlü varlıklara aitti.

Atalarımın hayaletleri göğüs boşluğunu doldurdu, kalp odalarına girdi, damarları ve arterleri tıkadı.

Sanki bir şeytan çıkarma ayini yapılmış gibi sırtı kamburlaştı. Bana doğru uzandı.
Yüzünün griliği nişasta beyazına dönüştü. "He-hel- yardım..."

"Hayır..."

Geri çekildim.

Onun canını alacak kadar değerli değildim ama her anını izleyecektim. Ayaklarımın dibinde can verirken nöbet tutacak ve artık var olmadığı o anın tadını .

Ama sonra kapı açıldı.

Lanet kapı sallandı ve Cut içeri girdi.

Hışımınla odaya girdi. Derin bir aile bağının etkisiyle duruşu kendinden emin ve kendinden emin bir halden şok içinde donakalmış bir hale dönüştü. Gözleri annesinin üzerinde elinde keskin bir makasla duran benimle yerde kıvranan Bonnie arasında gidip geliyordu. Gözleri parladı, yüzü bir anda İnançsızlık, şok ve öfke belirtileri.

Birinin kalp krizinden ölmesi ne kadar sürer?

Öl, Bonnie. Geber.

Daniel'ı öldürdüğüm zamanki mantrayı tekrarladım.

Öl, Hawk. Geber.

"Siktir!" Cut harekete geçti, koşarak yatak odasına girdi ve annesinin yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Tıkırdadı ve kıkırdadı, nefessiz kaldı ve hırıldadı. Kalbi boğulurken gözleri yardım için yalvarıyordu.

". ." Sesini yükselterek, "Biri ambulans !" diye bağırdı.

Kimse cevap vermedi. Elmas Kardeşler odaya dökülmedi. Emir alacak kimse yoktu.

Orada öylece durdum.

Bonnie bu dünyadan göçerken hastalıklı bir seyirci.

"Lanet olası bir helikopter çağırın!" Cut emirlerinin kulak ardı edildiğini fark etmemiş gibiydi. Onu hiç bu kadar normal görmemiştim. Bu kadar korkmuş ve kaybolmuş.

Kimsenin komutlarını duymamasını umarak, acıyan kolumu kucaklayarak bir ileri bir geri volta attım. Bir ambulans çok yavaş olurdu... ama bir helikopter? Bu çok hızlı olabilirdi.

Daha hızlı öl, Bonnie. Daha

hızlı. Ve kader dinledi.

Hayat kendi galibini seçti.

Ben.

Güm... güm-güm-güm. Kalp atışları

zayıflıyor.

Kalp atışları durdu.

Yaşlı kocakarı kişiliğini hızla bir deri bir kemik kalmış bir cesede dönüşürken Cut annesini kucakladı.

Sırlarım onunla birlikte ölüyor.

Günahlarım onunla birlikte sessizleşiyor.

Ancak Bonnie sessizce gitmedi. Son nefesini bana vererek bir veda hediyesi verdi ve beni doğrudan lanetlenmeye gönderdi.

"O-" Bonnie'nin nefesi kesildi. "Dan-Dan-Daniel. O-"

Cut alnını sildi ve ıslanmış beyaz saç tellerini itti. "Sus, gücünü sakla. Doktorlar geliyor."

Bonnie dudaklarını araladı, ruj dişlerini lekeliyordu. Bir gün daha yaşayamayacağını o da benim kadar iyi biliyordu. Kalan son gücünü toplayarak titreyen kolunu kaldırdı, parmağıyla işaret etti ve tısladı, "Onu öldürdü."

Ve hepsi bu
kadar.

Son kalp atışı.

Son nefes.

Gözleri kendini beğenmiş bir şekilde benimkilere kilitlendi

ve sonra sonsuza dek kapandı. İkinci Hawk'ımı

öldürmüştüm.

Ama beni korkunç bir işkenceye teslim etmişti.

Kolu yana doğru yuvarlandı, ölü bedeninden sekerek garip bir şekilde yanında durdu.

Bir an için oda sahibinin yasını tuttu. Çiçek yaprakları sarktı ve perdeler var olmayan bir esintiyle seğirdi.

Sonra Cut başını kaldırdı, gözleri akmamış yaşlarla parlıyor, yüzü katıksız bir nefretle şişiyordu. "Sen..."

Makasımı kaldırdım ve geri çekildim.

, ölü annesine sarıldı, ikinci kurbanımdı - benim elimle değil, atalarımın kötü ruhları tarafından çalınmıştı.

"Daniel'ı *sen*

öldürdün." İki

seçenek var.

Bir gelecek.

Kaçmaktan bıkmıştım. Saklanmaktan bıkmıştım. *Zayıf* olmaktan

bıkmıştım. Kaçmadım.

İnkâr etmedim.

Bunun yerine çenemi dik tuttum ve başardığım her şeyi

sahiplendim. Ben kazanmıştım; onlar kaybetmişti. Hayatım artık

sona erdiyse, öyle olsun.

"Evet. Evet, onu öldürdüm. Canını aldım, cesedinden kurtuldum ve her saniyesinden zevk aldım."

Cut'ın
nefesi
kesildi.

Gülümsedi
m.

Bir sonraki savaş çekildiği için hareket etmedik.

Bonnie

KİMSE günahkârın hikâyesini dinlemek istemedi. Kötü adamın. Kötü adamın.

Kimse benim gündemimi ya da hedeflerimi gerçekten önemsemedi.

Hiç kimse eylemlerimin sevgi, aile ve değer verdiklerime bağlılıktan kaynaklandığını anlayamazdı.

Bu beni kötü bir insan mı yapar?

Değer verdiklerimi bir yabancının önüne koyamaz mıydım?

İnsanlar bunu her zaman yapardı.

Kendilerini ve korumak için cinayet işlediler. Kendi istekleriyle emirleri unuttular, neyin ne olduğunu nasıl gördüklerini tercih ettiler. kabul edilebilir ve edilemez.

Ben de farklı değildim.

Beni tanıyanlar tutkumu ve anladılar. Ve anlamayanlar. Ne düşündükleri umurumda bile değildi.

Her hikayenin nadiren iki tarafı olurdu. Uzun yaşam deneyimimde gerçeği görmeye başladım. Birden fazla taraf vardı. Sayfalar dolusu

Taraflar. İnsanların neye inandıklarını seçtikleri, sürtüşme ve hoşgörüsüzlüğe neden olan bitmek bilmeyen bir savaş. Bazen seçimler anlaşılabilir nedenler - haklı ya da aceleci ya da doğru değil - sadece... anlaşılabilir.

Ve bu büyüyü anladığımda, aynı büyüyü kendi imparatorluğumda nasıl yaratacağımlı öğrendim.

Doğru ve yanlış yoktu. Siyah ve

beyaz yoktu.

Bu iki basit ders hayatım boyunca bana rehberlik etti.

Yaptığım şeyi yapma nedenlerim benim için anlamlıydı. Bunlar benim hayallerimdi ve bu hayalleri başkalarına dayatma gücüne ve yetkisine sahip olacak kadar şanslıydım.

Haklı mıydım? Kime sorduğunuza bağlı.

Haksız mıydım? Benim gözümde değil.

Ve gerçekten de önemli olan tek şey buydu.

Yaptığım işe inandım. Ailemi seviyordum. Sevdiklerimin verebileceği güce ve sefilliğe tapıyordum. Tüm varlığını onların gelişmesini sağlamaya adadım.

Her şey Alfred 'Eagle' Hawk'ın bana evlenme teklif ettiği gün başladı. Kur yapmaktan diz çökmeye geçtiği gün, toplumdaki yerime göre yaşama denemelerimin erdiğini anladım. Sezonluk partilerdeki kendini beğenmiş prenseslerin havalarından ve kibarlıklarından nefret ediyordum. Bir malikâne ve başkaları için kölelik yaparak kariyer yaptığını sanan egoist pisliklerle uğraşmaktan nefret ediyordum. Bana iyi bak.

Aptallar.

Bu sadece bir hapis cezasıydı ve benim orta sınıf başarılı insanlarla aynı hücreyi paylaşmaya hiç niyetim yoktu.

Ben de varlıklı bir aileden geliyorum. Warren'lar South Hampton'ın büyük bir kısmına ve dünyanın dört bir yanına mal taşıyan bir nakliye filosuna sahipti. Çoğunlukla da başkalarının mallarını. Bu hoşuma gitmeyen bir gerçektir. Başkalarının bu dünyada daha iyi yerlere gelmesine yardımcı olmamız hoşuma gitmiyordu.

Sınırlı kaynaklar, ben ve benimkilerin *paylaşmak* zorunda olduğu anlamına geliyordu.

ve aynı kanı paylaştıklarımın zenginleşmesi, sevmediklerimin ise zenginleşmemesi gerektiğine inanıyordum. Çok farklı yönleri olan basit bir karardı.

Yeni bulduğum otoriteye alıştıkça, ilk adım olan Melanie'den vazgeçmeye ve kendimi Bonnie olarak yeniden adlandırmaya karar verdim.

Bonnie Hawk, Melanie Warren'ın küllerinden doğdu. Ben de gerçek bir eş ve destekçi oldum.

İlk çocuğum Peter'a hamile kaldığımda, Alfred'in yanında çalışmamın ve daha fazla güç toplamamın nedeninin o olacağına yemin ettim. Sıkı çalışma ve özveri beni korkutmuyordu. Başarısızlık ve yoksulluk korkutuyordu. Bu yüzden kocamı harika, harika ötesi, aşilamaz yapmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Bir gece Alfred bana Borç Mirası'ndan bahsetti. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak açıklamasını sağlamak yıllarımı aldı. Hawk erkeklerinin eşlerinin Borçlu denilen işlere karışmaması gerekiyordu, ama Alfred benimdi ve ona daha büyük bir zafer kazandırmak benim elimde olsaydı, bunu yapardım.

Daha sonra bir oğlum daha oldu, Bryan. Hayat bize gülümsedi, mükemmel çocuklarıma göstererek, onlar için yaratmaya ve sürdürmeye yardım edeceğim bir evrenin büyük efendileri ve lordları olmalarını sağladı.

Ancak fırtınalı bir gece ve birkaç konyağı fazla kaçırınca Alfred bana benimle tanışmadan önce nasıl bir Dokumacıya sahip çıktığını anlattı. Birkaç borcunu yerine getirmiş ama son borcunu yerine getirememiş. Weaver Wailer'bağlamadı ve tarih kitaplarına karşı yüzünü kurtarmak için onu öldürdüğü konusunda yalan söyledi.

Gitmesine izin verdi. Ona kaçmasını söyledi. Saklanmasını. Boş bir tabutu gömdü, borçlarını ödemiş gibi yaptı ve bozkırda gerçeği örtbas etti.

Aptal piç.

Bu tür bir zayıflığa müsamaha gösterilmezdi. Ona olan tüm saygımı kaybettim. Onu pısrık biri olarak görüyordum. Ben de onun odasından yeni bir yere taşındım. Artık onun mükemmel bir doğum yapma konusundaki isteksizliğini hazmedemiyordum. Oğullarımızın geleceği için. Yıllar sonra akciğer kanserinden öldüğünde, onun yasını tutmadım. Kutladım.

Şimdi zafer kazanma ya da burnumu sokma zamanıydı -yine kimin görüşüne bağlı olduğuna bağlıydı.

Peter babasına çekmiş. , sadık ve nazik. Onun iyi bir yedek ve varis olacağını gerçekten umuyordum ama zaman yavaş yavaş fikrimi değiştirdi.

Bryan bana çekmiş. Benim ruhuma, disiplinime ve imkansız arzuma sahipti. Peter çalışmayı ve servetimizi hayır kurumlarına bağışlamayı tercih etti.

Bryan bu zenginliği alıp bizim için daha da fazla zenginliğe dönüştürmeyi tercih etti

-Başkaları değil.

Kan bağımız vardı ama savaş hatları çizilmişti ve yaş iki oğlumu ayırdığı için dinleyene ben öğrettim. Bryan o zamandan beri benim öğrencimdi. Küçüktü ve hayatı boyunca benim öğrencim olarak kaldı.

Daha fazla çocuk istemiştim. Bunu inkar edemem. Dünya hakimiyetinin daha büyük bir olasılık olmasını sağlamak için çok ama çok sayıda çocuk. En çok çocuğu Paha biçilmez bir servet. Dünyanın dört bir yanındaki ülkelerde sayısız imparatorluğa sahiptik. Sonunda durdurulamaz olduğumuzdan emin olabilecek bir konumdaydım ama yanımda sadece bir oğlum vardı. Ancak o, bunu

yapmaktan mutluluk duyan bir oğuldu.

Ben Bryan'a Black Diamonds'ı daha verimli bir şekilde nasıl yöneteceğini öğretmekle, Hawk tarih kitaplarını karıştırmakla ve kendimi yeni aileme bir Warren olarak yaptığımdan daha fazla kaptırmakla meşgulken, Peter aşık oldu.

Bir hayvan barınağında tanıştığı bir kadın. İlişkilerinden birkaç ay sonra bizi tanıştırmak için onu eve getirdi. Benden habersiz ona evlenme teklif etmiş ve o da benim rızam olmadan kabul etmiş.

Rose Tessel benim her şeydi. Yumuşak konuşurdu, köpeklere, kedilere ve atlara takıntılıydı. Hawksridge umurunda değildi. Elmaslar ya da para umurunda değildi. Tek derdi Peter'ı mutlu etmek ve ilk çocuğumla ahırda vakit geçirmektir.

O kaltak Peter'ın zihnini tamamen bulandırdı. En büyük oğlum olarak yerine getirmesi gereken bir görevi vardı. Babası Borç Mirası'nın kurallarına uymamıştı ama oğlum kesinlikle uyacaktı. Ancak, çok geç kaldı. Emma Weaver'ı tahsil etmedi ve yokmuş gibi davrandı - kendini masal romantizmine ve aptallığa gömdü.

Bryan onun mantıklı düşünmesini sağlamaya çalıştı ama Peter ve Rose iyi bir savaş verdiler. Kendi planlarına o kadar dalmışlardı ki; bizim bir aile olduğumuzu ve ailenin *her şeye rağmen birbirine* bağlı olduğunu unuttular.

Bu fikri ortaya atan Bryan'dı.

O kadar iyi bir evlattı ki, çok dikkatli ve istekliydin. Hawksridge'in başına onu geçirirsem imparatorluğu da büyüteceğine dair söz vermişti. Bana her zaman göz kulak olacak ve yöneteceğim birçok torunla beni onurlandıracaktı.

Ancak bir şartı vardı.

Borç Mirasını talep etmek istiyordu. Emma Weaver'ı gözetlemişti. Peter'a ait olması gereken şeye göz dikmişti ve ağabeyine duyduğu nefret kalbinin derinliklerine işlemişti.

Kararımı düşündüm, yeteneklerinden şüphe ettiğim için değil, ama Çünkü hayallerini önce yenilgiyi yüzüne vurmak ona iyi gelecekti. Ne yazık ki, benim kararımı beklerken, Peter'a duyduğu kıskançlık sarhoş olduğu bir gece taşı.

Peter Londra'da bir iş toplantısında ve gece boyunca gecikmişti. Rose, Buckinghamshire'daki evine dönmek yerine onu malikanedeki odasında beklemeyi kabul etmişti. O şıfıntının çatımın altında olmasından nefret ediyordum, hem de evli olmadan. Ama Bryan affedilemez bir şey yaptı.

Rose'a tecavüz etti.

Peter'a ait olması gerekeni aldı.

Ama aldığı şeyi geri verdi. İlk torunumu ona hamile bıraktı.

Bunun için ona lanet ettim. hayal kırıklığına uğrattı. Etine olan zaafından iğreniyordum.

Ama istediğini aldıktan sonra, bu seçiminden büyük pişmanlık duydu. Ağlayan kadınla birlikte bana geldi ve birlikte onu tekrar bir araya getirdik. O akşam bir toplantı düzenledim ve dedim ki Rose evimde kalabilirdi ama Bryan'la evlenmek zorunda kalacaktı. Eğer evlenmezse, bedelini Peter ödeyecek.

Reddetti ama Peter'ın hayatını tehdit ettiğimde akıllıca yeniden düşündü.

Sonraki birkaç ay umursamadığım dramlarla doluydu. En büyük çocuğumun aşkının kardeşiyle nişanlanmasını asla kabul etmeyeceğini çok geç fark ettim. Peter bana babasını çok fazla hatırlatıyordu ve onun kararsızlığını ve zayıflığını yeterince yaşamıştım, bununla tekrar başa çıkacak gücüm yoktu. Bu yüzden Bryan'a istediği her şeye sahip olabileceğini söyledim. Bir aileye. Çocuklar. Bir imparatorluk. Ve Borç Mirası.

Tek yapması gereken kardeşine bir son vermektir.

Ve yaptı da.

Ben bir konsey toplantısındaiken Peter'ı boğdu. Yas tutuyormuş gibi yaptım ve yaptıklarından hoşnutsuzmuş gibi davrandım. Olayın sadece onun başına geldiğini belirttim. Ama gizlilik içinde, bunu yapacak cesarete sahip olması beni dehşete düşürdü.

Peter'ın ölümü bir at binme kazası olarak rapor edildi. Rose, Bryan ile evlendi. Ve hayat devam etti. Jethro doğdu, onu Jasmine ve Angus izledi. Bryan, benim her zaman oynadığım rolü üstlenerek Cut olarak tanınmaya başladı. yapabileceğini biliyordu ve Hawk adını daha da yükseklere taşıdı.

Yetkililerle ilişkilerimizi güçlendirdi. Yeni asillerle arkadaş oldu ve eski ittifakları düzeltti. Ve sonra bir gece, Rose'un bir çocuğu daha olacağını açıkladı.

Daniel.

Cut daha fazlasını planlamamıştı ama Emma'yı izlemeye gittiğini ve Miras'ı almak için daha fazla bekleyemeyeceğini söylemişti. Yıllardır neredeyse hiç konuşmamış olmalarına rağmen, o gece şehvetinin bir kısmını bastırmak için karısını kullanmıştı.

Jasmine'in doğumundan sonra Rose, Bryan'ın odasından taşınmış, sahte bir evlilik yaşamış ve bize sadece çocuklarıyla bağı kalmıştı. Ona duyduğum nefret her geçen yıl artıyordu.

Ne yazık ki Daniel'in doğumu, kurduğum mükemmel aileyi dağıttı.

Rose, diğer doğumlarını Hawksridge'de bir ebeyle ve hiçbir komplikasyon olmadan yapmış olmasına rağmen hastanede doğum yapmakta ısrar etti. Bryan ona yaptığı muameleden dolayı kendini suçlu hissetti ve yumuşadı. Ona isteğini verdi.

Aptal adam.

Doğumdan birkaç gün sonra Bryan, oğlunu ve karısını eve getirmek için hastaneye geri döndü. Sadece, karısı ortadan kaybolmuştu. Ailesini terk etmişti-

büyük günahı işledi. Geride dört çocuk ve onu ömür boyu koruyacak koca bıraktı.

Ama fazla uzağa gidemedi.

Birkaç ay boyunca gözümüzden kaçmayı , ama sonra Bryan - her zaman becerikli, yetenekli oğlum - onu uluslararası bir uçuşu beklerken buldu. Özgürlük için çocuklarını isteyerek takas etmişti, ödenemez bir suç.

Onu salona geri getirdi. Çocuklar birkaç yıl daha büyürken onu yanında tuttu. Ama sonra o olay meydana geldi.

O gece olanları onaylamadım ve Jethro ile Jasmine'in annelerine yaptıklarını görmelerini sağladığı için onu asla affetmeyeceğim. Ama olan olmuştu ve söylenecek başka bir şey yoktu.

Sonunda gitmişti. İyi ki

kurtulduk.

Ancak onun ölümü bana son bir hayati ders daha verdi: aile bile hayal kırıklığına uğratabilirdi. Aslında, aile hayal kırıklığına uğratmaktan daha fazlasını yapabiliirdi - nankör bir hareketle her şeyi yok edebilirlerdi.

Daha fazla saçmalığa tahammül edemem. Jethro'nun Hawk soyunun önceki nesillerine musallat olan aynı duruma sahip olduğu ortaya çıktı. Cut'a, ilk doğan olarak yerine getirmesi gereken sorumlulukları, kaderleri ve yükümlülükleri olduğunu öğrenene kadar onu dövmesini emrettim.

Angus beni memnun etti ama bunun tek nedeni pek çok kişide olmayan bir yeteneğe sahip olmasıydı. İnsanları okuyabilir ve onlara sadece duruma uygun olanı gösterebilirdi. Benim saflarımda bir bukalemundu ama aileden biriydi ve kendisine söyleneni yapardı. Bu yüzden kendi haline bırakıldı.

Yasemin söz dinler ve itaat ederdi ama yüreği tıpkı ağabeyi gibi asiydi. Yine de o benim tek kızımdı ve kendime rağmen onun üzerine titriyordum. I

bir mini-me istedi. Zaman ama sonunda ışığı görecek ve benim yaptığım her şeyi taklit edecekti.

Ancak son olaylar bunun ne kadar aptalca bir dilek olduğunu görmemi sağladı. Bana karşı taraf seçtiğinde beni ne kadar incittiğini göstermedim. Disipline edilmesi gerekiyordu. Bunu biliyordum. Ama nedense, benim acımasız Jasmine söz konusu olduğunda yasalar soluklaştı. Onu incitemezdim, zaten bu kadar olmazdı.

Ona karşı bu kadar zayıf olmamalıydım. Bu benim en büyük pişmanlığım olarak kalacaktı.

Ve Daniel.

Kendini adamış bir annesi olmaması onu en başından mahvetti. Muhtaç, ilgi arayan, umursamaz bir çocuktı. Sertlik onda işe yaramadı. Zaman aşımı. Şaplaklar. Hiçbir şey işe yaramadı. En azından babasını idolleştirmiş ve Peter ya da Alfred gibi olmamasını sağlamıştı. Bu onun tek kurtarıcı lütfuydu - bu ve kanlı olduğu ve bana itaat ettiği gerçeği.

Ve şimdi, güzel ailem - beni çok memnun eden, yetiştirdiğim oğlum; hayal kırıklığına uğratan ve her şeyi mahveden torunum - artık bense idare etmek zorunda kalacaktı.

Mirasım uzundu. Başardıklarımın gurur duyuyordum.

Hawk ismi benim kim olduğumdu.

Sadece evlilik yoluyla bile olsa bir Şahin olmak için doğmuştum.

Soyumuzu güçlendirdim. Rolümü tam olarak oynadım.

Ve ölüm bunu benden asla alamaz.

"SEN!"

Cut tökezleyerek ayağa kalktı. Yumrukları sıkıldı ve vücudundaki her kas nefretle kasıldı.

Odanın bir ucundan öbür ucuna savrulup yalpalayarak giderken kaçmamak için kendimi zor tuttum. Beni yakalamasının, bana vurmasının, üzüntüsünü ve öfkesini etime geçirmesinin vereceği acı için gerildim.

Kaçınılmaz intikamından ve eylemlerimin yansımalarından duyduğum korku, kaçmak için dizlerimin kilitlenmesine izin vermezdi. Kaçarak zayıf görünmezdim.

Artık değil.

Çalacağıma söz verdiğim üç hayattan ikisini elde etmiştim. Bunlar iyi ihtimallerdi. Hayatım sona ermeden önce her hedefime ulaşamayabilirdim ama iki zafere sırtımı dönmezdim.

Kesik kırılmıştı. Bunu *ben* yaptım. Onu kırdım. Şahinler Evi'ndeki hâlâ güçlü ve sağlamdı ama ben onun altındaki köstebektim. Temelleri kazıyor, destek kirişlerini çiğniyor, değer verdiği her şeyi kemiriyordum.

Yani hayır.

Kaçmayacaktım çünkü kaçacak bir yer yoktu ve o beni yenmeden önce ben yenilmiş halime bakma hakkını kazanmıştım.

Cut bana doğru saldırırken bu düşünceler şiddetli bir şekilde durdu.

Benim aklımdan geçen her sonuç onunkini de doldurmuş olmalı. Belki de aynı sırayla -sadece bir Dokumacı değil, değerli bir rakip olarak gördüğü bilgisi- ya da onu soyduğum için beni her soymak için yeni oluşan plan.

Her iki durumda da durdu, sert nefes alıyordu - sanki bana dokunursa kendine güvenmeyecekmiş gibi. Dağınık benliğini toparlamak ve pek çok yeni gelişmeye odaklanmak için zaman verdi.

"Onu sen öldürdün."

Ellerimi birleştirdim. "İstedim ama yapmadım."

Burnundan ejderha dumanı gibi nefes alıp veriyordu. ". Yaptın amına koyayım!"

"Bu bir kalp kriziydi. Onu kendi vücudu öldürdü."

"Yalanlar. Tıpkı Daniel hakkında yalan söylediğin gibi. *O sendin.*"

Gerçeğimin getirecekleri karşısında irkilirken bile omurgam dikleşti. "Söyledim."

Yumrukları titriyordu. "Seni lanet orospu." Bana vurmak istiyordu -her hücrelerinde yaşıyordu- ama aynı zamanda başka bir şey daha vardı... rahatlama mı? Kederli bir yas yerine haince bir minnettarlık mı?

O da bizim kadar annesinden nefret ediyor muydu?

Kolumdaki ağrı bana sahte bir cesaret verdi. "Senden öğrendiğimi söyleyebilir miyim? Sen iki oğlunu öldürdün. Ben sadece birini öldürdüm."

Cut çenesini indirdi, kaşlarının altından öfkeyle baktı. "Onlar *benim* oğullarımdı. İstedığımı yapmak için benim. Onlar sadece benim sayemde hayattaydılar. Onları *ben* yarattım."

"Hayatı siz yaratmış olabilirsiniz ama onlar kendilerini yaratarak bu hale geldiler."

Ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. "*Onlar mı?*"

Yutkundum.

Kahretsin.

"Kerkenez de mi yaşıyor lan?" Annesinin bu kadar kolay görmezden geldiği için gözleri doldu. "Bana çocuklarımdan hiçbirini öldürmediğimi söylüyorsun, ama en küçüğümü öldürdün, benim çocuğum yapmaya söz verdiğim Varis mi?" Sesi hırıltılıydı. Havada pişmanlık mı vardı?

Rahatlama ve pişmanlık, Cut'ın hissetmesini hiç beklemediğim iki çelişkili duygu.

Bu ne anlama geliyor?

Geri çekilerek makası kaldırdım. "Ben öyle bir şey demedim."

Cut bana doğru sinsice yaklaştı, bu sefer daha yavaştı, sanki böylesine küfür dolu gerçekleri anlayamıyormuş gibi. "Onlar. *Onlar* dedin. Kim *onlar*?" Bakışları odanın içinde, açık kapıya, ölü annesine doğru uçtu. "Ne demek istiyorsun? Nerede o? Allah'ın belası kalbine sıkılan kurşunla ölmediyse Kestrel hangi cehennemde?"

Kes, Tanrı'nın terk ettiği bir şey değildi. Belki de Tanrı tarafından seçilmişti. Korunmuş, gözetilmiş ve iyileşmesini ve güvenliğini sağlayan dostlar verilmişti.

"Cevap ver bana!" Cut'ın eli arka bel kemerine gitti ve bir tabanca çıkardı.

Dondum kaldım, her an bir barut ve soğuk bir kurşun öpücüğü bekleyerek siyah namluya baktım. Cut o kadar çok duygu arasında gidip geliyordu ki takip edemiyordum.

Jethro ve Kes'i vurduğu tabanca mıydı? Havaalanında gümrükten geçerken yanında değildi. Hawksridge'e döndüğümüzde hangi önemli işlerle ilgilenmişti?

Bir mezarla karşı karşıya olmama rağmen gerçeği sakladım. Jethro Afrika'da kapana kısılmıştı ve ancak Cut'a itaat edip hayatımdan vazgeçersem hayatta kalabilirdi. I ona yardım edemezdim. Ama sessiz kalarak Kes'e yardım edebilirdim. Kerkenez güvendeydi. Nerede söylemeyecektim ve Cut'a kesinlikle Flaw ve Jasmine sayesinde ikisinin de hayatının kurtulduğunu söylemeyecektim.

Kusur!

O benim tarafımda.

Kes beni evine aldığı anda aramızda geçici bir dostluk başlamıştı. Başlangıçta odalar. İlk Borç ödendikten sonra Jethro benden kaçtığı anda öğleden sonra atıştırmalıkları etrafında yapılan şakalar ve sohbetler. Flaw benim için, Kes için gelmişti.

Şimdi bana yardım edebilir mi?

Nerede o?

Kalbim çaresizlikle gümbürdüyordu. Flaw yakınlarda olsa bile, yardım için çılgılık atmak basit bir mesele olmayacaktı. Hawksridge Malikânesi insanları bütünüyle yutuyor, mağara gibi koridorlarında günlerce kayboluyorlardı.

Beni asla duymazdı.

Cut aniden durdu ve aramızda birkaç metre bıraktı. Keder, ıstırap ve nefret yüzüne yansırken gözleri kısıldı. Silahını tutan eli, burnu benim hayatımı değil halıyı tehdit edene kadar aşağı indi. "Seni hafife almışım, Nila."

Ciğerlerim oksijeni daha hızlı çekiyordu. Omurgam yuvarlanmak, ani ateşkese eğmek istiyordu ama ateşkesin uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Annesi az önce kollarında ölmüştü. Yası ve öfkesi bir sonraki hamlesinin ne karar veremezdi. Havadaki bir kuruş kadar öngörülemezdi.

"Bu bana yaptığın ilk iltifat."

Omzunun üzerinden Bonnie'nin soğumuş, çürümekte olan bedenine baktı. "Emma haklıydı."

İrkildim. "Annem hakkında konuşma. Onun adını anmaya hakkın yok."

Gözleri vahşice benimkilere dikildi. "Hiç hakkım yok mu? Her türlü hakkım var. Benimle oynadığını görmediğimi mi sandın? Başından beri sevgisinin geride bıraktığı sefil ailesi için olduğunu bildiğim halde beni seviyormuş gibi davranıyordu. Bana iyi davrandığı zamanlarda bile, Jethro seni sahiplenirse neler olacağı konusunda beni uyardı."

Tüylerim diken diken oldu. "Ne dedi?" Cut'la annem konuşmaktan ne kadar nefret etsem de zayıflıklarını daha fazla paylaşmasına engel olamazdım. Çünkü Emma kesinlikle onun en büyük zayıflığıydı.

Bir elini yüzünde gezdirirken omuzları çöktü. Kısa bir an için yenilmiş gibi göründü. Sanki Bonnie olmadan, en kötü, en aşağılık derebeyi olma dürtüsü yok olmuştu. "Bizi bitireceğini söyledi."

Buz gibi bir gülümseme yüzümü aydınlattı. "Sanırım onu dinlemeliydin."

Dudakları hırıltıyla aralandı. "Başka ne konuda haklı olduğunu bilmek ister misin?"

Atmosfer değişti. Cut melankoliden sıyrıldı ve sık sık taşıdığı zehir fırtınasını bir araya getirdi. "En büyüğümün kalbini çalacağını ve Borç Mirası'nın senin neslinle sona ereceğini söyledi."

Nefesim kesildi. Geleceğin nasıl gelişeceğini nereden biliyordu? Jethro'yla ne kadar zaman geçirmişti de benim ruhumla onunkinin birbiriyle huzur bulacağını anlamıştı?

Cut kıkırdadı. Ses, ölümün zarfını yararak kederinin içinden hızla ilerledi. "Ben olsam yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi silerdim, Nila. Çünkü bana söylediği tek şey bu değildi."

Silahı yere fırlattı, kalın halıyı iterek bana doğru hücum ederken ellerini yumruk yaptı.

Tökezleyerek geri çekildim. Kırık kolum vücuduma çarparak keskin bir acı çılgılığı attı.

Gözlerim kapıya doğru uçtu; bacaklarım kaçmaya

hazırlandı. Ama kaçmamaya yemin etmiştim.

Ayrıca, Cut çok hızlıydı.

Kolları beni sardı ve cehennem gibi bir sarılmayla kenetlendi. "Ayrıca bana senin neslinin son nesil olacağını ve sonsuza dek mutlu olamayacağını söyledi. Onunla aynı kaderi paylaşıyorsun."

Cut yanaklarımı tuttuğunda nefes almayı bıraktım. "Onun kaderi her zaman senin kaderin oldu, Nila. Ne yaparsan yap, kimi yoldan çıkarırsan çıkar ya da ne kadar komplo planlarsan planla, kaderin kaçınılmazdı."

Burnumun ucunu öptü, çok tatlı bir şeyi çok uğursuz bir şeye dönüştürerek mırıldandı, "Sen benden aldın, ben de senden aldım. Şimdi buna bir son vermenin zamanı geldi, böylece verdiğin zararı onarabilirim."

Parmaklarını yanaklarımdan elime doğru kaydırarak makası aldı ve beni Bonnie'nin odasından . Annesini çürümeye terk etti; en sevdiği çiçeklerden oluşan bir çuval dolusu çiçekle çevrili bir mezarda.

Alçım ya da askım olmadan kırık kolum acıyla sızlıyordu. Cut beni merdivenlerden aşağı indirirken dengesizliğin yarattığı sersemlik ve yıkanma görüşümle oynuyordu.

"Sana son bir zevk gecesi yaşatmayı planlamıştım, Nila. Son nefesini vermeden önce bir duşu, iyi bir yemeği ve iyi bir sevişmeyi hak ettin. Beni soydun, sadece iyi performansın için cömert olmaktan değil elmaslar ve aynı zamanda Üçüncü Borç'u talep etme fırsatım."

Üçüncü Borç.

Ne de olsa dileğim yerine gelmişti.

Seçme şansım olsaydı, tecavüz yerine ölümle ödemeyi tercih edeceğimi fısıldamamış mıydım?

Seçme şansım yoktu ama tercih edilen son seçilmişti.

Cut beni evin ana arterinden aşağıya, rahatladığım odaların, girdiğim köşelerin önünden geçirirken tenim gerginlikten çatlayacak gibi oldu. , uyuyakalmıştım. Sola dönerken bir Black Diamond kardeşe rastladık.

Deri ceketi gıcırdayarak durdu. "Cut." Cut beni daha

yakına çekti. "Son rötuşlar tamamlandı mı?"

Kardeş başını salladı, tıraşlı kafası ve karışık dövmeleri kıyafetinin karanlığını emiyordu. "Evet. Talimatlarınıza göre her şey hazır."

Cut burnunu çekti, parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı. "Güzel. Senin için başka bir görevim var. Annem öldü. Cesedini salonun altındaki mahzene götür. Öğleden sonra işim bittiğinde ondan geriye kalanlarla ilgileneceğim."

Kardeşi Bonnie'yi duyunca yaşadığı ani şoku ve merakını gizleyemeyerek itaatkâr bir şekilde başını salladı. "Tamam..."

Cut tepinerek ilerledi, sonra durdu. "Bir şey daha var. Jasmine'i getir. Onu orada istiyorum. Ve kardeşliğin geri kalanını."

Adam kaşlarını çatı ama yine başını salladı. "Haklısın."

Geldiğimiz yöne doğru koşmaya .

Cut'ın kıvrandım, keşke silahını üst kata atmasaydı diye düşündüm. Eğer silah hâlâ belinde duruyorsa, ona el koyabilir ve onu isabetle vurabilirdim. Artık gizlenmeye gerek yoktu. Gerçek niyetimi saklamama gerek yoktu.

O benim son kurbanım.

"Beni nereye götürüyorsun?" Acıma karşı dişlerimi sıkarak ayak uydurmaya çalıştım.

Cut gülümsedi, altın rengi gözleri boş ve acımasızdı. "Balo

salonu." Tüylerim diken diken oldu.

Balo salonu.

Süslü püslü giysiler, geniş perdeler ve ışıltılı dansçılar yerine bir mozole, bir morg hayal ettim... göreceğim son alan.

Jethro borcun balo salonunda ödeneceğini söylemişti.

Bonnie'nin odasındaki cesaretime rağmen, şimdi korku beni

sarmıştı. Borç.

Son borç...

Topuklarım yerdeki yolluklara basıyor, eski halıları kırıstırıyordu. Cut sadece daha sert sürükledi, hızını hiç yavaşlatmadı.

Hawksridge etrafımızda nefes alıp veriyor gibiydi, Cut beni daha da eski koridorlara sürüklerken portreler ve duvar halıları kararıyordu. Yemek odasıyla aynı kanattaki büyük çift kapıya doğru ilerlerken, başka bir Kara Elmas kardeş etkileyici girişi açmadan önce kısa bir süre durdu.

Gözlerim kapılardaki yazıları ve oymaları, şahinleri, sloganları ve beni soğukkanlılıkla öldürmek üzere olan adamın aile armasını içti.

Kapının önünden sayısız kez geçmiştim ama kolu sallamak için hiç durmamıştım; sanki o ana kadar kendini gizlemiş, Son Borç'a kadar görünmemek için kendini kamufle etmiş gibiydi.

Cut, menteşeleri ağır ve içerdikleri şeyle yorgun olan büyük giriş inleyerek açılırken çenesini sıktı.

Kapı açıldığında Cut beni içeri attı. Elimi bırakarak kısa saçlarımdan bir tutam aldı ve beni odanın ortasına doğru yürüttü.

Uçsuz bucaksız alan enfesti. Kristaller, şamdanlar ve avizeler. İğne oyası, brokar ve el işçiliği. Para her köşede yankılanıyor, toz zerrecikleri uzaklaştırıyor ve ışıltılı altının kararmaya ve eskimeye karşı bağışıklığı kanıtlıyordu.

Muhteşem dans pisti, goblen kaplı duvarlar ve el dikişi perdelerle yarışıyor ama yine de gölgede kalmıyordu. Parlak ahşap, meşe, kiraz ve dişbudak kakmalı Hawk arması motifini oluşturdu.

Siyah kadife perdeler kumaşa dikilmiş elmaslarla parıldıyordu ve baktığım her yerde beni esir alanların amblemi duvar panellerini ve tavan arşitravlarını yaldızlıyordu.

Bu odanın ait olduğu ya da onu elde etmek için harcanan servet inkâr edilemezdi.

"Gördüklerini beğendin mi Weaver?" Boş arazinin ortasındaki büyük ve siyah örtüyle kaplı bir şeye doğru hızla ilerlerken Cut hiç durmadı.

Sandalye ya da ziyafet masası yoktu. Sadece dönümlerce zemin vardı. dans etmek için. Yalnızlık ve yankılanan ürkütücülük, görünmez iplikler gibi dönüp durarak, damalı geçmişiyile olacakları lekeliyordu.

Bu yerde iyi ve kötü zamanlar olmuştu. Kahkahalarla şarap döküldü ve gözyaşlarıyla kan döküldü.

Tüylerim diken diken oldu, sanki zaman tünelinden geçmiş gibiydim. Dans eden önceki nesilleri görebiliyor, onların cıvıl cıvıl seslerini duyabiliyordum.

Ve sonra onları gördüm.

Cut homurdanarak durdu ve bana Afrika'da bahsetmiş olduğu portrelere odaklandı.

Hawk kadınları.

Beyaz peruklu, kireçli yüzlü ve sert ifadeli erkeklerle dolu kalabalık duvarlarıyla yemek salonunun aksine, Hawk kadınları balo salonuna şıklık katıyordu.

Yüzlerinde pembe yanakların ve kırmızı dudakların rengi vardı. Saçları ustaca sarılmış ve kıvrılmıştı. Elbiseleri ise ressamın fırça darbeleriyle sanki gerçekmiş gibi yuvarlanıyordu.

Cut bakmama izin verdi. "Çok , değil mi?"

Cevap vermedim. Cevap veremedim. Antik ve geçmiş yıllarla boğulmuştum.

Ben gözüme çarpan portreyi ararken o da ailesinin geçmişini incelememe izin verdi. Her şeyi başlatan kadına bakmam gerekiyordu.

Onu

bulamıyorum.

Bonnie'yi.

Önce o beni buldu.

Tablosu canlı ve bir şekilde asılıydı. Beyaz bir fino köpeği ve bir kucak dolusu zambakla poz vermişti. Çizgisiz yüzü ve genç canlılığı, az önce ölen doksan bir yaşındaki ihtiyardan ziyade kırklı yaşlarının başında bir kadına işaret ediyordu.

Bakışlarım soy ağacında yukarılara, Joan'ların, Jan'ların ve Bessie'lerin üzerine yükseldi.

Ve son olarak, en tepede, krallığını ve yaratılmasına ve fethedilmesine yardım ettiği her şeyi denetleyen Mabel Hawk vardı.

Gölgeli taslak diğerleri kadar karmaşık detaylara sahip değildi. Torunu William ancak bu kadarını hatırlayabiliyordu, resmi hafızasından sipariş etmişti. Ancak yüz hatları hassas bir şekilde çizilmemiş olsa da bakışlarının yoğunluğu ruhunu yansıtıyordu. Geçmiş dönemden herhangi bir kadına benziyordu. Başka herhangi bir anne ve büyükanne. Sade kahverengi kadifeden elbisesinin göğsünde tek bir pırlanta vardı. Elmacık kemikleri saç çizgisine doğru kaymış.

Bana bir Jethro'yu hatırlattı. Aynı egemenlik ve güç kudreti.

"çek, canım." Cut saçlarımı bıraktı ve parmaklarını yakamda . "Bu oda gördüğün son şey olacak."

Yine de cevap vermedim. Ondan çok şey almıştım ve bunu yalvarma ve gözyaşı şeklinde geri vermeyi reddettim.

Zaman ilerliyordu ama Cut beni acele ettirmiyordu. Duvardaki portrelerin kendi hikayelerini anlatmalarına izin verdim, beni eskimiş kalıntılarla doldurdular, dizlerimin üzerine çöküp giyotinin bıçağına boyun eğme zamanı geldiğinde

Bir kızıdan, bir Weaver'dan, Borç Mirası'nın bir kurbanından daha fazlası.

Ben *tarih* olurdum.

Kendimden çok daha büyük bir şeyin parçası olacak ve bu hayattan bir sonraki hayata hatıralar götürecektim.

Oda yavaş yavaş tanıklarla doldu. Black Diamond kardeşler içeri süzüldü, siyah derileriyle duvarları kapladılar. Göz ucuyla, parmak eklemleri kanlı ve çeneleri gölge gibi morarmış birkaç tanesini fark ettim. Neden kendi saflarında kavga etmişlerdi? Şiddetli bölünmelerine ne sebep olmuştu?

Balo salonundaki gizli aygıttan gelen baskıcı çağrı, ben onu görmezden geldikçe daha da derinleşti. Portreler incelenmiş, oda didik didik edilmişti; dikkatimi monolitik gizemli şeyden başka bir yere çekecek hiçbir şey kalmamıştı.

Cut beni ona doğru çevirdi. "Pelerinin altını görmek ister misin?" Sıkıca gülümsedi. "Eminim hayal gücün senden önce var olanın bir versiyonunu yaratmıştır."

Omurgamı dikleştirdim. "Bana ne yaparsan yap, bu onları geri getirmeyecek."

Sertleşti.

Bir tekerleğin hafif gıcırtısı acı sessizliği bozdu. Omzumun üzerinden baktım, Jasmine aniden kendini odaya atmış, dehşete düşmüş bir ifadeyle cilalı ahşabın üzerinden hızla kayıyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Cut arkasını döndü ve dokunuşunu belime indirdi. Beni yerimde tutmuyordu ama kapana kısılmadığımı ve hareket edemediğimi düşünecek kadar aptal değildim.

"Yapılması gerekeni yapıyorum."

Jasmine kendini Cut'ın dizlerine doğru döndürdü. Güzel yüzü inançsızlıkla buruşmuştu. "Hayır! Bu senin görevin değil. Jet'in, yani Daniel'in."

Cut gözlerini kısarak ikimizin arasına baktı. "Lanet olsun." ve kızını kabaca çenesinden yakaladı. "Sen de biliyordun. Jethro ve Kestrel'in hayatta olduğunu başından beri biliyordun." Onu sarstı. "Sen nasıl bir kızsın? Kendi etine ve kanına karşı nasıl bir sadakatin var?"

Yasemin ellerini Cut'ın bileklerinde birleştirerek onun yanaklarındaki tutuşunu kırdı. "Benim sadakatim doğru . Ve bu doğru değil! Kes şunu. Hemen şimdi."

Cut kıkırdadı. "Bilmediğin çok şey var Jaz ve asla öğrenemeyeceğin çok şey. Sen bir başarısızlıksın ve artık bir Hawk değilsin. Nila'nın icabına an senin de icabına bakacağım. Kendini yok etmek için mümkün olan her şeyi yapan bir ailenin nesi iyi olabilir ki?"

Parmaklarını sıklatarak yeni gelen kardeşine hırladı.

Adam kapıdan içeri girdi, sanki kulübün yaptığı işlerden ziyade savaştaymış gibi zor nefes alıyordu.

Gözlerim onunkilerle buluştu. Koyu renk sarkık saçlar ve acımasızlığın altında saklanan nezaket.

Kusur.

Kalbim yerinden fırladı, umudum yeşerdi.

Bu odada pek çok düşmanım vardı ama değer verdiğim ve güvendiğim iki kişi Cut ve kılıcına karşı tek ihtiyacım olan şey olabilirdi.

"Flaw, kızımı odanın arka tarafına götür. Güvenli bir mesafeden izleyecek ve dışarı çıkmayacak, anlaşıldı mı?"

Flaw bana baktı. Bakışlarında sırlar çarpıştı ve sonra kararlı bir şekilde başka baktı. Duruşunda özür dileyen ya da geleceği engellemeye çalışacağına dair söz veren hiçbir şey yoktu. Sadece başını salladı ve ellerini Jasmine'in tekerlekli sandalyesinin kollarına doladı. "Evet, efendim."

Kusur...?

Onun bu ani soğukkanlılığını gerektirecek ne yapmıştım? Geri çekilirken Jasmine'i de yanında sürükledi.

Gıcırdayarak frene bastı ve zarif zeminde büyük oluklar ve lastik izleri bıraktı. "Hayır!"

"Tartışmayın, Bayan Hawk." Flaw onu odanın sınırına doğru daha hızlı sürükledi.

Beni terk ettiğine inanamıyordum. En azından hayatım için tartışmayı denemez miydi?

Jasmine benimle göz teması kurdu, Flaw'çekiştirmelerine karşı koyarak çaresizlik içinde başını salladı. "Nila... nerede o? Neden bunu durdurmuyor?"

Jethro.

Jethro'yu kastediyor.

Ona her şeyi anlatmak istiyordum ama bu soruda çok fazla şey vardı ve cevap verecek gücüm yoktu. Afrika'da neler olduğunu bilmesine gerek yoktu. Ben babasının ellerinde bu dünyadan sonra onun yüzleşmesi gereken kendi sorunları vardı.

Başımı salladım, dudaklarımda hüznü bir gülümseme vardı. "Üzgünüm, Jaz. Denedim. İkimiz de denedik."

Gözyaşları kabardı ve kirpiklerine takıldı. "Hayır. Bu . Buna izin vermeyeceğim." Arkasına uzandı, Flaw'a tokat atmaya ve onu tırmalamaya çalıştı. Elleri onu daha uzağa sürüklemesin diye. "beni!"

Sarsıntılı hareketlerle öfkeyle eğildi ve kızın kulağına anlaşılmaz bir şeyler tısladı.

Dondu kaldı.

Flaw onun ani hareketsizliğini kullanarak yolun geri kalanında onu çekiştirdi. Ne demişti?

Bize nasıl ihanet edebilir?

Kalbim durdu. *Bize ihanet mi etti yoksa Kes ve Jethro'ya bilmediğim başka bir yemin mi etti?*

Can sıkıcı sorular daha hızlı geliyor, beni son bir endişeyle hırpalıyordu. Kestrel uyanık mıydı? Hastanede hayatta mıydı ve kardeşinin ziyaretini mi bekliyordu?

Keşke ona veda edebilseydim.

Güçlü kalmaya çalışsam da karnım sıkıştı.

Keşke Jethro'yu son bir kez öpebilseydim.

Cut dönerek beni de aynısını yapmaya zorladı. Flaw ve Jasmine'in gözleri omuriliğimin arkasına izler bıraktı. İki kardeş öne fırladı, aleti gizleyen siyah çarşafın uçlarından tutarak Cut'a komutlar için bakıyorlardı.

Parmaklarını asaletle şıklattı. "Kaldır onu!"

Elleri kumaş parçalarını topladı ve çekiştirdi. Kumaş abanoz ipeği gibi kayıyor, açıları öpüyor ve yüzeyler üzerinde kayarak, başından beri var olduğunu bildiğim şeyi yavaşça ortaya çıkarıyordu.

Ölüm yöntemim.

Hiç görmemeyi umduğum ekipmanlar.

Bunu durduracak bir Jethro
yoktu. Düzeltecek Kestrel de
yoktu.

Bunu mahvedecek Jasmine yok.

Sadece ben, Cut ve korkunç parıltılı giyotin.

Avizelerden gelen ışıklar çerçevenin parlak yansıyarak iki ahşap sütuna yerleştirilmiş tek bir bıçağı asılı bırakıyordu. Tepedeki bir mandal onu yerinde tutarken, ip yan taraftan aşağı sarkıyor, bariyeri kenara çekmeye ve bıçağın görevine düşmesine izin vermeye hazırdı.

Ve orada... kafamın yatacağı kesme tahtasının altında, son dinlenme yerim olacak sepet vardı.

Cut yanağımı öptü, bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni makineye doğru yönlendirdi. "Hoşça kal de, Nila. Son Borcunu ödeme vakti geldi."

Yüzyıllardır uyanıktım.

Binlerce mil yol kat etmişim. Yüzlerce savaşa katıldım. Birkaç gün içinde milyonlarca hayat yaşadım.

Beynim dinlenmek için nefes nefese kaldı. Gözlerim uyumak için çılgık attı. Ama kalbim acımasızca sona doğru ilerliyordu.

"Burada dur."

Taksi şoförü dediğimi yaptı ve bir çimenliğin kenarında durdu. Hawksridge'in girişinden birkaç metre ötede. İner inmez mürettebata hızlı servisleri için ödeme yaptım ve bir taksiye atladım.

Uçuş planlandığı gibi gitmişti. Tex'in güçlerini toplaması, Flaw'ın kardeşleri halletmesi ve Kill'in arazide saklanıp uzaktan izlemesi için telefon görüşmeleri yaptıktan sonra, vücudumun bana itaat etmeye devam etmesini ve gelecekteki görevler için ihtiyaç duyacağım gücün azalmamasını sağlamaya odaklanmışım.

Uçağın tuvaletinde yemek yemiş ve yaralarım ile ilgilenmişim. Kurşun yaramı elimden geldiğince yamaladım ve bir yara bandı ekledim.

alınım. Uçuş ekibinden bana ilk yardım çantasını vermelerini istedim ve bitmek bilmeyen ateşimi düşürmek ve uğraşmaya vaktim olmayan ağrı ve sızılarımı dindirmek için alabildiğim hapları aldım.

Sonunda havayı toprakla değiştirdiğimizde, şarj olmuş ya da katliama hazır değildim ama birkaç saat öncesine göre daha iyiydim.

Bunu bitirmek için yeterli enerjim vardı... ve ... sonra sonsuza kadar uyuyacak ve bir değişiklik için başkalarının dünya hakkında endişelenmesine izin verecektim.

Nila, geliyorum.

Bir kez kollarıma girdiğinde, onu bir daha asla bırakmayacaktım.

Taksinin ön camından baktığımda, salonun girişini süsleyen sayısız araba ve SUV'a gözlerimi diktim. Hepsi siyah ve tehditkârdı; emir bekliyorlardı.

Umarım bu Tex ve adamlarıdır.

"Bu on pound yirmi." Şoför koltuğunda dönerek metreyi işaret .

Kaptanın başka bir elmas karşılığında bana verdiği paradan ona yirmi sterlin attım ve dışarı çıktım. "Üstü kalsın."

Şoför başını salladı, vitese taktı ve eşikten uzaklaştı. O arabayı sürerken ben de konvoyla doğru ilerledim ve tanımadığım adamlara baktım.

Hayır, bu doğru değildi.

Onları tanıdım. Bakışlarındaki vahşeti fark ettim. Bu kiralık bir katilin acımasız bakışları. Sessiz düşüncelerini ve yapmak için kiralandıkları bir işe olan duygusal bağlılıklarını hissettim.

Hepsini kucaklamak ve bir ömür boyu süren savaştan sonra benim tarafımda oldukları için onlara bol bol teşekkür etmek istedim.

Önce Vaughn beni fark etti.

Nila'nın kardeşi parmağıyla yüzümü işaret ederek 4 çeker bir aracın etrafından dolandı. "*Sen. Ne lan?*" Jöleyle siyah saçları yüzünden uzakta; gözleri beni katletmeye hazır.

Cevap vermeme fırsat vermeden sağ ön kolunu tutup burnumun dibine soktu. "Ona ne yaptın? Neden kolumda bir ağrı var?" Beni *boynumdan* tutarak hırladı, "Kız kardeşime ne yaptığını söyle!"

İç düşünceleri korku ve telaş içinde çığlık atarak karmakarışık oldu.

Ellerimi kaldırdım ve ona boyun eğdim. "Senin kavgan benimle değil." Yumruklarını sıkıp tutuşunu sıkılaştırırken yerimde durdum. "Ona dokunmadım. Onu *seviyorum*. Ben senin tarafındayım, Weaver."

"Bırak onu, V." Tex başka bir aracın etrafından belirdi, oğlu gibi siyah giyinmişti. Birbirlerine gerçekten benziyorlardı, Nila ise Emma'ya çok benziyordu. Gerçek bir aile. Ailemin tek ortak noktası delilik ve altın gözleriydi.

Lanet olası genetik.

Lanet olası sözleşmeler, borçlar ve açgözlülük.

Vaughn babasını görmezden gelerek dişlerini sıktı. "Sana bir soru sordum Hawk. Ne *haultlar* dönüyor *dedim*. Bizim tarafımızda olup olmadığını sormadım. Bu tartışmaya açık bir konu ve sen bize söylemeden kendi kararımızı kendimiz veririz, çok teşekkür ederim."

Ellerimi indirdim, parmaklarım yavaşça saran adamların kılıflarındaki silahlardan birine uzanmak için kaşınıyordu. Her adamın vücudunda bir cephanelik vardı, savaş için tam donanımlıydılar ve ateş gücünden ya da yaralanmaktan korkmuyorlardı.

Boynum kilitli halde eğilmekten sırtım ağrıyordu ama dövüşmeyecektim. Artık Dokumacılarla dövüşmeyi reddediyordum. "Bırakın beni."

"Hayır. Sen konuşana kadar olmaz."

"Buna bir son vereceğiz." Sesim kulağıma yorgun geliyordu ama gerçek yüksek sesle çınılıyordu. "Olan biten bu."

V öfkeyle sarsıldı. "Kız kardeşim nerede?"

"Salonda."

"O güvende mi?" Tex sordu, yaşlı yüzü gergindi ama kararlıydı. Başka bir dünyada olsaydım, Nila'nın babasını severdim. İçsel düşünceleri nazik ve sessizdi; tıpkı Kes gibi ezici nefreti ya da mutluluğu kapatabiliyor, izlenen duygulardan oluşan vasat bir hayat yaşıyordu. Daha iyi bir yaşam sürmek için saklanmayı öğrenmiş olan Kes'in aksine, Textile'in bunu eğlence için yaptığından şüpheliydim.

Şüphelerim, gerçek duygularını kilit altında tuttuğu ve gömdüğü yönündeydi, böylece ailesinin kadınlarını kaybetmenin üzüntüsü ve pişmanlığıyla her gün boğulmak zorunda kalmıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, hiç suçluluk duymadı. Hiçbir kavga ya da öfke olmadan Nila'yı almama izin vermişti. Tam olarak bunu yapmak için eğitilmiş olsa bile, kızını teslim ettiği için biraz utanç duymalıydı. Yenilgisinin altında gösterdiğinden daha fazlası vardı. Düşüncelerinin eteklerinde bir şey gizleniyordu... Nila söz konusu olduğunda yaptığı bir şeyden dolayı titrek bir gurur ve vakur bir haysiyetle sarılmıştı.

O ne yaptı?

Vaughn aniden beni serbest bıraktı, beni kendisinden uzaklaştırdı ve ön kolunu ovuşturdu. "O yaralı. Onu hissediyorum-hep hissettim."

Gözlerim onunkilere kaydı, Nila'yla paylaştıkları ikiz bağı tahmin ettiğinden çok daha fazla takdir ettim. O onu fiziksel olarak hissedebilirdi ama ben onu duygusal olarak hissediyordum. Ve *haklıydı*, o incinmişti.

Tex ağır bir nefes çekti, geniş omuzları stres altında yuvarlanıyordu. Her şey bittiğinde ona ne yaptığını sormak için bir not aldım. Sırlarını öğrenmek . Birçok yarım kalmış işin cevabının onda olduğuna dair bir his vardı içimde.

Ama şimdi zamanı değil.

Nila.

Yeterince oyalandık.

O güvende mi? Sen güvende misin, Nila? Lütfen, güvende ol.

Başımı salladım. "Gitmemiz gerek. Haklısın, o yaralı. Babam onun kolunu kırdı ve bundan daha fazlasını yapmak istediğinden hiç şüphem yok. Bu yüzden hızlı hareket etmeliyiz."

"Ne!?" V'nin gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Bunu ödeyeceksin Hawk. Threads'in senin lanet ailen yüzünden çektiği her acıyı sana ödeteceğim."

Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyordu - böylesine ezici bir duyguyla karşılaştığımda ritmim hep zorlanırdı. "Ne istersen öderim Weaver. Ama şimdilik birlikte çalışmalıyız." Arabalara bakarken toplam sekiz araba saydım. Bir arabaya en az iki adam, yani on altı adam.

Cut'ı ve ona karşı vatansever kalan kardeşlerini öldürmek için on altı adam. Yıllarca bana hizmet etmiş kulüp üyelerini öldürme fikri hoşuma gitmiyordu ama Flaw sadık olanları hainlerden ayırmayı başarırrsa belki de buna gerek kalmayacaktı.

Sessiz paralı askerlere çenemi eğdim. "Sizin için mi çalışıyorlar?"

Tex başını salladı. "Sana yardım tuttuğumu söylemiştim. Sen Nila'yı almaya gelmeden önce onları buldum."

Burun deliklerim alevlendi. "*Daha önce mi?*"

Madem daha önce vardı, neden Nila'yı benim elime düşmekten korumak için kullanmasın?

Tex yutkundu ve başka tarafa baktı. "Sen Nila'yı aldıktan *sonra* demek istedim. Bir ordu topladım. Sevdiklerimden birini daha almana izin vermeyeceğim Hawk. Vermeyeceğim."

Zaman çizelgelerini değiştirmek için yaptığı hata ve ani yalanı mantıklı değildi. Götürecek başka kimse yoktu. Nila ilk doğan kızdı. Weaver'ın oğullarının peşinden hiç gitmedik.

Peki ne saklıyor?

Merakımı bir kenara iterek başımı salladım. "Biliyorum. Ve gerek kalmayacak." Elebaşını ararken, eski ordu mensuplarını ve denizcileri omuzlarını ve silahlarını tutuş şekillerine göre eleyerek, "Burada yetkili kim?" diye sordum.

Vaughn tepinerek yaklaştı ve sinir bozucu parmağını göğsüme soktu. "Öyleyiz, orospu çocuğu."

Dişlerimi sıktım. "Peki, madem böyle oynamak istiyorsun. Onlara en iyi nasıl sızacakları konusunda emir vermeye ne dersin? Cut'ın Nila'yı nerede tutacağını ve malikâneye fark edilmeden nasıl girileceğini biliyorsan Misafir."

Tex nefesinin altından homurdandı. "Dikkat et. Şu anda size tahammül ediyoruz. Bu, zaten çok şey almışken sizin görev gücünüz olmayı kabul ettiğimiz anlamına gelmez. Nila için buradayız, hepsi bu. Beni duyuyor musun?"

Elimi yüzümde gezdirdim. "Nila için geldiysen bunu kanıtla. Onun başı dertte. Burada durup sik boyutlarını karşılaştırdıkça yardıma daha çok ihtiyacı olacak." Kollarımı açarak hırladım, "Sen karar ver. İşlerin gitmesi için içeriden bilgimi mi istiyorsun yoksa işleri kendi bildiğin gibi yapıp Nila'nın ölmesi ve senin çapraz ateşte kalman riskini mi göze alıyorsun?"

gerginlik için için yanıyor, çıplak bir alevin yakması için can atıyordu. Tex,

Vaughn'a baktı. Sessiz bir konuşma yaptılar. Tex bir nefes verdi. "Tamam. İşbirliği yapmayı kabul ediyoruz."

"Güzel." Kollarımı kavuşturdum. "Şu andan itibaren kontrol bende. Nereye gideceğimizi, içeri nasıl gireceğimizi ve ne yapmamız gerektiğini bilen tek kişi benim."

"Sanki öylesin. Korku evinizde kaldım. Tahmin edecek kadar biliyorum-"

Tex elini oğlunun omzuna koydu. "Yeter, V. Bırak onu. Ben sadece kızımı geri istiyorum ve eğer bunu yapabileceğini söylüyorsa, o zaman... bırak onu geri alsın." Kafasında siyah bir bere olan yaşlı bir adamla yüzleşmek için dönen Tex, ona öne gelmesini işaret etti. "Planlar değişti Dec. Hawk'ın emirlerine uy. Gidelim."

Arazideki sessiz yolculuk beni korkuya boğdu.

Araba yolu sonsuza devam etti ve siyah araba sıramızı net bir şekilde ortaya çıkardı. Cut'ın başka bir yerde meşgul olmasını ve Hawksridge'in üzerinden geçerken güneye bakan pencerelerden geniş manzaraya bakmamasını umuyordum.

tepeler ve yumuşak toprak engel oldu ama yavaşlatmadı; mesafeyi çığnedik, beni Nila'ya ve korkunç doğum hakkıma yaklaştırdı.

Elebaşı Declan'la birlikte at sürdüm. Bana özgeçmişini birkaç kısa madde halinde vermişti.

Emekli asker.

Ödüllü hizmet.

Sadakat ve paranın satın alabileceği en iyi adamlarla yüksek eğitilmiş ve yetenekli.

Onunla birlikte otururken, yemek ve spor için hayvan avladığım günler gözümün önünden geçti. Benim gibi biri için - sadece insani duyguları hissetmeyen biri için

Ama en basit yaratıkların duygularını bile... Normal, duygusuz bir varlık gibi avlanmak için mücadele ettim.

Cut bunu biliyordu.

Avın paniğini bir kenara bırakıp avcının neşesine odaklanana kadar beni avlanmaya zorlamıştı.

Bu onun en değerli derslerinden biriydi.

Tavşanı takip eden şahine odaklanın, can havliyle kaçan tavşana değil.

Ölümden dörtnele kaçan geyiğe değil, bir geyiğin peşinden koşan köpeğin bulaşıcı neşesine odaklanın.

Bu iki paralellik arasında seçim yapmak çok zordu ama başarmıştım. Hatta o kadar başarılı olmuştum ki, avcının neşesi beni de etkilemiş ve avlanmak neredeyse eğlenceli hale gelmişti.

Ve şimdi başka bir avdaydım. Başkalarının canını yakmak, acılarını hissetmek üzereydim.

Ama bunu yapabilirdim çünkü ben canavardım, av değil. Ve etrafım aynı tatlı zafere odaklanmış adamlarla çevriliydi.

Bilmem gereken tek şey buydu. Declan ve adamlarına güveniyordum. Sadece Kara Elmaslar bize karşı savaşmaya karar verirse yeterli olacaklarını umuyordum.

Umarım Flaw başarmıştır.

Kan dökülmesini istemedim. Salon yeterince ölüm görmüştü. Terörü daha fazla olmadan bitirmek istiyordum. Ama her iki senaryoya da hazırlıklıydım.

Hawksridge tepemizde belirdi, etkileyici kuleleri ve kuleleriyle bizi izliyordu. Bu eski bina hayatım boyunca benim evim olmuştu. Arazisi benim kurtuluşum olmuştu. Hayvanlar, benim can damarlarımdı.

kaçarak büyümüştüm ama şimdi mirasımı tersine çevirmek istiyordum. Cut'in hayal ettiğinden farklı bir hanedanı yönetecektim ve bunu Nila yanımdayken kendi şartlarımla yapacaktım.

Bir servis yolunu işaret ederek - çakıl taşları arasında büyüyen yabancı otların olduğu, asfaltlanmamış bir patika, "Şu yolu takip edin. Kovalamacayı kesecek ve ana girişin arkasına doğru ilerleyecek. Görülmeyi biraz daha engelleyebiliriz."

Hawksridge bir tepenin üzerinde oturuyordu. Bu tasarım savaş ve malikâneyi yıkmaya çalışabilecek düşmanlardan korunmak için düşünülmüştü. Pusu kurulamazdı. Tuzak kurulamazdı. Görülecektik, bu meselesiydi. Sadece bir saldırı başlatacak kadar yaklaşımadan önce elimi göstermek istemedim.

Neredesin, Nila?

Üçüncü katta Bonnie'yle miydi?

Dördüncü katta Cut'la mıydı?

Yoksa çoktan zemin kattaki balo salonunda, dizlerinin üzerinde ve korkunç bir sepetin son lekesi olmak üzere miydi?

"Gaza bas." Emrim bizi ileri fırlattı, lastikler çakılları öğüttü, virajlarda savrulduk ve bizi bekleyen savaş alanına yaklaştırdı.

Nila'nın kardeşi ya da babası yerine iki paralı askerle seyahat etmeyi bilerek seçmiştim. Zihnimi açık tutmam gerekiyordu ve Vaughn'un duyguları kafatasında kamikaze gibi zıplarken ya da Textile'in sırları sabrımı kemirirken bunu yapamazdım.

Ahırların yanında durduğumuzda kimse konuşmadı. Bir yıkama Ev hasreti beni sakat bıraktı. Salon için değil ama Wings için. Etrafımda bu kadar çok insan olması sinirlerimi geriyordu. Durumum yoğunluk ve hissizlik arasında gidip geliyordu. Bir an aşırı duygusal yüklenmeden dolayı boşluğa düştüm.

Daha sonra, erkeklerin daha sonra ne yapacakları, o sırada ne yapmayı planladıkları gibi anlamsız şeylere yenik düşerdim.

İnsanlar diğer insanları saygılı ve medeni olarak görüyordu. Sadece ben gerçeği biliyordum.

Yüzlerce yıl önce oldukları kadar hayvansılardı. İçsel düşünceler ve söylenmemiş sözler onları kinci, bencil ve asla yüksek sesle açıklanmaması gereken şeylere odaklanmış olarak resmediyordu.

Korktuğum kadar kötü olmadığımı bilmek beni neredeyse mutlu . I normaldi. İnsandım. Hatalarım, kusurlarım ve korkularım vardı ama bunlara rağmen olduğumdan daha iyi, daha cesur ve daha yürekli olmaya çalıştım.

Doğrunun yanlışa galip gelmesini sağlayan da buydu.

Öyle değil mi?

En azından ben öyle umuyordum.

Konvoy durdu ve Dec arabaları geride bırakma emrini verdi. Botlar çakılların üzerine indi ve arabaların kapıları sessizce kapandı. Adamların konsantrasyon seviyeleri duygu kazanına eklendi ve ben dinlememeye çalışmaktan ateş ve ter karışımını sildim.

Nilâ güvende olduğunda ve Hawksridge emniyete alındığında, yalnız kalmam gerekecekti. Sistem arızasının belirtilerini biliyordum. Sınırıma ne zaman ulaştığımı biliyordum. Mide bulantısı gırtlığımı kadar tırmandı ve ellerim titredi.

Dec'in bana uzattığı silahın etrafındaki parmakları.

Sınırdıydım.

Aşırı yorgunluk ve aşırı empati, Cut'ı yakında öldürmezsem beni .

" gelin." Adamlara arkamda sıralanmaları için el , ahırlardan salona doğru siyah bir hat halinde devriye geziyorlardı.

Arabaları geride bırakarak adamlara tepeden eve doğru rehberlik ettim. Kısa dalgalar halinde hareket ederek mümkün olduğunca ağaçlara yapıştık. Tepeye tırmanıp son inişimizi yaparken silahlar çekilmişti.

Tek kelime etmedim, ailemin evindeki zayıflıkları ve saldırı noktalarını bulmaya odaklanmıştım. Gölgelede Kill ve adamlarını aradım, nerede saklandıklarını görmeye çalıştım ama kimseyi göremedim.

Salona yaklaştıkça kalbim daha çok çarpmaya başladı.

V ve Tex her hareketimi gölgelediler ve şans bizi antik mimariye yanaşacak ve etrafta yayılacak kadar uzun süre örtülü tuttu. Hawksridge'in payandaları.

Sol mu sağ mı?

Karar veremedim.

Yemek odası kanadı mı yoksa yatak odalarına ve salonlara çıkan merdivenler mi?

Rüzgâr meyve bahçesinin üzerinde uğulduyor, sanki biri çığlık atmış gibi ses çıkarıyordu.

Dondum kaldım; başım yemek odası kanadına doğru eğildi... balo salonu kanadına.

Ses yine geldi. Hayalet gibi.

Ağıt yakıyorum.

Tüylerim diken diken oldu.

Tekrar geldi, tiz ve kısa. Rüzgar değildi.

Sürprizi sikeyim.

Alaylı pusuyu siktir et. Her

şeyin canı cehenneme.

Nila!

Silahımı havaya kaldırdım ve saldırdım.

"ÖLMEYE HAZIR MISIN, Nila?"

Cut'ın sesi beni fiziksel olarak incitti.
basamakları ve ahşap temeli aştım. Kalbim göğüs kafesimi yırttı.

Jasmine odanın öbür ucundan çığlık attı. Çığlığı balo salonunu ikiye böldü, gözyaşları güzel yanaklarını lekeledi. "Lütfen."

Kendi gözyaşlarım beni yıkamakla tehdit ediyordu ama ben kuru gözlü kalmak istiyordum. Son birkaç anımı mükemmel bir berraklıkla hatırlamak ve sıvıyla yüzmek istiyordum.

Kesik kollarımı arkamdan kavradı; kırılmanın acısıyla inledim. Sicim bileklerimi sararak ön kolumu doğal olmayan bir şekilde büktü.

"Lütfen. Yapma-"

Cut iri ellerini omuzlarıma koyarak beni döndürdü. Altın rengi gözleri özür ve aynı zamanda kararlılıkla parlıyordu. "Sus, Nila." Dudakları benimkilere dokundu, tatlı ve yumuşaktı, sonra beni diz çökme kürsüsüne götürdü ve sertçe bastırdı. "Diz çök."

"Hayır!"

"Diz çök." Ayağı dizimin arkasına çarparak dengemi bozdu ve beni olduğum yerde çatırdattı. Diz kapaklarımdaki acı kolumdaki acıyla eşleşince haykırdım. Kopan bir iğne gibi keskinliğimi, mücadelemi kaybettim.

Celladımın ayaklarının dibinde isteksizce eğilirken balo salonunun ihtişamı benimle alay ediyordu.

Duvarlardaki kadife ve el dikişli mürettebat, Şahinlerin kaçırdığı elmaslar gibi parlıyordu; kabaca kesilmiş ahşap ve giyotin kürsüsünün kaba işçiliği.

"Yapma bunu. Kes... Ne hale geldiğini düşün. *Durabilirsin* Bu." Sesim bir yalvarmayı andırıyordu ama yalvarmayacağıma yemin etmiştim. Bir şeyler görmüş, bir şeyler anlamış ve asla katlanamayacağımı düşündüğüm şeylere katlanmışım. Aylarca oyuncağı, yıllarca düşmanı, yüzyıllarca can düşmanı olmuşum. Ağlamayı ya da sürünmeyi reddettim. Ona bu zevki tattıramazdım.

Hawks'ın geçmişini biliyorum. Onlardan daha güçlü olduğumu biliyorum.

"Yaşamak istiyorum. Lütfen, yaşamama izin verin."

Boğazını temizleyerek tereddüt düşüncelerini maskeleydi. "Beş dakika içinde her şey bitmiş olacak." Cut yana doğru eğildi ve bir hasır sepet topladı.

Hasır sepet.

İçindekilerin ne düşünmek istemedim. Onu tahta bloğun

diğer tarafına yerleştirdi.

Kalbim küt küt atıyor, baş dönmesi beni hasta edene kadar daha da hızlı çarpıyordu.

Ciğerlerim daha fazla oksijen istiyordu. Beynim daha fazla zaman istiyordu. Ve kalbim... daha fazla umut, daha fazla yaşam, daha fazla sevgi istedi.

Ben hazır

değilim. Bu

şekilde değil.

"Kes-"

"Hayır. Daha fazla konuşmak yok. Yaptığın onca şeyden sonra olmaz. Oğluma. Annem. Değer verdiğim her şeyi çaldığını sanıyorsun ama ben senden çok daha fazlasını çalacağım. Jethro'dan. Ve Kestrel'in nerede olduğunu , ondan çalacağım." Cebinden siyah bir kukuleta çıkardı ve hiç tereddüt etmedi. Tantana yok. Duraksamadı.

"Hayır!" Cızırtılı siyahlık yüzümü yutup boğazımı bir kordon gibi sıkarken haykırdım.

Weaver Wailer beni ürpertti. Benim gördüklerimi gören ve öldürülen ailemin hayaletleri ile fısıldayan elmas yaka, beni geri almaya hazırlanıyordu. ve boynumdan ayrılır.

İşte buydu.

Son Borç.

Cut omuzlarımı ileri itti.

Bileklerimin çözülmesini, ipte bir zayıflık bulup kurtulmayı dileyerek çırpındım.

Omurgamın tepesine ağır bir boyunduruk yerleşti.

Hayır. Bu olamaz. Bu !

"Güle güle, Nila."

Cut'ın yana doğru hareket eden esintisi ensemd e tüylerimi diken diken etti.
Nefesim kaputu bulandırdı. Kirpiklerim dökülmemiş gözyaşlarımla
m cevherleşti.

Kamburlaştım, acı verici sonuca karşı gerildim.

Kurtulamadım.

Kendimi

kurtaramadım.

Kazanmamıştım.

Cut'ın botları platformda gıcırdadı, halat ve makaranın hafif şingirtısı
bıçağın serbest bırakılmasına ulaştığını işaret ediyordu.

Son tarih dersini bekledim.

Elbette, bir tarih dersi almalıyım.

Tüm borçlar  yleydi. Borç tiyatrosunu unutmuş olamaz.
Onun hik yesi hayatımı biraz daha uzatacaktı.

Ama hiçbir kelime

düşmedi. Sadece

nefesim... Kalbim

atıyor... Gözyaşlarım

akıyor...

Bedenim son saniyelerini yaşıyor.

Ben  ld m.

İçime kıvrıldım, yok olmayı

bekledim. Büyük bir patlama sesi

kulaklarımda çınladı.

Bir an için öldüğümü sandım.

Zihnimde ipin sarsılışını gördüm. Keskinliği hissettim. İpin kopuşunu yaşadım.

Ruhumun özgürce uçtuğu, kanatlanıp kafası kopmuş bedenimin üzerinde gezindiği mistik bir kurtuluş bekledim.

Acıyı ya da özgürlüğü bekleyerek arafta asılı

kaldım. Ama ikisi de gelmedi.

Ölüm neydi? Nasıl

hissettirirdi?

Ne beklemeliyim?

Bıçak beni kesip canlı halden ölü hale mi getirecekti? Bu gerçekleştiğinde anlayacak ? Sonuma tanıklık edip ruhum serbest kalırken çektiğim acıyı hissedecek miydim?

Yoksa hayatımı elimden aldığını bile anlamayacağım kadar hızlı mı ?

Gerildim.

Hiçlik... *Öldüm*

mü?

Hiçbir şey olmadı.

Sonra tüm duyularım canlandı. Kukuleta hâlâ başımı örtüyordu. Boyunduruk hala omuzlarımı eziyordu. Ve kolumdaki yanan kırık hâlâ zonkluyordu.

Tüm rahatsızlıklarım gürültüyle birlikte geri

döndü. Çok, çok fazla gürültü.

Sağır edici bir gürültü.

Ayak sesleri balo salonunun parke zeminini döverken silah sesleri havayı katletti. Adamlar bağırdı. Eşyalar çarptı, çınladı ve boş sessizliğin yerini bir kakofoni aldı.

Küfürler. Sözler. Sözler. Etrafımda kavga hepsi kısa kesildi.

Göremiyordum ama *hissedebiliyordum*.

Cesetler geçerken rüzgârın vınlaması. Tenime çok yakın uçan kurşunların irkilmesi. Ve Cut'ın eli başımın üzerinde, her şeyin durması için bağıırıyordu. "Kara Elmaslar! Saldırın!"

Daha fazla bot. Daha fazla küfür. Daha fazla mermi.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.

Son umutlarım , dualarım kabul olmuştu. Yardım son saniyede gelmişti.

Dışarıda kim vardı?

Benim adıma kim savaştı?

Gözlerim görmek için yalvardı. Bedenim bilmek için kıvrandı. Ama Cut'ın parmakları kaputun içine girdi, boğazımı tahtaya bastırdı ve boyunduruğu omuzlarıma geçirdi.

Ölmek yerine, görüşümün bana bir hikaye anlatamayacağı bir savaş alanına girmiştim.

Cut'ın ayaklarının dibine çöktüm, omurgam kıvrıldı ve dizlerim bir giyotinin altında morardı, sadece keskin kenarın düşmesini bekliyordum.

Kalbim boğazımda düğümlendi, serseri bir kurşunun ipi kesip bıçağı düşürerek körpe etimi doğramasından korktum.

Hayattaydım ama daha ne kadar

yaşayacaktım? Savaş ne kadar

pervasızdı?

Beni kurtarmaya çalışırken öngörülemeyen bir olayın beni öldürmesini nasıl engelleyebildiler?

"Siktir." Cut bana dokunmayı hiç bırakmadı, anarşi yağarken parmakları kafa derimi kazıyordu. "Oraya, yakalayın onu!" Emirleri gürültülü bir şekilde görünmeyen bir savaşçıya iletildi.

Zamanı değerlendirmenin bir yolu yoktu ama savaşın şiddeti giderek artıyordu. Daha fazla silah sesi, bedenler düşerken ve yumruklar ete değerken daha fazla gümbürtü.

Kulaklarım silah sesleriyle çınladı. Düşüncelerim şiddet ve kargaşa ile boğuldu.

Homurtular ve küfürler portrelerden ve kadifeden sekerek balo salonunun kaderini dansın ciddiyetinden katliamın vahşetine dönüştürdü.

Dur.

*Sakin
durma.*

*Kurtar
beni.*

Öldürme beni.

Yavaş yavaş küfürler yerini inlemelere, izdihamlı ayak sesleri yerini topallamalara bıraktı.

Kavga saatler ya da saniyeler sürebilirdi. Kesin olarak bildiğim tek şey, ayrılmak istemediğim bu hayata tutunduğum ve kolumdaki kırığın beni varlığıma sıkıca bağladığıydı.

Sonunda bir yabancının sesi her şeyin üzerine çıktı. "Kaybettin Hawk. Hayatta kalmak ve yaratıcınla karşılaşmamak istiyorsan ipten uzaklaş."

O ses... Onu tanıyamadım. Titreme

kaslarımı çaldı.

Kesik hala beni öldürebilir.

Savaş bitmişti ama benim hayatım . Nefes

alamıyordum.

Bir saniye.

İki.

Üç.

İnançsızlık ve ayaklanma havayı kokulandırdı. Çizmeler ileriye doğru adım attı, aniden sessizleşen balo salonundaki tek ses tetik yatağına giren bir merminin tıkırtısıydı.

"Bırak onu, Cut."

O sesi tanıdım. Nerede olsa tanırım.

Onu.

Aşktan titredim.

Minnettarlıkla

ağladım. Benim

için gelmişti. Beni

kurtarmıştı.

Jethro.

"Asla. Silahını indir yoksa ben çekerim. Bunu yapacağım, Jet. Yapacağımı biliyorsun."

Sevgilimin sesine hayran olduğum bir ses daha katıldı. "Bunu seni solucanların bile istemeyeceği kadar delik deşik edene kadar vururum."

Babam.

"Ve eğer o seni vurursa, ben de üçünüzü vururum. Paramparça olursun."

İkizim.

Sesleri daha önce hiç duymadığım bir barbarlıkla titriyordu.

Aynı odada bulunacaklarını hiç düşünmediğim üç adam. tek başlarına aynı tarafta savaşıyorlardı. Milano'daki o gecedan beri her şey ne kadar da değişmişti.

Hayatta kalmayı o kadar çok istedim ki. Jethro'nun kollarına atılmayı, babamı öpmeyi ve ikizime dokunmayı. Ama giyotinin altında sıkışıp kaldığım için kimse kıpırdamadı.

Umut yenilgiyle savaştı.

Cut beni kolayca öldürebilirdi ve kimse onu durduramazdı. Eğer onu vururlarsa ve ipi elinde tutarsa giyotin düşerdi. İntihar etmeye ve benimle birlikte ölmeye karar verirse, bıçağı bırakmasını kimse engelleyemezdi.

Sadece Cut'ta kalan son dürüstlük kırıntısı onu düşünülemez olanı yapmaktan ve beni çok umutsuzca istediğim bir gelecekte mahrum etmekten alıkoyabilirdi.

Bir şeyler yap.

Ne olduğunu bilmiyordum. Zihnim bomboştu.

Oynat onu.

Cut beni evine kabul etmişti, nezaket ve normallik gösterdiği anlar olmuştu - şeytani tavırlarının altında bir insan vardı. Belki... belki de onu dinlemesi için ikna etmenin bir yolu vardı.

Kapüşonun içinden fısıldadım, "Seni affediyorum." Kulağa küçümseyici ve zorlama geliyordu.

Daha sıkı çalış.

"Yaptığın her şey için seni affediyorum. Emma'ya, bana, çocuklarına yaptıkların için. Seni affediyorum. Yaşamama izin ver ve borçlu geçmişimi sil."

Jethro nefesini içine çekti.

Başka kimse konuşmadı.

Her şey Cut ve benim aramdaki bağa bağlıydı.

Bıçağın altına sokuldum ve onun kararını bekledim. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca birbirimizi anlamaya başlamıştık. Çocuklarını kendi çarpık yöntemiyle sevdiğini biliyordum. O da savaşımadan pes etmeyeceğini biliyordu.

Aramızda nefret vardı ama saygı vardı. Keşke

bu saygı hayatımı kurtarsaydı.

Tüm oda durmuş, tarihin akışını izliyordu.

Ayaklar itişip kakışıyor ve silahlar kullanılmış baruttan zengin kokulu dumanlar çıkarıyordu ama kimse kıpırdamıyordu.

En kötüsünden korkarak gözyaşlarımla omurgamı gıdıkladım.

Söylemek istediğim her şeye karşı çıkarak affedilmeyi teklif ettim. Hayatımı sürdürme hakkı için kendi ahlakımı takas etmiştim. Ama ya bu yeterli değilse? Ya Cut için tek değerim parçalar halindeyse?

"Kes..." Nefes aldım. "Kazanmasına izin verme."

Cut irkilirken makara tıngırdadı. Hedefi vurduğumu anlamak için gözlerine bakmama gerek yoktu. Bonnie'nin bedeninin kendi iradesiyle ölmesini izlemek bana bir şey öğretmişti. Ailesindeki tüm psikotik ve ahlaksız davranışların kaynağı oydu. Çocuklarını delilik noktasına sürükleyen oydu. Şeytani yaprakları filizlendiren tohum oydu.

Ve şimdi, o ölmüştü.

"Artık ona itaat etmene gerek yok." Sesim yarı dua, yarı yalvarma şeklinde çıktı. "Beni serbest bırak. Buna bir son ver."

Bir kez daha, sessizlik boğucu bir yastık gibi yerleşti.

Kimse kımıldamadı.

Cut'ın vücut ısısı bacağımı dağladı, ayakta, sadece ayakta. *Düşünerek.*

Sonra... nihayet... ipin ve mekanizmanın şingirtısı tekrar duyuldu, ancak sefer korkmadım. Cut'ın bacağı ipi sabitlerken beni dürterek bıçağı ve ölümümü engelledi.

Yanımda çömelirken nefes almadım.

Elleri omuzlarıma inip boyunduruğu çözerken ve ayağa kalkmama yardım ederken irkilmedim.

Parmakları bileklerimdeki ipi çözerken ve kapüşonu bir hamlede yırtıp çıkarırken dokunuşu bir avuç saçımı yakalarken sesimi çıkarmadım.

Onu cesur kararından pişman edecek hiçbir şey yapmadım.

Kendisinin ölüme mahkum olduğunu bile bile beni kurtardı.

Bu kurtuluş muydu? Yaptığı şeyden özgür olmak yeterli miydi?

Siyah malzeme görüşümü serbest bıraktığında titredim, gözlerim ışığa uyum sağlayınca göz kırptım.

Cut gülümsemedi ya da yüzünü buruşturmadı, sadece baktı.

Ölüme ne kadar yaklaştığımı düşünmek için biraz zaman istedim. Potansiyel katilimin yüzüne bakmak ve onu cehenneme gönderirken bile beni bağışladığı için ona teşekkür etmek.

Ama bakışlarımız karşılaştığı anda Jethro hışımınla podyuma çıktı ve Cut'ın ellerini arkasından tutup çekti.

Bryan tek kelime etmedi, oğluna boyun eğdi.

O ana kilitlenmiş, Cut'ın gözlerinden çok şey okuyor ama hiçbirini anlamıyordum. Boğazımı ve boynumdaki hayalet yarayı ovuşturarak başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Cut, sormak istediğim tüm sorulara cevap omuz silkti ve en büyüğünün onu merdivenlerden aşağı çekip babamın kontrolüne atmasına izin verdi.

Cut kafasını çevirdiği anda dikkatim etrafımdaki boşluğa yöneldi.

Nefesim kesildi.

El değmemiş balo salonu savaş alanına dönmüştü. Dökülen kanlar ve parçalanmış adamlar güzel zemini süslüyordu. Siyah giyinmiş adamlar ve Kara Elmas kardeşler hem inliyor hem de çoklu yaralarını tutuyorlardı.

Ne oldu böyle? Kimdi bu

adamlar?

Flaw yanında Jasmine ile öne çıktı. Jethro kollarımın üst kısmını kavrarken bana sıkı bir gülümseme verdi. "İyi misin?"

İrkildim, onu içime . Şokta

mıydım? Rüyada mıydım?

Ölmek üzere olduğumu ve şimdi ölmediğimi nasıl bu kadar sakince kabul ettiğime anlam veremiyordum. Bana ikinci bir hayat bahşedilmişti... ve tek yapabildiğim sersemlemiş bir halde başımı sallamak ve göz kırpmaktı.

"Siktir, Nila." Jethro beni kendine doğru çekti. Kırık kolum feryat ama hiç umurumda değildi. Tek umursadığım oydu.

Ben de ona sarıldım ve olabildiğince sıktım. "Buradasın."

"Buradayım."

"Beni kurtardın."

"Önce sen beni

kurtardın." "Seni

seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum."

"Her şey bitti." Geri çekildi, dudaklarımı en yumuşak çırpınışlarla öptü. "Gerçekten mi?"

Jethro binlerce ayın gücüyle gülümsedi. "Tamamdır." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve ilk kez buna inandım.

Son Borç asla ödenmeyecekti. Şahinler kaybetmişti.

Dokumacılar özgürdü.

Borç Mirası asla başka bir kurban almayacaktı.

"HAYIR, son kez söylüyorum, gelmiyorsun." Nila'yı kenara ittim.
"Yapılması gerekeni yaptığımda orada olmayacaksın."

Ağzı tartışmak için açıldı, yaralanmamış kolu kırık kolunu . "Ama-"

"Aması yok. Sen gelmiyorsun. Ne dersen de. Sen. Gelmiyorsun.
Gelmiyorsun.

Geliyorum." Eski benin bir parçası -ilk gece onu toplayan pislik- geri geldi. O kabuk çoktan kırılmıştı ama hızla yeniden şekillendi.

Ve buna izin verdim.

Buna izin verdim çünkü yapmak üzere olduğum şey durumumun her santimini test edecekti. Cut'ı öldüreceği kadar beni de öldürecekti çünkü babamın her şeyi hissedecektim. Ne onun duygusal çılgınlıklarına kulak tıkayabilecek ne de düşüncelerini görmezden gelerek kendimi dondurabilecektim.

Her kırbahta onun yanında

olacaktım. Nila kolumu tutmaya

çalıştı. "Jet-"

Tutuşundan kaçarak parmağımla yüzünü işaret ettim. "Hayır, Nila. Kalacaksın. Bir kez olsun *itaat et*. Bir daha söyletme bana."

"Sormuyorsun, söylüyorsun."

"Lanet olsun." Sertçe yutkundum ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. Günlerdir uyumamıştım, vücudumun her yeri ağrıyordu ve balo salonunda o kadar ölüm ve acıyla uğraşmaktan zihnim zar zor çalışıyordu. Onu yüzünde kukuleta ve başının üzerinde giyotinle dizlerinin üzerinde görmek beni sakat bırakmıştı.

Onun için pek çok insanın canını yaktım. Onların ruhlarını değersiz bir onur nişanı gibi taşıdım. Ve yine de, o *hala* tartışıyordu.

*Bunu
yapamam.*

*Yapmak
zorundasın.*

Şimdi tereddüt edemezdim. Son bu kadar yakınken olmazdı.

Tek yapmak istediğim Nila'yı kamarasına sürüklemek, koluyla ilgilenmek ve uykuya dalmaktı. Bugünün bitmesini istiyordum, böylece yarın geçmişten kurtulabilecektim.

Ama yapamadım.

Yapacak işlerim vardı ve ne kadar karşı çıkarsa Nila'nın bunların bir parçası olmasına izin veremezdim.

Yaklaşırken kız kardeşime baktım. Gözlerim iki mesaj verdi: *Yardım edin ve tartışmayın*. Sesim yıllardır sigara içiyormuşum gibi çıkıyordu. "Nila'yı kamarasına götür."

Jasmine hafifçe başını salladı, ne yapmak üzere olduğumu ve bunu neden yapmak zorunda olduğumu herkesten daha iyi anlıyordu. Parmakları Nila'nın kırılmamış bileğine dolandı.

Nila kendini kurtarmaya çalışarak sarsıldı. "Ne? Hayatta olmaz." Jasmine'den başararak bir elini kalçasına koydu; diğer elini de

beli, vücudu tarafından korunuyor.

Bakışları Cut ve benim aramda gidip geliyordu. "O buna değmez. Bunu göremiyor musun? Yapmak üzere olduğun şeye değmez-"

Yanaklarını tuttum, başparmaklarımı yüzünde gezdirdim. "Nila... sus. Bunu yapmama izin vermeni istiyorum."

Gözleri yaşardı. Neredeyse çıkaracağı elmas yaka, avizelerin sahte ışığında parlıyordu.

Sinirlerimi saklamak için kendimi zorladım ve fısıltıyla söylediğim güven dolu sözlerle onu yatıştırdım. "Benden durmamı isteme. Ailemi ve senin geçmişini düzeltmek için yapmam gereken şey bu."

Kararıma karşı çıkarken gözyaşları başparmaklarımdan süzüldü. "Ama-"

"Aması yok, Needle." Cut'a bakarken, kalbimi sertleştirdim ona doğru. Sonunda doğru olanı yapmıştı. Gitmesine izin verecekti. Hiçbir şey Nila'yı benim önümde öldürmesini engellemişti. Sadece namusu ve Emma'ya olan sevgisi.

Nila onu affettiğinde, kolu çekeceğinden emindim. Yardım kabul etme konusunda hiç iyi olmamıştı.

Ama bir kez olsun, beni yetiştiren adamın yaptıklarına karşı çıktı ve bir kahraman oldu. Bu cesur hareketi için bir parça saygıyı hak ediyordu.

Ama aynı zamanda işlediği diğer tüm günahlar için çok acı verici bir bedel ödemeyi de hak ediyordu.

Bu onun kaderiydi.

Ve onu teslim etmek benim kaderimdi.

Nila yanağını avucumun içine bastırdı, teni dokunuşumun altında sıcacıktı. "Kite... Ben-"

Onun düğümlemiş düşüncelerini ve karmakarışık çıkarımlarını anladım. "Biliyorum." Onu öperken sesim bir nefes gibiydi. "Korkunu anlıyorum ama bana güvenmek zorundasın."

Ondan kaç kez bana güvenmesini istemiştım, ama bana duyduğu güveni paramparça etmişim?

Bu sefer kırmayacağım.

Ne yaptığımı biliyordum.

Değil mi?

Nila'nın akik gözleri isyanla parlıyordu ve kendimi bir başka tartışmaya karşı çelikledim. Sadece bana destek olmak istediğini hissediyordum. Bu kadar iğrenç bir şey yaparken ona yaslanmamı istiyordu. Ama ben ona yaslanmak *istemiordum*. Bunu kendim, kardeşlerim, geçmişim ve bugünüm için yapmalıydım.

Onu orada tutamazdım çünkü hak ettiği cezayı verip veremeyeceğimi bilmiyordum. Hayatım boyunca yaptığım gibi kırılıp parçalanıp onun gücüne boyun eğip eğmeyeceğimi bilmiyordum.

Bu benim en büyük sınavım olacaktı. Ama Cut'a bunu ödetmek için elimden geleni yaptım.

Ellerimi Nila'nın yanaklarından çekerek geri çekildim. "Sadece bana güven, tamam mı?"

Öldürme, yaralıları kontrol eden adamlardan sıyrılıp bizim sıkı sıkıya bağlı topluluğumuza doğru geliyordu.

Flaw tıbbi ekipmanlarını getirmiş ve acil müdahaleye ihtiyaç duyanlar için şifa bilgisini kullanmıştı. Yardım ayarlayacağı ve yapabileceğinden daha fazlasına ihtiyaç duyanları, bir katliam yaşandığını fark ettirmeden hastaneye götüreceği konusunda ona güvenmişim.

Killian benim için gelmişti. Tex, V ve paralı askerlerden oluşan ekibimizin içeri girdiği balo salonunun dışında bekliyordu. Silahını Cut'a doğrultmuştu ve tam o anda gelmemiş tetiği çekecekti.

Nila'yı kan dökülmeden kurtarabilirdi, ama bunu yaparak babama bedelini ödetme hakkımı elimden alacaktı. İçeri dalmak ve Cut'a Nila'yı gözlerimin önünde öldürme fırsatı vermek riskliydi ama Cut benim bildiğim her şeyi bilmiyordu.

Kaydı.

Afrika'da onda hafif bir çözülme hissetmiştim. Ve bugün, içeri dalıp ölümü peşimizden getirdiğimizde, neredeyse rahatlamış görünüyordu. Sanki ortaya çıkmamı bekliyordu ve bittiği için minnettardı.

Bunu anlayamadım. Ama bunu daha fazla saklayamazdı. Sonunda ne kadar yorgun olduğu gerçeğini göstermişti. Hepimizin ne kadar yorgun olduğunu.

Hayatım boyunca, ulaşılmaz idealleri ve katı kuralları olan kontrolcü bir piçti. Bırakın bizi sevmeyi, bizden hiç hoşlanmadığına dair inancımı korudum. Ama onda daha fazlası vardı. Kendime asla izin vermediğim bir şey. odaklanmamı engelledi çünkü bu sadece babamla ilgili çıkarımlarımı karıştırdı.

Ama şimdi hissediyordum. Kill onu Textile'in kollarından çekip omuzlarını sıkarken Cut'tan daha derin bir yön aktı. Babam çok fazla nefret besliyordu ve birçok acımasız istekte bulunuyordu ama aynı zamanda merhamet ve suçluluk da besliyordu.

Ve Nila bizimle yaşadıkça bu suçluluk duygusu giderek daha baskın hale geldi.

Onunla yalnız kalmak istememin bir başka nedeni de buydu. Onun gözlerinin içine bakmak, savunmalarımı bir kenara bırakmak ve babamı gerçekten soymak . Böylece hayatımda ilk kez onu anlayabildim.

İşte bu yüzden onun hak ettiği şeyi yapıp yapamayacağımı bilmiyordum. Çünkü ya sırlarının onu kurtardığını fark edersem? Ya bir yalana inanarak geçen yirmi dokuz yılı değiştiren bir şey hissettiysem?

"Jethro..." Nila'nın sesi beni düşüncelerden ve yorgunluktan geri çekti. Görüşüm dalgalanıyor, uykusuzluktan ve aşırı stres yükünden kaynaklanan halüsinasyonlarla dans ediyordu. Halüsinasyonlar önemli şeyler değildi, sadece karatavuğa benzeyen bir perde çırpıntısı ya da yaban arısı veya kelebeğe benzeyen bir güneş ışığı dalgalanması.

Zararsız şeyler ama yine de var olmayan şeyler.

Uyu.

Birazdan uyuyabilirim.

Burnumun kenarını sıkarak derin nefes aldım. *Kendini toparla. Birkaç saat sonra özgür olacağım.* Hepimiz özgür olacağız ve ben de kendimi bildim bileli ilk kez güven içinde dinlenebileceğim.

Bu iş biter bitmez kardeşimi ziyaret edecektim. Ona her şeyin halledildiğini ve eve dönmenin güvenli olduğunu söyleyecektim.

Onu çok özledim.

Dönme zamanı, küçük kardeşim.

Hayatım boyunca onun arkamı kolladığı gibi benim de onun arkasını

kolladığımı ona gösterme zamanım gelmişti. "Kite... Sana güveniyorum.

Ama dinlenmen gerek." Nila'nın parmakları Elini. "Lütfen, her ne yapmayı düşünüyorsan, o zaten seni canlı canlı yiyor." Kill'in kollarına hapsedilmiş Cut'ı işaret ederek mırıldandı, "Sen kazandın. Borç Mirası sona erdi. Bırak onunla yetkililer ilgilensin."

Karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Yetkililer mi? Nila, yetkililer bizim elimizde. Kimse tanıklık etmeye ya da onu hapse atmaya cesaret edemez. Eğer adalet istiyorsan, tek yol bu." Çenesini kavrayarak kapüşonundan bir tutam pamuğu uzaklaştırdım.

derisinden. "Olması gerekenin bu olduğunu söylediğimde bana güven. Beni bir daha durdurmaya kalkma."

Nila bakışlarını kaçırdı. Kalbi hızla çarpıyor, duyguları salonun altındaki sıcak su kaynakları gibi fokurduyordu ama bana itaat etti. Geri adım atarak bana gitme özgürlüğü verdi.

İçimi çektim ve ona sessizce teşekkür ettim.

Cut tek kelime etmedi, zaten edemezdi de. Gözetimime teslim olduğu anda, ben de ona kokuşmuş bir tıkaçla karşılık vermiş ve ağzını . Burun delikleri açıldı, beyaz saçları dağınık bir şekilde alnına döküldü.

Daniel ölmüştü. Bonnie de yakında ölecekti. Bir sonraki son kullanma tarihi Cut olacaktı.

Yasemin bana doğru yaklaşıp elimi tutunca Nila geri çekildi. "Seni durdurmaya çalışmayacağım ama buna mecburmuşsun gibi de hissetme-"

"Yine başlama, Jaz."

"Ben sadece ne için endişeleniyorum-"

Soğuk bir şekilde güldüm. "Bana ne yapacak? Jaz, bunu yapmazsam ne olacağını kendin de biliyorsun. Kendimi asla affetmeyeceğim. Sevdiklerimize yeterince acı çektirdi. Sence de kendi ilacını hissetmesinin zamanı gelmedi mi?"

Kill tek kelime etmedi, babamın kollarına daha sıkı sarıldı. Nila

dudağını ısırarak Yasemin'e baktı ve onun cevabını bekledi.

Jaz sandalyesinde sertçe oturdu. Kalabalığın içinde onu seçerek durumumun daha da güçlenmesine izin verdim. Nila'yla aynı korkuyu . Bunu yaparsam asla eskisi gibi olamayacağım korkusu. Sonsuza dek peşimi bırakmayacağı korkusu.

Durum böyle olabilirdi ama bu borcu borçluydum. Beni kurtarmaya yardım eden madencilere. Arkamı kollayan Kille. Karısının ölümü için Tekstil'e. Borç Mirası'na dahil olan herkese.

Bunu kendim için yapmıyordum. Bunu *onlar* için yapıyordum. Ve bu yapmak istediğim bir fedakarlıktı.

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda Jaz usulca gülümsedi. Duyguları sessizleşti ve tek bir çağrıya dönüştü: kapanış.

Başımı sallayarak vardığı sonucu anladığımı belirttim. "Teşekkür ederim."

Battaniyeyi işe yaramaz bacaklarının üzerine örttü. Benim için ödeme olan bacakları. Şimdi suçlarının verecek olan babamız tarafından verilen sakatlık.

Bu gece her şeyin bittiği geceydi.

Cut'ın hayatı, onun korkunç saltanatının son noktasıydı.

Jaz da başını salladı. Sözsüz bir şekilde bana izin ve güç veriyordu. Gözlerini Cut'a dikti. "İstediğin gibi bir kız olmaya çalıştım ama asla yeterince iyi . Umarım bu düşünce sonsuza dek aklından çıkmaz."

Cut'ın göğsü nefes alış verişiyile kabardı, pişmanlık bakışlarında parlıyordu.

Nila'nın yaptığı gibi onu affetmedi. Onun elinden bu kadar özverili olamayacak kadar çok acı çekmişti.

Benim için duyduğu korku ve intikam ihtiyacı onu sıırılsıklam etmişti. Bunu yapmamı istedi. Bunu yapmam için beni *teşvik etti*.

Benim için yeterince iyi.

Cut yutkundu, yüzü parlıyordu ve kızına hitap eden şeylerle doluydu. Ondan gelen duygu karmaşası beni boğdu ve Jasmine'e veda etmek için ağzındaki tıkaçı çıkarmayı düşündüm.

Ancak kız kardeşim benim yerime karar verdi. Yumrukları tekerleklerinin etrafını sararak geriye doğru itti ve Killian'ın ilerlemesi için yer açtı.

"Al onu." Sesi tısladı. "Onu daha fazla görmek istemiyorum." Nila'nın elini tutarak, Kill hışımla ilerleyip Cut'ı çıkışa doğru götürürken onu sabit tuttu.

Nila'nın bakışları benimkilerle buluştu. Sessiz bir mesaj gönderdim.
Nedenini anlıyor musun?

Dudakları büküldü ama başını salladı. *Evet, evet.*

"İş bittiğinde gelip seni bulacağım." Nila'nın ailesine ve katliamla dolu odaya sırtımı dönerek Kill'in yanından geçtim ve beni takip etmesi için parmaklarımı şıklattım.

Yol tarifi vermek için durmadım. Saf Yolsuzluk'un motorcu başkanının itaat edeceğine güveniyordum. Hiyerarşi ne olursa olsun, eşit düzeydeydik. Kill bana yardım etmeye geldiğinde şartları biliyordu. Ona yardımının karşılığını ödeyecektim. Yaptığımız anlaşmayı onurlandıracaktım.

Ayrıca, görevi neredeyse bitmek üzereydi.

Benimki ise daha yeni başlıyor.

Erkeklerin olduğu odadan çıkarken nefesimi içime çektim. Oksijen yardımcı oldu düşüncelerimi ve acımı temizlemek için. Cut'ı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ama onu tamamen yok sayamazdım.

Sonuna kadar birbirimize bağlıydık. Kana kan. Acıya acı. O ölene kadar zihnimi onunkinden ayırmak mümkün olmayacaktı.

"Jethro-" Nila peşimize , giyotini geride bırakarak bizi çıkışa kadar takip etti.

Kollarıma atılması için tam zamanında döndüm. Siyah saçları kuzgun kanadı gibi parlıyordu. Öğleden sonra güneşi bizimle alay ediyordu. Balo salonunda olan karanlık.

Kill ilerlemeye devam etti, Cut'ı sürükleyerek uzaklaştırdı ve küçük bir sessizlik vahası sağladı. Onu itmek istememe rağmen kollarım ona sıkıca sarıldı.

Göğsü inip kalkıyor, tek kolunu kucaklıyor, diğer kolu acı içinde yanında sallanıyordu. "Lütfen, Kite... sadece bir an için dur ve-"

"Nila, söz vermiştin."

"Biliyorum, ama-" Gözleri benimkilerle buluştu, öfkeli gözyaşlarıyla parlıyordu. "Seni durdurmayacağım. Seni anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ben sadece. İhtiyacım vardı..."

Kalbim taşı ve onu kucakladım. Üzerine eğilirken onunkine değdi. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Ağzım onunkini aldı ve iç çekti, eridi, öpücüğüme olumlu bir şekilde oldu. Dili anında benimkiyle sıcak bir arzu karmaşasında buluştu, zevk, acı ve inkâr edilemez bir tutku uyandırdı.

Bu öpücük, o sürüklenerek götürülürken madende paylaştığımız son öpücüğü sildi. O öpücük bir vedaydı. Bu öpücük bir merhabaydı. Yarından korkmak zorunda kalmayacağımızın bir kabulüydü. Gelecek artık düşmanımız değil, dostumuzdu. Birlikte olabilirdik. Evlenme sözümüz gerçekleşebilirdi. Artık kalp atışlarımız sayısızdı. Kazanmıştık.

Uzaklaşarak burnunun ucunu, göz kapaklarını ve saçlarını öptüm. "Yakında döneceğim."

kamburlaştı ve sert yanaklarımı şefkatle ıslattı. "Seni bekliyor olacağım."

"Biliyorum."

Kucağımdan kayarak bakışları beni geçip Cut'a yöneldi. "Sakıncası var mı?"

Sertleştim ama onu durdurmadım. "Elbette."

Eğer bu ona bir kapanış sağlayacaksa, ben kim oluyordum da veda etmesini engelleyecektim? Cut bir tehdit değildi. Bağlanıp ağzı kapatılmasa ve Kill tarafından tutulmasa bile kaçmazdı. Kaderini kabul ettiğini ve sonuna kadar asil ve meydan okuyan bir şekilde duracağını biliyordum.

Neredeyse asil duruşu beni bir an için gururlandırdı. Damarlarında delilik akıyor olsa bile, böyle güçlü bir soydan geldiğim için gururluydum. Eğer benim durumum onun mükemmellik dürtüsünü miras almamı engelleseydi, hangi günahları işlediğine bakmaksızın, o zaman mutluydum.

Ailem gibi değildim.

Eşsizdim.

Ben bendim.

Ve hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Nila, çıplak ayakları uzun otların arasında kaybolacak şekilde Cut'a doğru ilerledi. Kill babamın önünde dururken hiç konuşmadı. Rüzgâr saçlarını çenesinin etrafında savuruyor, kesiyor ve kayganlaştırıyor, esintide yağ gibi görünüyordu.

"Seni affettiğimi daha önce de söyledim."

Cut, Kill'in tutuşuyla omuzlarını döndürerek kıpırdandı.

"O affı geri almak için burada değilim. *Neden* burada olduğumu bile bilmiyorum." Yüzünü ovuşturdu, kendini yeniden merkezlemeye çalıştı. "Sanırım şunu söylemek istiyorum... şükret. Suçların seni yakaladı... ve ben bunu görmek için buradayım." Tekrar yukarı bakarken sesi alçaldı. "Seni son bir kez görmek için buradayım. Sadece insan olduğunu bilmek için. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapıyordun ama şimdi bedelini ödemek zorundasın. Hepimiz ödemek zorundayız, Cut.

Bu dünyada hiçbir şey bedava değildir ve ailemden yeterince şey aldın, bundan sonra aidatımızı ödedik ve mutluluğu hak ediyoruz. Ölümünü kutlamayacağım. Seni nefretle ya da acımasızca düşünmeyeceğim. Ama senden kurtulacağım ve artık soyumu korkutmadığın için mutlu olacağım."

Ayaklarını sürüyerek usulca gülümsedi. "Tanrı ruhuna merhamet etsin Bryan Hawk ve seni bekleyen her ne ise, kurtuluşunu bulmanı sağlasın."

Bana son bir kez baktıktan sonra salona doğru ilerledi. V ve Tex ona sarıldılar, öptüler ve sonra gitmesine izin verdiler.

Flaw çıkışta belirdi, koşarak Nila'nın yanına gitti ve kolunu omuzlarına atarak ailesine katıldı. Ona sahip olması kıskançlık yaratmadı; aksine, ben yokken ona bakılacağını ve korunacağını bilmek huzur verdi.

"Teşekkür , Flaw." Sesim hafif bir rüzgârla Kara Elmas kardeşe doğru yol aldı. Biz gelmeden önce ne kadar savaş olduğunu bilmiyordum ama kardeşlerin dörtte üçünden fazlasını bizim tarafımızda savaşmaya ikna etmeyi başarmıştı. Her bir üyeyi sorgulayıp araştırmam ve bana yeni bağlılık yemini etmelerini sağlamam gerekecekti ama şimdilik sorumluluk Flaw'daydı.

Beni kayıtsızca selamladı. "Sorun değil."

Tex çocuklarına sevgiyle bakarken V onu korudu.

Nila'yı kavrayışını değiştiren Flaw, onun eli lehine bıraktı. "Onu kamarasına götüreceğim ve beslenip dinlendiğinden emin olacağım. Onun için endişelenme."

Minnettarlıkla

gülümsedim.

Flaw onu Hawksridge'in etrafından dolaştırıp başka bir girişe doğru yönlendirirken ve balo salonunun iğrençliğinden kaçınırken Nila tek kelime etmedi. Tex ve V, siyah pantolonlarına kanlı ellerini sürerek onu takip ettiler.

Flaw'ın sadakatinin bana olan güveninden mi yoksa Kes'le olan sarsılmaz dostluğundan mı kaynaklandığını asla bilemeyecektim. Her iki durumda da, o iyi bir adam. Ve bugün yaptıklarıyla daha fazla ölümü engellemiş ve tıbbi yardımlarıyla yaralıları yardımcı olmuştu.

Salon'a sırtımı dönerek Kill'in yanında ilerledim, o da Cut'ı ileri iterek bizi meraklı gözlerden ve yükselen binalardan uzaklaştırdı.

Çimenlikte dolaşırken hiç konuşmadık.
Cut'ın bana tuzluğu verdiği ve İkinci Borç zamanının geldiğini söylediği bakım kulübesine girdim ve ormana girdim.

Ormanın karanlığının derinliklerine doğru ilerlerken ayakkabılarımız dalları kırdı. "Bunu yapmak istediğine emin misin Hawk?" Kill'in sesi beni yakaladı
Dikkat. Cut'ı ensesinden tutarak öne doğru itti.
Kill'in adamlarından ikisi, Salonu izledikleri ağaçlardan şekil yanımıza geldi.

Desteğe minnettarım ama seyirci istemiyordum. Gideceğimiz yere varır varmaz onları gönderecektim.

Bu konuda yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Florida doğumlu başkana bakarak başımı salladım. "İntikam almak için ne ödemem gerektiğini biliyorum. Ama evet, eminim."

Kill sıırttı. "Kendi babamdan intikam alacağım gün geldiğinde, onu alacağım. Etten kemikten birini öldürmenin ne kadar zor olacağı ya da sonrasında ne kadar berbat durumda olacağım umurumda değil. Kapanışa ihtiyacım var. Seni tamamen anlıyorum."

Cevap vermedim. Cevap vermek için bir nedenim yoktu. O da aynı sıkıntıyı yaşıyordu ve onun onayı kararlılığımı pekiştirdi.

Ortak bir kardeşlik içinde, hayvan izlerinden ve açıklıklardan geçerek ağaçların derinliklerine doğru ilerledik.

Karar verdiğim ek bina salondan en uzakta olanıydı. Bu Biri gizliydi, korkunç sırlarıyla baş başaydı. Jasmine'in başına gelenlerden sonra, Cut bana çocukken ne yapmış olursa olsun, asla giremeyeceğim bir yer. Tehditler ve düzeltmeler ne olursa olsun. Lanetler ve acılar ne olursa olsun.

Nefret dolu anılarını boykot ederek işkence odasına bir daha adımımı atmadım.

Giysilerimiz yaprak benek benek olmuş, daha derinlere indikçe güneş ışığını gölgelerle takas ediyorduk. Ormanın içinde yer alan ek bina, korkunç vahşeti silmek için ellerinden geleni yapan ağaçlar tarafından yutulmuştu.

ettik.

Cut mücadele etmedi, nefes alış veriş tıkaçın etrafında gürültülü ve düzensizdi.

Daha fazla titreşen halüsinasyon görüşümle oynadı. Yapraklar dans ediyor, kısa süreliğine kurtlara dönüşüyordu. Çalı çırpı çıtırdadı, porsuklara dönüştü.

Lanet olsun, dinlenmem lazım.

Elim yanıma gitti. Bu şehre gittiğimden beri ateşim vardı. Afrika kırılmamış ya da daha da kötüleşmemişti. Aksine, her şeyi daha iyi hissetmemi sağladı, dış etkileri bulanıklaştırdı ve tamamen istediğim şeye odaklanmama izin verdi. Neye ihtiyacım olduğuna. Ama bunun bir bedeli vardı. Enerjimin ve sağlığımın tükenmesinin bir bedeli.

Yakında.

Yakında dinlenebilirim.

Son bir çalılıktan geçerek küçük bir vadiye girdik.

Bina uzun ve eski görünüyordu. İki kat yüksekliğindeki meşe ve çam ağaçları onu ürkütücü bir kafes gibi çevreliyordu. Çift ahır kapısı büyük bir asma kilitle kilitli duruyordu.

Anahtar saklıydı.

"Burada bekle." Adamlardan ayrılarak ormana daldım ve ihtiyacım olan ağacı . Cut, bana doğum günü hediyemi ve Nila'nın mirasını söylediği gece beni almıştı. Beni karanlığın içinde yürütmüştü,

Kafamı neler olacağına ve yakında ona ne kadar değerli olduğumu göstereceğim ve sonunda doğduğum yeri alacağım için ne kadar gurur dair hikayelerle dolduruyordu.

Gözlerim yeşil kasveti aradı.

Nerede bu?

İstediğimden daha uzun sürdü ama sonunda, gergin gözlerim doğru olanı bulduğumu işaret eden bir elmas sembolü ve şahin kanatlarının ana hatlarını

Kaba ağaç kabuğunun birkaç metre yukarısına, budaklı kök ve dalları kullanarak tırmandım ve bir dalın düşmesinden sonra geride kalan düğümü bulup içine uzandım.

paketi. Yere atlayarak kilidi açtım ve anahtarı avucumun içine attım.

Birkaç tanesi de paslı metal kokusuyla yere düşerek serbest kaldı. Fazlalıklar içerideki makinelerin parçalarını çalıştırıyordu. Kullanmaya ya da bir daha çalıştırmaya hiç niyetim olmayan makineler.

Onları yumruklayarak topuklarımın üzerinde döndüm ve Cut, Kill ve adamlarının yanından geçip kırılğan ahır kapılarına doğru çalıkların arasından çıktım.

Anahtarı kararmış asma kilide sokarken nefes alış verişim sertleşti.

Mekanizma, kilidin satın alındığı günkü kadar sorunsuz bir şekilde dönüyordu, bir bölmeyi iterek açtığımda kapılar çerçeveleri üzerinde gıcırdıyordu. Ölü kemirgenlerin ve çürüyen yaprakların kokusu zamanın tozuyla karışarak burnuma çarptı.

Vücudumla girişi engelleyerek Kill'e doğru döndüm.

Motorcu öne çıktı ve babamı teslim etti.

Kolumu uzattım. "Onu bana ver." "Emin

misin?"

"Çok eminim. Bir sonraki bölüm için yalnız kalmak istiyorum."

Kill tek kelime etmeden babamın yanından geçti. Beni bundan vazgeçirmeye çalışmadı. Bana bunun intikam değil, cinayet olduğunu hatırlatmak zorunda değildi. Bunu yaparsam nefret kadar kötü biri olacağımı söyledi.

Öldürmek benim kardeşim ya da vicdanım değildi. Yapması gereken her şeyi yapmıştı. Yükümlülükleri tamamlanmıştı.

Parmaklarımı bağlı bileklerine geçirdiğimde Cut karşı koymadı. Ancak gözleri altın rengi bir öfkeyle parlıyordu. Duyguları nefret ve öldürülebilir bir öfkeyle dolup taşıyordu.

"İşimiz bitti mi?" Kill kollarını deri ceketinin üzerinde kavuşturarak sordu. "Kendi adamlarınla iyi olacak mısın yoksa destek mi istiyorsun?"

Cut'ı ahıra doğru iterek elimi saçlarımda gezdirdim. "Hayır. Bu kadar. Göreviniz tamamlandı. Evine dönmekte özgürsün ve ihtiyacın olduğunda iyiliğinin karşılığını vereceğimden emin olabilirsin." Elim uzattım, Kill sıkıldı.

"İşiniz bitene kadar bekleyeceğiz. Her ihtimale karşı adamlarımı ormanın kenarına yerleştireceğim. İşini bitirdiğini öğrendiklerinde gidecekler." Başını eğip binaya baktı. "Ne kadar zamana ihtiyacınız olacak?"

Sorusu, cevabını alamayacağı gizli meraklarla doluydu. *Ne yapacaksın? Orada ne var? Ne kadar kötü ölecek?*

Yutkundum, gecemin neler korkuyordum. "Karanlığa kadar. Karanlığa kadar ihtiyacım var."

Kill sırtıttı. "Altı saat, öyle." Uzaklaşırken, büyük botları yumuşak ormanlık alanda girintiler. "Seni tanımak bir zevkti Hawk. Birbirimizi bir daha yüz yüze göreceğimizden şüpheliyim ama iletişim halinde kalacağız."

Karşılıklı ilerleme için bir araya gelmiştik ve şimdi yollarımızı ayıracaktık. En iyisi buydu.

Arkamı dönüp ahıra girmeden önce Kill ve adamlarının açıklıktan kaybolmasını bekledim.

Ağaçları mezarla takas ettiğim an, kim olduğuma dair tüm bir kenara bıraktım.

İnsanlığımı geride

bıraktım. Nila'yı kalbimden

söküp attım.

Babamın bana öğrettiği lanet buzu kucakladım. Bu beni

öldürecekti.

Ama yapılması gerekiyordu.

Karanlığa adım attım ve cinayete hazırlandım.

"Kendisiyle yaşayamayacak."

Jasmine bana doğru dönerek başını salladı. "Evet, yapacak."

Nefesimi içime çekerek pencereye doğru baktım. Aynı pencere Yırtıcı kuş Jethro'nun benimle ahırda buluşması için gönderdiği notu getirdi.

Tanrım, bu sadece birkaç gün önce

miydi? Bütün bir ömür gibi geldi.

Bana her şeyin bittiğini, tamamlandığını, Jethro'nun bana döneceğini ve artık hiçbir şeyin bizi ayıramayacağını söyleyecek tüylü bir haberci için yalvardım.

Jasmine'in tekerlekleri kamaramın kalın halısı üzerinde fısıldıyordu. Akvaryumdan gelen yumuşak baloncuklar ve saatin hafif tik takları sinirlerimi geriyordu.

Yatağımdan sıçrayarak geniş odayı arşınladım. Her yüzeye yarım dikilmiş giysiler, karalanmış çizimler ve aceleyle kesilmiş kumaşlar saçılmıştı. Gökkuşuğu Elması koleksiyonum yaratılışın tüm aşamalarında mevcuttu, ama ben

Jethro'yu rahatlatacak ve olan her şeyi silecekse her kırıntıyı yakabilirdi.

"Nila, dur. Çok ." Jasmine şezlongun yanında durdu, benim çılgınca volta atmama gözlerini kısarak baktı. "Otur, Tanrı aşkına."

İtaatsizlik ederek ters ters baktım.

Flaw, Jethro'ya söylediği şeyi yapmıştı. V ve Tex hizmetçilerle birlikte yedek misafir odalarına gittiler ve Flaw beni sessizce odama geri götürdü. Meyveler, atıştırmalıklar ve vitamin açısından zengin yiyeceklerden oluşan bir ziyafet hazırladı ve duşta morluklarımla ilgilenmesi için bir hizmetçi çağırdı.

Jethro'nun da en az benim kadar güçsüz olduğunu bildiğim için yemeği reddetmek istedim. Duş almayı reddetmek istedim çünkü Jethro'nun katlanması gereken böyle bir sınav varken neden ben rahatlatılayım ki?

Ama Flaw tartışmama izin vermedi.

Kollarını kavuşturmuş ve ben kırık kolumun acısıyla Afrika kirini ve kurumuş teri duşla temizlerken odamda dikiliyordu. Yıkanmak için çabalarken, kabarık bir havluyla kurulanmama yardım eden ve İlk Borç'tan dolayı sırtımda kabuklar iyileştiğinde giydiğim siyah elbiseyi giydiren tatlı güler yüzlü hizmetçiye minnettardım.

Duşun buharı ve sıcaklığı ağrılarımı ve yaralarımı hafifletmeye yardımcı oldu, uyku hali ve uyuşuk iyileşmeyi çağırtırdı.

Odama tekrar girdiğimde Flaw'ın elinde tıpkı Cut'ın Afrika'da kullandığı gibi alçı şeritleri, gazlı bez ve ılık su vardı. Beni tezgahın üzerine itti, iğnelerimi ve dantellerimi bir kenara itti ve kırığımı nazikçe hissederken, kolumun doğru pozisyonda olduğundan emin olurken ve kendinden emin bir hassasiyetle yeniden alçıya alırken yemek yememi emretti.

Ona hayatı hakkında sorular sormak istiyordum. Gerçek amacının şifa dağıtmak olduğu apaçık ortadayken nasıl kaçakçı olduğunu öğrenmek. Ama lezzetli yemeklerin ilk lokması dilime değdiğinde, yemeden duramadım.

İşte bu yüzden kolum hâlâ ağrıyor, dizlerim hâlâ titriyor ve gözlerim hâlâ akmayan yaşlarla yanıyor olsa da volta atmayı bırakmıyordum. Yerimde duramıyordum. Ölümün eşiğindeydim ve şimdi karnım tok ve ağrı kesicilerin uyuşturucusuyla hayattaydım.

Jethro'nun neyi vardı? Hiçbir

şeyi.

Hiç kimse.

Dışarıda, tek başına, düşünülemez olanı yapmak üzere.

Etrafımda dönerek Jasmine'e ters ters baktım. "O bir Empat, Jaz. Ona yaptığı her şeyi hissetmeden Cut'a bunu ödeteceğini nasıl düşünüyor? Verdiği acı ne olursa olsun, bumerang gibi geri dönecek ve aynı ölçüde onun da canını yakacak." Nemli saçlarımı tutarken uzunluğunu özledim. Uçlarını çekiştirmek ve hızla artan umutsuzluk baskısından biraz olsun kurtulmak istedim.

Jasmine usulca içini çekti. "Jethro'nun inatçı olduğunu çok erken öğrendim, özellikle de doğru şeyi yaptığına inandığı zaman."

"Ama o doğru şeyi yapmıyor! O öldürecek-"

Dudakları inceldi. "Peki bu doğru bir şey değil mi? Söyle bana, Nila. Bunun *doğru* bir şey olması için benim ailemin seninkine ne kadar utanç, ölüm ve borç vermesi gerekiyor?" Kapalı kapıyı işaret etti. "Bahse girerim Tex ve Vaughn'u bulup Cut'ın adaleti hakkında ne sorsam sevinçten dans ederlerdi."

Ona doğru hışımla ilerledim. Flaw'ın bana verdiği askı, kırık kolumu vücuduma sımsıkı sarıyor, diğer kolumla el kol hareketleri yapmam için beni serbest bırakıyordu.

"Yalan söyleyip Cut'ın ödeme yapmasını istemediğimi söylemeyeceğim. Endişelendiğim şey bu değil. Bunun Jethro'ya ne yapacağı konusunda endişeliyim. Ya bu durum onu? Ya onu silemezse-"

Jaz öne doğru eğildi ve elimi tuttu. "Nila, kapa çeneni." Parmaklarımı sıkarken öfkesi bakışlarında parlıyordu. "Bu sana bağlı değil. Eğer Kite'in bunu yapması gerekiyorsa, bunu yapabilecek gücü olduğuna inanıyorsa, bu onun kararı.

Babasının ettiklerini biçmek için neredeyse otuz yıl bekledi. Buna müdahale etmek ne size, ne bana, ne de bir başkasına düşer."

Mantıklı olmasından nefret ediyordum.

Gözlerim bir kez daha pencereye döndü. Öfkem ve endişem içimden taşıyor, Jethro'nun peşinden koşup onu durdurma isteğimi bastırıyordu. Ona olan sevgim pencereden uçup gitti, her neredeyse oraya doğru kanatlandı.

"Ben sadece..." Gerçekten neye üzüldüğümü ifade etmekte zorlanırken başım öne eğildi. "Onu seviyorum, Jaz. Onu o kadar çok seviyorum ki. Onu daha yeni kazandığımı ve beni terk edebileceğini düşünmek beni korkutuyor. Eğer beni terk ederse ona nasıl yardım edebilirim? kırılmış olarak mı dönecek? Sadece ölümü ve acıyı hatırlayabiliyorsa, umutsuzca istediğim bir geleceği nasıl bir araya getirebilirim?"

Yasemin beni daha yakına çekerek şezlonga oturmaya zorladı. "Keşkelerle kendine işkence etme, Nila." Sesi yumuşadı. "Kendisiyle yaşayabilecek ve sana nedenini söyleyeyim. Doğduğundan beri burada yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Katlandığımız akıl oyunlarını ve birlikte büyüdüğümüz söylenmemiş tehditleri bilmiyorsun."

İşe yaramaz bacaklarını göstererek hüznle gülümsedi. "Çocukluğumuzun nasıl geçtiğini her gün hatırlatan bir şeyim var. Ve Jethro... bana her baktığında o da hatırlıyor. O etraftayken içimden geçenleri saklamaya çünkü yürümeyi ne kadar özlediğimi bilmesini istemiyorum. Koşmayı, ata binmeyi ve hatta malikaneden çıkıp bir dükkana gidip sandalyeden ulaşılamayan raflar yerine göz hizasındaki raflardaki eşyalara göz atma lüksünü ne kadar özlediğimi."

Kalbim onun için kırıldı.

Sağlam elini tuttum ve az önce bana verdiği desteği geri verdim.

Jasmine'in, Jethro'nun yapmak üzere olduğu Şeye dayanabileceğine dair verdiği tüm güvencelere rağmen ona inanmadım. Empatisi, kendisi için, kız kardeşi için, benim için yaptığı her Şeyin zulümle sekeceği anlamına geliyordu.

Bunun ne kadar g   gerektireceği düşüncesini midem kaldırmadı. Her santimini aynı Şekilde hissedeceğinizi bilerek bir Şey yapmak ne büyük cesaret.

"Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyorum, Jaz. Keşe yanında olabilseydim. Ona odaklanabileceği başka bir duygu vermek için. Acı içinde boğulurken bile sevgiyi hissetmesini."

Jaz saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Kardeşim ne biliyor. Bunu nasıl engelleyeceğini hatırlayacaktır. Cut ona tüm o dersleri  ğrettiğinde nasıl hissettiğini hatırlayacaktır."

Kalbim dondu.

Ya nasıl hatırlamazsa? En kötü kader ne? Hatırlamak mı, hatırlamamak mı?

Parmaklarım Jasmine'in parmaklarını daha sıkı kavradı. "Lütfen, bana geri döneceğini söyle."

Jaz sandalyesinde daha yükseğe oturdu ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Geri gelecek. Ve döndüğünde, her Şey bitmiş olacak.

"Hepimiz için."

"DÜRÜSTÇE BUNU YAPABİLECEĞİNE İNANMAMI MI BEKLİYORSUN?" Tıkacını çıkardığım anda Cut ayaklarıma tükürdü. Dili çalışarak susturulmanın tadını yok etti. "Hadi ama Jethro. İkimiz de bunu yapamayacağını biliyoruz."

Cevap vermedim.

Onu bağlı halde bırakarak odadaki ana cazibe merkezine doğru ilerledim.

Tıpkı giyotinin balo salonunda gururla durduğu gibi, işkence aleti de bu salonda duruyordu. Kirli gri çarşaf, kısmen hayalet, kısmen de eski bir kalıntı gibi görünen aleti kaplıyordu.

Cut olduğu yerde kıpırdandı; kot pantolonu hışırdadı. "Jet, ben hâlâ senin babanım. Hâlâ senin üstünüm. Bu saçmalığı kes ve beni çöz."

Bir kez daha, cevap vermedim.

Yapılması gerekenlere yoğunlaştıkça çocukluk derslerimi daha çok hatırladım.

Sessizlik bağırmaktan daha korkutucudur.

Pürüzsüzlük, keskin hareketlerden daha korkutucudur.

Korkulmanın anahtarı sakın, derli toplu ve en önemlisi, avın bir kurtuluş şansı olduğuna inandığı, ancak son nefesini kalbinde hala parlayan umutla verdiği ince dengeli bir edeple kalmaktı.

Bunu bana o

öğretmişti. Babam

öğretmişti.

Onun sayesinde kendi etrafımda kabuk inşa ettim ve dış dünyaya güçlü ve soğukkanlı olduğumu gösterdim. İçimde ise kaos ve felaketle yanıp tutuşuyordum.

Kumaşı yumruklayarak çekip çıkardım. Güve yeniği kumaş, kanat gibi süzülerek yere zarifçe yerleşti. Toz ciğerlerime doldu, kurumuş yapraklar bir girdapta uçtu ve kumlar gözlerime battı. Ama öksürmedim ya da gözümü kırpmadım.

Gözlerimi çocukluğumun aletinden alamıyordum. Raf.

İyi aşınmış ahşabı okşarken parmaklarım titredi. Deri tokalar kanımla lekelendi. Tekmeledikçe, *tekmeledikçe* ve *tekmeledikçe* topuklarımın olukları.

"Hayır!"

"Sızlanmayı kes, Jethro." "Baba, dur. Ben

yanlış bir şey yapmadım."

Cut dinlemedi. "Yanlış bir şey yaptın." Tokaları sıkarken parmakları ayak bileklerimi morarttı. Tekmeledim, elimden gelenin en iyisini yaparak kalın deri beni hapsediyordu ama faydası yoktu. Tıpkı ellerimi başımın üzerinde bağlamasını engellemeye çalışmanın faydasız olduğu gibi.

Buraya ilk kez gelmiyordum, son kez de gelmeyecektim.

Ama sonunda daha iyi olabilmeyi o kadar çok istedim ki beni incitmek zorunda kalmasın.

On yaşındaki kalbim göğüs kafesimi yumrukladı. "Ben . Elimde değil. Elimde olmadığını biliyorsun."

Deriyi bir kez daha sonra dizimi okşadı ve yüzüme doğru yürüdü. "Biliyorum ama bu bir mazeret değil."

Yatay bir şekilde uzanmış, babama bakıyordum. Koyu renk saçları her geçen yıl daha da beyazlaşıyordu. Deri ceketi uzun yolculukların ve zorlu gezilerin kokusunu taşıyordu.

"Son birkaç aydır hoşgörölü davranmadım mı? Sana daha nazik yollarla yardım çalıştım. Ama bu sende işe yaramıyor." Yüzü buruştu sevgi ve inançsızlık. "Jet, silahımın önüne atladın. Aklından ne geçiyordu?"

"Onu vuracaktın!" "Evet, o bir

yiyecek."

"Hayır, o bir geyik ve korktu." Avlanmanın, bir hayvanın silahı fark etmesini izlemenin, babamın niyetini anladığını hissetmenin ve silahın yıkıcı topunun verdiği ıstırabı anlamasını sağlayabilmeyi dileyerek kıvrandım. ölmek üzere olduğunu biliyordu. Hayvanlar zekiydi, bilgeliğin ötesinde. Biliyorlardı. Onlar da bizim gibi hissediyorlardı. "Onları hissedemiyor musun baba? Bunun onlar için ne kadar korkutucu olduğunu göremiyor musun?"

"Bunu sana daha kaç kere söylemem gerekiyor evlat?" Parmakları yanaklarımı kavradı. "Hayvanlar bizim yememiz için varlar. Hepimiz tek kullanımlık ve Eğer karşı koymazsak avlanabilirler. Korkularının canı cehenneme. Paniklerinin canı cehenneme." Onun Sesini öfke kapladı. "Sen. Benim. Oğlumsun. Onu engelleyeceksiniz. Yapacaksın beni utandırmayın."

Başıma doğru ilerlerken, elinin kola vuruşundaki belirgin gümbürtü damarlarımda kan dolaşmasına neden oldu. "Tamam, duracağım. Böyle olsun istememiştim. Bir daha yapmayacağım. Vejetaryen olmak istemiyorum. Avlanacağım. Öldüreceğim. Sadece yapma-"

"Çok geç, Jet. Ders zamanı."

Kol çevrildi, deri sıkılaştırıldı ve acı ciddi bir şekilde başladı.

Anı sona erdi ve beni zamana çarptı. Kalbim o zamanki kadar hızlı atıyor, panikten nefesim kesiliyordu.

Sadece bir anı.

Neden buraya geri geldim? Neden daha kolay bir yer seçmedim?

Çünkü her şeyin başladığı yer burası. Burada bitmesi gerekiyor.

Askıya bakarken ateş alnımı ısılatıyordu. kez onun bağlarına ve germe acısına maruz kaldığımın sayısını unutmuştum. Eklemlerim patlayıp çatlarken, Cut beni saatlerce ne yaptığımı düşünmek zorunda bırakırdı.

Ta dersimi paylaşması için Jasmine'i getirdiği güne kadar. Biz sadece
çocuktuk. Güvenen, saf çocuklar.

Orospu çocuğu.

Dönerek babama doğru yürüdüm ve onu kolundan yakaladım. "Şu anda bile bana bir hayal kırıklığıymışım gibi bakıyorsun. Seni hissediyorum, baba. Gerçekten bunu yapacak gücüm olduğunu düşünmüyorsun." Yüzüme bastırarak "Yanılıyorsun. Bunu bana yaptığın şey yüzünden yapacağım. Nila seni affetmiş olabilir ama ben . *Affedemem*. Sen bedelini ödeyene kadar olmaz."

Cut daha uzun durdu, omuzlarını tuttuğum yerde yuvarladı. Bağlı elleri bana zarar veremezdi ama bu onun sesiyle denemesine engel olmadı. "Sen

Her zaman bir korkaktın, Kite. Ama gitmeme izin verirsen, mirası onurlandıracağım. Doğum gününde sana ne istersen vereceğim. Sana her şeyi vereceğim."

Çenemi sıktım ve babamı tahta rafa doğru ittim. "Senin paranı istemiyorum."

Tökezledi. "O benim param değil. Senin paran. Ben sadece sen reşit olana kadar emanetçiydim."

"Saçmalık." Bileklerindeki ipi kestim -Nila'nın ipin aynısı- ve onu geriye doğru ittim.

Sırtı rafa çarptığında homurdandı, giysileri tozlu tahtaya . İtmeye çalıştı ama ben geri ittim. Ayağını kaybetti ve mekanizmanın üzerine yığıldı.

Hiç düşünmeden, az önce bileklerinden çıkardığım ipi boynuna doladım ve tek yataklı platformun diğer tarafına doğru ilerledim. İp çenesinin altına takıldı, onu geriye doğru eğilmeye zorladı, onu kısırdı ve boğulmasını sağladı.

Parmakları hapsediği yerde debeleniyor, öfkeli küfürler göğsünde süzülüyordu.

Ona konuşması için fırsat vermedim. Daha sert çektim.

Ben çektikçe duyguları daha da güçleniyordu. Onları görmezden gelebilirdim... şimdilik.

"Söyleyeceğin hiçbir şey seni kurtaramaz, ihtiyar. Yıllar boyunca senden çok şey öğrendim. Bakalım ne kadarını hatırlıyorum."

"Bekle-" diye homurdandı Cut, ben ipi kenarın altındaki bir kancaya bağlayıp boynunu sıkıca tutarken. Beceriksizce yatıyordu, bacakları yana sarkıyordu. Ön tarafına doğru ilerleyerek dizlerinin arkasından tuttum ve kütlesini Masaya.

Beni durduramadı, nefes alamayacak kadar iple savaşmaya .

Vücuğu pozisyonunu aldıktan sonra, çırpınan kollarını yakaladım. Sağ kolunu yumruklayarak başının üstündeki acımasız tahtaya sabitledim, deriyi bileğinin etrafına sardım ve sıkıca bağladım.

"Hayır, bekle!" Sesi hırıltılıydı, parmakları boğazını tırmalıyordu.

Ben sessiz kalırken o nefes nefese kalmaya devam etti ve sağ bacağını yakalamak için masaya doğru ilerledi. Deri, yaş ve kan yüzünden sertleşmişti ama bileğinin etrafına sarmayı başardım, kot pantolonunu önümden ittim ve sıkıca bağladım.

"Jethro, dur."

İtaat etmedim.

Titizlikle masanın sol tarafına doğru kaydım. Dizini masaya bastırırken sol bacağı tekmelemeye çalıştı. Kayışı bağlamak için onunla güreştim. Nefes nefese kaldım ama kazandım.

Güçsüzdüm. Yorgun. Dünyayı dolaşmaktan ve onun neden olduğu komplikasyonlarla uğraşmaktan hastaydım.

Yine de, onu bastırmak için yeterli gücüm vardı.

Masanın etrafından dolaşıp sol koluna uzanırken bakışlarımız buluştu.

"Yapma." Parmaklarını zorla kolundan çektiğimde gözleri büyüdü. boynuna doladım ve başının üstündeki tahtaya sertçe vurdum. Üzerine eğilerek deriyi bileğine geçirip son bağlama işlemini tamamladığımda göğsü inip kalkıyordu.

Dört nokta da güvendeydi. Kaçmak yok, savaşmak yok, tamamen benim merhametime kalmışlardı.

"Hâlâ içimde olmadığını mı düşünüyorsun?" Ona biraz acıyarak baktım. Gençken hep hoşgörölü davranıp beni bırakacağını ummuştum.

Onun benim babam olduğuna ve beni çok fazla incitmeyeceğine dair kr bir inancım vardı.

Ama Cut aksini biliyordu. Bana ne yaptığını hatırlıyordu. Her ığlığı ve yalvarışı hatırlıyordu. Şimdi sıra ondaydı.

Yanağını okşadım.

Bir ciğer dolusu hava emerken dudakları morarmıştı. "Jethro... bana itaat et ve-"

"Sana bir daha asla itaat etmeyeceğim." Gelecekteki olaylar için aklı başında kalmasını isteyerek, masanın tabanındaki kancadan ipi çözdüm ve boğazından çıkardım.

Nefes nefese kaldı, kıllarla kaplı boynunda kızgın kırmızı bir çizgi belirirken havayı içine çekti.

Onu nefes alması için bırakarak, kir bulaşmış pencerenin altındaki masaya doğru ilerledim. Dış dünyadan hiçbir yansıma ya da görüntü fark edilmiyordu. Cam eskidikçe bulanıklaşmış, bizden ve birazdan olacıklardan başka her şeyi silmişti.

Cut'ın duyguları benimkileri gölgede bırakmakla tehdit edene kadar arttı. Dehşete kapılmamıştı, henüz değil. Hâlâ bunu yapamayacağıma inanıyordu.

Yanıldığını kanıtlayacağım.

Başka bir tozlu çarşafın köşesinden tutarak, iğrenç aletlerle dolu uzun bir masayı ortaya çıkarmak için onu ırttım.

Gözlerim her alete takıldığında kalbim sıkıştı. Çoğu benim üzerimde kullanılmıştı. Ama birkaçı Jasmine üzerinde kullanılmıştı.

Ürperdim ve anıların akınına karşı gözlerimi kapattım.

"Hayır, onu rahat bırak!"

Cut itaat etmedi. Bana bakmak için dönmeden önce Jasmine'in ellerini bağlamayı bitirdi. Deri, bileklerimi ve ayak bileklerimi ısırarak beni masaya bağladı. Ama dayanak noktası devreye girmiş, masayı yataydan dikeye çevirmişti. Çarmıha gerilmiş gibi asılı duruyordum.

Her şeyi görürdüm. Her şeyi hissederdim. Hiçbir şeyi durduramazdım.

Jasmine'in bronz gözleri benimkilerle buluştu, on iki yaşındaki yüzü kederle parlıyordu.

"Yapma. Lütfen, yapma." Sesim gözyaşlarımla boğuşuyordu.

Cut küçük bir bıçak almak için masaya doğru yürüdü. "Canını yakmak sana durumunu nasıl kapatacağını öğretmediğine göre, daha iyi bir fikir buldum."

Kızının yanına dönerken botları ahırın zemininde gıcırdıyordu.

Savaşım. Kahretsin, savaşım. Ağırılığımı tokalara verdiğimde inledi. "Ona dokunma." Jaz. Küçük kız kardeşim.

Jasmine'i ayağa kaldıran Cut, bir kolunu onun omuzlarına doladı. Zarif siyah ayakkabıları artık parlak rugan değil, tozlu ve . O ayakkabıları aldığı günü hatırlıyorum. Annem sırf çok tatlı bir küçük kız olduğu için vermişti onları ona.

"Bunu durduracak güce sahipsin, Jethro." Cut bıçağı Jasmine'in omzuna dayadı ve güzel mavi elbisesini keserek bir deri parçasını ortaya çıkardı. "Tek yapman gereken onun yerine benim düşüncelerime odaklanmak." Bıçağı etinin üzerinde gezdirdi, yüzeyi kıracak kadar sert değil, ama onun irkilmesine neden olacak kadar sertti.

Dudağını ısırды. Jasmine sessizdi. Oyun oynadığımızda güler ve şakalaşırdı ama korktuğunda ya da başı belaya girdiğinde sessizleşirdi. Hiçbir şey onu konuşturamazdı. Ne bıçak tehdidi ne de özgürlüğü için yalvarışlarım. Babasının elinde öylece durdu ve tek kelime etmedi.

Ama lanet olsun, düşünceleri çok şey anlatıyordu. Ona yardım etmem için çığlık atıyorlardı.

Yapamadığım için benden nefret ettiler. Cut'a duyduğu sevgi ve duyduğu nefretle savaştı. Beni bir çöp parçası gibi buruşturdu, başka hiçbir şeye odaklanma umudu vermedi.

Cut bıçağı tekrar sürükledi, ama bu sefer biraz daha

derine. Jasmine'in irkilmesi bir sarsıntıya dönüştü,

kollarında kıvranıyordu.

"Dur. Bir daha yapma. Anladım. Artık onu dinlemiyorum. Sadece senin ne olduğunu hissediyorum." Yalanlar. Hepsi yalan. Ama gerçek beni bu karmaşanın içine soktu, belki de yalan beni bundan kurtarabilir.

Cut başını eğdi. "O zaman ne düşünüyorum, evlat?"

Eklemlerim normal kapasitenin ötesinde gerilirken ellerim yumaklandı. Jasmine'in düşünceleri beni bastırdı. Onu duyamadım. Onu duymak istemedim.

Ben de saçmaladım. "Onun üzerindeki gücü seviyorsun. yarattığını bilmek hoşuna gidiyor ama hayatını verdiğin kadar kolay alabiliyorsun." Sesim on dört yaşından büyük geliyordu. Bana inanır mıydı?

Bir an için yapacağını düşündüm.

Sonra gerçekler bu umudu yok etti.

"Yanlış, Jet." Cut bıçağı tekrar kullandı. Bu sefer... deriyi kırdı. Jasmine'in gözlerinden yaşlar fışkırdı ama yine de . "Bundan nefret ediyorum. Çocuklarıma bunu yapmaktan nefret ediyorum. Ve bana bunu yaptırdığın için senden de nefret ediyorum."

Parmaklarım kullandığı, kararmış ve masanın üzerinde terk edilmiş bıçağı . Onu kesebilirdim. Ona Jasmine'in hissettiklerini hissettirebilirdim. Ama benim daha iyi bir fikrim vardı.

Zorlukla nefes alarak, dokuz kuyruklu kediye atladım ve büyük sopayı aldım. Eskiden polislerin taşıdığı sopalara benziyordu ama bu daha kalındı,

daha ağır, uzuvları kırmaya ve kemiği posaya dönüştürmeye hazır.

Babamla yüzleşmek için geri döndüm. Rafin üzerinde yüzükoyun yatıyordu, gözleri kocaman açılmıştı, beyaz saçları kasvetli ahırda kar şoku gibi duruyordu. "Bunu hatırlıyor musun?"

Yutkundu. "Eskiden nasıl bir amcık olduğunu hatırlıyorum. o."

Beni dövdüğü, morarttığı anılar beni rehin almaya çalıştı-bana ders üstüne ders veriyor.

"Neden ılık attıımı grmen adil olur, sence de öyle değil mi?"

Cut yutkundu. "Başından beri yaptığım şeyden zevk almadığımı biliyordun. Bunu sizi kendinizden kurtarmaya çalışmak için yaptım. Siz benim çocuklarımdınız. Babanız olarak ilk çocuğuma yardım etmek için etimi ve kanımı kullanmaya hakkım yok muydu?"

Başımı salladım. "Kullanmak ve istismar etmek tamamen farklı iki kelime." Alay etti. "Ve yine de, onları sadece iki harf ayırıyor."

Nefes almaktan göğsüm ağrıyor, ateşten yan tarafım yanıyordu. Bunun bitmesini istedim. Ona bunu ödeteceğime dair söz vermiştim, ama onu sürüklemek için orada değildim. Bu dışarı.

Bitirmek istedim.

Nila'yı istedim.

Unutmak istiyorum.

"Bunun bir önemi yok. Yaptığın şeyle hâlâ hatalısın." Ona doğru ilerleyerek sopayı yüzüne tuttum. "Şuna bak ve bana ne hissettiğini söyle. Cevapların için beni uğraştırma, Cut. Lanet olası hayatında bir kez olsun bana gerçeği söyle."

Çenesini boynuna gömerken keçi sakalı titredi ve silahtan uzaklaştı. "Beni tanıyorsun, Jethro. Seni sevdiğimi biliyorsun."

"Saçmalık. Tekrar dene."

Dişlerini gösterdi. "Bu saçmalık değil. Seni gerçekten seviyorum. Nila Londra'ya döndüğünde ve sen ilaçlarını aldığında seninle çok gurur duydum. Hiç bu kadar gurur duymamıştım. Her zaman olduğunu bildiğim oğlum vardı. Yetenekli, cesur, inşa ettiğim her şeye layık bir varis."

"Ben hep böyleydim baba. Çocukken bile bunu görmek için elimden geleni ."

Tokaların yerini değiştirirken tahta gıcırdadı. "Ama bu senin durumunun gölgesinde kaldı. Seni zayıflattı. Seni hassaslaştırdı. Güçlü birine ihtiyacım vardı, sadece mirasıma sahip çıkmak için değil, gelecekteki ailenizi korumak için de. Sana bu görevi vermek istemem çok mu yanlış? olduğunuz şeyle savaşmak için gereken yaşam becerileri?"

"*Ben neyim?*" Alaycı bir kahkaha attım. "Benim ne olduğum senin ne olduğunla kıyaslanamaz bile. Yaşam becerilerinden ve beni bir erkeğe dönüştürmekten bahsediyorsun. Ben buna sakat bırakmak, oğlunu duygusal olarak sakatlamak ve seni koşulsuz sevebilecek tek insanları parçalamak diyorum."

Cut cevap vermek için ağzını açtı ama ağzından bir şey çıkmadı.

Bana baktı ve gerçekleşmemesini umduğum tek şey gerçekleşti.

Duygusal öfkesi , haklı olduğuma dair gerginlikle karıştı. Yanlış bir şey yapmıştı. Bir şekilde... kötü davranmıştı.

Çenemi kolumu hışımla geri çektim. "Hayır, böyle şeyler düşünemezsin. Yaptıklarından sonra olmaz."

Sopa havada ısıklık çalarak mide bulandırıcı bir güçle kalçasına çarptı. Ağır darbe ve yankılanan artçı şok, ateşimin dayanılmaz boyutlara ulaşmasına ve mide bulantımın boğazımı sıkmasına neden oldu.

Cut böğürdü, vücudu tokaların içinde kıvranırken sarsıldı.

Çok aşına olduğum bir sahnenin diğer ucunda olmak içimi burktu.

Onun ıstırabı beni batırdı. Çözülen akıl sağlığı. İçindeki iğrençlik yerini korkuya bırakıyordu. Kusmak istedim. Kendimi kesmek istedim, böylece onun acısına değil kendi acıma odaklanabilecektim. Kaçmak istedim.

Ama yapamadım.

Eğer yeterince çabalarsam, durumumu değiştirebilirdim. Bana öğrettiği şeye dönebilirdim. Ama bugün değil. Bunu ona borçluydum. Bunu *kendime* borçluydum. Birlikte, olduğum her şeyi temizleyecektik. İncittiğimiz herkesi.

"Acıtıyor, değil mi?" Tekrar vurdum, bu sefer diğer kalçasına. Kot pantolonu onu biraz korudu ama çılgılığı boşlukta bumerang gibi .

Kendimden nefret kalbimin etrafına yerleşirken ağzımı ekşi bir tat doldurdu. Onun acısını hissetmenin, bundan zevk alamayacağım anlamına gelmesinden nefret ediyordum. Takdir edemedim Kendi ilacından bir doz verdiğimde, sonunda ne kadar kötü bir disiplinci olduğunu gösterdiğimde güç.

Acı vücuduna yayılırken nefesi kesildi. Kemiklerini kıracak kadar sert vurmamıştım ama çok fena moraracaktı.

Masanın etrafından dolaşarak siyah sopayı okşadım. Ağır kauçuk yoğun ve tehditkârdı. Kaçış yoktu. "Bir keresinde bana ne demiştin? İsteddiğim kadar bağırıp ağlayabileceğimi ve kimsenin bizi duymayacağını...?"

Gözleri parlıyor, benimkilerle buluşuyordu. Alnında ter parlıyordu. Dizleri adrenalinden titrerken kolları tokalarla savaşıyordu.

"Cevap ver bana." Göğsüne vurdum. Sopenın yan tarafı mükemmel bir hassasiyetle karnının alt kısmına geldi.

"Ah, lanet olsun!" Cut'ın omurgası eğildi, tüm ruhu yaralarının etrafına saklanmak istedi. Yanlış bir şey yaptığı için duyduğu pişmanlık ya da utanç belirtisi, ani rahatlama ihtiyacının altında boğuldu.

Bununla başa çıkabilirdim. Başkalarının acısını hissetmek hayatım boyunca durumumun bir yan ürünü olmuştu. Buna hiç alışmadım. Bununla birlikte, ölmekte olan ya da ölümcül şekilde yaralanmış biriyle aynı odada durursam, sonunda onların acısından uyuşur ve katatonik olurum.

Babamla devam etseydim de aynı şey olacaktı.

Deliliğe kaymadan önce başladığım işi bitirmeliydim. Henüz

yeterince ödeme yapmamıştı. Neye ihtiyacı olduğunu

öğrenmemişti. *Daha kötülerine de dayandım.*

Daha fazla ceza vermeyi kaldırabilirim.

Sopayı belime sokarak masanın etrafında dolandım.

Cut'ın nefesi kesildi, gözleri yaşardı ama beni takip etmek için elinden geleni yaptı. "Ne söylememi istiyorsun Jet? Üzgün olduğumu mu? Yaptığım şeyden pişman olduğumu ve beni affetmen için yalvardığımı mı?"

Ellerim sık sık kullandığı manivelaya doğru kayınca kesildi. Ağzından kelimeler döküldü. "Bak, özür dilerim, tamam mı? Zorlandığımı bildiğim halde senden bu kadar çok şey istediğim için özür dilerim. Jasmine'i incittiğim için özür dilerim. Nila'ya yaptığım şey için özür dilerim. Siktir, Jet, özür dilerim."

"Yeterince iyi değil." Parmaklarımı kolun terle cilalanmış ahşabına dolayarak, "Bence bundan daha iyisini yapabiliriz," diye mırıldandım.

Mekanizmayı iterken kaslarım gerildi. İlk krank sesi cehennemin kapılarının açılması gibiydi, eski ahşap uzun zaman sonra harekete geçerken inliyor ve uluyordu.

"Bekle!" Deri, el ve ayak bileklerini yavaşça sıkarken Cut kıpırdandı. "Düşüncelerimi dinle. Dikkatini ver. Doğruyu söylüyorum."

Üzücü olan şey, doğruyu söylemesiydi. Gerçekten üzgündü. Özür dilemek için yanıp tutuşuyor ve yaptığı her şeyi isteyerek üstleniyordu.

Ama üzgün olmak yeterli değildi. En başta bunu hiç yapmamış dilemeliydi.

Zorlukla nefes alarak, halsizliğim ve ateşimle savaşıarak kolu tekrar çevirdim. Çarklar ve çatallar her bir bükülmeyi memnuniyetle karşılayarak yerlerine kaydılar. Cut'ın üzerine eğilerek biraz daha sert bastırdım, biraz daha sıkı çektim. "Birkaç santim büyümeye hazır mısınız?"

Cut gözlerini sıktı. "Lütfen..."

"Yalvarmana gerek yok." Kolu sarsarak tam bir tur ittim.

Raf itaat etti, altından ayrıldı ve Cut'ın uzuvlarını acı verici bir sıklığa çekti. Ellerindeki ve ayaklarındaki deri, maksimumda çalınan bir akordeon gibi gerildi ve onu iki yöne çekerken etini kırmızıya çevirdi.

Cut çılgılık attı.

Tekrar ittim.

Masa Cut'ın vücuduyla savaştı, isteksiz gerginliğe karşı hırlayarak doğal konforun ötesinde gerilmesine neden oldu.

Daha yüksek sesle bağırdı.

Cut'ın kafasında çok fazla düşünce çarpışırken kulaklarım çınladı ve durumum kötüleşti. Bu canavara dönüştüğüm için kendimi hasta hissediyordum - babamın acısını isteyerek alan bir canavara. Ama aynı zamanda kendimi kurtarılmış hissettim.

Sonunda Cut'ın olmamı istediği adam olmuştum ve ancak şimdi onun övgüsünü hak ediyordum.

"Senin için yeterince sıkı mı?" Kola bir kez daha bastığımda sorum Cut'ın inlemelerinde gizliydi.

Rafin kayan parçaları itaat etti, birbirinden daha da uzaklaştı, birkaç bağı yırttı, deri kelepeleriyle babamın etini kesti.

Cut yine çığlık atmadı ama dudaklarından vahşi bir çığlık döküldü. Derisi acıdan bembeyaz kesilirken yüzü buruştu. dikleştirdi, omuzlarını sıktı ve ayak parmaklarını gösterdi. Elleri yumruk olmuş halde kaldı. Vücudu bir arada kalmak için savaşırken tırnakları avuçlarına batıyordu.

Ne hissettiğini biliyordum - onu hissettiğim için değil, tam olarak onun pozisyonunda olduğum için. Ben daha sıkıydım. Ben daha gençtim. Omuzları ilk eden olurdu. Eklemlerinin zorlanmaya karşı biraz daha mücadele edebilmesi için yerlerinden fırlayacaklardı. Omuzlar gittiğinde, diğer eklemler de onu takip ederdi. Rafin ne kadar gerildiğine bağlı olarak dizler yerinden çıkacak, tendonlar kopacak, kaslar parçalanacak ve kemikler kırılacaktı.

Bu işkence biçimi ortaçağda kullanılan en kötü işkence biçimlerinden biriydi ve sadece askının kucağındaki kurban için değil, onu izleyen kurbanlar için de geçerliydi. Savaşmaktan vazgeçen vücut parçalarının mide bulandırıcı yırtılışı. Parçalanan eklemlerin korkunç patlamaları.

İtiraflar kendi istekleriyle sıralarını bekliyordlardı. O kadar ileri

gider miydim?

Cut'ı yavaşça parçalara ayırır, uzuvları savaşmayı bırakıp sadece parçalanana kadar ilmiğini sıkar mıydım?

Bu kadar taş kalpli ve acımasız olabilir miyim?

Hadi ğrenelim.

Kolu son bir kez ittiğimde avuçlarım mide bulandırıcı bir terle sırlıslam oldu. Masa çatırdadı, deri gıcırdadı ve Cut çığlıklarla sarsıldı. "Lanet olsun, dur. Tanrım, ne istiyorsun? Dur-"

"Senden hiçbir şey istemiyorum." Masayı gevşemeye karşı kilitleyerek ellerimi raftan . Yuvaları kırılma noktasındaydı. Şimdilik.

İnsan vücudunun bu kadar çevik olması inanılmazdı. Bu pozisyonda bir saat kalsa kıkırdak yavaşça kırılır, tendonlar gerilir ve kemikler rahatlamak için feryat ederdi. Ama bir kez serbest bırakıldığında, vücut tekrar bir araya gelecektir. Bu bir saat sürerdi. omurgayı yeniden hizalamak ve içerideki kabarcıklı gözyaşlarını yatıştırmak için zaman, ancak uzun vadeli etkiler sıfır olacaktır.

Biliyordum.

Yürüyen bir kanıttım.

Parmaklarımı tekrar sopanın etrafına dolayarak masanın etrafında dolandım. Cut'ın sorusu zihnimde yankılandı. "*Ne istiyorsun?*" Dürüst olmak gerekirse, istediğim hiçbir şey yoktu. Nila'ya sahiptim, tek ihtiyacım olan oydu. Ama bunu sadece onun için yapmıyordum. Jasmine önemliydi, Kestrel, hatta Daniel.

Bunu onlar için yaptım.

Birden durdum ve babama baktım. "Biliyor musunuz? Burada Senden istediğim bir şey var." Başından ayaklarına doğru ilerledim.

Cut vücudunun aşağısına bakmaya çalıştı ama omuzlarındaki ve kollarındaki baskı başını kaldırmamasına izin vermedi. "Ne... herhangi bir şey. Adını koy ve senin olsun. Sen iyi bir evlatsın, Jethro. Bunu unutabilir ve hayatımıza devam edebiliriz."

"Bazı açılardan haklısınız baba. Unutacağım ve hayatıma devam edeceğim. Ama Emma'yı ailesinden çaldığında ve Bonnie'nin seni bu kadar uzun süre manipüle etmesine izin verdiğinde bu lüksünü kaybettin."

Bu iş bittiğinde, büyükannemle hesaplaşacaktım. Kendi ailesine kukla oynattığı için onu pişman edecektim.

"Bonnie öldü." Cut nefesini içine , boynu eklemlerindeki baskıya karşı zorlanıyordu. "Siz gelmeden hemen önce kalp krizinden öldü."

Dondum kaldım.

Onun ölümü benden çalınmıştı. Ama belki de en iyisi buydu. Zaten hızla azalan cesaretimle titriyordum. Cut'ın duygularının altında ezildim bile. Başka bir can alacak enerjim ya da bedensel gücüm olmayacaktı.

"Özür dilerim." Büyükanne ve onun katı yöntemlerine karşı duyduğum tüm nefrete rağmen, Cut annesini seviyor ve ondan aynı ölçüde korkuyordu. Onun hissettiklerini hissetmeme izin verdim. Canını yaktı. Hem de çok. Tövbekâr ve kendini kınayan biriydi ama kurtuluşunu garanti edecek kadar değil. Acısının altında hâlâ haklı olduğunu düşünüyordu.

Yanılıyordu.

Sopayı kaldırarak, silahı onun görüş alanına sokacak şekilde hareket ettim. "Bunu başka kimin üzerinde kullandığını hatırlıyor musun?" Ürperdim, kendimi geri çekmeye çalıştım. O korkunç, kader gününün anıları. Beni asla anlayamayacağını ve güçlü olmam gerektiğini anladığım gün - kendim için değil, kız kardeşim için.

Bana son dersi vermişti. Nila beni çözene kadar sadık kalmama yardımcı olan dersi.

Cut yutkundu. "Kite...bekle."

"Hayır, artık bana emir veremezsin." Sopayı avucuma vurarak, acısını memnuniyetle karşıladım. "Yeterince bekledim."

Rafla ilgili bir başka şey de eklemleri sıkarken ve kemikleri gererken insan vücudunu ekstra hassasiyetin mükemmel pozisyonuna yerleştirmesiydi. Kıkırdak ve yağın doğal yastıklaması birdenbire bu kadar uzun bir duruşu korumak için yeterli olmadı.

Önceden yaptığım vuruşlar onu incitirdi ama öldürmezdi. Acısı keskin ama dayanılabilir olurdu. Ama bu... eğer ona şimdi vurursam,

acı yüz kat daha kötü olurdu. *Bin* kat daha kötü.

Kendinize barikat kurun. Hazırlanın.

En basit dokunuş bir diz kapağını kırabilir. En nazik dürtme bir dirseği kırabilirdi. Fiziksel olarak hiç olmadığı kadar savunmasızdı. Onu duygusal olarak da savunmasız hale getirmek benim işimdi.

Kalbim küt küt atıyordu. Bunu yapmak istemiyordum. Ama yapacaktım.

"Her adımında yanında olacağımı bilmeni istiyorum. İçinden geçtiğin şeyi kapatamayacağım ama yine de yapacağım çünkü bu bana göre değil." Bacaklarımı açarak sallanmaya hazırlandım. "Bunu Jasmine için yapıyorum. Sonunda kızının o öğleden sonra nasıl hissettiğini anlayacaksın."

"Jet, hayır, yapma, yapma-"

Cut ne yaptığımı anladı: Artık kendimi tutmayacaktım. Nazık ya da bağışlayıcı olmayacaktım.

Öncesi ısınma turuydu.

Bu... bu onun gerçek cezasıydı. "Özür

dilerim."

Sertçe yutkunarak kendimi bıraktım ve sopayla babamın ayak bileğine vurdum. Darbe, yapacağını bildiğim şeyi yaptı. Karmaşık iskeletini un ufak etti, talus ve lateral malleolü parçaladı. Biyoloji geri geldi; Gerçekten umursamadığım vücut parçalarının isimleri, vuruşumun altında kalmadan önce aklıma geldi.

Cut en büyük nefesini içine çekip ardından ruhunu haykırırken oda dışarı doğru patlıyor gibiydi.

Çıglıkları çatıya uçtu ve aşağıya sıçradı.

Çıglıkları eski çerçevesindeki pencereyi tıkırdattı.

Çılgıkları beni unutmak istediğim o güne geri götürdü.

"Kes !" Askının beni hareketsiz tutması umurumda değildi. Deriyle boğuşmaktan bileklerimden sızan kan umurumda değildi. Tek umursadığım Cut'ın ayaklarının dibinde sessizce hıçkıran bir Jasmine'di. "Onu rahat bırakın!"

Cut zorlukla nefes aldı ve alnındaki nemli saçları temizledi. Bu ders en kötüsüydü. Jasmine'e verdiği zararı artık umursamamam için elinden geleni yapmıştı. Beni metanetli ve sakin kalmaya zorladı, ilerlememi takip edebilmek için kalp atış hızımı bir monitöre bağladı.

İlk birkaç dersten sonra yalan söylememe tahammül edemedi. İlerleme kaydedip kaydetmediğini anlamakta zorlanıyordu.

Yapmamıştı.

Bana ne yaparsa yapsın, çok doğal olan şeyi durduramadım. Diğerlerinin yaptıklarını hissettim. Kapatamadım. Nasıl kapatabilirdim ki? nasıl kontrol edilir?

yüzden çabalarını artırdı, beni onunla birlikte avlanmaya ve talihsiz tavşan ve geyikleri vurmaya zorladı. Kerkenez'e zarar vermekle tehdit etti. Jasmine'i izlemesi için getirdi. Bir süre ona dokunmadı. Onun orada olması bile beni iki kat daha fazla çalıştırıyordu.

Her derste tek kelime etmedi, sadece üzgün gözlerle beni izledi ve Cut onu taklit etmem için her şeyi denerken kendine sarıldı. içsel sakinlik. Onun acımasızlığını kabul etmek. Mümkün olan her şekilde ona dönüşmek.

Bir süre işe yaramasını diledim. Yalan söylemede daha iyi oldum ve Cut beni 'iyileştirdiğine' inanmaya başladı. Ama sonra beni yalan makinesine ve kalp monitörüne bağladı. Ve daha fazla saçmalayamadım.

Yasemin, babamın ayaklarının dibine çökerken başını kaldırıp bakmadı. Ona tokat atmıştı; kılıç yerine ellerini kullanmış, beni onun yerine zihnine odaklanmaya zorlamıştı.

Av değil, avcı olun.

Acı çekmeyi değil, acımasızlığı

benimseyin. Canavar olun, kurban değil.

Kalp makinesinin pırıltısı umudumu parçalamayı ve Cut'a ne kadar umutsuz olduğumu göstermeyi bırakmıyordu. Ben düzeltilemezdim. Bu imkansızdı.

"Lütfen, bırakın onu."

Cut yüzüne bir mendil silip tiksintiyle bana baktı. "Onu kontrol etmeyi öğrendiğinde gitmesine izin vereceğim."

"Yapamam!"

"Yapabilirsin!"

"Sana söylüyorum, yapamam!"

Biz birbirimize kükrerken, Jasmine başladı. Ahırın tozu pembe elbisesini kaplamış, siyah taytını lekelemişti. Kış mevsimiydi ve Don camı süsledi, nefesimizi küçük duman bulutlarıyla dalgalandırdı.

Bağırmaya devam etsin.

Onu ne kadar oyalarsam, Jaz'ın kaçma şansı o kadar artıyordu.

Jasmine'e dik dik baktım, ayağa kalkıp kaçmasını istiyordum. Kapıdan çıkıp gitmesini ve bir daha asla geri dönmemesini. Sessiz emrimi anlayarak hızla başını salladı.

Cut bana doğru hışımla geldi, yanaklarımdan tutup yüzümü itti. Kontrolde çıkmış monitöre doğru. Ne zaman bastırılmayacak kadar çok duygu olsa kalbim hep düzensiz atardı. Kalbim başkalarını hissediyordu; onların ritmine ayak uydurmaya, nabızlarını taklit etmeye çalışması son derece doğaldı.

"Seninle ne yapacağım ben Jet? Hiç iyileşmeyecek misin?"

Sıkıştırıcı tutuşunun altında yanaklarım hareket edemiyordu; tükürmeden konuşmak için elimden geleni yaptım. "Evet, söz veriyorum."

"Daha önce de söz verdiğini duydum ama asla ."

Omzunun üzerinden, Yasemin narin bacaklarını kaldırıp parmak uçlarında çift kanatlı kapıya doğru ilerlerken sessizce alkışladım. Çok yakın... Devam et.

"İçine odaklanman ve her zaman bu kadar zayıf olmaman için başka ne " Kesik, genç kalbimin olduğu göğsümü dürttü gürlledi. "Söyle bana Jethro, böylece bu maskaralığa bir son verebiliriz."

Jasmine'in elleri kolun etrafına dolandı ve ağır çıkışı çekiştirdi.

Evet, koş. Koş.

Ağaç, ormanda avlanan bir canavar gibi homurdandı.

Hayır! Hayır!

Cut . Tutuşunu bırakırken gözleri irileşti. Ellerini kavuşturup kâbus eşyalarının durduğu masaya doğru yürürken kıpırdayamadım, askıda asılı kaldım. "Nereye gittiğini sanıyorsun, Jazzy?"

Başını sallayarak kendini kapıya yapıştırdı. "Kaç, Jaz. Koş!"

Çırpındım. "Arkana bakma. Sadece git!" Gitmedi.

Cut siyah bir sopa alıp ona doğru ilerlerken donup kaldı.

"Hayır!" Daha fazla kıpırdandım, daha fazla kan ve korku çektim.

"Sana onu kontrol etmeyi öğreteceğim Jet, eğer bu yaptığım son şey olacaksa." Cut sopayı eline vurarak tüylerini diken diken .

Cut onun üzerinde yükselirken Jasmine titredi. "Kardeşini seviyorsun. Hadi Bakalım bir kez olsun odaklanarak onu koruyabilecek misin?" Elini kaldırdı, koluyla yüzünü gölgeledi.

"Kaç, Jaz!" Diye bağırdım, dehşetini yırttım ve kaçıışını başlattım. Korkusu onu dilsiz bıraktı ama bakışlarını ani bir kararlılık doldurdu.

Koştı.

Kapıdan fırlayarak babamın etrafından dolandı ve ahıra doğru fırladı.

Cut sopayı tutarak döndü ve kızının ondan kaçıışını izledi. Ama gitmesine izin vermedi. Peşinden gitti.

"Hayır!" Çocuğunun peşinden hışımla koşarken ve saldırmak için kolunu geri çekerken hiçbir şey yapamadım.

"Jasmine!"

Ve sonra her şey bitti.

Sopa sırtına vurdu.

Bu güç onu yuvarlanmaya itti.

Etekleri yüzünün üzerinden uçarken küçük ayakkabıları yere çarptı. Yüzü bana dönük bir şekilde durdu, küçük gözleri yaşlarla dolmuş, üstündeki benimkilere kilitlenmişti.

Bir an için orada öylece yattı, şok içinde gözlerini kırptırdı ve acısını sıraladı.

Sonra, şimdiye kadar hissettiğim en kalın, en sert, her şeyi tüketen dalga üzerime yıkıldı. Acısı beni sıırıslıklam etti. Onun acısı bana da bulaştı. Hissettiği her şey

Çocukça kaprisleri, umut dolu dilekleri... Hepsi boğazıma tıklandı ve beni hasta etti.

Jasmine gözyaşlarına boğulurken ben de kustum.

Çıglıkları etrafımızda yankılandı, kapıdan dışarı süzüldü, ağaçların etrafını yaladı ve yukarıdaki hilale doğru yükseldi.

Onunla birlikte ağladım. Çünkü ne olduğunu en az onun kadar .

Kış bu vahşeti izlemişti. Ayaz bunu engellememişti. Buz bunun olmasına izin vermişti. Ve ruhumun derinliklerinde bir kar fırtınası başladı.

Artık bunu yapamazdım.

Kız kardeşimin ıstırapıyla, babamın umutsuzluğuyla, kendi kırılmışlığımla başa çıkamadım.

Bunu yapamam.

Ve Jasmine de yapamazdı.

Gözyaşları başladığı gibi aniden durdu, ama gözleri hiç yaşarmadı. benimkinden uzakta. Nefesi mavileşen dudaklarından soğuk dumanlar çıkarırken yanağını yere bastırdı.

Ve asla unutamayacağım o sözleri söyledi.

Buzdan bir hapishaneye girmemi ve anahtarı ona vermemi sağlayan kelimeler.

O gün hissettiklerimi asla, asla, asla hissetmeyeyim diye beni sonsuza dek kara çeviren cümle.

"Kite... Bacaklarımı hissedemiyorum."

Hatırladığım acıyla inledim ve ondan tekrar nefret ettim. Kız kardeşimi sakat bırakmıştı. Sırtını kırmış, omurgasını sakatlamıştı. Benim yüzümden onun hayatını geri dönülmez bir şekilde mahvetmişti.

Ben.

Hassi

ktir!

Çıgıllıklarını duymazdan gelerek rafın başına doğru hışımla ilerledim ve sopayı kolla değiştirdim. Cut bağlandığı yerde titreyip sarsılırken, mekanizmayı yumruklayarak bir tur daha kaldırdım.

Kırık bileği ve uzuvları daha da gerilerek daha fazla çıgıllık atmasına neden oldu, daha fazla yalvarır. Ahır patlama ve çatlama sesleriyle doldu. Kıkırdak ve bağlar sonunda pes etti, peyderpey koptu.

Hasta olmak istedim. Onun acısının içinden geçmek ve bir kez olsun başkalarının talihsizliği içinde debelenmeyi bırakmak istedim. Ama Yasemin'in bana tek bir hamlede durmayı öğrettiği anın aksine, yapamadım.

"Jethro, dur. Lütfen..." Cut'ın sesi derin iniltilerle karışıyordu. Teslim olmayı ve itaat etmeyi çok istedim. Ama o çok fazla şey yapmıştı. Çok fazla yanlış yapmıştı.

Yeterince ödeme yapmamıştı. Henüz ödemedi.

Sopayı tekrar belime sokarak kalçalarımın üzerine oturdum ve rafın altındaki küçük tekerleği kavradım. Bu makineyi çok iyi tanıyordum. Çok iyi. Sıradan bir düşmanım haline gelmişti ve onu kullanmayı çok genç yaşta öğrenmiştim.

Cut acı çekerken yatay yatmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmişti. Dikey olmak tamamen yeni bir deneyimdi.

Çarkı döndürürken, masa yavaşça dik durup yataktan duvara dönüşürken Cut'ın küfür ve yakarışlarına kulaklarımı kapattım. Her santimde Cut'ın vücudu, ağırlık sırtından bileklerine geçerken yer değiştirdi. Omurgası gergin, vücudu şişmiş halde kaldı ama şimdi yeni Açı, hareket görebileceği anlamına geliyordu. Bu kez başkaları için değil, kendi günahları için ölmek üzere olan Mesih'ti.

Gözlerini üzerimde hissettiğimde, dehşet masasına doğru başımı kaldırmadım. Yavaşça, sopayı tozlu yerine geri koydum ve dokuz kuyruklu kediye aldım.

"Orada yeterince asılı kaldın mı Jet?"

Babamın sesi beni uyandırdı. Boynuma rağmen başım yukarı kalktı. zonkluyordu. Saati taburenin üzerine bırakmış, zamanı izin vermişti. Bugün iki saat on üç dakikadır askıdaydım.

Jasmine hâlâ hastanedeydi. Doktorlar omurgasındaki künt cisim travmasını düzeltmek için ellerinden yaptılar. Ama umutlu değillerdi.

Cut'ın bana yaptığı hiçbir şey, kız kardeşimin son kez koşmasını izlemek kadar kötü olamaz.

Buraya bir daha gelmeyeceğime söz vermiştim ama bu Cut'ın beni şafak vakti yatağımdan kaldırıp bana başka seçenek bırakmamasından önceydi.

"beni." Boğazımı yağlayarak öksürdüm. "Artık bunu yapmana gerek yok."

durdu, elleri ceplerindeydi. "Bundan emin misin?"

Başımı salladım, yorgun ve bitkin bir haldeydim ve ilk kez bir şey hissetmiyordum. "İçim bomboş. Söz veriyorum."

Alt dudağını kemirdi, umut bakışlarını aydınlatıyordu. "Umarım bu sefer gerçekten doğruyu söylüyorsundur evlat." Başını masaya doğru çevirdi. Korkulan, nefret edilen, hor görülen masaya.

Yüzünü bir düşünce bulutu kaplamıştı ki yanıma yaklaştı ve iplerine zalim düğümler atılmış çok telli bir kırbaç aldı. Beni tehdit etmişti. ama hiç kullanmadım.

Kelepçelerin içinde gerildim. Uzuvarımın çığlıkları kesilmişti ama eklemelerim hareket edemez haldeydi. Cut bu günlerde ne kadar esnetilebileceğimi biliyordu.

Bana çok fazla acı ektirmeden.

Ne de olsa beni parçalara ayırmak hareketsiz ve hassas tutmakla ilgiliydi.

*"Bakalım dersini almış mısın?" Kırbacı parmaklarının arasında gezdirdi.
"Buna final sınavın diyebilirsin evlat. Bunu geçersen bir daha buraya gelmek zorunda kalmazsın."*

Bana tartışacak zaman

bırakmadı. Kolunu geriye doğru

kaldırdı.

Kırba ve düğümlemiş kuyrukları ileri fırladı.

İlk yalama tişörtümü parçaladı, göğsümü sertçe ısırıldı.

Boğazımda bir çığlık düğümlendi ama sonunda öğrenmiştim. Kendime, kız kardeşime, avıma, umuda, mutluluğa ya da normalliğe odaklanmamayı öğrenmiştim. Ona odaklanmayı öğrenmiştim - babama, hükümdarıma, hayat vericime.

Ben de öyle yaptım.

Her vuruşu gururla yaptım çünkü Cut benimle gurur duyuyordu.

Her kesimi minnetle kabul ettim çünkü Cut sonunda değerli bir oğul kazandığına inanıyordu.

Onu dinledim, sadece . Ve bu

beni kendimden kurtardı.

Ateş gibi bir güçsüzlük beni boğarken masayı kavradım. Bunu daha fazla yapamazdım. Her parçam hastalık ve zahmetle ağırlaşmıştı. Ne demek istediğimi kanıtlamıştım. Ona acı ektirmiştim. Kendimi onun yanında mezara götürmeden önce buna bir son vermeliydim.

Tahtayı iterek rafın üzerindeki Cut'a doğru yürüdüm.

Gözleri genişledi ve kırbaça kilitlendi.

"Bakalım dersini almış mısın, baba? Bakalım bana verdiğin şeyi benim kabul ettiğim gibi sessizce kabul edebilecek misin?"

Kırbaç omzumun üzerinden geçerken kolum titredi. Durakladım. Kordonlar sırtıma çarptı, ileri fırlayıp avını vurmaya hazırды.

Cut dudağını ısırды. "Kite..."

Daha fazlasını beklemedim. "Hayır."

kalan tüm enerjimi koluma verdim ve kırbaç ileri fırlattım. Düğümler gömleğini buldu; minik dişler gibi gömleği kesip geçtiler, etinden kan fışkırdı.

Ve sonunda, duyguları sadistçe nefretten, yanlış eylemlerden ve bir ömür boyu yanlış seçimlerden yalvarmaya, utanmaya ve her şeyi tam anlamıyla kabullenmeye dönüştü.

Tekrar vurduğumda başı öne eğildi, gözlerinden yaşlar akıyordu. Acıdan değil. Ama bunu sevdiği insanlara yaptığını biliyordu. Bunu *çocuklarına* isteyerek yapmıştı. Ve bundan daha kötü bir suç olamazdı.

Sonunda onu kırmıştım. Sonunda ona geçmişindeki hataları gösterdim. Sonunda ona bizim için nasıl bir şey olduğunu öğrettim. Emma Weaver'a saygılarını sundu. Jasmine'den özür diledi. Nila'ya karşı tövbe etti. Ve sonunda, *sonunda*, bana ve gücüme boyun eğdi.

Özürleri zihnimi kapladı.

Pişmanlığı düşüncelerinde gürledi.

Olması gerekeni kabul etti.

Artık baba ve oğul, öğretmen ve öğrenci değildik. Sebep

olduğumuz pisliği temizleyen iki adamdık.

Bizim yarattığımız bir dünyada yalnız iki adam.

Ve her şey bitmeden önce ikimiz de çok daha fazla acı çekecektik.

Geri gelmedi.

Dakikadan dakikaya.

Saatten saate.

Yine de dönmedi.

Pencereden dışarı baktım, ortaya çıkması için
yalvardım. Telefonumu okşadım, bir mesaj
gelmesini diledim. Kapıma baktım, içeri girmesi
için yalvardım.

Ama hiçbir şey
yok.

Jethro gitmişti.

Yapılması gerekeni yapmaya kararlıydı.

Ve onu asla geri alamayacağımdan
korkuyordum.

KARANLIK.

Ölümün kendisinden gelen bir elbise gibi mülkün üzerine düştü, kuytu köşelere yağ gibi damlayarak ışığı çaldı.

Kalınlaşan her gölge yaşananların bir kısmını yutuyordu; günü, geçmişi, bu ana yol açan her şeyi silip süpürüyordu.

Zaman beni bir insan, bir erkek, bir evlat olarak değiştirerek geçmişti. Cut ve ben Araf'ı birlikte ziyaret etmiştik ve küçük bir parçamız geri dönmemişti. Haklılığımı kanıtlamış ve kazanmıştım. İşin en üzücü yanı ise aramızdaki bağın hiç olmadığı kadar güçlü olmasıydı.

Kalbim yaptığım şey için ağlıyordu. Kaslarım yorgunluktan hırıldadı. Tüm vücudum kapanmak istedi.

Neredeyse.

Neredeyse dinlenme vakti geldi.

Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı, ahırdan çıktım ve tökezleyerek dışarı çıktım. Tüm duyularım alev alev yanıyordu. Hiç bu kadar açıkta ve çıplak , başkalarının duyularıyla sıırıslam olmamıştım.

Gecenin serinliği yüzümü okşadığı anda, gözlerimi aya kaldırdım ve nefes nefese kaldım.

Ahırdaki atmosfer çok yoğun, çok kokuşmuştu. Yaptığım şeyden sonra doğru düzgün nefes alamıyordum.

Yüzümü ellerimin arasına gömerek, kırbaçlanmayı, sopayı ya da Cut'ın gözyaşlarını ve yalvarışlarını yeniden yaşamamak için kendimi zorladım. Bileğinden daha fazlasını kırmıştım. Kalbini, ruhunu, tüm inancını kırmıştım. Onun için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Cut'a çocuklarına ve imparatorluğuna karşı ne kadar kör olduğunu gösterdi.

"Siktir." Küfür, sonbahar yaprakları gibi ayaklarımın dibine savruldu ve botlarımın altında çıtırdadı. Yaptığım şeyi nasıl yapabildim? Babamı tekrar tekrar nasıl incittim? Onun kanını nasıl akıttım ve kemiklerini nasıl kırdım?

Bunun cevabını bilmiyordum. Ama hâlâ ayaktaydım ve babam sonunda anlamıştı.

Bitmişti.

Ağrıyan gözlerimi ovuşturarak düşüncelerimi uzaklaştırdım ve derin bir nefes aldım. Ay ışığı kanlı ellerimi gümüş rengine , kırmızıyı siyaha çevirmişti. İşlediğim suçların kanıtlarını ceplerime doldurarak ormanda ilerledim ve Kill'in ormanı korumaları için bıraktığı iki adamı aradım.

Çok uzun sürmedi. Sigara dumanı kokusunu takip ettim ve vadinin sınırında onlarla karşılaştım.

Ben yaklaşırken yüzlerini bana döndüler. Elleri yanlarında kıvrılmıştı ve ceketleri karanlığın içinde hantal duruyordu.

Nezaketle uğraşmadım. Buna gücüm yoktu. "Bitti. Gidebilirsin."

Mohawk saçlı adam başını salladı. "Tamamdır. Görüşmek üzere."

Bundan şüpheliyim.

Kendilerine rehberlik için onları yalnız bıraktım. Bu gece ev sahibi rolü oynamayacaktım. Bir centilmen olmak için hâlâ yapacak çok işim vardı.

Ormandan ayrılıp gözden kayboldum. Onları artık hissedemediğimde, bir kayanın üzerine oturdum ve son bir nefes aldım.

Bu son karardı.

Cut dersini almıştı. Onu yeterince incitmiştim. Bu hayat ve sonraki hayat. Yarı ölüydü ama onun hayatını tamamen almaya hakkım var mıydı?

Başka bir sürü insan aldı. Emma'yı. Neredeyse Nila'yı. Jasmine'in geçim kaynağını. Annemin ruhunu.

Ellerim tekrar kıvrıldı, olan biten her şey yüzünden yapış yapış olmuştu.

Her türlü şeyi düşünmüştüm. Babamı asmayı, iç organlarını çıkarıp dörde bölmeyi düşünmüş ve vazgeçmiştim. Tıpkı geçmişte mahkûmlara yapıldığı gibi. Yaşamasına izin verip Hawksridge'den sürgün etme fikrini düşünmüştüm.

Ellerimde yeterince babamın kanı vardı. Kendime ve ona zarar verdim.

Ama onu sağ bırakırsam istediğim mutlu sona ulaşmama izin vermeyeceğini biliyordum.

Sonunda intikam almak isteyecekti. Sonunda, öğrettiğim dersi unutacak ve benim için geri gelecekti - Nila için geri gelecekti.

Bunun olmasına izin veremem.

Bitirmek zorundaydım.

Tek yolu bu.

Kayadan tırmanmak, oturmaktan milyon kat daha zordu. Vücudum tutuldu; başım öne doğru sendeledim. Ciddi bir tıbbi müdahaleye ihtiyaç duymadan daha ne kadar uyanık kalabilirdim?

Pek sayılmaz.

Bacaklarımı çalışmaya zorlayarak yalnız kaldığım yerden ayrıldım ve ahıra döndüm. Kapıyı çevirip kilitlerken parmaklarım titriyordu.

Cut hiç ses çıkarmadı. Ben ayrılmadan hemen önce bayılmıştı. Gözlerimi babamın neredeyse tanınmaz halinden ayırarak masaya doğru yöneldim ve küçük bir bıçak seçtim.

Tarih bıçağı lekelemiş olsa da keskinliği hâlâ yerindeydi.

Cut'a doğru ilerlerken çenesini göğsüne dayamış, kollarını yukarı doğru açmış ve bacaklarını genişçe açmıştı. Kolları ve bacakları anormal derecede uzundu, vücudu ise derisi ve kemikleri yırtılmadan daha fazla esneyemiyordu.

Kırbaç darbesiyle gövdesinden çapraz bir kafes şeklinde kan sızdı. Yaralarının altında, Emma'dan kalan Tally Mark dövmelerinin silik çizgileri göğüs kafesini süslüyordu. Tıpkı Nila'nın bizimkiler için parmak uçlarını seçmesi gibi, Emma da bu pozisyonu seçmişti. Çetelesini o kadar uzun zamandır görmemiştim ki neredeyse orada olduklarını unutmuştum.

Benden daha fazla parası vardı ve Son Borç'u yerine

getirmişti. Aramızdaki temel fark buydu.

Empatiye karşı adanmışlık.

İç çekerek, parçalanmış gücümü toplamak için elimden geleni yaptım. Bıçak elimde sıcacık oldu. Gözlerimi ondan ayırarak rafa doğru ilerledim ve küçük çarkı çevirmek için ikiye eğilirken inledim.

Raf yavaşça dikten paralele doğru eğildi. Cut hala hareket

etmedi.

Bıçağı baygın başının yanına koyarak önce bileklerini sonra da ayak bileklerini çözdüm. Parçaladığım ayak bileği doğal olmayan bir açıyla sarkıyordu, morarmış ve siyahtı.

Çocukluk anıları ve yetişkinlik yükümlülükleriyle savaşıırken bu kadar acımasız olabildiğim için kalbim sıkıştı. Ayak bileğinin yanı sıra, Afrika'da Nila için kolunu da kırmıştım. Diz kapağını parçalamıştım ve Dirsek.

Beni yaratan adama öyle kötü şeyler yapmıştım ki.

Bunu düşünme.

Bıçağımı geri çekerek gri kaplı yanağına dokundum. "." Hiçbir şey olmadı.

Daha sert vurdum. "Cut, gözlerini aç."

Dudakları kıpırdadı ama zihni uykuda kaldı. "Lanet olsun,

bana suyu getirtme."

Ona vurdum, bu sefer daha sert. Yüzü masaya doğru yana kaydı ve zihninin inşa ettiği koza yavaşça çatladı. Acısına karşı oluşturduğu koza her ne olursa olsun, bir yaşamasına engel olamayacaktı.

Birkaç darbe aldı ama sonunda gözleri açıldı.

Bir süre kafa karışıklığı onu hırpaladı. Bakışları tavana kaydı, sonra bana odaklandı. Aşırı gerilmiş eklemlerine, kırılmış parçalarına dikkat ederken ve acı içinde kıvrılırken hareket etmedim.

Düşüncelerinin ruhumun derinliklerine, daha da derinliklerine, daha da sert bir şekilde çaktığı bir çiviymdim. Bu geceden sonra yalnızlığa ve tek başınalığa ihtiyacım vardı. Dörtmala uzaklaşmaya ve bir daha asla böyle bir şey yaşamamaya ihtiyacım vardı.

" kalk." İŖe yaramaz kolunu omzuma atarak onu askıdan indirdim.

Onu masadan kaydırđıđımda çığlık attı. Acısına aldırmadan hareket etmeye çalıştı ama uzuvları artık çalışmıyordu. Bacakları ağırlığını taşıyamadı ve bir çığlık atarak tozlu zemine düştü.

Ben de onunla gittim.

Yan yana oturmuş, sırtlarımız askıya yaslanmış bir vücut parçaları yığını halinde düştük.

Nefes nefese kaldı ama kendini çözmeye çalışmadı. şok, ezici yaralarının çoğunu hızla sildi ve bir anlığına acı çekmeden dinlenmesine izin verdi.

Onun bir anlığına da olsa huzuru bulması benim de huzuru bulmamı sağladı.

Sessizliğini paylaştım, havanın tozlu bir kucaklaşmayla etrafımızı

sarmasına izin verdim. Bir süre konuşmadım. Ne diyebilirim ki? Son

birkaç saat içinde,

En az onun kadar canavar kanıtlamıştım. Uzlaşma ya da kapanış bulamamıştım. Sadece üzüntü ve acımasızlık bulmuştum.

Ama kelimelere gerek yoktu.

Babam, beni büyüten, canımı yakan ve nihayetinde kendi çarpık yöntemiyle bana değer veren adam, yavaşça başını omzuma koydu ve bana hayatının ilk doğru şeyini verdi.

"Özür dilerim, Jethro. Her şey için."

Gözlerimden yaşlar akarken kalbim yerinden

ıkacak gibi oldu. Konuşamadım.

Cut cevap beklemedi. Ölmek üzere olduğunu biliyordu. Vücudu tamir edilemeyecek kadar kırılmıştı. Bundan kurtulmak ya da iyileşmek mümkün olmayacaktı. Onun

Dünyadaki zamanı sona ermişti ve şimdi üzüntülerinden ve pişmanlıklarından vazgeçme zamanıydı.

Sesi cılız bir tondaydı ama her kelimesinde gözlerim doluyordu.

"Çocuklarıma ne kadar kötü davrandığımı biliyorum. Biliyorum, hiçbir

zaman

ne aldığımı. Güç ve kana susamışlığın beni gölgelemesine izin verdim.

Yaptığım şeyi düzeltemem,

Çaldığım hayatları geri getiremem ama sizden af dileyebilirim."

Başı omzumda daha da ağırlaştı, gözyaşlarından terden tıkanmış gömleğime nem sızdı.

"Beni affettiğini bilmem gerek, Kite. Özrümü kabul ettiğini bilmem gerek."

Kilitli kapılara bakarken sessizce aynı sıvı hüznün aktı. "Neden? Neden seni affedeyim ki?"

"Çünkü ciddi olduğumu biliyorsun. Doğruyu söylediğimi hissediyorsun. Bu sadece bana gösterdiğin acı ya da bu gece yeniden yaşadığım anılar değildi - aynı anıları senin de yaşadığından hiç şüphem yok. Geriye dönüp baktığımda, daha önce hiç yapmadığım bir şeyi nihayet kabullenebildim."

Söylemek istediğim her şey içimde düğümlendi. "Peki neydi o?"

Cut iç geçirdi, cevap vermek için zaman ayırdı. "Annemi çok uzun süre dinledim. Zaman onun zihnini çarpıttı. Yaptığımız şeyi kabul edilebilir, hatta *beklenen bir şey* haline getirdi. Bunun doğru olmadığını düşünmek için durmadım." Hıçkırıklara boğuldu. Sahte ya da zorlama değildi. Duygusal yıkımı doğrudan beni etkiledi ve dürüstlüğü karşısında titredim.

Kendini devam zorlayan Cut, vicdanını yanlışlığın sunağına yatırdı.

"Bonnie'yi suçlamıyorum. Ne geçmişimi ne de

beslendiğim ahlak kuralları. Bunu durduramayacak kadar zayıf olduğum için

kendimi suçluyorum. Çocuklarımdan ikisi öldü. Biri ömür boyu sakat kaldı.

Ama sen bana öğrenmem gereken dersi vermek için mezardan geri döndün."

Kerkenez ölmedi.

Bana geri dönecek çünkü bunu yapmasını güvenli hale getirdim.

Ağabeyimin yaptıklarını görse ne diyeceğini düşününce gözlerim doldu. Benden nefret mi ederdi yoksa anlar mıydı? Benden korkar mıydı yoksa kutlar mıydı? "Ne dersi?"

Cut aydınlanmasını en iyi nasıl iletceğini düşünürken sessizlik çöktü.

İtirafının tadını dilimin üzerindeki pahalı bir konyak damlası kadar net alabildiğimi unutmuştu.

"Bir Weaver'dan daha iyi olmadığımı. Şahin olmanın bir başkasının hayatı üzerinde dokunulmazlık ya da güç sağlamadığını. Olmaya çalıştığım canavar olmadığımı."

Bir kez daha sessizlik hüküm sürdü.

Cevap vermedim. İhtiyacı yoktu.

Bıçakla oynadım, bıçağı parmaklarımın arasında gezdirdim. Baş omzumdan hiç ayrılmaı, kolları iki yanında işe yaramaz haldeydi.

bile hareket edemezdi ama istemediğini hissettim. Bu nadir değerli an bir daha asla gelmeyecekti ve dokunmaya, kelimelerden daha derin bir özür dilemeye ihtiyacımız vardı.

On dakika ya da on saat geçmiş olabilir, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Benim Düşüncelerim kaybettiğim insanların hayaletleriyle doluydu. Sona eren ama asla unutulmayacak trajediler.

Sonunda babam başını omzumdan çekti ve hüzünle gülümsedi. "Sen iyi bir evlatsın, Jethro. Seni mahvettikten sonra bile olduğun adamla gurur duyuyorum. Keşke Nila'ya borcunu ödediğim için özür dileyebilseydim. Miras çok ileri gitti. Tıpkı babamın yaptığı gibi, bunu durduracak gücüm vardı ve ben bunu yapmamayı seçtim. Keşke yaptığım şey için kardeşimden özür dileyebilseydim.

Rose'dan da ona ne kadar kötü davrandığım için. Özür dileyecek o kadar çok şey var ki." Nefesini içine çekti, kolları ve bacakları atılmış kukla ipleri gibiydi. Oturamıyordu. Zar zor nefes alabiliyordu. "Yaptığım o kadar çok şey var ki."

Bunu ona ben yapmıştım. Ona neye dönüştüğünü göstermiştim ve sonunda yaptıklarının kötü olduğunu kabul etmişti ama ruhu... korktuğu kadar çürümüş değildi.

Yer değiştirerek şakağını öptüm. "Sana inanıyorum."

İç çekişiyle sadece endişesini değil, tüm yanlışlarını da dışarı attı. Son anlarını şimdiki zamanda yaşayarak geçmişinden nefes aldı. "Gitmeye hazırım, Kite. Gitmek *istiyorum*. Bırak öleyim ve huzur bulayım. Ailemizin sebep olduğu yanlışları düzeltmeme izin ver."

Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Babamı kırmak, onu dürüst ve doğru olmaya zorlamak kadar korkunç olsa da, onu öldürebileceğimi sanmıyordum.

Şimdi olmaz.

Şimdi değil, her zaman olması gerektiği gibi erkek erkeğe bağlanmıştık. Babadan oğula.

Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Özrünü kabul ediyorum ve seni affediyorum." Bıçağı ona uzattım. "Jaz'a, Kes'e, Emma'ya, Rose'a ya da incittiğin diğer insanlara yaptıklarını telafi etme gücüne sahip değilim ama pişman olduğunu bileceklerine söz veriyorum. sen geçmeden önce. Eğer yapabilirlerse, zamanla seni

affedeceklerdir." Ben uzaklaşırken Cut çenesini sıktı.

Yanlışlıkla acı çeken uzuvlarına vurarak önüne çömeldim. "Seni öldüremem baba."

Baba.

Jasmine'in sakatlığından beri bu kelimeyi kullanmamıştım.

En son ne zaman böyle bir unvanı hak etmişti ki?

Cut gülümsedi, altın rengi gözleri karanlıkta benimkilerle eşleşiyordu. "Seni her zaman sevdim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yapmadığımı söylemek istedim. Beni salonda vurduğunda. Ahırda kız kardeşimi yaraladığında. Her gün onun saygısı ve sevgisi için çabaladığımı, sadizminin altında ne olduğunu bilmediğimi.

Ama ölmek üzere olan bir adama yalan söylemeyi reddettim.

Biliyordum. İşte bu yüzden bir gün içindeki iyiliğin kazanacağına güveniyordum. Eskisi kadar kötü biri olarak kalmayacağına.

Çocukça bir umuttu ve sonunda gerçekleşmişti.

Sadece ölmesi için.

"Kite... gitmeden önce... hatalarımı düzeltmek için bir şeyler yapmak istiyorum." Sesi kederle doluydu. "Hepinizi kötü şeylerden koruyacak Mezarın ötesinde verdiğim talimatlar."

Samimiyetini hissetmeseydim, bu kadar pişmanlık duyabileceğine inanmazdım. Ama hissetti. Dağlar . Uçurumlar . Yaptığı şeyden gerçekten nefret ediyordu. Herkese karşı, sadece Jasmine ve bana değil, Nila, Kes ve Daniel'a karşı da. Ve Rose'dan. En çok da Rose'dan.

Ona baktım. Bir şey istiyordu... bir şey.. "Bir kağıt parçası mı? İhtiyacın olan şey bu mu?"

Cut çarpık bir şekilde gülümsedi. "Sen her zaman bir zihin okuyucuydun." "Beni dövmeye çalıştığında bile."

Sözlerimizdeki gerçek sadece . *Gerçek*. Yargılama ya da suçlama değil. Sadece olanın ifadesiydi.

Cut başını salladı. "Özür dilerim."

"Biliyorum." Yorgun bir şekilde ayağa kalktım, yıkım aletlerinin bulunduğu büyük masaya doğru ilerledim ve cılız bir çekmeceyi açtım. İçinde farenin kemirdiği bir not defteri ve kemirilmiş bir kalem buldum.

İkisini de babama geri götürdüm, tekrar oturdum ve ona uzattım.

Onları almaya çalıştı ama kolları . Tendonlar talimatları iletmekte başarısız oldu.

İç çekti. "Bunu yapmak zorundasın."

Suçlamadı. Sadece gerçekleri söyledi. Cezasını kabul etti ve benden nefret etmedi, bilakis işlediği suçların bedelini ödediği için minnettardı.

"Ne yazmamı istiyorsun?" Derin bir

nefes aldı, düşünüyordu.

Son olarak, "Ben, Bryan 'Vulture' Hawk, ölümümün haklı olduğuna ve kabul edildiğine ciddiyetle yemin ederim. Ölümümün cinayet olarak değerlendirilmesi halinde ilk doğan varisim Jethro 'Kite' Hawk'ın vasiyetimden çıkarılması yönündeki tüm eski kararlardan feragat ediyorum. Onu Sunny Brook Akıl Hastanesine göndermek için yapılan anlaşmaları iptal ediyorum ve kızım ve diğer mirasçılarla ilgili tüm talimatları iptal ediyorum."

Sesi titriyordu ama son mesajını iletmek için vücudunun eksikliklerini zorladı. "Bugün, Jethro Hawk'ın şahidim ve gerçek mirasçım olduğu yeni bir Vasiyetname düzenliyorum; tüm topraklar, mülkler, unvanlar ve servet ölümümden sonra ona geçecek. Bu bağlayıcıdır ve değiştirilemez."

Cut beceriksizce yer değiştirirken boğazıma bir yumak düğümlendi. "Kağıdı tut ve kalemi almama yardım et."

Sertçe yutkunararak parmaklarını kalemin etrafına sardım ve yeni yazılmış Vasiyetnamenin üzerinde gezdirdim. Mahkemede geçerli olup olmayacağını bilmiyordum ama yanımızda paralı avukatlarımız vardı. Marshall, Backham ve Cole evrakların teslim edilmesini ve uygulanmasını sağlayacaklardı. Sonra da bir daha benim ailem gibi canavarlara avukatlık yapmamaları için onların işlerini mahvedecektim.

Cut imzasını atarken acı içinde homurdandı; imzası neredeyse okunaksızdı. Bu ahırda başka nelerin yaşadığını hatırlayarak kendimi ikinci kez ayağa . "Orada bekle."

Kasada haşarattan uzakta saklanan el tipi bir video kayıt cihazı ve yeni bir pille döndüm. Nedenini hatırlamama izin vermedim. burada bir kayıt cihazı vardı.

Pil kutusunu yırtarak açtım, cihaza yerleştirdim ve .

Akla gelen ilk şey, filme alınan son olay oldu.

Ben.

Jasmine'in beli kırıldıktan sonra olanlar bu küçük kayıt cihazında . O günü kristal berraklığında hatırlıyordum. Cut'ın niyeti asla kızını bu kadar incitmek değildi.

Video, sesle birlikte çatırdayarak açıldı.

Jasmine bana baktı. "Kite... Bacaklarımı hissedemiyorum."

Cut bir anda, mülkümüzün imparatoru gibi görkemli bir katılıktan sıyrıldı ve onun yerine dehşete düşmüş bir ebeveyn oldu.

Bağlarımı çözmek için acele etti, deriyi gevşettikten sonra toprağa çarpmamı umursamadı. Serbest kaldığımda Jasmine'i kucakladı ve çıkışa doğru koşmaya başladı.

"Hastaneye gideceğiz, Jazzy. , çok üzgünüm." Tek

düşündüğü yaptığı şeyi düzeltmekti.

Ama fazla uzaklaşmasına

izin vermedim. Onu

tersledim.

Onun gibi oldum. Küçük kız kardeşime yaptıklarından sonra onun acısını arzuluyordum.

Yaptığım şeyden gurur duymuyordum. Video kasette şeytan çocuğun babasının sırtına atladığı ve Yasemin'e vurduğu sopayla onu defalarca dövdüğü görülürken ellerim titriyordu.

Cut yere düşüp yüzünü ve ellerini kapatırken, kaset devam edip beni istismar edilenden istismar edene dönüştürürken donup kaldım.

O gün onu öldürebilirdim ve Jasmine durmam için bağırmasaydı öldürebilirdim.

Onun dehşetini duymak beni içinde yüzdüğüm kan bulutundan çekip çıkardı, babama bedel ödetmektense onu ilk sıraya koydum.

Onu kollarıma aldım ve salona doğru yola çıktım. Cut ahırda baygın yatarken Jasmine'i hastaneye götüren kişi bendim.

"şunu." Cut gözlerini kapattı ve kaydın seslerine karşı ürperdi.

Makineyle uğraşırken ve hafıza kartından yeni bir başlangıca geçerken doğru düzgün nefes alamıyordum.

İkimiz de az önce gördüklerimizden ya da olayla ilgili geçmiş duygularımızdan bahsetmedik. O gece kimin kazandığını biliyorduk ve bir çocuk olarak sert bir ceza bekliyordum. Ama Cut beni cezalandırmamıştı. Morluklar teninde iz bırakırken bile hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Benimle devam etti.
ama beni normalden daha fazla incitmedi.

Sanki Jaz'a yaptıklarından dolayı incinmek istiyor gibiydi.

Boğazımı temizleyerek objektifi kaldırdım ve Cut'a

doğrulttum. Ekran elimde zıpladı ama işimi görecekti.

Bu benim sigorta poliçemdi.

Cut hemen anladı ve başını kucağına not defterine eğdi. Gergin ilişkimizden dolayı kendini güçlendirdi ve Jasmine, Kes ve gelecekteki mirasçıları için karaladığım yazıyı okudu.
Hawksridge Hall.

Ara sıra başını kaldırıp kameraya bakarak yemin metnini okudu. Çoğu zaman ise gözlerini yere dikmiş, Son Vasiyetnamesini hızlıca okuyordu.

Bitirmeye yaklaştıkça ellerim daha çok titriyordu. Ateşim gözlerimi buğulandırıyordu ve sesi beni transa sokmakla tehdit ediyordu.

Dinlenmeye ve oruç tutmaya

ihtiyacım vardı. Sonunda

bitirdi.

Beyanatını sözlü olarak dile getirdikten sonra kamerayı kapattım ve saklamak üzere yanıma koydum.

Onun noktaya baktım, ilerleyemiyordum ama başka seçeneğim olmadığını biliyordum. "Teşekkür ederim. Kendim için değil ama Jaz ve çalıştırdığımız işçiler için. Onları evlerinde ve işlerinde tuttunuz."

Aklıma bir fikir geldi.

Cut öldükten sonra elmas kaçakçılığı çetesini dağıtmayı planlamıştım ama onun şirketi korumak ve doğuştan gelen hakkımı geri vermek için yaptığı fedakârca hareket bana bunun sadece bir şeyi kapatmakla olmadığını hatırlattı
Çünkü ben istedim. Bize güvenen insanlar vardı. Onlar için doğru olanı yapmak zorundaydım. Onların geçim kaynaklarını çalamazdım.

"Sevdiklerine iyi bak, Jethro." Cut öksürdü. "Yozlaşmanın seni bana dönüştürmesine asla izin verme."

Sözleri bir şey söylüyordu ama kalbi başka bir şey. Ona öğretileni yapmıştı. Ama şimdi gitmek istiyordu. Acının dinmesini istiyordu ve ben de onu bundan mahrum edemezdim.

Her insanın ölüm yatağında yapacağı şeyi yapmıştı. Geçmişteki günahları için özür diledi ve ihlal ettiği kişiler için affedilmeyi kabul etti.

Ruhu artık yük altında değildi.

Bıçağı bir kez daha elime alarak elimi onunkinin üzerine koydum ve işe yaramaz parmaklarını kabzanın etrafında sıktım. Tendonları ve bağları artık beyninden gelen sinyallere bağlı. Kısa hayatının geri tamamen sakat kalacak.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Her rağmen mısın?"

Başımı salladım ve elini kalbinin üzerinde gezdirdim. "Hayır." "O zaman ne?"

"Seni öldüremem ama artık böyle bir acı içinde yaşamana da izin veremem." Kendi kemiklerim sempati içinde inledi. Omurgam ağrıyor ve beynim acıyla dolup taşıyordu.

"Bana yardım

edecek misin?"

Başımı salladım.

"Sen iyi bir evlatsın, Kite." Başı öne düştü, son enerjisini de kullanıyordu. Dudakları alnıma kondu ve beni öptü.

Aramızda geçen her şeye karşı savaşıarak nefesimi içime çektim. Öpücüğünü kabul ettim. Onun kutsamasını. Sessiz bir konuşmayla bütün bir dünyayı elimizde tuttuk.

Keşke başka bir yolu olsaydı. Keşke bunu yapmak zorunda

olmasaydım. Ama Cut başıyla hazır olduğunu işaret etti.

Ondan bu kadar çok şey almışken ben kim oluyordum da onun son arzusunu reddediyordum?

Göz temasını kesmeden yumruğunun üzerine eğildim ve keskin bıçakla kalbini deldim.

Görmesini sağlamak için çok fazla acı.

Ve şimdi, onu özgür kılmak için hızlı bir ölüm.

Bıçak göğsüne batarken alnı çatladı. Kabzayı büküp kaslarını yırtarak onu olabildiğince hızlı bir şekilde öldürürken inledi.

Zaten yeterince acı çekmişti. Acı çekmeden gitmesini istedim.

Ölmek üzere olan bedeninin üzerine eğildiğimde alnı benimkine değdi. Nabzı boynunda gümbürdüyordu. Ruhunu, can çekişen bedenine sıkıca sarılmıştı. Son nefesi kırık göğsünden çıkarken gözlerimi kapattım ve yanağından öptüm.

"Güle güle baba."

Asla hazmedemeyeceğim bir şey yaptım ve kendimi onun son titrek düşüncesine bağladım. O öbür dünyaya geçerken sıkı sıkı tutundum. Onun son vedasını yaşadım.

Gözleri de kalbi gibi mesajını ilettiler. *"Sevdiklerine iyi bak, Kite. Seninle gurur duyduğumdan asla şüphe etme. Çok, çok gurur duyuyorum."*

Ve sonra... gitmişti.

Yeterince ıra bulmak ve ahırın içinde küçük bir ateş yakmak uzun sürmedi.

Tek yapmak istediğim dinlenmektir. Uyumak. Unutmak. Ama babamın cesediyle ilgilenmeden bırakamazdım. Bu kutsala saygısızlık olurdu. Onun lmsz ruhu özgürdü. lml kalıntıları da öyle olmalıydı.

Cesedini ahırın ortasına taşımak ve ıraların üzerine koymak için son enerjimi harcadım. Elleri göğsünde birleştirdiğinde ve kırık uzuvları düz ve doğru bir şekilde yerleştirildiğinde, son bir veda inşa etmeye çalıştım.

Olabildiğince hızlı hareket ederek, cansız cesedinin etrafına daha fazla ıra sıkıştırdım. Ormandan ahıra doğru ilerleyerek, bütün gece sürecek bir ateş yakmak için yeterince yakıt biriktirdim, zalim babam için uygun bir ğurlama oldu.

Cut'ı dallara gömdükten sonra rafı yaklaştırdım, masadaki tüm işkence aletlerini topladım ve etrafına saçtım. Yangından sonra, burada olanlara dair hiçbir kalıntı ya da hatıra kalmasını istemiyordum.

Geri çekilerek, çamaşır suyu ve benzin depoladığım dolaba doğru ilerlemeden önce yaptığım işi kontrol ettim. Çamaşır suyu kan için, benzin ise ara sıra burada yaktığımız şenlik ateşleri içindi. birkaç ağaç.

Sistemimdeki enerji kırıntılarıyla savaşıarak, keskin kokulu benzini babamın cesedinin, rafın, zeminin ve odanın duvarlarının üzerine döktüm. aşığılık ahır.

Ancak her şey ve her yer sırlıklam olduktan sonra kibriti akabildim.

Kamerayı ve Cut'ın son itirafını güvenli bir mesafedeki bir ağaca götürerek, kapıların yanında durmak ve kükürtlü alevi kaygan benzin izinin üzerine fırlatmak için geri döndüm.

Hiçbir şey olmadı.

Alevler tutuşmadı. Söndüler.

Sikeyim.

Bir kibrit daha çakarken ellerim sertçe titredi; ateşin çubuğun bir kısmını çiğnemesine izin verdikten sonra onu parlayan zemine fırlattım.

Bu işe yaradı.

Birdenbire patlayan ısı ve turuncu, açtığım sıvı yol boyunca dalgalanarak, verdiğim ırayı hevesle tüketti.

Girişte durup ateşin daha da kök salmasına izin verdiğimde soğuk gece ısındı. Babamın derisinin çıtırtısı ve yanığı alev alırken hareket etmedim. Yanan insan kalıntılarının kokusu ve duman kokusu beni uzaklaştırmadı.

Orman sıcaktan kıpkırmızı olana ve hava isle yoğunlaşana kadar nöbet tuttum.

Ve hala orada duruyordum.

Duman gökyüzünde daha da yükselerek ayı ve yıldızları kapattı.

Meşeler ve amlar gibi nöbet tuttum, yangının yavaşça zemini ve duvarları yiyip bitirmesini, ateşli yolundaki her şeyi yutmasını, ahır ve tarihini silmesini izledim.

Babamın küle dönüşmesini izlerken, yaptığım şeyin anılarıyla savaşamadım. Gerilmenin, kırılmanın ve verdiğim acının. Eşikte kusarak yere yığıldım. Yaşadıklarımın yoğunluğu beni aniden ezdi. Görmezden gelmek için hiçbir rezervim kalmamıştı.

Özür dilerim.

Üzgün değilim.

O bunu hak

etti.

Kimse bunu hak etmedi.

Yanan tökezleyerek uzaklaştım ve ormanın içinden Nila'nın eğilme taburesine bağlandığı göle doğru koşmaya başladım. Orada dizlerimin üzerine çöktüm ve geçmişin kaybolmasını diledim.

Vücudum kendini temizledi. Daniel'ın ölümü. Cut'ın ölümü. Annemin ölümü.
Kes'in koması. Jasmine'in sakatlığı. Ve Nila'nın işkencesi.

Hepsi çok fazla.

Su kenarındaki sığınağımdan bile hâlâ duman kokusu alabiliyordum.
Duman kokusu
Babamın yanık tadı boğazımı kapladı ve gözlerim külle doldu.

Başımı arkaya atarak aya baktım.

Pastaya siyanür katılmış olmasından korktuğum bir doğum günüm daha olmayacaktı.

Asla akıl geri gönderilmeyecek ve deli gömleğine mahkum edilmeyecektim.

Jasmine'in salondan atılması ve tek başına kalması konusunda asla endişelenmeme gerek kalmayacaktı.

Bir daha asla dengesiz bir aile soyunun isteklerine boyun eğmeyeceğim.

*Ben
özgürüm.*

*Kesim
bedava.*

Sevdiklerim ve uğruna savaştıklarım özgür.

Kendimi insandan çok hayvan gibi hissediyordum, dört ayak üzerinde suyun kenarına doğru sürünürken kendimi kontrol edemiyordum. Ellerim çamurda ezildi, hareket etti
Bir canavar gibi. Karayı buz gibi suyla değiştirirken nefesim kesildi. Belime kadar, sonra göğsüme kadar. Çamur alüvyona dönüşene kadar devam ettim, engellemek yerine karşıladı.

Devam ettim.

Yerden ve yerçekiminden ayrılarak ağırlıksız yüzmeye başladım.

Yüzeyde kalmaya çalışmadım. Ayakkabılarımın altında dibi hissedemediğim an, bıraktım. Aşağıya, soğuk karanlığa daldım.

Her şeyden kaçtım, gölete saklandım.

Nefesimi tutarak, dondurucu sıcaklık acımı ve açlığımı çaldı, kana doymuş kot pantolonumu ve cüruf kaplı kazağımı ıslattı.

Üstümde ve etrafımda su varken ağzımı açtım ve çığlık attım. Çığlık attım ve çığlık attım.

Çok yüksek sesle çığlık attım.

Babam, annem, kız ve erkek kardeşlerim için çığlık attım.

Kendim için çığlık attım.

Ağzımdan baloncuklar uçtu.

Tuzlu gözyaşları tatlı suya karıştı ve kurbağalar duygusal çözülmemden hızla uzaklaştı.

Çığlık attım, bağırdım, küfrettim, bağırdım ve sadece derinlik beni duyabildi.

Umutsuzluğumu, suçluluğumu, durumumu, ateşimi, savaş yorgunu bedenimi ortaya döktüm.

Sıvı dolu giysilerimin beni bulanık dibe götürmesine izin vererek daha da derine battım. Bitki yaprakları ayak bileklerimi gıdıkladı, gömleğimden kabarcıklar fişkırdı ve ellerim yüzümün önünde, ölüm kadar beyaz ve bir o kadar soğuk bir şekilde asılı kaldı.

Kalbimin atışına odaklandım; suyun içindeki tek ses buydu. Saniyeler geçtikçe yavaşladı... sabitlendi; nihayet bu geceki vahşetten uzakta kendi ritmini buldu.

Aşağıda, özlediğim bir şeyi buldum.

Bağıslama.

Ancak ciğerlerim hava almak için patladığında ayakkabılarımı ve dibi ittim. Suyun derimin üzerindeki akışı beni temizledi - sadece bu geceden ama her şeyden. Bunu eğlence olsun diye yapmamıştım. Uğruna savaşılmaması gerekenlere olan sadakatimden dolayı yaptım.

Kinci ya da değildim.

Haklıydım.

Yeniden vaftiz edildim.

Yüzeye çıktığımda açgözlü nefesler aldım ve yeniden doğuş hissine kapıldım. Yorgunluğum azaldı, yaralarım uyuştı ve geldiğim yoldan geriye bakmak için yüzdüm.

Orada, ufukta, bir yangının kızgın kırmızıları, sarıları ve koyu sarıları karanlık gece gökyüzünde dans ediyordu. Duman Samanyolu'nu çaldı ve ateş Hawksridge'i temizledi.

Suyun karlı kucağında asılı kaldım, sadece izledim, hep izledim.

Titredim. Dişlerim takırdadı. Sıcaklığı, yatağı ve Nila'yı arzuluyordum.

Beni neredeyse mahvedecek olsa da yapmam gerekeni yapmıştım.

Korkacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

Hawksridge Hall'a bakarken gözlerim Nila'nın yatak odasını buldu. Penceresinde yanan ışık, boğulmakta olan kederlerim için bir deniz feneri, bir işaret

beni ona geri götürüyor.

Kıyıya doğru tekme attım.

Sana ihtiyacım var, Needle.

Sana çok ihtiyacım var.

Beni tekrar bir araya getirecekti.

Ne yaptığımı anlayacak ve beni soru sormadan, ültimatom vermeden ya da test etmeden kabul edecekti.

Beni koşulsuz sevecekti. Kalbim

sakinleşti.

Zihnim sakinleşti.

Ve sonunda, sonunda, *sonunda*, huzuru buldum.

İnsanların yalnızca tek bir şeyi bilebileceğine dair bir söz vardı.

Diğer her şeyin - düşüncelerimiz, fikirlerimiz, kariyerlerimiz, , sevmediklerimiz - hatta tüm seçim hayatımızın yoruma ve değişikliğe açık olduğu nihai, inkar edilemez bir inanç.

Sadece bir şey reddedilemezdi. O tek şey şuydu: *Biz varız*.

Bir tür olarak -kültürü ve tarihi olan zeki bir ırk olarak- yaşadığımızı, nefes aldığımızı ve *var olduğumuzu* biliyorduk.

Bunun dışında başka hiçbir şey temel değildi, sadece hayatta olduğumuz bilgisi. Bizi hayvanlardan evrimleştirdi çünkü varoluşumuzla birlikte yaşamın nasıl bir armağan olduğunun farkına vardık.

Bazılarımız bunu çarçur etti.

Bazıları ise bu durumu telafisi olmayacak şekilde bulandırdı, ancak çoğumuz bize verilen küçük hediyeği takdir ettik ve bunun için minnettar olduk - ne kadar alçak ya da yüksek, zengin ya da fakir, kolay ya da zor olursa olsun.

Biz vardık ve bu harikulade bir şeydi.

Ne kadar minnettar olduğumu hiç anlamamıştım.

Ama şimdi anladım.

Acının, ölümün ve hatta zamanın bana ulaşamadığı bir ara dünyada yatarken, değerlendirmek ve anlamak için sonsuz bir alana sahiptim. Varlığımı

Bir erkekten, bir kardeşten, arkadaştan ya da oğuldan daha

fazlasıydım. Var olmuşum çünkü sevdiklerim için bir

fark yaratmıştım. Kız kardeşime değer verdim.

Kardeşime yardım ettim.

Ve beni değiştirmeye çalışan dış etkilere içimdeki ruha sadık kalmak için elimden geleni yaptım.

Gerçek anlamda var oldum ve önemli olan tek şey buydu.

Yalan söyleyip onu özlemediğimi söyleyemem. verdiğim insanlarla olan ilişkilerimi özledim. Evimi, , geleceğimi özledim. Dünyevi şeyleri özledim çünkü onları bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum.

Jethro'yu sevmek kolay olmamıştı. Kız kardeşimin acısının, benim zor çocukluğumun sebebi oydu. Zor biriydi. Ama aynı zamanda isteyebileceğim en sadık, en sevgi dolu, en havalı kardeşti.

Sorunları için affedilmeyi hak etmişti. Ve ben de onun daha iyi bir insan olmasına yardım ederek kendi payıma düşeni yaptığımı düşünmekten hoşlanıyordum - bu durumyla daha kolay bir hayat yaşayabilecek bir insan.

Zamanım dolmuştu; varlığım neredeyse

ermişti. Gittiğim için üzgün olsam da

korkmuyordum. Çünkü ben vardım.

Ve var olduğum için, asla yok olamayacaktım.

Hayatıma devam ederdim. Aşırdım. Büyüyecek, değişecek ve beni bekleyen yeni deneyimin noktasına kadar büyüyecektim. Sevdiklerimi tekrar görecektim ama bir süre için değil.

Ve bu da iyiydi.

Bu yüzden arada kalmış dünyamda bekledim, sessizliği dinledim, hiçliğin içinde gezindim, sadece doğru zamanı bekledim. Nasıl bileceğimi bilmiyordum. Neden beklediğimi bilmiyordum. Ama bir şey beni artık ait olmadığım bir dünyaya bağlı tutuyordu.

Ta bir gün hissedene

kadar. Kesik.

Sessizlik yüce bir müziğe, hiçlik sıcaklığa dönüştü ve memnuniyet gitme izniyle örtüldü. Onun iyi olacağını biliyordum. Kızımın iyi olacağını biliyordum. Sebat eden aile iyi olacaktı.

Babam ölmüştü.

Bonnie ölmüştü.

Daniel ölmüştü.

Kötülük sonunda evimde yok olmuştu.

Ve Jethro'nun artık bana ihtiyacı yoktu.

Hiç çaba harcamadım, iç çekmedim ya da bilinçli

olarak düşünmedim bile. Sadece... bıraktım... gittim.

Ona sahipti.

Ona sahipti.

Kendi varlığına sahipti.

Nila artık onun yanında olacaktı.

Artık benim yardımına ihtiyacı
yoktu.

Gülümsedim, de sevgilerimi gönderdim, herkese elveda dedim ve kısa süreliğine benim olan bir dünyaya çok uzun bir süre için veda ettim.

Jethro nefes alma sebebini buldu. Benim de
kendiminkini bulma zamanım gelmişti.

Güle güle.

JETHRO şafakta beni almaya geldi.

Buz gibi dokunuşu beni uyandırdı, yanağımdan dudaklarıma doğru ilerledi.

Bekleyebildiğim kadar bekledim. Pencerenin önünde nöbet tutarak dönmesi için yalvardım. Kendimi uyanık kalmaya zorlayarak halıda kalın kanallar açtım.

Ama başarısız olmuşum.

Yasemin gece yarısı gibi gitti ve vücudum kısa süre sonra kapandı. Pencereyi açıp soğuk havaya dayanmak bile uykunun beni ele geçirmesine olamadı.

Dördüncü tökezlemeden ve beni neredeyse yere düşüren mikro şekerlemeden sonra, isteksizce yatağa tırmandım ve anında rüyalara daldım. İyi rüyalar. Kötü rüyalar. Önce ölüm ve yıkım, sonra aşk ve canlılık rüyaları.

"Nila..."

Sesi ruhumda geziniyor, beni uykumdan çekip alıyor ve doğrudan kontrolüne teslim ediyordu. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, onu içime çekmişim.

Şafak ışığı odamı zar zor aydınlatıyor, halıyı ve pencere pervazını yeni bir günün vaadiyle utangaç bir şekilde ısıtıyordu.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum, ani girdaba ve uykusuzluğun reflekslerimi köreltmesine lanet ettim. Bir an için onu göremedim, sonra formu yanımda katılaştı.

Fiziksel olarak tek parçaydı. Uzun ve güçlüydü. Canlı ve görkemli.

Sessizce durdu, dikkatle baktı. Gözleri karanlığın içinde havai fişeklere dönüştü, tenimin üzerinde kıvılcımlar saçtı.

Bakışlarım onun gergin yüzünden yontulmuş göğsüne, yarı sertleşmiş sikine kaydı. Çıplak duruyordu. Cinsel bir şekilde değil ama soyunmuş, çıplak ve çırılçıplak. Yaşadığı dehşeti, üzücü geceyi ve tüm kederli duygularını ayaklarımın altına serdi.

Teni beyaz kaymaktaşı gibi ; sanki geceleri yaşayan bir varlığa, ölümsüz bir canavara dönüşmüş gibiydi.

Durduğu yerin eşiğini anladığımda gözlerim yaşardı. Gurur duymadığı şeyler yapmıştı. Gurur *duyduğu* şeyler de yapmıştı. Ve nihayetinde bana hiçbir şey yapmadan, geçmişi geride bırakarak, affetmemi, unutmamı ve çaresizce ihtiyaç duyduğu bağışlanmayı sağlamama yardım etmemi isteyerek gelmişti.

Yatakta daha yüksek bir yere oturarak sessiz ricalarını başımla onayladım.

Neden ıslak?

Atılmış, ıslak giysileri zümrüt halıyı lekeliyordu; göğsü maraton koşmuş gibi inip kalkıyordu. Gözleri vahşiydi. Saçları ıslak ve karışıktı. Ve kokusu tek başına yaptığı her şeyi anlatıyordu.

Kan için bakır.

Ateş için is.

Silahlar için metal.

Ve üzüntü için tuz.

Konuşmadık.

Kırılmanın eşiğindeydi.

Şafağın söktüğü bu anda güçlü olan bendim. Onu kurtarmak zorunda olan bendim.

Tuttum seni.

Yukarı doğru yükselerek yorganın altından çıktım ve önünde diz çöktüm. Sessizce kollarımı titreyen omuzlarına doladım. Uykuya dalmadan önce askıyı çıkarmıştım ve alçım yumuşak tenine sürtünyordu.

Vardiyamı çıkarmadım ve vücudunun buzu benimkinin içinde çözüldü, ona sarıldığım sürece kar fırtınaları ve tipiler getirdi.

Çok soğuk.

Ona daha sıkı sarıldım, cevap vermesi için yalvardım.

Ama orada öylece durdu, titriyordu, ben göğsüne sokulurken nefesi saçlarıma sıcak ve soğuk bir şekilde dağılıyordu. "artık. Bir şey yok. Ben buradayım."

Sıcak dudaklarımı soğuk omzuna bastırarak dizlerimin üzerinde mermer gibi formuna yaklaştım.

Saçlarını düzeltip boynundan kulağına kadar öptüğümde bir nefes . "Artık benimlesin. Seni ne kadar çok sevdiğimi hisset. Geri döndüğün için ne kadar mutlu olduğuma odaklan."

Onu öpmeyi, okşamayı, hayata dilemeyi hiç bırakmadım. "Jethro, odaklan. Her şeyi unut. Beni içeri al."

Birden sırtı büküldü ve tuttuğum yere yığıldı. Kolları bana dolandı ve beni sert kaslarına sıkıştırdı. Konuşmadım, ama onun

ruh yardım için çığlık attı.

Beni tutmasına izin verdim. Titremesine ve őrpermesine izin verdim.

Birbirimizin kucağında var olurken, birbirimizi sevgi ve beraberlikle beslerken zamanın hiçbir anlamı yoktu. Ona hayatımın sonuna kadar sarılacak ve kabul, hayranlık ve koşulsuz sevgiden başka bir şey hissetmemesini sağlayacaktım.

"Sorun yok." Sesim etrafımızda asılı kaldı, ateşböcekleri gibi parıldadı, onun buz tutmuş bedenini ısıttı. "Seni seviyorum. Senin için buradayım. Hissettiklerimi hisset. Benim için ne kadar önemli olduğunu yaşı."

Jethro yüksek sesli bir iniltiyle beni yataktan kaldırdı. Beni banyoya doğru taşıırken kollarını etrafıma doladı ve beni nazıkçe kucakladı.

Ne isterse izin verirken kırık kolum kucağımda duruyordu. Ondan korkmazdım. Onu sorgulamaz ya da tereddüt veya isteksizlik hissetmesi için ona herhangi bir neden vermezdim.

İyi değildi. Gücü tükenmeye başlamıştı ama bir şey onu ilerlemeye itiyordu. Huzur bulmak için ortadan kaldırması gereken bir şey.

Ben onundum. O da benim.

Dağınık ruhunu bana dönene kadar onun her şeyi olacaktım.

Jethro sessizce odayı duşı çevirdi. Beni bacaklarımın arasında su jeti ile yakaladığı aynı duşı. Aynı banyo
Sonunda her şeye rağmen ona aşık olduğumu anladım.

Sessizce sıcak spreyi açtı ve doğrudan altına girdi.

Elbisem anında sıırıslıklam oldu ama umurumda değildi. Tek umursadığım sevgilimi, koruyucumu, müstakbel kocamı ne pahasına olursa olsun yeniden canlandırmaktı. Ensesini kavrayarak yüzünü kendime doğru çektim.

Dudaklarımız buluştuğunda bana karşı koymadı.

Ben alt dudağını yalayıp ona tatlı tatlı tapınırken, o kesik kesik bir nefes çekti içine. Gözleri kapandı, kolları beni daha da yakınlaştırdı ve dünya sadece biz, su ve buhar haline geldi.

Ağzını açtı, dili tereddütle ve özür dilercesine benimkiyle buluştu.

Verdiğimiz sözleri ve bağlılığımızı unutmuş nefret ediyordum. Onunla evlenme yeminime güvenmemesinden. Bu geceden sonra onu sevebileceğimden emin değildi.

Boynunu daha sıkı tutarak dudaklarımızı birbirine daha sıkı bastırdım.

Hüznünü tattığımda , endişesini yalayarak uzaklaştırdım ve yerine hoş bir tutku koydum.

Yavaşça cevap verdi. İçindeki acı açığa çıktı, baskı ve stres üzerimizden daha fazla damlacık akarken kanalizasyondan aşağı süzüldü. Kalp atışlarımız kelimelere dökülmüş itiraflarla uyum içinde iletişim kurdu.

"Onu ben

öldürdüm."

"Biliyorum."

"Ondan nefret

ederdim."

"Biliyorum."

"Ama ben de onu

sevdim." "Anlıyorum."

Dili alt dudağımı okşadı. Kalbi çatladı ve yaptığı her şey ortaya döküldü.

"Onu incittim."

"Bunu hak etti."

"Hoşuma gitti."

"Sorun değil."

"Nefret ettim." "Bu

da sorun değil."

"Bunu hak etmiş

miydi?"

"Evet, ödemeyi hak etti."

"Af diledi." "Sen de verdin

mi?"

"Evet.

"Oh, Kite..." Onu daha sert öptüm, dudaklarımız dans etmekten kavgaya dönüştü.

"Özür diledi."

"Dilemeli."

"pişman oldu." "Güzel."

"Sonunda, hep bildiğim gibi bir baba oldu." "Artık her şey

bitti."

Jethro beni ayağımın dibine düşürerek fayanslara çarptı. Alçım sıırıslıklamdı ama Jethro'dan başka endişem yoktu. Elbisem üzerime yapışmıştı,

gerilen meme uçlarını ve vardiyanın altında iç çamaşırımın olmadığı gerçeğini vurguladı.

Jethro dudaklarını benimkilerden ayırdı ve bana baktı. Elimdeyken yavaşça canlandı, soykırımdan kurtuldu ve bana geri döndü. Öne doğru düştü ve beni fayansla çıplaklığı arasına hapsetti.

Dillerimiz tekrar buluştuğu an, kalplerimiz yüksek sesle bağırdı. Ruhlarımız konuştukça, o daha şiddetli ve uyanık hale geldi.

"Onu özlüyorum."

"Adamı özleyebilirsin ama canavarı

özleyemezsin." "Ona zarar vermemeliydim."

"Sana zarar verdi."

"Seni kurtarmak için daha güçlü

olmalıydım." "Beni kurtardın."

Ellerim saçlarına yapışıp sertçe sarsılırken inledi. Kendinden nefret etmesini istemiyordum. Cut buna değmezdi. Nefretimi bir kenara bırakmıştım; affetmiştim. Ama Cut'ın gölgesinin Jethro'nun zor kazanılmış geleceğini mahvetmesine izin veremezdim.

Ona dokundum. "Sen benim hayatımı kurtardın. Hem

de birden fazla kez." "Neredeyse çok geç kalmıştım."

"Ama sen değildin. Sen başardın."

"Seni ilk gördüğümde kurtarmalıydım." "Beni

kurtardın."

"Nasıl?"

"Bana aşık oldun."

Elleri yanlarımda geziniyor, sıırsıklam giysilerimi yırtıyordu. Parmakları elbisemin yakasını yırtarak ortadan ikiye ayırırken saçlarım yanaklarıma yapıştı.

Dizlerinin üzerine çökerek, buharlı akıntının altında çırılçıplak kalana kadar ıslak bedenimden aşağıya çekti.

Hiçbir ışık yakmamıştık ve pencere şafak vaktindeki sulu girişimi engelliyordu. Parmaklarımız iz sürüp dokundukça bedenlerimiz Braille alfabesine dönüşüyordu.

Gri sabahta teni bembeyaz parlıyordu. Gözleri canlı bir parlaklıktaydı.

Jethro ayağa kalkarak kalçalarımın tuttu ve bizi spreyin altına götürdü. Ağzı benimkini kaptı; çaresiz, aç.

Su ve birbirimizi içtik, öpüştük, hep öpüştük. Dokunarak, hep dokunarak.

Sabun yoktu ama elleri her kapladı, geçmiş, cinayeti, son birkaç saati yıkadı.

İyiliğinin verdim, gergin omuzlarına, sert omurgasına, belindeki düğümlere masaj yaptım. Çürüklerinin ve kesiklerinin üzerine su döktüm, sıcaklığın onu tekrar bir bütün haline getirmesini diledim.

Kırık kolum parmaklarımla yapabileceğim her türlü baskıyı etkisiz hale getiriyordu ama yanımda işe yaramaz bir şekilde asılı kalmasına izin vermeyi reddetdim.

Onu iyileştirmek, sevmek ve ışığa geri döndürmek için her bir parçamı - yaralanmamış ve acı çeken parçalarımı- zorladım.

Saçlarını çekiştirerek dudaklarını kendimden ayırdım.

Gözleri kısıldı ama konuşmadı.

Parmak ucumla ağzını yoklarken, beni nazikçe ısırduğında gülümsedim.

Dokunuşumu yüzünden, boğazından ve göğsünden aşağı indirerek, parmaklarım kasları izlerken durmadım, bacaklarının arasına daldım.

Elim sikinin etrafına dolandığı anda dudaklarından gırtlaktan bir hırıltı yuvarlandı. Beni öpmek, beni yutmak için yanaklarıma uzandı ama başımı salladım ve önünde diz çöktüm.

Güçlü elim onu okşarken kırık kolum kalçama dayanmış, sikinin şişip sertleşmesini teşvik ediyordu.

Midesi gerildi, her kası ihtiyaçla gölgelendi. Başı geriye düşerken ağzı açık kaldı ve denge için fayans duvarı kavradı.

Dikkatim onun sertleşen ereksiyonuna yöneldi. Düşüncelerinin arzuyla dolup taşması beni çok memnun ediyordu. Bana onun üzerinde güç verdi. Bana izin verdi
Anıları al ve yerine bizi koy.

Sadece bu gece işlediği suçları , geçmişin kanını, haksız yere ödenen borçları ve Afrika'nın tozlu ovalarını da temizleyecektik.

Düşünceleri kendini korumaktan sekse geçerken siki tamamen kabardı.

Uzun, kalın boyunu ağzıma alarak gülümsedim.

Elleri ağır bir şekilde başımın üzerine düştü, parmakları saçlarımdan arasından geçti, ben onun sikini daha fazla yutarken, misk kokulu sıcaklığını dilime davet ettim.

Ona tapıyordum, ona her şeyimi . Dilim dönüyor, alay ediyor ve tapıyordu. Taşakları sıkılaştı, vücuduna daha da yaklaştı. ona ihtiyacı olanı verdi.

İyi olduğumu bilmesi gerekiyordu. İkimizin de iyi olduğunu. Burada yargılanmayacağını. Eskisi kadar derinden sevildiğini.

Sallanan başımla birlikte kalçaları da zonkluyordu. Elim kıvrıldı ve okşadı, tükürük ve duş suyunu şaftının üzerine bulaştırdı. Eli saçlarımı daha sert kavradı, sonra nazik olmayı hatırlamış gibi gevşedi.

Hiçbir şey hatırlamasını istemedim. O kadar ileri gitmesini, şehvete kapılmasını ve arzuyla tükenmesini istiyordum ki kendini tamamen bıraktı.

Ona *hükmetmek* istedim.

Hızım arttı, dilim dans etti, hassas tacı mızrakladı ve pre-cum'un tuzluluğunu yuttu.

Yavaşça, nefes alış veriş i düzensiz ve üzgünden işkenceye dönüştü ve heyecanlandı.

Diğer eli arkamdaki duvara gürültüyle vururken, parmakları saçlarımı çekiştirdi, kayarak ve kayarak, kalçaları ağızıma daha hızlı girerken kendini yukarıda tutarak zevkli bir acı verdi.

Sonunda düşüncelerinden biraz olsun kurtulduğunu bildiğim için kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Gözlerimi kapattım ve beni kullanmasına izin verdim. İniltilerinin kalbime işlemesine izin verdim. Çekişlerinin ve itişlerinin ruhumu doldurmasına izin verdim.

Bu şekilde ne kadar kaldığımızı bilmiyordum. Ben onun ayaklarının dibindeydim ve etrafa su yağıyordu ama Jethro'nun yaşadığı göz yaşartıcı öfke sonunda soldu, karmaşık ve çözümsüz ama yine de soldu.

Çenem ağrıyordu; dilim zonkluyordu.

Ancak onu orgazma ulaştırmaya çalışmadım. Sadece onun bana odaklanmasını sağlamaya çalıştım. Mutluluktan tükendi ve bir kabustan sonra mutluluğu bulabildi.

Eli aniden duvardan ayrıldı ve zaten saçımda olan eliyle birlikte kaymaya başladı.

Parmaklarını çenemin altında dolaştırarak ağzımın emişini kesti ve beni sikinden uzaklaştırdı.

Bakışları beni öyle bir sevgi ve şefkatle sardı ki nefes alamadım. "Nila..."

Ellerini kollarımın altına sokarak beni ayağa kaldırdı. "I sana ihtiyacım var." Beni içine çekerken siki alt karnıma doğru zıpladı. Kollarını. Biraz tökezledi ama beni korudu. Ağzı benimkini yakaladı ve kavurucu bir an boyunca beni o kadar sert, o kadar vahşi öptü ki, içim boşalmanın başlangıcıyla burkuldu.

Dili sihirliydi, ona vermeye çalıştığım hediye'nin aynısını bana da veriyor, tek düşündüğümün, tek ihtiyacımın o olmasını sağlıyordu.

Zorlukla nefes alarak dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ve duştan güçsüzce sallanarak çıktı.

Ben bir şey söylemedim.

Spreyi kapatmak için arkasına uzandığında ve parmaklıktan bir havlu aldığında uygun bir kelime yoktu. Kabarık havluyu vücuduma yerleştirerek beni yukarı kaldırdı ve yatak odasına doğru yürüdü.

Beni yatağın yanında ayaklarımın üzerine yatırıp havluyu saygılı bir şekilde omuzlarıma yerleştirdiğinde yeşil halıyı neredeyse siyaha çeviren bir nem izi vardı.

Şafak yerini zayıf güneş ışığına bıraktı. Gittikçe parlayan ışıktaki, yaşadığımız sınavların izleri daha belirgin hale geldi. Cildim uyumsuz bir atlıkarıncaya benziyordu: Daniel'in tekme ve yumruklarının morlukları. Cam çizikleri ve araba kazaları. Kolumun duştan sırlıslam olmuş alçısı.

Ve Jethro.

Vücudunda bana ulaşmak için atlattığı şeylerin gölgeleri ve sırları vardı. Saçları şakağındaki yarayı örtüyordu. Cildi, artık soğuk değildi.

Travma, kırması gereken ateşle birlikte ısı yayıyordu. Yan tarafındaki korkunç kırmızı yara artık gizlenmiyordu. Dikişlerin söküldüğü büzüşmüş deri, bir doktora ve iyileşmeye ihtiyaç duyarak ağlıyordu.

Her birimizin savaştan kalma çukurları ve kusurları vardı.

Ama onları gururla giyerdik çünkü kazanmıştık.

Bedenlerimiz yeniden birleştiği anda, Jethro'nun ateşini düşürmesi için Flaw'ı bulacaktım. Yan tarafını dikmesi için bir doktor çağırırdım. Ve ben de Afrika'daki trafik kazasından uzun vadeli zarar görmemesini sağlamak için en iyi ekibi işe aldı.

Jethro'nun dudakları kıpırdadı. "Düşüncelerini hissetmeyi seviyorum. Vücudun seni önce benim almamı isterken bile beni iyileştirmek istediğini bilmek hoşuma gidiyor."

Boğuk sesi havaya karışırken ürperdim.

Çok nazik bir şekilde, sevgi dolu gözleriyle beni başımın ayak parmaklarıma kadar kuruladı. Kuruduktan sonra havluyu aldım ve ona karşılığını verdim. İki kolumu tam olarak kullanamadığım için biraz daha uzun sürdü ve daha garipti, ama havluyla sikini çekiştirdiğimde, omuzlarında kalan birkaç damlayı umursamadı.

Bileğimden tutarak yatağın başına doğru ilerledi ve çarşafları yırttı. Ayaklarımı yerden keserek beni nazikçe şiltenin üzerine yatırdı ve sıkıca sardı. Yatağın diğer tarafına geçerek içeri tırmandı ve hemen beni kucaklayarak sırtımı sıcak göğsüne yasladı.

Kocaman bir iç çekti. Bir an için, sadece . Sadece yaşadık ve rahatladık ve seks beklentisi içinde gezinirken bağlantı mutluluğu.

Aleti sertleşmeye devam etti ve yapıştı. Ayakları benimkini okşuyor, yırtıcı bir hayvanın kuyruğu gibi seğiriyordu.

"Artık kim olduğumu bilmiyorum."

"Ben biliyorum. Sen benimsin. Sen

Kite'sın."

"Bu gece ne olduğunu sana asla anlatamayacağım."

"Biliyorum. Anlatmanı da beklemiyorum."

Kolu orta yerimi sıktı ve ben de onun ereksiyonuna doğru eğildim.

Daha hızlı nefes alarak beni yüzüne çevirdi ve burnunu benimkine bastırdı.

Gözleri ruhumun ötesine, kim olduğumun merkez üssüne daldı. Korku dolu sorularına cevap aradı. Onu söylediğim kadar sevmediğime dair her türlü yalanın peşine düştü. Olanların bir parçasından bile pişmanlık duyduğumu.

Korkmuyordum.

Böyle bir maskaralık ya da gizli bir sır bulamayacaktı.

her yönümü araştırdıktan sonra biraz rahatladı. Ancak onu sevdiğimi hiçbir yalanın gerçeği lekelemesine izin vermeden tamamen kabul ettiğinde bana dokundu.

Gerçekten *inan* bana.

"Sana çok şey yaptım. Seni çok incittim." Eli yanağımı kavradı. "Seni ya da affını hak etmiyorum ama sana veriyorum Nila. Seni bir daha *asla incitmeyeceğim*. Seni asla zararlı koşullara sokmayacağım. Senden asla verebileceğinden fazlasını istemeyeceğim. Benim için güçlü olmana ihtiyacım var. Üçüncü Borç'tan sonraki gece sana söylediğim gibi, benim gibi bir yaratığı sevmek zor iştir. Bütün rezervlerini tüketeyeğim. Sevginle besleneceğim. Beni hayatın kendisinden kurtardığın için her şeyi arzulayacağım. Ama senden ne alırsam, yüz katını geri vereceğime yemin ederim. Kalbimi, servetimi, ruhumu sonsuza dek sana emanet ediyorum."

Sesi azaldı, neredeyse fısıltıya dönüştü. "Yaptığım şeyi asla tartışamayacağım ve bir daha asla bir şey yapmayacağım. Söz veremem

Kötü günler geçirmeyeceğim. Seni temin ederim ki, eğer kötü günler geçirirsem Duygular dayanılamayacak kadar güçlü olur. Ama kimseyi seni sevdiğim kadar sevmeyeceğime söz veriyorum."

Bakışları beni esir aldı. "Bununla yaşayabilir misin? Beni en kötü halimle, en iyi halimle, berbat halimle kabul edecek ve kırıldığımda bile yanımda duracak kadar özverili olabilir misin?"

Gözyaşlarımı yuttum ve yanağımı daha da derinlere bastırdım.
"Yapabilirim."

Konuşmadı, düşüncelerimi toparlamama izin verdi çünkü söyleyecek daha çok şeyim vardı... sadece bunları söyleyecek kelimelerim yoktu. "Asla tek başına olmayacaksın, Jethro. Anlamayacağımdan ya da seni kendimden uzaklaştıracağımdan asla korkmayacaksın. Seni sevmekten aniden vazgeçtiğim için asla kaçmak zorunda kalmayacaksın. Sözlerini kabul ediyorum ve sana kendi sözlerimi veriyorum.

"Gelecekte ne olursa olsun, bunu çözeceğimize söz veriyorum. Hayat nasıl giderse gitsin, senin olacağıma söz veriyorum. Seni her zaman seveceğim çünkü senin en kötünü de gördüm, en iyisini de ve mükemmel eşimle tanıştığım için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum."

O teslim olurken oda katılaşp eriyor gibiydi. "Sana tapıyorum. Hayatımı ortaya koyabilirim-"

Sağlam elim havaya kalktı, parmaklarım dudaklarına bastırdı. "Artık ölümden bahsetmek yok. Şimdi olmaz." Gözlerim ağzına kaydı; dilinin pembeliği beni nazikçe yalarken parmak uçlarım ısındı.

Aramızdaki hava değişti.

Jethro beni daha da yaklaştırırken kanımın yerini coşkulu bir coşku aldı. Başı benimkine doğru eğilirken elim dudaklarından düştü. Vücudu ısındı, beni haşladı, söylenmemiş sözlerle ve geçici okşamalarla beni uyuşturdu.

Ona ihtiyacım
vardı.

Bana ihtiyacı
vardı.

Bir  m r boyu süren  artlanmaları ve kaderleri silmek için birbirimize ihtiya ımız vardı. *Bu* bizim yeni . Tam burası. Ve hiç kimse -ne borçlar, ne aile, ne de sözleşmeler- bunu bizden alamazdı.

Ba ı son mesafeye kadar e ilirken gözleri acımasız bir niyetle altın-bronz parlıyordu. Dili alt duda ımın üzerinde gezinmeden önce dudakları dudaklarımı ok adı. "Nila..."

Sesindeki arzuya tepki veren kaslarım gev edi. Ben de onu

Öptüm.

Dudaklarımız dans etti, ilkelledi, aldı, verdi, ıslandı, *tüketti*. Dilimi emdi, g  s nde  ehvet ve sahiplenmenin hırıltılı sesleri titre iyordu.

Sa larımdan  eki tirerek başımı geriye itti. Boynum a ıktayken, çenemden ve bo azımdan a a ıya, yakamın üzerinden g  slerime doğru öptü. A zı meme ucuma yerle irken saçlarımı bırakmadı.

Sert ve derin bir şekilde çekip g  s ve göbek arasındaki görünmez kordonu  eki tirirken haykırdım. Rahimim sıkı tı, ıslaklık a ladı ve bacaklarımı bariz bir davetle açtım.

Beni sırtüstü yatırarak sert vücudunu benimkinin üzerine kaydır ı. Kalçaları açık uyluklarımın arasına m kemmek bir şekilde oturdu ve siki narin etime erotik bir şekilde sürtünürken derin bir i  çekti.

Saçlarımı avu layarak başımı sabitledi, beni derinden öptü, tadı beni sarhoş etti. Tatmin, rahatlama, çaresizlik; hepsinin bir tadı vardı. Miskli, dumanlı, tatlı. Bana her şeyi verdi. Korkusunu. Mutlulu unu. Pi manlı ını. Umudunu.

Öpücük, bizi birbirimize daha da yakınla tıran bir tatlar

kaleydoskopuydu. "Teşekkür ," diye mırıldandı, elmacık kemiklerimi ve

kirpiklerimi öperek.

" ok teşekkür ederim."

Elleri karnımda gezinirken anlamakta zorlandım. "Ne için?"

Ağzı tenimden hiç ayrılmadı. "Sana bunu yapman için hiçbir sebep vermediğim halde bana güvendiğin için. Ben hak ettiğimden fazlasını alırken bile bana her şeyi verdiğin için."

Gözlerim kapalı kaldı, bedenim onun usta büyüünde asılı kaldı. Sesim en yumuşak melodiydi. "Bunu hissedebiliyor musun?"

Başını salladı, saçları göğüs kafesimi gıdıklıyordu. "Seninleyken her şeyi , Nila."

Meme ucumu tekrar yakaladığında nefesim kesildi. Dişleri tehdit ediyor, hassas derinin etrafını lezzetli bir şekilde kesiyordu.

Kollarında kaskatı kesildim. *Daha fazla. Isır beni. İşaretle beni.*

Parmak uçlarımdaki dövmeler onun baş harfleriyle yanıyordu. Daha fazlasını istedim. Borçlarımı ödemiş ve sonuncusundan kurtulmuştum. Beni kurtaranın o olduğunu kanıtlayacak işaretler istiyordum. Sözleşmeleri ve savaşı yok edenin o olduğunu.

"Senin için çok minnettarım." Yavaş gülümsemesi saf gerçektir. "Bana aşık olduğun için çok şaşkınım." Bana tapıyor, en sevimli erkek tarzıyla bana boyun eğiyordu. "Beni her gün öldürüyorsun çünkü ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum."

"Dur. Gerek yok-"

Beni tekrar öptü. "Ama istiyorum. Bunun boş sözler ya da sığ vaatler olmadığını görmeni sağlamalıyım. Bu dürüst ve gerçek."

Kalbim yerinden fırladı. Bana o kadar çok şey vermişti ki haberi bile yoktu.

Cüssesi beni yorganın içine daha da bastırırken şilte beni yastıkladı. Beni okşarken yontulmuş kolları titriyordu. Ateşi hala parlıyordu

ve yaralanma hareketlerini yavaşlattı, ama asla durmadı. Beni almamak için hiçbir sebep göstermedi.

Bir kez olsun, korkmadan ve pişmanlık duymadan sevişmek istiyordum. Kendimizi mutluluk ve zevkle çevrelemek ve dünyayı dışlamak istedim.

Ellerimi göğsünde gezdirdim.

Titriyordu, kasları dokunuşumun altında sıcak ve gergindi.

"Sana ihtiyacım var, Kite." Dudaklarımı boğazının çukuruna bastırdım. "Sana çok ihtiyacım var."

"Ve ben varım. Şimdi ve sonsuza dek." Sesi hırçınlıktan boğukluğa kaymıştı. Üzerimde daha yükseğe kaydı, başını eğdi, dişleri omzumu ısırdı. Beni kendine yaklaştırarak kalçalarımızı aynı hizaya getirdi ve tüm uzunluğunu bana doğru bastırdı.

Onun kollarında olmak ilahi bir şeydi. Kırık bir dünyanın içinde zamansız bir dünya. Kollarımı onunkilerden çözerek tuzlu ve biberli saçlarımı geriye taradım ve gözlerinin içine baktım. "Çok güzelsin."

Nefesini içine çekti. "İçi de

dışı da çok güzel."

"Buna layık olduğumu hissetmeyi ne kadar uzun zamandır istediğimi bilemezsin. Kendimi sevmeyi. Olduğum şeyle yaşayabilmeyi."

"Artık kendinle yaşamak zorunda değilsin. Sen benimle yaşa. Seni ikimize yetecek kadar sevmeme izin ver."

Kolları büküldü, beni çok sert bir şekilde sıktı. "Siktir, Nila." Akıcı bir erkeksi güç gösterisiyle beni ön tarafına yuvarlayarak, vücudumdaki her kemiği kırmak istercesine bana sarıldı. Sonra, sanki tenlerimizin birbirine yapışmış teması ve o anın ezici hassasiyeti çok fazlaymış gibi, beni tekrar yuvarladı ve omuzlarımı yatağa bastırdı.

Gözleri şehvetle dolu, çenesi seksi kirli sakallarıyla gölgelenmiş bir halde üzerimde geziniyordu. Aramızdaki çekim dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı.

Herkesin hayatı boyunca yaşayabileceğinden çok daha fazlasını yaşamıştık. Ve katlandığımız tüm yanlışlara rağmen, tehlikenin lezzetli kışkırtıcı tadı hala etrafımızda gizleniyordu.

Jethro tehlikeliydi. Her zaman tehlikeli olacaktı - soyu ya da zenginliği nedeniyle değil, olduğu şey nedeniyle. Ancak, aynı zamanda tanıdığım en nazik insandı, aşırı uyarılma ve gürültünün olduğu bir dünyada yaşamak için duvarlar ve mekanizmalar inşa ediyordu.

Aynı zamanda tanıdığım en güçlü insandı. Eğer her gün beni üzen fiziksel dengesizliklerle uğraşsaydım, her şeye rağmen ayakta kalmak için gereken gücü hayal bile edemezdim. Kaybolabileceğiniz pek çok yol varken bile kendinize sadık kaldınız.

Elleri kalçalarımı kavradı. Ağzını ayırıp benimkine bastırdı. Başını eğerek öpücüğü derinleştirdi ve beni kollarının arasında döndürdü. Dudakları yumuşak ama talepkârdı. Dili ipeksi ama sahipleniciydi. Böyle bir kontrolden kaçış yoktu.

Onu her yerde, etrafımda, içimde hissediyordum. Onun kusurlarını. Zaferlerini. Ama en çok da özverili sevgisini. Beni babasına yaptığını yapacak kadar seviyordu. Beni dünyanın dört bir yanında takip edecek kadar. Ve Dokumacılar ile Şahinler arasındaki altı yüz yıllık kan davasına son verecek kadar.

Ellerimi gergin omurgasının üzerinde gezdirdim, kalçalarını takip ederek sikini kavradım. Duşumuzun sıcaklığı hâlâ üzerindeydi. "Bana

tekrar sor. Artık her şey bittiğine göre."

Jethro kaşlarını çattı, nabızı hızla atıyordu. "Sana sor-"

Sonra bakışları anlayışla doldu. Beni boğucu ve tatlı bir şekilde öptü. "Nila 'Threads' Weaver... benimle evlenir misin?"

Sesindeki yoğunluk kalbimi yerinden

oylattı. Başımı salladım. "Evet. Binlerce

kez evet."

"Benim için hissettiğin her şey, Nila. Çok yoğun. Çok yoğun. Bunu benden asla almamanı istiyorum. Eğer alırsan hayatta sanmıyorum."

"Söz veriyorum."

Tembel bir gülümseme -haftalardır ilk kez görüyordum- dudaklarını çaldı. "Bu sözünü tutmanı sağlayacağım."

Şafak aydınlanıp gün ışığına dönüşürken melankoli de kayboldu. "Öyle mi? Nasıl yani?"

Eli vücudumdan aşağı kayarak bacaklarımın arasına girdi. "Hayatımızın geri kalanı boyunca her gün sana sahip çıkarak." Duygusal parmaklarıyla klitorisimi okşarken bakışları kapandı. Onunla ilgili her şey kötü, vahşi ve utanmazca gerçektir. "Bana yardım et, Nila. Seni ne kadar çok sevdiğimi göstermeme yardım et."

Talimatlara ihtiyacım yoktu.

Bacaklarımı açarak dokunuşunun aşağıya doğru inmesine izin verdim, girişimi okşayarak yavaşça bir parmak soktum.

Elim karşılığında onu okşadı, ereksiyonunun kadifemsi taşının üzerinde dalgalandı.

Başparmağı klitorisimi okşarken sırtım eğildi, zahmetsizce beni bir zevk baladına dönüştürdü.

Tek parmağı ikiye çıkınca haykırdım. Basınç tarif edilemeyecek kadar çökmüştü.

Boştaki eliyle kalçalarımı kavradı ve ben elinin üzerinde sallanırken beni tuttu. "Tanrım, çok güzelsin." Sesi çaresizdi, parmakları beni neredeyse yavaşça ama tamamen sahiplenerek beceriyordu.

Parmaklarımı sikinin etrafından ayırarak ereksiyonunu bastırdı. "Hisset beni. Seni ne kadar çok istediğimi hisset - sadece şimdi , hayatımızın geri kalanı boyunca."

Ellerim tekrar aşağıya doğru uçtu, onu yeniden yakaladı, daha hızlı, daha sert çalıştırdı.

İnledi, parmaklarını içimde gezdirerek hırçın ritmime ayak uydurdu.

Bir mutluluk dalgası beni yakaladı; başparmağı tıngırdatmaya devam ederken inledim. "Jethro..."

Durdu. "Gelme. Gelmeni istemiyorum. Henüz değil." Sert nefesi tenimde tüylerimi diken diken ederken dişleri kulağımı yakaladı. "İçine girip kalbini olduğu kadar bedenini de ele geçirene kadar olmaz." Sesinde bir uyarı vardı, ısırıkla hırıliyordu.

"Jethro... beni al, lütfen."

Dudakları çarpıcı bir gülümsemeye dönüştü. Parmaklarını geri çekti ve ıslaklığımı elmas yakanın bulunduğu boğazıma . Hafif bir Gölge gözlerini bulandırdı. "Bunu hayatının sonuna kadar

takacaksın." "Biliyorum."

"Onu çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışacağım."

Başımı salladım. "Hayır, hoşuma gitti." Ellerimi kaldırarak ona dövmeli parmak uçlarımı gösterdim. "Tıpkı bunları sevdiğim gibi. Başlangıcımız bir aşkın olması gerektiği gibi başlamadı ama hiçbir hatırayı bırakmam. Weaver Wailer dahil."

Alnı çatıldı. "Ona öyle demeyelim. Yeni bir isme ihtiyacı var." Kalçalarını sallayarak yapboz parçasını benimkiyle birleştirdi. Aletin ucu girişimi bulduğunda yüzü karardı. Kafasını çevirmeden içime gömüldü ve beni yavaşça içine aldı. Vücudum ona kucak açarken çenesi sıkıştı.

Yavaşlığı ve sürtünmesi beni deli ediyordu.

Rahatlık bariyerini aşır tüm uzunluğunu içime batırdığında nefesim kesildi. Ancak tamamen kılıfını çıkardığında ve yankılanan zevkle konuşabildiğinde fısıldadı, "Hawk Redeemer'a ne dersin?"

Çekirdeğim onun etrafında sıkıştı. "Hoşuma gitti."

"Ben de." Bir, iki kez sallanırken sesindeki törpü beni uyuşturdu. "Ah..."

Gözlerim kapandı; tek odaklandığım şey birleştiğimiz yerd. Ben Bu adamla yatmaktan asla yorulmayacağım. Onu sevmekten asla vazgeçme.

"Kahretsin, böyle şeyler düşünmene bayılıyorum." Gözleri hayranlıkla parlıyordu. "O kadar güçlü ve saflar ki sanki sadece duygularını değil de aklını okuyormuşum gibi geliyor."

"Senden saklayacak hiçbir şeyim yok." Tekrar içime girip yönünün açısını değiştirerek daha derine ilerlerken başım geriye düştü. Bedenim onu yumuşak bir süzülüşle kabul etti.

Birbirimize çok iyi uyuyoruz. Her zaman uyacaktık.

"Kahretsin, Nila." Başı öne düştü. "Çok sıkı, çok şaşırtıcı, değerlisin."

Her hamlesini kabul ederken kelimeler beni terk etti. Aleti içimde zonkluyordu, çok sert ve kalındı.

Jethro beni öptü. Sert ve hızlı. Dudakları kulağıma kadar uzanıyordu. "Seni sonsuza dek ve her zaman istiyorum. Bu şekilde. Yalan yok. Yalan yok. dürüstlükten başka bir şey olmasın."

"Hiçbir şey." Altında kıpırdandım, daha fazlasını arzuluyordum. "Söz veriyorum."

Kanımda yarattığı sayıklama düşüncelerimin dağılmasına neden oldu. Gelmem gerekiyordu. Parçalanmaya ve olan her şeyden yeniden doğmaya ihtiyacım vardı.

"Bekleyebileceğimi sanmıyorum," diye homurdandı Jethro, sikini sallayarak tabanının klitorisime sürtünmesini sağladı. Daha fazla kan yakılırken nefesim kesildi.

"O zaman yapma." Sağlam elimle ensesine tutunarak yalvardım. "Lütfen... bana istediğini ver. Benim de buna ihtiyacım var."

O daha sert ittikçe, beni becerdikçe, bana tapındıkça, beni coşku uçurumuna sürükledikçe ısı tenimde buğulandı. Isı bir cehennem olana kadar kızardı, beni seks ateşiyle hasta etti, orgazm şeklinde ilaç talep etti.

"Tanrım, evet. Daha fazla. Lütfen."

Jethro yumruklarını yastığıma , beni sürerken yatağı bir çapa olarak kullandı. Aleti girip çıkıyordu.

Her cezayı kabul ettim, daha da yükseğe çıktım, bacaklarımı kalçalarına doladım, yalvardım, sevdim, serbest kalmaya doğru daha hızlı ve daha hızlı yükseldim.

Alnı benimkiyle buluştu, sıcaklık bizi sardı ve adımları çılgınca bir hal aldı.

Yapamadım... Daha fazla dayanamadım.

Coşku, coşkuya dönüştü. ayak parmaklarımdan başlayıp bacaklarımdan geçerek merkezimde patlıyordu.

Patlama ve mutluluk bantları.

Ben geldim. "Evet. Evet.

Tanrım, *evet*."

Amım onu yumrukladı, zevk dalgalarıyla umutsuzca kavradı.

Jethro küfretti ama gelmedi. Üzerimde gezinerek bana bir hediye verdi, bir yandan da parçalanışımı izledi. Serbest kalışımı çok özel ve tekil kıldı; anımızı çok samimi ve savunmasız bir şeye dönüştürdü.

Ancak kendimi kuruladıktan sonra yastığı yumrukladı ve yüzünü boğazıma dayadı. Gırtlığı çözülürken çıkardığı inilti, sistemime bir sarhoşluk dalgası daha gönderdi.

"Siktir, seni seviyorum." Hırıltısından saf cinsellik ve sınırsız bir saygı damlıyordu.

Orgazmı vücudunu titretti, içime fişkırırken onu kuruttu. Ona sarıldım ve salıverilmesiyle birlikte sıçramasına izin verdim.

Kalçalarının seğirmesi durduktan sonra da birbirimize sımsıkı sarılmıştık. Kalp atışlarımız aynı ritimde gürlüyordu.

Yavaşça dirseklerinin üzerine kalktı ve başımı ellerinin arasına aldı. Aramızdaki samimiyet gözlerimin dolmasına neden oldu.

"İhtiyacım olan her şey sensin, Nila." Sesi boğuk ve derindi. "Her gün, her mesaj, her korkunç borç boyunca sana kalbimi verdim." Burnumu kendi burnuyla dürttü. "Ve şimdi, hepsi senin."

Yaralanmamış kolum kaslı beline dolanırken göğüs uçlarım onun göğsünde karıncalandı. Aramızda hiç boşluk yoktu. Kalbi benimkine çarpıyordu ve ben onun gitmesini hiç istemiyordum. Kukum, Jethro'nun ereksiyonu hâlâ içimdeyken yaşadığımız orgazmın artçı şoklarıyla titriyordu.

Kıkırdadı ve sikinin sarsılmasına neden oldu. "Bir tur daha için sabırsızlanıyorum, Bayan. Weaver?"

Nefesim kesildi, soyadımdan duyduğum mutluluk ve sıkıntının karışımıyla ürperdim. "Her zaman."

Başını eğerek, "Öp beni Needle," diye nefes aldı.

Onu kalan her şeyimle öperken kalbim ağzıma sıçradı. Dudaklarımız sıcak ve ıslak bir şekilde buluştu, seksin çatırdayan şehveti daha fazlasının erotik vaadiyle karıştı.

Parmaklarım saçlarında kayboldu, onun beni tuttuğu gibi ben de onu tuttum. Öpücüğu talepkâr ve sonsuz hale gelirken kalplerimiz bir kez daha sessizce konuştu. Dili içime girip çıktıkça siki içimde kalınlaşıyor, tıpkı vücudumu siktiği gibi ağzımı da sikiyordu.

Onu daha fazla . Bana verilenden fazlasını isteyemezdim.

Bu gece her ne yaptıysa etrafımızdaki havayı hâlâ kirletiyordu. Ölüm ve yıkımın alt akıntısı dağılmamıştı ama parlak ve bükülmemiş bir geleceğin cazibesi her dakika daha da güçleniyordu.

Hayatımıza devam etmemiz zaman alacaktı. Ama devam

edeceğiz. Hepimiz.

Çünkü biz bunu hak ettik.

O içimdeyken, ayrılamazdık. Şimdi ve

sonsuzda dek.

Evlenme teklif
etmişti.

Evet demiştim.

aıttık. Sonsuza kadar.

KALBİM daha fazla uyarıcıyı kaldıramadı.

Dünkü korkunç yükselişler ve hastalık derecesindeki alçalışlardan sonra olmaz. Yine de daha fazlasına katlanmaktan başka çarem yoktu.

Sağ elimle kız kardeşimin elini tuttum. Sol elimde ise nişanlımınkini tutuyordum ve farkında olmadan nefes almak kadar doğal bir şekilde duygusal mesajlar iletiyordum.

Dün gece, spreyin altında iki kişiden daha fazlası olmuştuk. Bir kişi olmuştuk.

Aramızdaki şeyler değişmişti.

Aramızdaki bağda yeni bir katman vardı. Daha derin, kopmaz bir bağ, tarif edilemez bir dostluk.

Ne kadar inkâr etmek istesem de bugün Nila'nın dostluğuna ve desteğine her şeyden çok ihtiyacım vardı.

Bugün.

Sertçe yutkundum, bu kelimedenden nefret ediyordum.

Bu günü sonsuza dek hatırlayacaktım. Bu günü sonsuza *dek hor göreceğim*.

Sabah mutluluk içinde geçmişti. Nila'yı becerdikten sonra öyle derin bir uykuya dalmıştım ki yorgunluktan kara bir deliğe girmiştim. Öğle yemeğinin geç saatlerine kadar uyanmadım ve bunun tek nedeni açlığın kemirici acısının beni diğer ihtiyaçlarımı karşılamaya itmesiydi, artık beynim uyuşukluktan parçalanmamıştı.

Nila ve ben kızarmış tavuklu sandviç ve cips için mutfağı yağmaladıktan sonra, Flaw bizi buldu ve onu yeni yarattığı yere kadar takip etmemizi istedi. Doğu kanadındaki triyaj.

Orada, Nila'nın vıcık vıcık olmuş alçısını yeniden yapmış ve yan tarafındaki yırtığı dikmişti. Ayrıca hayati değerlerimi kontrol etmiş ve ateşim için antibiyotik vermişti. Daha sonra, hastanedeki doktorumla düzgün bir kontrole gitmem için bana kesin talimatlar verdi ve balo salonundaki yaralılarla ilgilendiğini ve sonrasını kontrol altında söyledi.

Normalde çalışanlara bu kadar güvenmezdim. Ama Flaw artık bundan daha fazlasıydı. Yetenekli ve sadık olduğunu kanıtlamıştı. İşlerin kontrol altında olduğunu söylerse, daha önemli şeylere odaklanırken ona inanırdım.

İyileşmek ve Cut ile aramızda yaşananların anılarından kurtulmak gibi şeyler. Babamı her düşündüğümde, kalbim azapla ağrıyordu. Böyle şeyler yapmakta haklı mıydım? Yaptığı onca şeyden sonra pişmanlık duymam yanlış mıydı?

İçimi çektim, kız kardeşimin ve Nila'nın ellerini sıktım. Bunu düşünemezdim.

Burada
değil.

Şimdi
olmaz.

İçinde bulunduğum bina sahip olduğum tüm rezervleri elimden alıp beni üzüntü, keder ve aşılmaz çaresizlikle zehirlediğinde değil.

Kerkenez.

Lanet olsun sana, kardeşim.

En iyi arkadaşşıma odaklandığımda gözlerim yandı.

Flaw istediğini almıştı. Hastaneye dönmüşüm. Ancak, yaralıları iyileştirmeye ve hayatta tutmaya adanmış bir tesisin bodrum katında durmuş, ölümün pis kokusunu soluyordum. Yukarıda, yaşayanlar hâlâ umuda tutunuyordu. Ama aşağıda... aşağıda, bir morgda duruyorduk.

Ruhsuz bedenlerin buz üzerinde donduğu, kaderlerini belirlemesini bekledikleri bir mahzen. Korkunç, korkunç bir yer. Yıkılan akrabaların ve kalbi kırık aşıkların duyguları son kez veda etti.

Veda etmek istemiyorum.

Ben hırıltımı, hırıltımı, küfrümü... hıçkırığımı yutarken Nila elimi sıktı. Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Düşüncelerimi Yasemin'inkilerden ya da Nila'ninkilerden .

Buradaki arabada çığlık atarak durmak, dışarı fırlamak ve yol kenarındaki masum bir ağaca yumruk atmak zorunda kaldım.

Jasmine.

Bana söylememişti.

Flaw beni iyileştirdikten sonra Nila'yı aradım. Açlığım ve hastalığımla başa çıkmıştım, tek yapmak istediğim yatağıma dönmek ve Nila'nın bana duyduğu sevgiye sarılarak diğerlerinden saklanarak günler geçirmektir.

Ama bu telefon çalmadan önceydi.

Bu, Jasmine arayıp hastanede ona katılmamı söylemeden önceydi.

Lanet olası hastane.

Aynı yerde ben ve kardeşim neredeyse ölüyorduk.

Elimi Yasemin'in elinden çekerken başımı öne eğdim ve burnumun kenarını sıktım.

Jasmine daha önce aramıştı. Kimsenin yapmak istemediği bir konuşma. Kendisini hastaneye götürmesi için Vaughn'dan yardım istemişti.

Bensiz gitmiş.

Lanet olası kardeşimin öldüğünü bile bile beni karanlıkta bırakmıştı.

Jasmine'in eli dirseğimin üzerine düştü, ağlarken burnundan sessiz ama belirgin kokular geliyordu. "Özür dilerim Jet. Çok üzgünüm. Seni almaya geldim. Gerçekten. Nila'nın evine girdim. ve onun kollarında uyumanı izledim."

Dokunuşu uzaklaştı; gözleri Kes'in üzerindeydi, sözleri yarı ona, yarı bana yönelikti. "Çok mutlu, çok huzurlu görünüyordun. Yaşadığın onca şeyden sonra, yapamadım. Seni uyandıramadım."

Nila beni bıraktı, Yasemin'in yanına gitti ve Vaughn'un kız kardeşimin omzuna hafifçe dokunduğu yere kendini sıkıştırdı. Nila ikizine gülümseyerek kolunu Yasemin'e doladı. "Anlıyoruz. Jethro iyi değil. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Sen doğru olanı yaptın-"

de döndüm. "Doğru şey mi? Kardeşim ölmüşken neyin doğru olduğuna karar vermeye nasıl *cüret* edersiniz! Onun için burada olmalıydım. Elini tutup veda etmeliydim. Onu ne kadar çok sevdiğimi söyleme özgürlüğüne sahip olmalıydım. Bana ne kadar yardım ettiğini. Onu kendimden uzaklaştırdığım zamanlarda bile arkadaşlığını ne kadar takdir ettiğimi."

Vefatının acısı kalbimi kirli bir kâğıt parçası gibi buruşturup gözyaşı lekeli bir top haline getirdi. "Orada olmalıydım."

Jasmine'in teni kederden bembeyaz kesildi. "O zaten ölmüştü, Kite. Sen Cut'la birlikteyken öldü." Gözleri kocaman açılmıştı. "Boş ver onu. I

sana söylemeyecektim. Unut-"

"Ne?" Omurgam yuvarlandı. Yavaş yavaş mayalanan acıdan için göğsüme yumruk attım. "Ben canımızı yakarken sen bana Baba, ben doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaparken kardeşim *öldü!* Bu hayatın acımasız bir şakası mı? Ben bir hayat çaldım. Bu yüzden, karşılığında onunkini çaldılar!?"

Kardeşimle yüzleştim ve buz gibi elini kendi elimle tuttum. "Bu benim hatam mı?"

Yasemin'in tekerlekleri yaklaşırken gıcırdadı. Nila da onunla birlikte yanıma geldi, beni üzüntüsü ve umutsuzluğuyla sardı.

"O benim de kardeşimdi, Jet. Veda etmek istemediğimi mi sanıyorsun? Orada olmak için her şeyimi verirdim. Ama olamadık." Sesi sertleşti. "Ve bu senin hatan değil."

Vaughn tek kelime etmedi, gözlerini Kestrel'den ayırmadan biraz geri çekildi.

"Kes onun hakkında ne hissettiğimizi biliyordu. Sevildiğini ve istendiğini biliyordu. Onu ne kadar özleyeceğimizi bilmeden ölmedi." Yasemin devam edemedi; gözyaşları hıçkırıklara dönüştü ve kalbim onun acısıyla çatladı.

Yumruklarımı kıvırdım, tırnaklarımı avuç içlerime bastırdım, kan akıtmak istedim. Trajedilerle dolu bir oda tek bir rahatsızlığa odaklanabilmek için kendime zarar vermem gerekiyordu. Bıçağıma ihtiyacım vardı. Bunu atlatabilmek için tabanlarımı kesip açmaya ve asırlık kurtuluşları harekete geçirmeye ihtiyacım vardı.

Ama yanımda hiçbir şey yoktu.

Ve Kestrel'i bırakamazdım.

Nila bana doğru kıvrıldı, kırılmamış kolunu belime doladı ve başını omzuma yasladı. Tek kelime etmedi ama etmek zorunda da değildi.

Bir şekilde Kes'in ölümünden üzüntüyü bir kenara itti ve bana olan sevgisine odaklandı. Felç edici bir mutsuzlukla dolu bir odada dururken, bana bir birliktelik kozası verdi.

Farkında olmadan vücudum biraz gevşedi. Ona doğru eğildim ve başının üstünü öptüm. "Teşekkür ederim."

Kafasını kaldırmadı ama başıyla onayladı.

Bir an huzur bulduktan sonra derin bir nefes aldım ve kız kardeşime sarılmak için döndüm. Sırtımı eğdim, ağlayan bedenini tekerlekli sandalyesinden aldım ve kulağına mırıldandım. "Özür dilerim, Jaz. Sana bağırmaya hakkım yoktu."

Bana sarıldı, daha çok ağlıyordu. "Uyumana izin verme kararını ben vermemeliydim. Seni uyandırmalıydim. Kendimi asla affetmeyeceğim. Ama onun yanından ayrılmadım, Kite. Sen gelene kadar onun yanında kaldım. Kardeşimize arkadaşlık ettim."

Kendimi geri çekerek gözyaşlarını sildim. "Teşekkür ederim."

Jaz'ın Nila'ya dokunmasına izin verdiğim anda Vaughn avucunu tekrar kız kardeşimin omzuna koydu.

Gözlerim kısıldı.

Ters ters baktı.

Onun hissettiklerini hissetmek istemedim ama bana başka

seçenek bırakmadı. Ondan hoşlanıyordu.

Onu istiyordu.

Onun acı çekmesinden nefret ediyordu ve ben istesem de istemesem de onun yanında olacaktı.

Vaughn'un kız kardeşime karşı bir şeyler hissetmeye beni kızdırdı ama odaklanmam gereken çok şey vardı. Ve başka biri daha vardı.

endişelenecek daha önemli şeyler var.

Onu görmezden gelerek bir kez daha Kerkenez'le yüzleştim.

Metal masanın üzerinde sertçe yatıyordu. Teni sahte, saçları donuk, formu istenmeyen bir görünümdeydi. Beyaz bir çarşaf çıplaklığını örterken, kolları yanında dimdik duruyordu, tenindeki mürekkepli kerkenez ışığın altında hastalıklı bir şekilde parlıyordu.

Hâlâ kardeşime benziyordu ama aynı zamanda tamamen farklıydı. Teni artık sıcak ve pembe değil, cansız ve soğuktu. İçindeki saf kalp ve affetme, iyileştirme ve koruma kapasitesi farklı bir forma bürünmüş, bizi terk etmiş ama unutmamıştı.

Çok güçlüydü. Çok cesurdu. hafife almış, yaşlanıp saçlarımız ağardığında da yanımda olmasını beklemiştim.

Ama artık sonsuza dek genç kalacaktı. Zamanda donmuş, sonuna kadar ölümsüz.

Dizlerimin üzerine çöküp ona her şeyi itiraf etmek istedim. Cut'a ne yaptığımı ona anlatmak istedim. Günahlarımdan arınmak ve onları benim için taşımasını istedim.

Ama yapamadım.

Onunla bir daha asla

konuşamayacaktım. Ve yas

tutamayacaktım.

Henüz değil.

Dünkü yıkımdan sonra olmaz.

Ve garip bir şekilde, sanki Kes ahırda ne zaten biliyormuş gibi hissettim. Sanki ben bir can aldığım ve bir Hawk daha kaybetmek zorunda olduğum için ölmemişti. Ama artık babamıza karşı savaşmak zorunda olmadığını hissettiği için.

Gitmekte özgürdü.

Mutlu olmakta
özgürsün.

Her zaman minnettarlığımı ve dostluğumu kazanacaksın, Kes. Nerede olursan ol.

Boğazıma bir top düğümlendi ama . Kardeşime kuru gözlerle bakmak ve fısıldayarak veda etmek için kalan tüm gücümü harcadım.

"Acı çekmeden öldü," diye mırıldandı Jasmine. "Doktor bize yaraları yüzünden kalbinin durduğunu söyledi. Hâlâ komadaydı... bunu hissetmezdi." Jaz parmaklarını Kes'in cansız birleştirdi. "Artık huzur içinde."

Kes kıpırdamadan dururken sırtım kilitlendi. Kuş dövmesi sarsılmadı, kaslarının üzerindeki tüyler titremedi. Göz kapaklarının titremesini, dudaklarının seğirmesini bekleyip durdum. Kahkahası patlayacak ve ayrıntılı bir aldatmaca ortaya çıkacaktı.

Ama çocukluğundaki şakacı illüzyonlarının aksine, bu bir aldatmaca değildi.

Bu gerçektir.

Ölmüştü.

*O gerçekten
gitti.*

Nilâ'ya daha sıkı sarıldım. "O yalnız ölmedi. Bir başkası tarafından sevildiğinizi bildiğinizde asla gerçekten yalnız olmazsınız."

Jaz'ın gözyaşları durmuyordu ve ben de o hazır olana kadar gözlerini kurutması için onu zorlamıyordum. Babamın ölümüyle parçalandıktan sonra gölde kendimi arındırmış ve yeniden dikmişim. Bugün kız kardeşimin aynı şeyi yapmasına yardım edecektim.

Nilâ yanımda sessizce ağladı. Kes'i çok kısa bir süredir tanımasına rağmen kalbi pek çok anıyı, pek çok karmaşıklığı sıralıyordu.

bir süre. Birbirlerine bağlanmışlardı. Birbirlerini sevmişlerdi. Kendi ilişkilerinin yanı sıra Nila'nın benimle evlenerek kuracağı aile bağıyla da sonsuza dek birbirlerine bağlı kalacaklardı.

Özür dilerim kardeşim.

Yüzüne, soğuk bedenine ve boş kabuğuna baktım ve özel bir methiye söyledim.

Veda etmek için orada olamadığım için üzgünüm ama bu bir değil; sadece bir erteleme. Seni özleyeceğim ama yasını tutmayacağım çünkü sen üzüntüyle hatırlanmayacak kadar iyi bir dost ve kardeşin.

Hepimiz son bir kez Kes'in yanında dururken zaman anlamını yitirdi.

Ayrıldığımız an, onu bir daha asla göremeyecektik. Yüzüne bakmamızın tek yolu mutlu zamanlardan kalma fotoğraflara bakmak ya da Ruhunu sonsuza dek hapseden

videolar. Hiçbirimiz ayrılmak

istemedik. Bu yüzden kaldık.

Hepimiz aynı düşüncelere dalana kadar oda duygusal gerginlikten sessizleşti. Kestrel ile geçirdiğimiz özel zamanları yeniden yaşadık. Anıları gözden geçirdik; maskaralıklara ve paylaşılan çocukluklara gülümsedik.

"Burada ne yapıyorsun?" Kilitli kapı açıldığında kafamı kaldırdım. hapisane hücresi açıldı. İki gecedir akıl hastanesindeydim ve bir dakika daha dayanamazdım.

Kes karanlığın içinden süzüldü. "Seni dışarı çıkarıyorum." Elini uzatarak sırtıttı. "Gitme zamanı, ağabey. zamanı."

gece kaçmama yardım etmeye çalışmıştı, tıpkı çocukluğumuzda pek çok kez kaçmama yardım ettiği gibi.

"Şimdi, ne yapıyorsun?"

"Odaklanma." Kes yatak odasının zemininde bağdaş kurarak oturmuş, ellerini yoga pozunda uyluklarının üzerine koymuştu.

Kendimi onun yanına atarak gözlerimi devirdim. "İşe yaramıyor. Senin düşünceler de aynı derecede azgındır." On yedi ve on dört yaşlarında hormonlarımız devreye girmişti ve Kes korkunç bir flörtçüydü.

Kahkahası odanın içinde yankılandı. "En azından kızlarla

konuşabiliyorum." "Evet, ama onları hissedebiliyorum."

"İlginç bir şekilde değil " Göz kırptı. "Sen onların aptalca endişelerini hissederken ben-" Parmaklarını esnetti "-Memelerini hissediyorum."

Koluna bir yumruk attım, kardeşim olduğu için çok minnettardım.

Tanrım, onu

özleyecektim. O gitmişti.

Bizim için de gitme vakti gelmişti.

Saatler sonra ilk kez hareket ederek parmak uçlarımı Kes'in buz gibi alnına koydum. Teni sıcaklığımı sızdırıyor, ona dokundukça sıcaklığımı çalıyordu.

Uzaklaşırken, ölüme dokunduktan sonra hayata dokunmak için inanılmaz bir dürtü duydum. Gerçek bir şeye tutunmak için. Nila'yı kendime yaklaştırmak kız kardeşime sarıldım ve Vaughn'a başımı salladım. Flaw yarın başsağlığına gelecekti. Kes'e çok yakındı; ölümü hepimiz için zor olacaktı.

Her nasılsa, iki Şahin ve iki Dokumacı, çok genç yaşta ölen bir adamın yasını tutarak ortak bir kederde bir araya gelmişlerdi.

Ama hayat böyleydi.

Zalimceydi. Adaletsizdi. Acımasız. Ve tehlikeliydi.

İyi insanlar öldü. Kötü insanlar yaşadı. Ve geri kalanımız hayatta kalmaya devam etmek zorundaydı.

Bir hafta geçti.

O hafta içinde çok şey değişti ama hiçbir şey değişmedi.

Ateşim nihayet düştü, yaram iyileşti ve gücüm yavaş yavaş geri geldi. Vücudum hala bitkin durumdaydı ama her gün kendimi yeniden bir araya getirdim.

Nila'nın bununla çok ilgisi var.

Kestrel'in cesedini gördükten sonraki gün hastaneye tek başıma döndüm. İyileşirken bana cep telefonunu getiren hemşireyi aradım ve zahmeti için ona bin pound ödedim. Nila'yla iletişim kurmamı sağlamak için elinden geleni yapmıştı. En azından bunu telafi edebilirdim.

Oradayken, tam bir muayeneden geçtim ve doktorun Sakin olma talimatları. Herhangi bir beyin sarsıntısı ya da uzun süreli rahatsızlık geçirmediğim anlaşıldı. Ayrıca Kes'in cesedinin krematoryuma naklini de tek başıma . Cut'ın titiz yetiştirilme tarzının bir parçası olarak, tüm çocuklarının Son Vasiyetleri ve Vasiyetnameleri vardı.

Kes de farklı değildi.

Cut'ın çalışma odasındaki diğer dosyaların arasında onun dosyasını bulmuştum. Evrakları karıştırıp Kerkenez'in son isteklerine göz atarken köpeği Wrathbone'un kemikleri sehpanın üzerinde duruyordu.

Yakılmak ve Hawksridge arazisine gömülmek istediğini zaten biliyordum. Gençken gece geç saatlere kadar gömülme ve böcekler tarafından yenme düşüncesinin ne kadar cazip olmadığı hakkında konuşmuştuk. Solucan sesi. İkimiz de biraz klostrofobiktik ve ben onun

Toz gibi serpilmek, esintiye mahkum olmak ve gökyüzü gibi ağırlıksız olmak dileğiyle.

Ben de aynı sonu istiyordum.

Ancak beklemediğim şey, neredeyse beş yıl önce bana hitaben yazılmış bir nottu. Mezardan gelen bir mektubu tutmanın tuhaflığı midemi bulandırdı.

Jasmine ve Daniel için de birer tane vardı.

Daniel'ın kalıntılarını düşününce kalbim acıdı. Gömülmeyecek ya da yakılmayacaktı ama belki de Hawksridge'den uzakta ve istenmeyen aidiyetin suçlayıcı yorumları olmadan kendi başına daha mutlu olacaktı.

Kestrel'in mahremiyetine saygı duyarak Daniel'in mektubunu yaktım. Asla okunmayacak.
Sonsuza dek iki ölü kardeş arasında kalan kelimeler.

Yasemin'inkini odasına götürdüm ve onu kendi başına okuması için bıraktım. Ve zarfımı, Kes ve Nila'yı çayırdaki dörtnala giderken ofisimdeki Juliette balkonuma götürdüm.

Kış güneşinde gözlerimi kısarak zengin parşömeni çıkardım ve ağabeyimin veda sözlerini okudum.

Merhaba, Jet.

Sanırım bunu okuyorsanız, kötü şeyler olmuştur.

İtiraf etmeliyim ki, senden önce öleceğimi düşünmemiştim. Ne de olsa yaşlı olan sensin, ben değil. Ama seni korumak ya da küçük bir yardımda bulunmak için öldüysem ne mutlu bana. Hastalıktan ya da aptalca bir şey yapmaktan öldüysem, öyle olsun. En azından çektiğim acılardan kurtulmuş olurum.

Senden bir şey istemem gerekiyor. Ve bunu yapmanı istiyorum, Jet. Sadece başını sallayıp yapacakmış gibi davranmana değil. Gerçekten yapmanı istiyorum.

Benim için yas tutma.

*düşünmeyin, hala sizinle olduğumu hayal edin çünkü öyleyim.
Biz kardeşiz ve seni terk etmeye hiç niyetim yok. Seni yüzüstü bırakamayacak
kadar uzun süredir sana destek oluyorum.*

*Fiziksel olarak gitmiş olsam bile, sana yemin ederim ki gitmeyeceğim.
Manevi olarak. Kalıntılarımla araziye ve rüzgarın estiği her yere dağıtın,
Orada sana fıkra anlatıyorum. Ne zaman kar yağsa, seni ayazla kaplamak
oradayım. Güneş ne zaman parlarsa, kaotik ruhunu ısıtmak için oradayım.*

*Ve sonunda aşkına layık bir kızla tanıştığımda, ben onun içinde var
olacağım. Ona sana nasıl yardım edeceğini öğreteceğim. Ona seni nasıl
koruyacağını göstereceğim.
Onu koruyacaksın. Çünkü sen bir kardeşin isteyebileceği en iyi arkadaşsın
ve kalbini çalan kız her kim olursa olsun, buna değeceğini biliyorum.*

Onu şimdiden seviyorum. Tıpkı seni sevdiğim gibi.

Arkadaşlıkların sonsuza dek süreceğini

asla unutma. Tekrar görüşeceğiz, Kite.

Ben hep buralarda olacağım.

Ruhum haksızlığa ve kayba öfkelenmesine rağmen ağlamadım. Mektubu katlayıp dikkatlice zarfına yerleştirirken ellerim titredi. Kes bu notu Nila'yı almadan önce yazmıştı. Bir gece tek başına oturmuş ve ölümünden sonra teslim edilmek üzere bir mektup kaleme almıştı.

Bu kadar çok şeyi birkaç kısa paragrafa sığdırmayı nasıl başarmıştı?
Tam olarak ne söyleyeceğini nereden biliyordu?

Keşke Nila'yla tanıştıktan sonra yazsaydı.

Tahmin ettiği şeyin gerçekleştiğini bilirdi. Nila

benim her şeyimdi.

O benim koltuk değneğim olarak Kes'in yerini almıştı ve ona yaptığım gibi onu asla hafife almayacaktım.

Asla.

Hafifçe esen rüzgâr ahırlardan gelen tatlı saman kokusunu yayıyordu.

Gözlerimi kapattım ve sadece o anın içinde dinlendim. Düşünce yok. Endişe yok. Hayatın etrafımda var olmasına izin verdim ve ölü kardeşimle bağlantı kurmak için birkaç kısa saniye çaldım.

Hâlâ buradasın,

Kerkenez. Seni

hissediyorum.

Birkaç gün daha geçti ve hayat yeni bir ritim buldu.

Kara Elmas kardeşler kendi hiyerarşilerini belirlediler. Flaw'ı geçici başkan olarak görevlendirdim ve o da yasaların doğru tarafında yürümek istemeyen üyeleri ayıkladı. Onlara cömertçe ödeme yaptık, sırası gelmeden konuşmaları halinde ağır cezaları garanti eden gizlilik anlaşması imzalattırdık ve kulüpten ayrılmalara izin verdik.

Üyeliğimiz her zaman elmaslar ve işle ilgili olduğu için, hiç kimsenin kardeşlikten çıkarılması veya aforoz edilmesi gerekmiyordu. Onlar sadece yeni iş arayan çalışanlardı.

Bir gece, hepimiz yemek yedikten sonra -Weavers ve Hawks, çok fazla acının yaşandığı kırmızı yemek odasında bir masayı paylaşıyorlardı- Nila'yı elinden tutup odamıza götürdüm. Bir zamanlar odamın adı bekâr kanadıydı, ama artık evlilik süitimizdi. Bir balayı onu karım yapmadan önce.

Kanada girdik. Ancak, onu yatağına götürmek yerine, ona bir anahtar verdim.

Yukarıdaki depo katına çıkan küçük bir merdivenin dibinde dururken siyah gözleri akynlıkla benimkilerle bulutu. "Bu da ne?"

Parmaklarını anahtarın etrafına sararak usulca gülümsedim. "Geçen hafta bir kısmını geride bırakmayı baardım. Senin de aynısını yapmanın zamanı geldi." Onu kucaklayarak mırıldandım: "Geçmişi geride bırakmanın zamanı geldi, böylece hepimiz yolumuza devam edebilir ve iyileebiliriz."

Orada ne bulacağını düşünmek istemedim. Bununla yüzleşmek zorundaydı. Tıpkı Cut'la karılatığım gibi.

Ona sarılmama izin verdi, dokundukça bana olan arzusu artıyordu. Bunu daha fazla erteleyemezdim. Zaten çok uzun süre ertelemitim.

Kendimi geri çekerek onu bıraktım ve bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Kalarını çattı, anahtarı parmaklarının arasında döndürdü. "Bu neyi açıyor?"

Görmek istemeyeceğin bir şey.

Basamakların ilk birkaç basamağını tırmanırken, beni takip etmesi için elimi uzattım. "Sana göstereceğim."

Beni sessizce kıvrımlı ta merdivenlerden yukarı doğru kovaladı, biz yükseldikçe düşüncelerini gerginlik kaplıyordu.

Kimseye arpmadık. Meraklı kameralara yakalanma ya da ölüm tehditleri savuran delilerden saklanma korkusu yoktu. Sadece sıradan bir ev ve sıradan bir geceydi. Sıra dışı bir şey yapmak zereydik.

Nilâ biz yükseldikçe yavaladı. "Nereye gidiyoruz?"

Arkama bakmadım. Eğer baksaydım, yaptığım şeyin ne kadar akıllıca olduğunu sorgulayacaktım. Bunun yanlış olup olmadığına karar vermek benim seimim değildi. Nilâ'nın seimiydi. "Neredeyse geldik."

Cut'ın üçüncü katına vardığımızda duraksadı. "Anlat bana."

Elini tutarak onu pelüş halı kaplı koridordan aşağıya çektim. Burada hiçbir sanat eseri ya da nakış mekânı süslemiyordu. Bu odalar Salon'un görünmeyen kısmı. Sırların saklandığı ve borçların sonsuza kadar gizlendiği yer.

"Göreceksin." Nila'yı koridorda ilerlettim ve girmesine izin verilmeyen bir odanın önünde durdum. Burası sadece bir oda değil, bir anılar mezarıydı. Salon'un hâlâ keşfedilmemiş pek çok bölümü vardı. Evimin sadece bir kısmını ziyaret etmişti ve çoğu oda diğerlerinden farksızdı.

Ama bu değil.

Bu kabuslara ev sahipliği yaptı.

Çıkarılan her borcun depolandığı yer.

Oyma kapıda güller ve laleler tasvir edilmişti, tıpkı korkunç çiçek Bonnie'nin hoşuna giden düzenlemeler. İçindekiler temizlendiği anda kapıyı da yok edecektim.

Nila'nın aniden titreyen parmaklarından anahtarı alıp kilide soktum ve kapıyı açtım. Mekanizmanın yumuşak *tıkırtısı* beni Sertçe yutkundum. Sanki yapmamam gereken bir şeye izinsiz girmişim, benim için tasarlanmamış bir âleme girmişim gibi hissediyordum. "Önden buyurun."

Yüzündeki ciddiyet karşısında kalbim güm güm attı. "Orada ne var?"

Onun ani korkusunda boğulmamak için kendimi zorlayarak halıya kısa bir süre baktım. "Nasıl baktığınıza bağlı olarak bir tür son ya da bir başlangıç. Her iki durumda da kendin görüp karar vermelisin."

dikleştirerek, var olmayan cesaretine tutunarak yanımdan geçti.

Işığı açıp duvardan duvara sıralanmış dosya dolaplarını aydınlattığımda gözleri büyüdü. Ortada büyük bir masa, televizyon, video ve DVD oynatıcı vardı.

Okumak ve onlarca yıllık zorluklara tanık olmak için ihtiyaç duyacağı her şey.

Nila farkına varınca ağzını kapattı. "Hepsi burada. Öyle değil mi?" Başımı salladım, ani öfke patlamasına karşı kendimi çelikleştirdim. "Hepsi burada."

"Yapamam...." Geri . "Beni neden buraya getirdin?"

İlerleyerek, Cut'ın Emma'yla ilgili her şeyi sakladığını gördüğüm dolabı açtım.

Nila tekrar adım attı, çıplak ayakları ani bir baş dönmesiyle sendeledi. Yanına ama o beni itti ve kendini ustalıkla dengeledi. "Jethro... Bakamam. Bakabileceğimi sanmıyorum."

"Yapmak zorundasınız demiyorum. Eğer istersen sana bir seçenek sunuyorum, hepsi bu." Dosya dolabına geri döndüm ve en büyük dosyayı aldım. Dikkatlice masaya taşıdım. "Karar senin, Nila." Kapıya doğru ilerlerken mırıldandım, "Seni seviyorum. Bunu unutma. Hazır olduğunda gel beni bul."

"Nereye gidiyorsun?"

Hüzünle gülümsedim, onu terk etmekten nefret ediyordum ama bunu kendi başına yapması gerektiğini biliyordum. Veda etmesi, babamın yaptığı şeyin dehşetini pekiştirmesi ve bana geri dönmek için nefretini yenmesi gerekiyordu. "Yarın Kes'in cenazesi var. Bu gece de atalarınız için bir cenaze töreni yapmalıyız. Ölülerini tek seferde gönderelim, duvarlarında yaşayan hayaletlerin mülkünü ortadan kaldıralım."

En uzun an boyunca öylece baktı. Tek kelime etmedi. Sanki kaçacak ya da pencereden uçacakmış gibi baktı. Sonra, nihayet, kabullenen bir gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. "Tamam."

Başımı salladım. "Tamam."

Hayatımda yaptığım en zor şeydi ama döndüm ve kapıyı arkamdan kapattım.

Merdivenlerden inip Salon'dan uzaklaşarak ormanlık alanda kayboldum ve Hawksridge'in gördüğü en büyük şenlik ateşi için dallar, çırallar ve çırallar topladım - Cut'ı varlığından silen ahır hariç.

Black Diamond kardeşlerden yardım istedim ve her türlü işkence aletini ve iğrenç acı yöntemini yakılmaya hazır bir şekilde çimenliğe taşıdım.

Demir Sandalye, Azarlama Dizgini, Kafir Çatalı, Eğilme Taburesi, kırbaçlar, başparmak vidaları-her ölümlü şey.

Böyle iğrenç nesnelerin artık yanımızda yaşamasını istemiyordum.

Hawksridge Hall bizimle birlikte gelişecek; mutluluğu kucaklayacak ve karanlık yerine güneş ışığını kabul etmeyi öğrenecekti.

Nila hayaletlerle dolu bir odada olabilir.

Ama onları ateşle temizlemek niyetindeydim.

"Bu borcun ödenmesini KABUL EDİYOR MUSUNUZ?"

Cut'ın sesi odada tüylerimi diken diken etti.

Eski video annem ve onun oynatırken yanaklarımdan sessiz gözyaşları süzüldü. Göletin yanında tuzdan bir beşgenin içinde duruyordu. Ördek taburesi arka planda havada asılı duruyor ve giydiği beyaz şalvar bacaklarının etrafında dalgalanıyordu.

İkinci Borcu ödediğim günün önümdeki dehşet verici sahneyle birleşti.

O gün benim yaptığım gibi kendini tuttu: ellerini kavuşturmuş, çenesini

meydan okurcasına yukarı kaldırmıştı. "Hayır, kabul etmiyorum." Sesi

benimkinden daha alçaktı, daha boğuk ve daha kararlıydım. Günlük kayıtlarından birinde benim daha güçlü olduğumu söylemişti.

Ondan daha

kadın. Aynı

fikirde

değildim.

Annem kraliyet ailesindendi. Bir taç takmıyor ve damarlarında mavi

kan akıyor olabilirdi ama benim için Bonnie'yi utandıracak kadar kraliçeydi.

Bonnie daha gençti, saçları o kadar beyaz değildi ve sırtı o kadar eğik değildi.

Ellerini önünde kavuşturmuş, iki kadın arasındaki tartışmayı izliyordu. Emma ve Cut. Cut'ın anneme bakışı, ona şehveti yalanlıyordu. Parmakları bembeyaz kesilmişti, pişmanlık bakışlarını gölgeliyordu.

Pişmanlık mı?

Cut'ın pek çok yolu ve tuzak kapısı olduğu ortaya çıktı. Her zaman onun deli olduğuna inanmıştım. Yaptığı şey için havlayan, saçmalayan bir deli. Ama ya koşullar yüzünden bu hale geldiyse? Ya Jethro'nun bana aşık olduğu gibi o da anneme aşık olduysa? Onu sevdiyse Emma'nın canını almaya zorlayan neydi?

Cut hareket etmeyince Bonnie, "et," diye tersledi. Adam

irkildi ama Cut'ı itaat etmeye zorlayan Emma oldu.

Yüzünü buruşturdu ve adamın ayakkabılarına tükürdü. "Evet, kötü cadıyı dinle Bryan. Sana söyleneni yap."

Aralarında söylenmemiş gerilim vardı. Aralarında gergin ve kafa karıştırıcı ama yine de onları birbirine bağlayan bir bağ vardı.

Cut başını eğdi. "Emirlerinin benim üzerimde işe yaramadığını biliyorsun."

Annem ellerini yumruk yaptı. Mükemmel elmacık kemikleri ve uçuşan siyah saçları ıslık çalan rüzgara meydan okuyor, kameraya binlerce feryat gibi tıslıyordu. "Elinden yap, Bryan. Sana yüzlerce kez söyledim. Senden, aileden, bana ödeteceğin borçlardan korkmuyorum. Korkmuyorum çünkü ölüm hepimiz için gelecek ve ben nerede olacağımı biliyorum."

Beşgende gururla duruyordu. "Ölümün kucağına düştüğünde nerede ?"

Cut durakladı, yüzünün grenli görüntüsü ani bir sinir ve tereddüt parıltısını vurguluyordu. Genç görünüyordu ama ergen değildi. Hiç tamamen kaygısız olduğundan ya da çocuk olmasına izin verildiğinden şüpheliydim.

Bonnie ona torunlarına hükmettiği gibi hükmediyordu - erteleme, dinlenme ve binlerce tepki olmadan.

"Sana nerede olacağımı söyleyeceğim." Cut hışım ile ileri atıldı. Ayakları tuza girmediydi ama annemi ensesinden yakaladı. Elmas yaka-

Parmaklarım boğazımın etrafındaki uyumlu elmaslara uçuştum.

Taşların ağırlığı sanki önceki kullanıcısını hatırlıyormuş gibi mırıldanıyordu.

-Elmas yaka güneş ışığında parıltıyordu, kamera lensini körleştirmek için ışık prizmaları verdi, hem onu hem de Cut'ı bulanıklaştırdı.

O anda bir şey oldu. Cut yumuşadı mı? Gerçek hislerini itiraf etti mi? Annem fısıldamaması gereken bir şey mi fısıldadı? Her iki durumda da, onu bıraktı. Bonnie'ye bakarken omuzları çöktü.

Sonra ani zayıflığı kayboldu ve tehditle sertleşti. "Borcunu kabul et, Emma. Sonra başlayabiliriz."

Elim uzaktan kumandayı aradı, alçım masanın üstüne çarptı.

Bunu yapamam.

Jethro beni odaya getirdiğinde hareket edememiştim. Ayaklarım yere yapışmış, bacaklarım duygusal bataklığa saplanmıştı. Ne ileri gidebiliyordum ne de geri dönebiliyordum.

Parşömenler ve videolarla dolu bir odada kilitliydim.

Bir an için, bana burayı gösterdiği için Jethro'dan nefret ettim. Böyle bir odanın var olması gerektiğini biliyordum. Ne de olsa Cut bana sayısız kayıt tuttuğunu ve aile avukatlarının her Borç Mirası değişikliğinin kopyasına sahip olduğunu söylemişti.

Ama bu kadar titiz belgeler beklemiyordum.

Aptalca bir şekilde, izleyebilecek kadar güçlü olduğumu düşündüm. Bunca yıl sonra annemin elini tutmak ve o böylesine korkunç bir şey yaşarken onun yanında var olmak.

Gerçekte, .

Bu zulümler yabancıların başına gelmedi. Bu borçlar ete kemiğe büründü. Doğduğum, umutlarını ve korkularını paylaştığım kadınlarla, benimkini yaratmak için ruhlarından parçalar bağışlayan atalarımın hiç bitmeyen bir bağ.

Ama kalmak çünkü onları daha fazla karanlıkta . Kayıtlı formlarını yayınlamasaydım, sonsuza kadar dosya dolaplarında kilitli kalacaklardı.

Kumandayı televizyona doğrultarak, Cut Emma'yı ikinci kez eğerken kaseti durdurdum. Cut tarih dersi verirken onun yanımdaydım. Onun hayalet bedenine sarılmıştım. Ceza. Ama çektiği acıyı daha fazla izleyemezdim. Orada oturup beni paramparça etmemiş gibi davranamazdım. Annem neredeyse boğulurken, ben babamı terk ettiği için ondan nefret ederek yaşıyordum.

Affet beni.

Seni lanetlediğim için beni affet. Bilmiyordum.

Masanın üzerine eğilerek kaseti çıkardım ve tekrar kılıfına yerleştirdim.

Dosyasını inceledim. İlk Borç'un başlangıcını izlemiş ve kırbaçlanma anını ileri sarmıştım. Güvenlik kamerası görüntülerini izledim. Emma her hoş geldin misafiri gibi salonda dolaşıyordu. Jethro'nun kırıldığı, benimle seviştiği ve bana ne olduğunu söylediği odada dikiş dikerken ve çizim yaparken nefesimi tuttum.

Daha fazla izleyemedim.

Hawksridge'de geçirdiği süre boyunca her ne olduysa ona . Cut'a karşı kazandığı zaferleri röntgenlemek ya da zayıflık anlarında umutsuzluğa kapılmak doğru değildi. Onu teselli etmek ya da yargılamak bana düşmezdi.

Annemin varlığı kalbimi doldurdu ve bir şekilde onu yanımda hissettim. Bana dokunduğunu hayal ettiğim omzum ısındı. Sırtım, onun ruhani formunun yanımdan geçtiği yerde titredi.

Onu mezardan çağırmıştım ve ruhunu katalog odasının zincirlerinden kurtarmaya hazır bir şekilde tutuyordum.

Hepsini serbest bırakmalıyım.

Sandalyemden fırlayarak, fark edilmediğim için yapış yapış olan yanaklarımı ovuşturdum. gözyaşları içinde diğer dosya dolaplarına koştu. Her biri bir ataya adanmıştı.

Metal çekmeceleri çekip açarken ve kucak dolusu klasörü kaparken doğru düzgün nefes alamıyordum. Tek elle çalışmak beni yavaşlatıyordu. Bazılarını düşürdüm; bazılarını fırlattım ve masanın üzerine saçtım.

Alçıma lanet ederek her sayfaya sevgiyle dokundum, her kelimeyi gözden geçirdim ve her hüznü fısıldadım.

Zaman akıp gidiyor, bir şekilde geçmişle bugünü birbirine bağlıyordu. Jethro gitmekte haklıydı.

Bir Hawk olarak hoş karşılanmazdı.

O hücrede durdukça nefretle daha çok savaştım. Klasör üstüne klasör.

Belge üstüne belge.

Hiç tanımadığım ama çok iyi tanıdığım kadınlara ait kutular, kâğıtlar, fotoğraflar ve hatıralarla çevrili bir yuva yaptım.

Diz çöktüm, onların varlığı ve hayali dokunuşları okudukça daha da güçlenirken derin bir iç çektim. Onların kanı damarlarımda akıyordu. Tavrıları benimkini şekillendiriyor, umutları ve hayalleri istediğim her şeyi yankılıyordu.

On yıllar ve yüzyıllar bizi ayırsa da, hepimiz alınıp sömürülen Dokumacılarıydık.

Kot pantolonum tozdan griye döndü, burnum zamana karışmış eşyalar yüzünden kaşındı.

En yakın dosyadan görüntüleri kaldırarak tanımadığım bir atamın gözlerine baktım. Sahip olduğum tüm akrabalarım arasında bana en az benzeyen oydu. Büyük göğüsleri, kıvrımlı kalçaları ve yuvarlak bir yüzü vardı. Saçları tüm Weaver kadınlarının sahip olduğu siyah renkteydi ve hepimiz arasında en İspanyol görüneni oydu.

Gözlerinde çok fazla acı vardı. Havanın adaletsizlik ve Şahinler için ortak nefretle katılaştığı denemeler üzerine denemeler.

Artık orada oturmak istemiyordum. Kendimi geçmişten gelen duygularla kaplamak ve uzuvlarımı yavaşça bir çığın içine gömmek istemiyordum. Ama bunu onlara borçluydum. Atalarım onları özgür bırakacağını söylemiştim ve öyle de yaptım.

Parmak uçlarımı grenli görüntülerin üzerinde gezdirerek ölümlere tapındım ve kayıpları için özür diledim. Sessizce konuştum, onlara adaletin yerini bulduğunu, karmanın düzeltildiğini ve artık hayatlarına devam edip huzur bulma zamanlarının geldiğini söyledim.

Parmak uçlarım kurşun kalem ve parşömenden lekelenmiş, yıpranmış pislikle kaplanmıştı. Yıllar geçtikçe video kayıtları durdu. Fotoğraflar pigment ve netliklerini kaybederek grenli ve sepya renklere dönüştü.

Hawks'tan nefret

ettim. Borçlardan

nefret ederdim.

Bizi bu kadere mahkum ettikleri için orijinal Dokumacılarıdan bile nefret

ettim.

Çok fazla
kelime var.

Çok fazla
gözyaşı.

Okumak, okumak, okumak...

Özgürleştirici, özgürleştirici,
özgürleştirici...

Dokunmadığım tek bir dosya bile yoktu.

Yalnız olmadığımın ürkütücü hissi, açtıkça daha da güçlendi. Dosya dolapları doluyken boşaldı. Dosyalar zamanın lekelediği kar taneleri gibi yere saçıldı.

Dakikaları unutmuştum ve bana neslime dönmem gerektiğini hatırlatacak bir saatim yoktu. Arafta kaldım, hayaletlere kilitlendim, onları bu kadar uzun süre sonra yalnız bırakmak istemedim.

Sonunda bakışlarım bulanıklaştı. Kelimeler artık bir anlam ifade etmiyordu. Ve her kadının aynı borçları ödemesinin tekrarı, birçok geçmişini ustaca bir araya getiren bir suluboyaya dönüştü.

Son kutuya ulaştığımda fotoğraflar yağlı portrelere dönüşmüştü. Son resim çatlamıştı ve zar zor tanınabiliyordu ama son parçayı elimde tuttuğumu biliyordum.

Her şeyi başlatan kadın.

Masum bir kızı tabureye eğilerek ölüme gönderen ve diğer her şeyi görmezden gelen orijinal Weaver.

Atalarımın geri kalanıyla aynı şefkati hak etmiyordu - hepimizi mahkûm etmişti. Ama aynı zamanda, yeterince acı ; artık bırakmanın zamanı gelmişti.

Hepsi barışı hak ediyordu.

Küçük alan ailemin hayaletleri ile dolup taşıyor, hepsi de dönen bir kasırga gibi birbirine karışıyordu. Hava, hortlak gibi esen rüzgarlarla içimi kemiriyordu.
diğer tarafa.

Derin bir nefes alarak, yaşayanlar diyarına yeniden girdim. Ayağa kalkarken rahatsızlıkla inledim. Dizlerim gıcırdarken, omurgam ibadet sırası gibi yerde diz çökmüş, kutulardan oluşan bir tapınakta yavaşça ilerlerken yeniden hizalandı.

Hayaletlerin aramızda dolaştığına inanmazdım ama gerçeği de inkâr edemezdim.

Oradaydılar.

Benim için ağlıyor. Benim için sevinmek. En büyük bedeli ödemiş olmalarına rağmen sonu kutluyorlar.

Beni sevdiler. Bana teşekkür ettiler.

Bu da beni utanç ve nihayetinde gururla doldurdu.

Geleneği bozduğum için gurur.

Yeminimi tuttuğum için gurur

duyuyorum. Ölmüşlerdi.

Yapmamıştım.

Ben yaşadım.

Jethro'yu dışarıda buldum.

Güneş bataklı çok olmuştu ve kış soğuğu bakımlı bahçelerin üzerinde uğulduyor, Hawksridge Malikânesi'nin kulelerinin ve kenarlarının etrafında ağıt yakıyordu.

Temiz hava bulmaya çıkmadan önce daha sıcak giysiler almayı akıl etmişim ve alçımın ağırlığını askının almasına izin vererek ceketimin içine daha da sokuldum. Kapüşonumun suni kürkünü kulaklarıma dolayarak, hızla donan parmaklarım için eldiven getirmiş olmayı diledim.

Koyun derisiyle kaplı botlarım çakılların üzerinde gıcırdayarak ilerlerken Jethro başını kaldırıp baktı. Wings ve Moth uzakta durmuş, battaniyelere bürünmüş ufku lekeliyorlardı.

Salonda ilerlerken dışarıda insan silüetleri görmüştüm. Jethro'nun tanıdım. Onlara katılmak istedim, tozlu görüntülerden sonra gerçek insanların arasında olmak istedim.

Ve şimdi sadece Jethro'yu değil, sevdiğim ve değer herkesi bulmuştum.

Geniş çimenlik alanda yeni ailem duruyordu. Jasmine, Vaughn, Jethro ve Tex. Hepsi dağ gibi bir dal yığınının etrafında duruyordu, Ördek Tabure, Demir Sandalye ve bir daha asla görmek istemediğim diğer eşyaların arasına serpiştirilmişti.

Başımı rüzgâra eğerek çimlerin üzerinde devriye gezdim. Başlığım geriye savruldu ve Yasemin'le göz göze geldim.

Bana gülümseyerek elini uzattı. Ben de

tuttum.

Parmakları buz gibiydi ama ben eğilip yanağından öperken o da benimkileri sıktı. Konuşmamıza gerek yoktu. Anlamıştık. Onu kaybetmişti. kardeşlerimi ve babamı. Ben annemi kaybetmişim. Birlikte ayakta duracak ve gözyaşlarının altında ezilmeyecektik.

Uzakta, güneydeki bahçeler, yaprakların ve çimlerin üzerinde doğanın elmasları gibi parıldaayan, hızla oluşan çiğ kırağısıyla ışıldıyordu.

Jethro büyük odun yığınlarının arasından geçerek elinde büyük bir kütükle kız kardeşinin yanında durdu. Gözleri karanlıkta parlıyordu, dudakları

beyaz dişlerini saklıyordu. "Ne olduğunu sormayacağım. Paylaşmak istemediğin sürece de burnumu sokmayacağım. Ama bunu onlar için yaptım. Senin için. İçinde yaşayanlar için oda."

Bakışlarını kaçırdı, beceriksizce kütüğü okşadı. "Bu şekilde vedalaşmak ister misin bilmiyorum ama düşündüm de-" Omuz silkti. "Ne olur ne olmaz diye ateş yakayım dedim."

Tek kelime etmedim.

Jasmine'i bıraktım, sandalyesinin etrafından uçtum ve kollarına yapıştım.

Tahtayı bıraktı ve bana sıkıca sarıldı. Kardeşimin ve babamın izlemesi umurunda değildi. Tek umursadığım bu adama teşekkür etmektir. Bu Hawk'a. Çünkü artık her zaman olabileceğini bildiğim kişi olmasına izin , ona daha fazla aşık olmaktan kendimi alamıyordum.

Dudakları donmuş kulağımı ısıttı, beni tatlı tatlı öptü. "İyi misin?"

Başımı salladım, daha yakına sokuldum, çam özünü ve odun toplarken çıkan toprak tonlarını içime çektim. "Daha iyiyim." Fısıldamadan önce düşüncelerimi toparladım, "Beni orada bıraktığında hareket edemedim. Senden gerçekten hoşlanmamıştım. Ama sen haklıydın. Bana o zamanı verdiğin için teşekkür ederim. Neye ihtiyacım olduğunu bildiğin için, ben bilmesem bile."

Bana daha sıkı sarıldı. "Senin için her şeyi yaparım, bunu biliyorsun."

Ağaçların tepelerinden bir uluma daha yükselirken ürperdim. Gece çok soğuk olacaktı ama yakında bizi ısıtacak bir şeyler olacaktı.

Kollarını kavuşturmuş, yüzünde acı bir ifadeyle duran ikizime gülümseyerek baktım. Eninde sonunda konuşmak ve Jethro'nun kayınbiraderi olacağını söylemek zorunda kalacaktım. Onu kabul etmek zorunda kalacaktı. Tex'i de.

Teklif edebileceklerinden çok daha fazlasını istedim -Tex'in karısını ve annemizi çalan adamın oğlunu sevmeyi- ama hayat buydu.

Kalbin yanışları iyileştirmek için inanılmaz bir kapasitesi vardı. Ve ben Jethro ile soyadıma ihanet ettiğim için özür dilerim. Onu ben seçmiştim. Ve eğer bunu kabul edemezlerse... bunu düşünmek bile istemedim. Bu gece olmaz.

Jethro uçuşan saçlarını kulaklarımın arkasına sıkıştırdı ve kaponumu yukarı çekti. "Hazır mısın?"

Yüzümü avucuna yasladım ve parmak uçlarıma uzanarak rüzgârın ısırđıėı dudaklarını öptüm. "Ben hazırım."

Elimi tutarak parmak eklemlerimi öptü. "O halde geçmişi arkamızda bırakalım."

Kutuları st kattan dışarıdaki şenlik ateşine taşımak bir buçuk saatimizi aldı.

Bir montaj hattı oluşturduk, taşımaya istekli ellerden oluşan hiç bitmeyen bir fabrika.

Jethro odada bana katıldı, saygılı bir şekilde dosyaları toplayıp kutulara yerleştirdi. Meknı dağınık bırakmıştım ama Vaughn ve Tex'in onları aşağıya taşıyabilmesi için birlikte düzgün yığınlar oluşturduk.

Jasmine çimenlerin üzerinde kaldı, kucağındaki eşyaları isteyerek aldı ve çimenlerin üzerinden yanmayan şenlik ateşine doğru götürdü.

Aşağıya inen son kutu annemin Salon'da geçirdiği zamanla doluydu. Kutuyu beceriksizce babama uzatırken gözyaşlarımı tutamadım.

Evrak işlerinin neleri gerektirdiğini bir bakışta anlamıştı. Ağır paketi kucaklayıp aşağıya kendisi götürürken yüzünde kalp kırıklığı . Vaughn'a devretmedi. Bırakmadı. Karısının ruhunu son bir kez kucakladı.

O gittikten ve oda boş kaldıktan sonra Jethro koridora çıktı ve V ile konuştu.

"Bize bir dakika izin verir misiniz?"

Vaughn onun arkasından baktı, siyah gözleri benimkilerle buluştu. "İyi misin, Threads?"

Kalbim daha hızlı atarak öne çıktım. "Ben iyiyim. Aşağıda görüşürüz." Ona yarım bir gülümseme verdim. "Biz olmadan başlama."

Kaşlarını çattı. "Yapmayacağımı biliyorsun."

İç çektim. Güvensizlik ve acı her şeyi örtmeden birbirimizle yeniden şakalaşabilmek için önümüzde uzun bir yol vardı. "Biliyorum, V. Aptalca bir şaka." Jethro'nun yanından geçip ikizimi kollarımın arasına aldım.

Büküldü, omurgası yuvarlandı ve güçlü kolları beni sardı. Orada durup birbirimizi sıkarken ürperdi. Son on gün bizim için iyi geçmişti. Birlikte zaman geçirmiş, gerçek sorunlardan kaçmıştık ama bu geceden sonra bizi ayıracak hiçbir şey kalmayacağını ve nihayet olayları konuşup yeniden yakınlaşabileceğimizi hissediyordum.

Beni gülümsedi. Çenesinin üzerinde hafif bir sakal bırakmıştı, koyu renkli ve zengin, onu egzotik ve evcilleştirilemez gösteriyordu. "Seni seviyorum, İplikler."

"Seni daha çok seviyorum." Göğsünü okşadım. "Birazdan görüşürüz."

Vaughn başını salladı ve merdivenlerden inerek gözden kayboldu. O gittikten sonra odaya girdim ve Jethro sessizce kapıyı kapatırken bekledim.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne yapıyorsun sen?" Jethro yüzünü buruşturarak bir dosya dolabına doğru yürüdü ve onu kenara itti. "Görmediğin bir kutu daha var. Sakladığım bir tane."

Hayalet gibi ilerledim. "mı? Neden sakladın?"

Dizlerinin üzerine çökerek tırnaklarını lambri kaplamadaki ahşap bir panelde gezdirdi. Gizli bir bölmeyi açarak, toz bulaşmış bir kutuyu çıkarmak için geri çekildi. Bu kutu diğer kahverengi kutularla uyuşmuyordu. Bu beyaz ve dardı, üstünde E.W. harfleri vardı.

Kalbim boğazıma kaçtı.

Jethro ayağa kalktı, kutuyu destekliyor ve kot pantolonundaki toz zerreciklerini silkeliyordu. "Onu sakladım çünkü değer verdiğim biri benden bunu istedi."

Masaya doğru ilerleyerek sunuyu ortaya yerleştirdi. "Benden bunu sana vermemi istedi. O sonra senin için geleceğimi biliyordu ama farklı olduğumu da biliyordu."

Hareket edemiyordum. Gözlerimi kartondan ayıramıyordum. "Farklı mı?"

"Bir gün beni yakaladı. Başka bir ders alma şansım olmadan beni yakaladı. Ne olduğumu tam olarak anlamadı ama bana güvenmesini sağlayacak kadar tahmin etti. Ona bu kadar aptal olmamasını söylemek istedim. Ben hala babamın oğluydum. Ama bana başka seçenek bırakmadı.

"Bana sana aşık olacağımı söyledi. Senin kazanacağını söyledi. Ayrıca bana yardım etmene izin verirsem her şeyin farklı olabileceğini söyledi."

Bir damla gözyaşı gözümü kamaştırdı ve sonra döküldü. Annem hakkında konuşmak, paylaşmadığım yeni anılar öğrenmek hem harika hem de acı tatlıydı.

Parmaklarım baş harflerinin izini sürene kadar ilerlediğimi fark etmemiştim. "Bunların hepsini sana o mu anlattı?"

Jethro sessizce kıkırdadı. "Bana pek çok şey anlattı. Kes'e de söylemiş. Sanırım onu bana tercih etti - herkesin aşık olduğu kişi oydu -Ama bize farklı görevler verdi."

Sonunda gözlerimi kutudan ayırarak onunla göz göze geldim. "Sana ne ?"

Jethro masaya doğru başını salladı. "Bunu senin için güvende tutmamı istedi.

Bir gün bunu sana vermek için doğru zamanı bulacağımı söyledi. Ve bunu yaptığımda, işlerin onun için olduğu gibi gitmediği anlamına gelmesini umuyordu. Senin kazandığını.

"O zamanlar, bu kadar ukala ve kendinden emin olduğu için ondan neredeyse nefret ediyordum. Geleceğimi tahmin etmeye cüret edecek kadar zayıf görüldüğüm için nefret ediyordum. Ama aynı zamanda, bende kendimin bile görmesine izin vermediğim şeyleri gördüğü için onu sevdim. Senin sevgine layık olduğumu düşünmesini sevdim. Seni almamı istemesini sevdim çünkü sonuçta benim kaybedeceğimi, senin kazanacağını ve birlikte savaşacağımızı biliyordu."

İlkine daha fazla gözyaşı katılırken nefes almakta zorlandım. O kadar çok soru sormak istiyordum ki. Jethro'nun annemle yaptığı her konuşmayı bana anlatmasını istiyordum. Onun anılarını kendiminkiler gibi biriktirmek ve Bizden alındıktan sonra onun gücünün resmini.

Ama bu kadar değerli bir şeyi aceleyle getirmek istemedim. Başka bir zaman. Başka bir gece. İnsanlar veda etmek için beklemezken.

Nefesimi tutarak sessizce sordum, "Ya Kes? Onun görevi neydi?"

Jethro'nun yüzü acıyla gerildi. "Zaten biliyorsun. Sen bizimle birlikte olduktan birkaç gün sonra sözünü tamamladı." Gözleri kısılmıştı, hatırlamamı istiyordu.

Kes beni kamarasına almaktan başka ne yapmıştı? Bana çizim kağıdı vermişti. Arkadaşım oldu. Benimle güldü. Ben şaşkınlık içinde yüzerken beni eğlendirdi ve normallik sağladı.

"O benim arkadaşım olacaktı."

Jethro başını salladı. "Annen Vaughn'un yerini kimsenin dolduramayacağını biliyordu. Birlikte büyümüştünüz. Birbirinizi çok seviyordunuz. Ama aynı zamanda bu bağa sahip olmamanın yüzleşmek zorunda kalacağınız en zor şeylerden biri olacağını da biliyordu. Bu yüzden Kes'ten gerçek kardeşin olamayacağı için kardeşin olmasını istedi. Orada."

Kollarımı kendime sararken midem düğümlendi. Kes'in arkadaşlığı çok değerliydi ama şimdi her dokunuşun ve şakanın anneme duyduğum saygıdan kaynaklandığını bilmek paha biçilemez hale gelmişti.

Bir bakıma, Kes'in bana yaptığı iyiliği ucuzlatabilirdi -bunu yapmasının istendiğini bilerek- ama ben görmedim. Bunu özverili bir davranış olarak gördüm ve bunu sadece Emma için yapdair karşılıklı sevgimize yeterince güveniyordum. Bunu kendisi için, aramızda filizlenen bağ için yapmıştı.

Jethro yaklaştı ve arkama geçerek beni kucakladı. Sırtımı göğsüne yasladım, öpücükleri boynuma konsun diye başımı yana eğdim. "Ayrıca sana Weaver Journal'ı vermesini de istedi. Bunun ailemin düşüncelerinizi gözetlemesi için bir araç olduğunu düşündüğünüzü biliyordum. Biz Böyle bir geleneği yaratacak olanlar bizdik. Ama biz yapmadık."

Dudakları sevgiyle yakamın üzerinden kulağıma doğru ilerledi. "Bu bir Weaver sırrıydı ve her nesilde en az bir Hawk bunu sakladı. Kes bunu sana vermekle görevlendirildi. Ama sana neden verdiğini söylemesi istenmedi. İstedığınızı yapmak sizin elinizdeydi; içine yazın ya da yazmayın. Oku ya da görmezden gel. Seçim sizin."

Birkaç kısa cümlede nasıl bu kadar çok şey öğrenebildim? Nasıl olur da ölümlere, hayattayken olduklarından daha fazla aşık olabilir?

Jethro'nun kucağında dönerek yüzümü göğsüne bastırdım. "Teşekkür ederim. Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Kucaklaması daha da sıkılaştı. "Annenin önsezilerini gerçeğe dönüştürdüğün için teşekkür ederim."

Birçok kalp atışı boyunca hareketsiz durduk, ölümlere teşekkür ettik, sırları yeniden , haklı sona sevindik.

Sonunda Jethro gitmeme izin verdi. "Aç . Sonra diğerlerine katılacağız."

Kutuya baktım. Etrafındaki hava, içine bakmam için bana yalvaran bir hoşnutlukla zonkluyor gibiydi.

Jethro ayaklarını sürüyerek kapıya doğru

ilerledi. Elimi uzattım. "Bekle. Gitme."

Durdu. "Tek başına olmak istemiyor musun?"

"Hayır." Başımı sallayarak gülümsedim. "Seni istiyorum. O da burada olmanı isterdi."

Dudağını ısırarak yanıma döndü.

Sözsüzce kutuyu yaklaştırdım ve kapağını kapattım.

Açma basıncıyla birlikte bir tiftik pufu uçuşarak masanın üzerine saçıldı. Küçük anı tabutuna uzanıp en üstte duran mektubu çıkardığımda kalbim duracak gibi oldu.

"Bana gönderilmiş."

Jethro bir kolunu belime doladı, hissettiğim her şeyle birlikte titriyordu.

Kafa karışıklığı.

Umut.

Üzüntü.

Ondan son bir kez haber almanın mutluluğu. "Aç şunu."

Zarfin üzerindeki yapıştırıcı yıpranmış ve çözülmüştü, zarfı ters çevirip notu çıkarmak için sapanımla uğraşırken ağzı açık kalmıştı.

Sevgili tatlı kızım,

Bu mektubu yazacağıma dair kendime birçok kez söz verdim ve her başladığımda duruyorum.

Söylenecek o kadar çok şey var ki. Zihnim, henüz tadını çıkarmadığınız her şey için yönergeler ve ipuçlarıyla dolup taşıyor. İlk aşk, ilk kalp kırıklığı, ilk bebek. Ben asla göremeyeceksin. Bir kadın olarak büyüdüğünü ya da anneliğin tadını çıkardığını asla göremeyeceğim.

Ve bu beni üzüyor ama biliyorum ki dönüştüğün kadınla gurur duyacağım çünkü sen benim bir parçamsın ve senin sayende ölümlü bedenime ne olursa olsun hayatta kalacağım.

Umduğum şeyi başaramama ihtimalin de . Benim gibi giyotine düşme ihtimalin. Cennette çok genç yaşta karşılaşabiliriz.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Cut hâlâ iktidardayken Hawksridge'de yaşıyorsanız, iki şeyi unutmayın. Bu adam vahşi, öngörülemmez ve zalimdir. Ama bunun altında, manipüle edilebilir. Her şeye sahip olan bir adamın aşkı yoksa hiçbir şeyi yoktur. Ve o hiç aşık olmadı. Ona bunu veriyormuş gibi davrandım. Sahte sevgimin sonumu engelleyebileceğini umdum ama onu gerçekten sevmek içimde yoktu. Ben babanı seviyorum. Kalbimde Arch varken Cut'ı asla sevemem.

Ve bu benim çöküşüm oldu. Her

neyse.

Boş boş konuşmadan önce size iki şey söylemem gerekiyor. Bu itirafları çok uzun zamandır saklıyorum.

Önce sana büyükannden bahsetmeliyim.

Şimdiye kadar Hawk's moor'daki mezarları görmüşsünüzdür. Adını bir mezar taşında görmüşsünüzdür. Ama bilmediğiniz şey... Mezar boş.

Senin gibi ben de Bonnie'nin kocası tarafından öldürüldüğüne

inaniyordum. Ama bu Cut bana gerçeği söylemeden önceydi.

Babasını zayıf olarak görüyordu çünkü Bonnie onu böyle besliyordu. Ancak ben Alfred Hawk'ı en cesur adamlardan biri olarak görüyorum. Geleneklere boyun eğdi ve annemi sahiplendi. İlk iki borcu tamamladı ama ona duyduğu sevgi - Bonnie'ye asla sevgi - tasmayı takamayacağı ya da onu öldüremeyeceği anlamına geliyordu.

O da yapabileceği tek şeyi yaptı.

Borç Mirasını sona erdiriyormuş gibi yaptı. Sahte bir ceset gömdü ve onu serbest bıraktı. Ona ikinci bir şans verdi ama en katı şartlarla: Weaver ailesiyle bir daha asla iletişime geçmeyecekti, hem onun hem de kendisinin iyiliği için.

Bu sözünü yıllarca tuttu. Ben onun öldüğüne inanarak büyüdüm. Ancak bir gece İtalya'dan bir telefon aldım. Hayattaydı, Nila. Beni uzaktan izlemiş, çocuklarım olduğunda kutlamış ve sahiplenildiğimde ağıt yakmıştı. Benim için savaşırdı, bunu biliyorum. Ama bunu yapamadan öldü.

Şimdi... Nila... Bu yazması en zor kısım. Hayatım boyunca sakladığım ikinci sır ve dürüst olmak gerekirse size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Kolay kelimeler yok, bu yüzden sadece gözyaşlarımı yutmak, anlamın için yalvarmak ve Umarım beni affedebilirsin.

Çocuklarım.

Seni sevdim. Hepinizi. Çok, çok fazla.

Beni almalarından hemen önce korkumun beni ele geçirmesine izin verdim. Babana seni saklaması için yalvardım. Ama ikimiz de bunun tek şansımız olduğunu biliyorduk. Arch planıma devam etmek istemedi. Ondan nefret etme, Nila. O bendim. Hepsi benim. I Tüm suçu üstlenin ve ölmüş ve beni azarlayamasanız bile, pişmanlık ve umutla öldüğümü bilin.

Benim yolumda yaşadığın için üzgünüm ama benim başaramadığımı senin başaracağına dair umut doluyum.

Her zaman böyle bir mektubun uzun ve gözyaşlarıyla dolu olacağını düşünmüşümdür, ancak şimdi (pek çok başarısız denemeden sonra) bunu fazla düşünemeyeceğimi biliyorum. Söylemek istediğim her şeyi yazamam çünkü senin için önemli olan her şey zaten Biliyorum.

Seni sevdiğimi biliyorsun.

Seni her zaman izleyeceğimi biliyorsun.

Jet seni almaya geldiğinde kazanacağını biliyorum. Kazanacaksın, sevgili kızım, çünkü sen benim olduğumdan çok daha fazlasısın. Sen isteyebileceğim en güçlü, en cesur, en zeki kızımsın ve bu yüzden seni feda ettim.

Bu kafanı karıştırıyor mu?

Bu benden nefret ettiğin anlamına mı geliyor?

Eğer öyleyse, senden af dilemeyeceğim. Ama şunu bilin ki, benim yapamadığımı yapabilecek potansiyele sahip olduğunuza tüm kalbimle inandım. Seni seçtim. Jacqueline'in üzerinde.

O kararı ben verdim. Doğru ya da yanlış. Asla bilemeyeceğim.

Büyümeni izledikten sonra, bunu sona erdirecek güce sahip olduğunu biliyorum. Ve bu ödemeye hazır olduğum bir riskti. Tüm umutlarımı bağıladığım kişi sendin. Hepimizi kurtaracak olan sendin.

Seni seviyorum, Nila, Threads, benim biricik, değerli kızım.

Beni affedin ya da affetmeyin, sizi önemsemekten, izlemekten asla

vazgeçmeyeceğim. Lütfen, anlamaya çalış.

Çok daha fazlasını kurtarmak için ikimizin de hayatıyla kumar oynadım.

Bu kadar cesur olduğunuz için

teşekkür ederim. Sevgiler,

Annen.

JACQUELINE?

Jacqueline de kim amına koyayım?

Nila mektubu düşürdü. "Ne demek istiyor? Beni *kurban* mı *etti*?" Duyguları büyük bir soru işareti dalgası halinde kabarmıştı. "Bu da ne *demek* oluyor?!"

Jacqueline.

Jacqueline.

Jacqueline de kim?

Transımdan sıyrılarak Nila'yı masadan, kutudan ve kınama notundan uzaklaştırdım. "Nila, sorun yok. Yapma-"

Siyah gözleri benimkilerle buluştu, geniş ve korku doluydu. "Sorun yok *mu*? Bunu nasıl söylersin? Bunca zaman beni almanıza izin verdiği için babamdan nefret , ama bunu planlayanın annem olduğunu yeni mi öğrendim? Beni saklamak istedi, Jethro! Ve annem onu durdurdu! Beni koruması gerekiyordu.

Bunların nasıl *iyi* olduğunu söyle bana? Anlamıyorum! Önce büyükannemin hiç öldürülmediğini öğrendim, şimdi de başka bir... ne? *Kız kardeş* mi?"

Parmaklarım dirseklerini sıktı ama o tutuşumdan kurtuldu. "Hayır! Dokunma bana." Sapanını itip saçlarını tutarken alçısı havada bulanıklaştı. "Bu ne anlama geliyor? Jacqueline mi? Onun kim olduğunu bilmem mi gerekiyor? Ne. Bu. Bu. *Anlamı*?"

Bana doğru döndü. "Jacqueline kim, Jethro? Söyle bana!"

Orada durdum, onun duygusal çalkantılarıyla sarsıldım, cevaplarım olmasını diledim.

Ama ben yapmadım.

Jacqueline'in kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Ellerimi yenilgiyle açtım. "Keşke bilseydim, Needle. Özür dilerim. Ailem seni onlarca yıl gözetim altında tuttu ve kez bile Jacqueline'i arayan olmadı."

Nila zorlukla nefes aldı, gözyaşları kururken yerine öfke doldu. Gözleri, ahşap piramidin etrafında bir araya gelmiş ailemizin zar zor görünen hatlarının durduğu pencereye kaydı.

Elleri yumruk olmuş, yüzünde kırılmanın verdiği acı parlıyordu. "Kimin cevapları olacağını biliyorum."

Kalbim durdu.

Ona doğru bir adım attım, pervasızca bir şey yapmadan önce onu yakalamaya çalıştım. "Nila, beni dinle. Sakin . Oraya bu şekilde gidemezsin. Yapamazsın-"

"Yapamam, değil mi?" Elimden kurtulup öne atıldı ve kutuyu masanın üzerinden aldı. Kapağı kapatırken mektup içinde .

"Annem on yıllık sırlarını ortaya dökerek ruhunu temizledi. Bu hiç adil değil. Bunu bana nasıl yapabildi?" Burnunu çekti, siyah gözlerine buz dolmuştu. "Bundan kurtulmasına izin vermeyeceğim. Cevaplar istiyorum ve onları istiyorum
Şimdi."

"Nila... yapma. Daha sonraya kadar bekle. Dur-"

Dişlerini gösterdi. "Bana ne yapacağımı söyleme, Kite. O benim annemdi ve bu benim berbat geçmişim. Onun ne demek istediğini bilmeyi hak ediyorum."

Onu yakalamak için tökezledim. "Yapmamalısın, bu gece olmaz-" Kutuyu ezerek bana baktı. "İzle beni."

Topuklarının üzerinde dönerek odadan kaçtı ve beni tek başıma bırakarak hangi sırları açığa çıkarmamamız gerektiğini düşünmeye başladı.

Lanet olsun Emma.

Belki de ölülerin hikayeleri ölü kalmalı.

Doğru şeyi mi yaptım?

Az önce bir hayalete verdiğim sözü tutmuş ve özenle mükemmelleştirdiğimiz dünyamızı aptalca mahvetmiş miydim?

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

"Nila!" Peşinden atıldım, merdivenden aşağı kayarak ve çimlerin üzerine fırladım.

Koşu bandında koştuğu günler ona iyi bir depar attırdı ve ben ona zamanında yetişemedim.

Babasının önünde çarparak durmasını engelleyemedim.

Kutuyu yüzüne fırlatmasını engelleyemedim.

Ve onun ruhundan dökülen soru selini durduramadım.

"Jacqueline de kim?"

Babamın önünde titreyerek durdum, bir baş dönmesi dalgasıyla savaşıyordum.

Tex'in donup kalması, ağzının açık kalması ve titreyen elini yüzünde gezdirmesi neredeyse komikti. "Bu ismi nasıl duydun?"

Eğilerek mektubu ayaklarının dibindeki kutudan çıkardım ve göğsüne soktum. V yaklaştı, düşmanlık ve sorularla dolu havanın çekimine kapıldı. "Annem az önce söyledi."

Tex yutkundu. "Ne? *Nasıl?*"

Jethro çimenlerin üzerinden koşarak geldi, yüzünde sert bir ifade vardı. "Nila... belki de şu an uygun bir zaman değildir."

Ona doğru döndüm. "Şimdi değilse ne zaman?" Alev almaya hazır şenlik ateşini işaret ederek, "Bence şimdi tam zamanı. Kapanış, Jethro. İşte bu ve babamın bana borçlu olduğu şey bu."

Gözlerimi Jethro'dan ayırarak Tex'e dik dik baktım. "Söyle bakalım. Jacqueline de kim?"

"Threads... oluyor?" Vaughn omzuma eliyle vurdu. "Seni bu kadar üzen ne?"

Babam az önce yuttuğum mektubu okurken kaldırmadı, solgunluğu hastalıklı bir sarıya dönüşmüştü.

İkizimle babamın arasına bakarken sesim titriyordu. "Annem bir not bırakmış." Tex'in parmaklarının arasındaki esintide dalgalanan notu gösterdim. "İşte bu. Bana sadece büyükannemizin Borç Mirası tarafından asla sahiplenilmediğini söylemekle kalmadı, aynı zamanda Jacqueline adında bir kız için *kurban edildiğini* de söyledi. Benim sorum şu... *O kız kim?*"

"Vay . Ne oluyor lan?" Çenesini ovuşturan V, Tex'e baktı. "Eee? Sanırım bilmeyi hak ediyoruz."

Tex derin bir nefes alarak okumayı bitirdi. Gözleri bana ve V'ye kilitlenmeden önce Jethro'ya kaydı. "O senin kız kardeşin."

Zaten tahmin etmiştim ama yine de canım yandı. "Abla mı?"

Borcu ödemesi gereken en büyük kişi. Kurtarılan değil, seçilen kişi olarak bizi koruması gereken kız kardeş.

Jethro yaklaşarak beni rüzgâra karşı korudu. "Bence tükürsen iyi olur, Tex."

Tex başını salladı, hayaletlerle ve hiç bilmediğim şeylerle savaşıyordu. Böyle bir sırrı nasıl saklayabilirdi? Kendi babam nasıl tamamen yabancı olabilirdi?

Kutuyu elime aldım, ona sarıldım ve bilgi beklemeye başladım.

Vücudu gerildi, düşünceleri toparlandı, bana gerçeği söylemeye hazırды. "Söyleyecek fazla bir şey yok. Annen ve ben genç yaşta tanıştık. Hamile kalmayı hiç planlamamıştık; annen çocuk fikrine en başından beri karşıydı. Ama doğum kontrol hapi işe yaramadı. Öğrendiğimizde günlerce ne yapacağımızı düşündük. Ailem çok dindar olduğu için kürtaj yaptıramadık.

Yakın zamanda öldü, yeni bir hayatı yok etmekten nefret ediyorum. Ama onu saklayamazdık da.

"Seçim yapmak için çok gençtik, bu yüzden hayatın bizim için bunu yapmasına izin vermeye karar verdik. Emma hamile olduğu için değil, birbirimizi sevdiğimiz için evlendik ve o seninle büyürken biz de bir hayat kurduk. Ancak bu mutlu bir dönem olmak yerine sırlar ve gerginliklerle doluydu. Bunların hiçbiri umurumda değildi. Onun adını almanın garipliği. Aile imparatorluğunun tuhaflığı ve dile getirilmemiş yükümlülükler.

"O zamana kadar ailemizi genç yaşta kurmaktan mutluydum. Emma... o değildi. Weaver'ın parasıyla gelmişti. İşe girmiştım ve finansal olarak güvendeydik. Kendi ailemizi kurmaya başlayabilirdik - bu kadar çabuk planlamamış olsak da.

"Hamileliğin başlarında bir değil, iki değil, *üç* bebek taşıdığını öğrendik. Yaşadığım şok kısa sürede yerini mutluluğa bıraktı ve onun çok çocuk doğurmaya meyilli bir soydan geldiğine sevindim. Evdeki ofisimi üç karyola, üç zıplama masası, üç şarkı söyleyen mobilden oluşan büyük bir çocuk odasına dönüştürdüm. Her şeyden üç tane.

"Ama ne söylersem söyleyeyim ya da ne kadar heyecanlanırsam , Emma beni dışladı. Doğum daha çok ağlıyor, yalnız kalmak istiyor ve beni itiyordu. Yerel doktorumuz onu rahat bırakmamı söyledi. vücutlarındaki değişim ve belirsiz gelecekle yüzleşme zamanı.

"Ben de ona zaman tanıdım. Yanında oldum, ona hayatımızın ne kadar harika olacağını, çocuklarımızın ne kadar mükemmel olacağını ve onunla birlikte yaşlanmaktan ne kadar mutlu olacağımı anlatan notlar bıraktım-"

Tex durdu ve elinin tersiyle gözlerini sildi. Beklemekte olan şenlik ateşine baktı ve hızla ilerledi. "Ortadan kayboldu. Çok net hatırlıyorum. Son kontrolümüzden yeni dönmüştük ve ona bir fincan çay yapmak için onu salonda bırakmıştım. Geri döndüğümde gitmişti. Ön kapı açıktı, ayakkabıları karşılama paspasının yanındaıydı. Öylece gitmişti.

"Yedi aylık hamileydi ve Londra'da yalınayak dolaşıyordu. Kış yaklaşmıştı ve hava buz gibiydi. Dehşete kapılarak arabaya atladım ve onu bulmak için sokaklarda devriye gezdim. Onu evlendiğimiz katedralde otururken bulmam saatlerimi aldı.

"Orada bana en korkunç şeyi, ailesinin üzerindeki laneti, ödemesi gereken borcu anlattı. Korkunç bir hata yaptığını söyleyerek benden boşanmaya çalıştı. Çocukları doğdukları anda evlatlık vermem ve uzaklara kaçmasına izin vermem için beni ikna etmeye çalıştı.

"Tabii ki ona inanmadım. Hamilelikten dolayı yorgun ve stresli olduğumu düşündüm. Mırıldandım, yatıştırdım ve onu yatması için eve götürdüm. Bir daha bahsetmedi ve ben de aptal gibi her şeyin bittiğini düşündüm. Ancak doğum yaklaşınca onu apar topar hastaneye götürdüm.

"Önce Jacqueline doğdu, sonra sen Vaughn, ardından da minik Nila." Gözleri baba sevgisiyle parlıyordu. "Hepinizi kucağıma aldım. Minik kırmızı parmakları ve ezilmiş yüzleriyle üç küçük paket. Saniyeler içinde size delicesine aşık oldum.

"Emma'yı öptüm ve yeni doğan üçüzlerimi tartmaları ve ölçmeleri için hemşirelere teslim ettim. Dünyamda her şeyin yolunda olduğuna inanmışım."

Boğazını temizlerken gözlerinden yaşlar süzüldü. "Ancak kırk dakika sonra hemşireler geri gelmeyince endişelenmeye başladım. Onların izini sürdüğümde üç çocuğumun iki olduğunu gördüm."

Böylesine trajik bir ifşayı hayal ettiğim için kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Emma'dan bir açıklama talep ederek sen ve V ile birlikte geri döndüm. Sadece başını salladı ve bana ailesinin ilk doğan kızlarının başına gelenleri anlattığını ve bunun Jacqueline'in başına gelmesine izin vermeyeceğini söyledi.

"özel bir evlat edinme ayarlamış; hemşireye ve doktora rüşvet vererek üçüz bebek sahibi olduğuna dair tüm kayıtları sildirmiş ve doğumunu ikiz olarak kaydettirmiş. Her şeyi o yaptı. Beni korumak için kızlarımdan birini çaldı.

ve bir süreliğine senin güvende olacağına inandı, Nila. Teknik olarak ilk doğan sen değil Vaughn olduğu için sahiplenilmeyeceğini söyledi.

"Ancak Cut onu almaya geldiğinde bu planın kusurları ortaya çıktı. O benim karımdı ama benden sakladığı çok şey vardı. Bana senin güvende olacağını söylemişti ama o daha iyisini biliyordu. Seni feda etti. Seni almalarına izin verdi. Ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapmadım."

Sessiz gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. "Çok

üzgünüm, Nila." Hareket edemiyordum.

Annem her zaman mükemmel bir anı olmuştu. Babamı hiçbir açıklama yapmadan terk ettiği için bir süre ondan nefret etmişim, ama sonra Hawks'ın onu öldürdüğünü öğrendiğimde bir azize haline geldi. Sevmesi zor bir kadındı. Ve Tex onun için oradaydı. Onu terk ettiğinde bile çok sevmişti. Onun için yalan söyledi. İsteddiği her şeyi yaptı. Ve onun isteklerini yerine getirip beni almalarına izin verdi.

Çok fazla sorum vardı ama bunları net bir şekilde formüle edemiyordum. Beynim bulanık kaldı, büyüklüğü kavramakta yavaş davrandım. Tek düşünebildiğim-

"Bizim bir ablamız var..." Vaughn düşüncemi çalarak mırıldandı. Başımı omzuna yasladım, Tex'le geçmişi yaşadktan sonra bedenime geri döndüm. İkizimin geri dönmesi ve aynı düşünceleri paylaşmamız en sevdiğim terlikleri giymek gib Rahatlığımızı hafife almıştım ve böylesine muazzam bir şeyi öğrenirken onun yanımda olması bir lütuftu.

Elim Jethro'nun eline kaydı. Hareket etmemişti. İkizim sağımda dururken o solumda duruyordu.

Jaz dışında tüm erkeklerin katıldığı bir toplantıdaki tek kadın

bendim. Hayatımın büyük bölümünde tek kadın bendim.

Başka bir kız olduğunu öğrenmek için mi? Bir *kız kardeş*? Benden çalınan potansiyel bir en iyi arkadaş... Acıttı. Ama heyecanlandım da.

Benim bir kız

kardeşim var.

Onu

bulabilirim.

Yutkunarak, "Şimdi nerede?" diye sordum.

Tex burnunu çekerek elimdeki kutuya uzandı, ona istiyordu. Verdim, Emma'nın taktığı mücevherleri ve değer verdiği diğer ıvır zıvırları ona teslim ettim.

Onlar benden çok Tex'e aitti. Emma'nın son ziynet eşyalarına kocasının sahip olmasını istemesi . "Bilmiyorum. Hiç bilmiyorum."

"Onu hiç denemedin mi?" Jethro sordu.

Tex başını salladı. "İstedim. Ama Emma bana yapmayacağıma dair yemin ettirdi."

"Ama paralı askerleri ben Nila'yı almaya gelmeden *önce* tuttuğunuzu söylemişsiniz.

Bununla ne demek istedin?" Jethro aldatıcı bir sakinlik içindeydi, sanki bu soruyu bir süredir sormayı planlıyormuş .

Tex yutkundu. "Bunu yakaladın, ha?" İç çekerek ekledi, "Haklısın. Onu bulmak için bir özel dedektif ve koruma ekibinden yardım aldım. Bunu herkesten, hatta benim için çalışan adamlardan bile sakladım. Benim katı kriterlerime sahip bir kızı neden aradıklarını bilmiyorlardı. Sadece avlandılar.

"Emma, Jacqueline'in izini bulursam ve Hawks bunu öğrenirse iki kızımı da alacaklarını söyledi. Ben de bunu bir sır olarak sakladım; bir yanım onu bulmalarını istiyordu, böylece onu uzaktan sevebilecektim, bir yanım da kaybolmamasını ve güvende kalmasını umuyordu." Gözleri kısıldı. "Bu doğru mu?

ikisini de alır mıydın? Eğer onu bulsaydım?"

Jethro burun kemiğini sıktı. "Dürüst olmak gerekirse, eğer Bonnie hâlâ yetkili olsaydı, muhtemelen. Ama şimdi korkacak bir şey yok. Eğer onu bulmak istiyorsan, bence bulmalısın."

Tex bana baktı. "Nilâ... ne düşünüyorsun? Yapmak istiyor musun?"

Soru bu kadar çabuk cevaplanamayacak kadar büyüktü. Dudağımı ısırdım. "Evet... Hayır... Bilmiyorum."

Vaughn, "Ben evet diyorum," diye girdi.

Evlatlık verilmiş, soyundan ve ailesinin mirasından çalınmış bir kız nasıl olur da bizim dünyamıza girebilirdi?

"Bir de onun bakış açısından düşünün," dedi Yasemin, dikkatimizi ona çevirerek. "Siz ikiniz birlikte büyüdünüz. Hayatınız boyunca en iyi arkadaş oldunuz. Onda böyle bir şey yoktu. Bir şeylerin eksikliğini hissediyor ama ne olduğunu bilmiyor olabilir."

Jethro'ya hüzünle gülümsedi. "Birden fazla erkek kardeşim olmasını sevdiğimi biliyorum. Hayatınızı paylaşacak benzer insanlar istemeniz çok doğal."

Evet, ama benzer bir yetiştirilme tarzımız yoktu.

Vaughn kıkırdayarak tekrar düşüncelerimi paylaştı. "Sence hayatımıza girip de kaçmak istemeyen biri olabilir mi? Özellikle de ona neler olduğunu ve neden vazgeçildiğini anlattıktan sonra?"

Tex bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "."

"Yine de bu seçeneğin ona verilmesi gerekmez mi?" Jasmine ellerini kucağına dayadı. "Bence onu bulmalısın."

Hepimiz sessizliğe gömüldük ve bu fikir üzerinde düşünmeye başladık. Daha söylenecek çok şey vardı ama bu gece olmazdı. Hepimiz çok şey yaşamıştık. Jacqueline uzun yıllardır ailemizden ayrıydı. Birkaç gün daha bir fark yaratmazdı.

Tex omuzlarını dikleştirdi, bu kadar zor bir şeyi anlattıktan sonra bile yüz kat daha hafif görünüyordu. "Bu sırrın beni ne kadar ağırlaştırdığını fark etmemiştim." Gözleri parlıyordu. "İkinize her baktığımda Jacqueline'i hatırlıyorum. Acaba o da size benziyor mu, aynı alışkanlıklara ve korkulara sahip mi? Bir torun çalarak kalplerini kırmamak için annemle babamın ölmesine sevindiğimden nefret ediyorum."

İç çekti. "Şikâyet edecek biri değılim; anneni severdim. Ama beni çok yalnız bıraktı. Sırlarla baş başa kaldım ve asla sahip olamayacağım bir eşe hasret kaldım."

Parmaklarımı Jethro'dan çözerek babamın yanına gittim. Elimde bir Beni korumadığı için onun hatası olduğuna inanarak uzun süre ona kin besledim. Ama hikâyenin tamamını bilmiyordum. Hiçbirimiz için siyah ve beyaz yoktu. Hepimiz yarım gerçekler ve belirsizlik üzerine seçimler yapmıştık. Eğer affedemiyorsak, bunların ne anlamı vardı ki?

Kollarımı Tex'e dolayarak ona sıkıca sarıldım. Kolları beni sıkıca kavrayan, hapseden çeneler gibiydi. "Seni kurtaramadığım için beni affedebilecek misin?"

Vaughn da kucaklaşmamıza katıldı. "Çoktan

sarıldı, Tex." Başımı salladım. "O haklı."

Tex bize daha da sıkı sarıldı. "İkinize de sahip olduğum için çok mutluyum. Sizi çok seviyorum."

Biz birbirimizi dokunarak iyileştirirken, Jethro piramide doğru ilerledi ve dalları, işkence aletlerini ve plak dolu kutuları benzinle ıslattı.

Kimyasalların keskin kokusu gece gökyüzünü kapladı ve kucaklaşmamız çok ihtiyaç duyulan bir kapanışla sona erdi. Gerçeğı duymak canımı acıttı ama içimde var olduğunu bilmediğim bir boşluğu doldurdu.

Jethro bu gecenin mükemmel bir son olmasını sağlamak için her şeyi özenle düşünürken kalbim düğümlendi. Ben tanımadığım bir kız kardeş kazanmışken, onun sevdiği bir erkek kardeşi kaybetmiş olmasından nefret ediyordum. Hayat asla adil değildi.

Jasmine daha da yaklaşarak elime dokundu. "Ne düşündüğünü biliyorum ve o iyi olacak."

"Biliyorum. İyi insanlara veda etmek çok zor." "O en iyisiydi."

Jethro bir kutu kibrit uzatırken aynı gülümsemeyi paylaştık. Yarım sırtışı kalbimi yerinden oynattı ve dudaklarım onu öpmek için can attı.

Jethro teklif edilen kibrit kutusunu alarak yanağımı okşadı ve beni usulca öptü. "Hepsi senin."

Bu gece, yalnız kaldığımızda, ona yaptığı her şey için ne kadar minnettar olduğumu gösterecektim.

Uzaklaştım ve çıranın yanında durdum. Jethro'nun topladığı yakıtla şenlik ateşi günlerce yanabilirdi.

Kibrit kutusunu okşayarak gözlerimi kapattım ve dua ederek vedalaştım.

Bu, mükemmel özgürlüğünüzü bulmak içindir. Borç Mirası gitti. Bitti.

Bana katılmak için adım atan Jethro'nun bakışları sevgi ve destekle parlıyordu.

Bir klasör uzatarak mırıldandı: "Bu orijinal değil, önümüzdeki hafta avukatlardan alıp onu da yakacağım ama bu da yaptıklarımızın geri kalanıyla birlikte yok edilmeli."

Dosyayı alıp açtım. Gözlerim yaşardı. İçinde, masanın her turundan sonra bana verilen Borç Mirası'nın parçaları kısa süre önce Yasemin'in zorlamasıyla imzaladığım değişiklik vardı.

"Teşekkür . Bunun anlamı çok büyük." Dosyayı elimde tutarak açmaya çalıştım.
kibrit kutusunu yakmak için. Yanacak ilk parça o olacaktı. Diğer her şeyi yok edecek katalizör.

Çevremde bir çakmaktaşı fiskesi ve alev parıltısı belirdi. Jethro monogramlı bir çakmak uzattı. Bunu beni ofisine sürükleyip Kutsal Yemin'i imzalattığı gece görmüştüm.

"Tahta gazyağı ile ıslatılmış, bu yüzden kolayca tutuşacaktır." Çakmağı Borç Mirası dosyasının köşesine tutarak kâğıt alev alana kadar bekledi. Bir adım geri çekilerek gülümsedi. "Ne zaman hazır olursan."

Kardeşime ve babama baktım. Karanlığa karşı iki nöbetçi gibi duruyorlardı. Hawksridge belirmiş, artık düşman değil dost olarak hepimizi süzüyordu. Pencereleden birkaçı altın ışıklarla parıldıyor, çimlerin üzerine dikkörtgen ışık dilimleri döküyordu.

Yasemin oturmuş, gözleri elimde tüten alevi yansıtıyordu. Dosya hızla kararmış kömür yapraklarına dönüştü.

Kötülük yok olmuştu. Geriye sadece mutluluk kalmıştı.

Hiç tereddüt etmeden yanan kağıdı şenlik ateşinin üzerine attım ve her şeyin turuncu bir sıcaklıkla patlamasını ruhumu okşayan bir memnuniyetle izledim.

Alevler var olurken buz gibi hava geri tepti ve zihnim Jacqueline, annem ve sırlarla ilgili düşüncelerden sıyrıldı. Ailem dört bir yanımda duruyor, beni hiçbir şeyin bizi ayıramayacağı yepyeni bir dünyada sağlamlaştırıyordu.

Söyleyecek başka bir şey

yoktu. Alevler bizim yerimize

konuştu.

Duman geçmişî temizledi.

Ve çatırtı, borçların olmadığı bir gelecekten bahsediyordu.

Ağızıma is bulaştı.

Duman saçlarımı kapladı.

Ve gözlerim hâlâ şenlik ateşinin turuncu ve sarı ışıltılarıyla yanıyordu. Saatlerce nöbet tutmuştuk. Nila ve Vaughn belgelenmiş borçları alevlerin üzerine atan tek kişilerdi.

Geri kalanımız saygılarımızı sunduk ve sessizce onları destekledik.

Hiçbir kanıtı saklamadım. Değerli kanıtları bir kenara koymadım. ailemin sırlarını saklayan adamları hapse atmak. Kısmen, çünkü onların günahları bizim günahlarımızdı ve hepimiz suçu paylaşıırken suçu onların ayaklarına atmak ikiyüzlülük olurdu. Ve çoğunlukla, başkalarının acısını pazarlık kozu olarak kullanmayacağım için.

Bundan daha fazla saygım vardı.

Eğer avukatlar oynamak isterlerse ve son evrak işlerini hallederken sorun çıkarırlarsa, o zaman onlara zarar vermek için başka yollarım vardı. Daha *adil* araçlar. Uzun süredir yasaların dışında hareket ediyorduk, birkaç 'yarım kalmış iş' daha aynı şekilde halledilebilirdi.

Tex ellerini kavuşturmuş ve yüzü sertleşmiş bir halde önüne bakıyordu. Eğer onun yaşadıklarını hissetmeme izin verseydim, şoka girerdim. Emma'nın son kalıntılarına sarıldı, sanki onu geri getirecek bir büyü yapabilecekmiş gibi kutudaki nişan yüzüğünü döndürdü.

Ama hiçbir şey onu geri getiremezdi.

Emma'nın açıkladığı şeyi hiçbir şey geri alamazdı.

Nila'nın bu gecenin yaralarını sardıktan ve bir kız kardeşi olduğunun aniden ortaya çıkmasını düşünmek için daha fazla zamanı olduktan sonra ne korkuyordum.

Alaycı gizledim. Ne olsa Daniel haklıydı. Arabada yanlış kız kardeşi çalmakla ilgili yaptığı aptalca şaka -bununla hiçbir şey kastetmemişti- Nila'yı daha da tedirgin etmek için aptalca bir manevraydı.

Ama bir şekilde, akla gelmeyi tahmin etmişti.

Başka bir Weaver daha vardı.

Bizden saklanan ilk doğan bir kız.

Jacqueline.

Vaughn'dan birkaç dakika büyük. Nila'dan birkaç dakika büyük.

Hayatımın aşkı, onun katlanamayacağı bir kadere kurban edilmişti. Bu beni mutlu mu etti yoksa üzdü mü?

Benim olduğu için mutlu musun?

Ona bu kadar çok şey yaşattığım

için üzgün müydüm? Jacqueline

kimdi?

Neye benziyordu? Nasıl tepki verirdi?

Ellerim yumruk oldu.

Emin olduğum bir Şey vardı: Jacqueline her kimse, Nila değildi. Ona aşık olmazdım. Yeminimi bozmazdım ya da ayaklarına kapanmazdım.

Jacqueline tarihi deđiŐtiremezdi.

Düşüncelerime yenik düşerek sessiz kaldım ve hayatımın geri kalanında kalacağım yere, Nila'nın yanına .

Evrakları, ses ve görüntü kayıtlarını alevlerin içine atarken oradan ayrılmadım. Nila bana her baktığında onu öptüm. Ona dosya üstüne dosya verdim, ailemin suçlarını etmesi için ellerine teslim ettim.

Ancak çimenlerin üzerinde tarih kalmayınca yollarımızı ayırdık. Biz dinlenmek, yeniden değerlenmek ve yeniden gruplaŐmak için farklı köşelere çekilirken, yangın kendi kendine alevlenmeye devam edecekti.

Tekstil, Emma'nın kutusuna sözsüzce meyve bahçesi korusunda kaybolan ilk kişi oldu.

Vaughn, Jasmine'i salona doğru yuvarladı, tekerlekleri akŐamın erken saatlerinde çok sayıda dosya taŐıymaktan dolayı izlerinin çamurunu emiyordu.

Nila ve ben odama geri döndük.

Yanaklarına kül bulaşmış, yanmış kâğıt parçaları saçlarını süslemiş ve ceketinin kapüşonunu kaplamıştı. Sanki bir savaŐta bulunmuş gibi görünüyordu. Sonsuz yorgun görünüyordu.

Bekâr kanadına ve benim yatak odama -bizim yatak odamıza- girerken ceketimi çıkardım ve eski bir büfenin üzerine serdim.

Nila halının ortasına doğru sürüklendi ve boş gözlerle yatağa baktı.

Kalbim sıkıştı. Tek yapmak istediğim kararın ağırlığını üzerinden almak ve ona huzur vermektir. geçip ceketinin fermuarını açtım ve

kollarından kaydırđı.

Ateş ve temiz hava kokuları etrafını yaladı.

"Duş almak ister misin?" Omuzlarına masaj yaparak usulca sordum.

Konuşma olarak sadece ateşin çıtırtısını duyduktan sonra sesimle irkilerek sıçradı. Kendini kucağıma kilitlemek için döndüğünde başını salladı. "Duş ihtiyacım yok." Sesinde başka bir şeye duyduğu ihtiyaç yankılanıyordu. Neye ihtiyacı olduğunu sormama gerek yoktu, zaten biliyordum.

Bilmem gerekenden çok daha fazlasını biliyordum.

Bununla birlikte, bazı sınırlar koyma konusunda saygılıydım.

Nilâ'nın kendi içinde çözmesi gereken çok şey vardı. İyi olmadığını tamamen bildiğim halde iyiymiş gibi davranamayacağını bilerek durumu daha da kötüleştirmek istemezdim.

İhtiyacım rağmen yine de sordum, "Neye ihtiyacınız var..."

Başını yukarı kaldırdı, siyah gözleri abanoz ateşiyle parlıyordu. "Sen." Parmak uçlarında durdu ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Sana ihtiyacım var."

Aletim kalınlaştı; kalbim hızlandı.

Benim de ona ihtiyacım vardı. Hem de çok. Her zamankinden daha fazla, çünkü şu anda benim için kayıptı. Bu hayattaki konumunu nasıl alacağını bilmiyordu. Jacqueline'e tercih edilmemiş olsaydı benimle asla tanışamayacağını kendine nasıl itiraf edeceğini bilmiyordu. Bana asla aşık olmayacaktı.

Ve ben ona asla aşık olmazdım.

Düşüncelerinin gerçek endişesi ortaya çıkınca inledim.

Burnumu sokmak istemedim ama böyle yanlış şeyler düşünmesine de

izin veremezdim. "Ben onu sevmezdim, Needle."

Nefesi kesildi, öpücüğü durdu.

Dilimle dudaklarını ayırdım ve ona gerçeği söyledim. "Sadece sen. Onun benim mirasım olması umurumda değil. Onun yerini alman umurumda değil. Aslında, çok memnunum."

Onu daha sert öpüp kendime çekerken nefesi kesildi. "Sen olduğun için çok mutluyum çünkü iyileştirdin, düzelttin. Seni seviyorum, Nila. Onu değil. Başka birini değil. *Seni seviyorum.*"

Hem sağlam hem de kırık kolları boynuma dolandı ve beni sertçe ağzına doğru çekti. Beni yatağa götürmesine izin verdim. Öpüşmeyi kontrol etmesine izin verdim. Gömleğimi tutmasına ve beni üzerine çekmesine izin verdim. Ve neye ihtiyacı varsa onu kontrol etmesine izin verdim.

Ona istediği her şeyi verirdim.

Hayatımın geri kalanını ona olan hislerimden asla şüphe duymamasını sağlayarak geçirecektim.

O benim için öyleydi.

Yalanların bizi bir araya getirmesi önemli

değildi. Kader eşleştimize karar vermişti.

Ve biz de bu kehaneti, sıırıslıkam aşık olarak gerçekleştirdik.

Uykuya daldığım gibi uyandım. Jethro'nun
benimle sevişmesiyle.

Birkaç boş uyku saati birbirimizin kollarına sarılmıştık. Rüya görmedim.
Endişelenmedim. Sadece uyudum ve böylesine uzun ve duygusal bir günün
ardından yeniden şarj oldum.

Jethro beni öpücükler ve dokunuşlarla uyandırdı, yıkanmam için duşa
götürmeden önce beni yumuşak bir şekilde serbest bıraktı.

Şenlik ateşinin ardından güneş çoktan yeni bir güne doğmuştu.

O gün.

Kestrel'e veda ettiğimiz gün.

Jethro ve ben hızla giyinip kot pantolon, ceket ve botlarımızı giyerken
yorgun olmaktan korkuyordum. Mutfakta hızlı bir öğle yemeği yiyip
bahçelerden ahırlara doğru yürürken uykusuzluktan kafamın karışacağından
korkuyordum.

Ama korkmama gerek yoktu.

Jethro'yla geçirdiğim zaman beni uykudan daha iyi şarj etmişti.

Şenlik ateşi sırasında, aya karşı ulumak ve ondan bir açıklama talep etmek istemeden annemi düşünemiyordum. Hayatım boyunca böyle korkunç bir sırrı sakladığı için babamı tekmelemek ve yumruklamak istedim. Ve Vaughn'a sarılmak istedim çünkü bu haber sadece beni etkilemiyordu.

Birbirimizin her şeyi olarak yetiştirildik. İkizler. En iyi arkadaşlar. Sırdaşlar.

Aslında tam bir kardeş setinin sadece üçte ikisi olduğumuzu öğrenmek çok acı vericiydi.

Jacqueline.

Tex evlat edinen ailenin izini sürmeye devam edeceğini söyledi. Şimdiye kadar gerçeği bulmak için yeterince güçlü olamamıştı.

Belki de güç onu uzak tutmuştur. Ben

üçüncü doğdum.

Borcu asla ödemek zorunda

kalmamalıydım. Ama ödedim ve

bitirdim.

Jacqueline hayatını, onu kurtardıkları için aileme borçluydu. Ama gelecekteki çocukları bana güvenliklerini borçluydu.

Güneşin parıltısından ahırların misk kokulu dünyasına adım attığımızda Jethro eldivenli elimi tuttu. "Hazır mısın?"

Parke taşları ve saman, Jethro'nun şefkatle saçlarımı kestiği, beni mahveden aynı aletle beni tekrar bir araya getirdiği anılarla birlikte karşıladı. Ahır görevlileri koşuşturuyor, eyerleri ve dizginleri topluyor, atlarla ilgileniyorlardı.

Moth'u fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Kes'in atı.

Benim atım.

köprüye her zaman vereceğim. Parmaklarını

sıkarak başımı salladım.

Dudakları gülümsedi ama gözleri yaşlarla savaştı.

Bugün onun için zor olacaktı. Ama ben yanında olacaktım. *Her zaman* yanında olacağım.

Derin bir nefes çekti. "Tamam o zaman."

Birlikte Kerkenez Atmaca'ya veda etmeye hazırlandık.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Vaughn en nazik atımızı kutusundan çıkarırken Jasmine'e baktım. Seyisler altı atı çoktan taramış, eyerlemiş ve hazırlamışlardı.

Bu günü geçen hafta planlamıştım.

Mükemmel olmasını istedim.

"Bana bunu sormayı bırak. Evet, eminim." Jasmine kaldırım taşlarının üzerinde beceriksizce ilerliyor, tekerlekleri engebeli yüzeyde takılıp duruyordu. Ama şikâyet etmedi. Bir kez bile küfretmedi ya da ağıt yakmadı. Engeli nihayet kabul edilmişti ve artık asla sahip olamayacağı bir hayat için pişmanlık duyarak evde saklanmıyordu.

Kabullenışı pek çok şeyden kaynaklanıyordu. Vaughn Weaver'ın sarsılmaz ilgisi bunlardan biriydi ama Kes'in ölümü de öyle. Bu kadar genç yaşta ölmesi hepimizi sarstı. Evet, bacaklarını kullanamıyordu ama kardeşimiz gibi hayatını kaybetmemiştii.

"Onu şuraya götür." Hawksridge marangozlarına kurplatformu V'ye işaret ettim.

Başlangıçta Jasmine'i duvarlar ve tekerleklerle güvenli bir korunan bir arabaya koymayı planlamıştım. Ama ona planı anlattığım anda itiraz etti. Gençken Kes ve benimle çok ata binerdi. Ölmeden önce onunla son bir yolculuk yapmak istiyordu.

Onu ikna etmek için elimden geleni yaptım ama kafasına koyduğu şeyi yapmakta çok inatçıydı.

Vaughn, Claret'i montaj bloğuna yönlendirmek için elinden geleni yaparken ben müdahale etmedim. Ancak Roan'ın başka fikirleri vardı - asıl odak noktası saman.

Vaughn nefesinin altından küfrederek kısırağı öne doğru çekmek için elinden geleni yaptı. "Haydi, seni lanet hayvan."

Tanrım, bu hızla hava kararana kadar ahırdan çıkamayız.

Ben hışımla ileri atılıp dizginleri tutarken Nila güldü. Atın sorumluluğunu üstlenerek Vaughn'a yeni bir görev verdim. "Kız kardeşimin rampayı çıkmasına yardım et. Ben Claret'i yerine yerleştireceğim."

Tex ahıra girdi. Gözleri attan sandalyesindeki Jasmine'e kaydı. Akıllıca davranarak onun güvenliğinden bahsetmedi ve bunun yerine kendi rahatsızlığına odaklandı. Ensesini ovuşturarak, "Bir ata binmek zorunda olduğumdan emin misin? Yürüyerek takip edemez miyim?"

Nila babasının yanına gitti ve kolunu onun koluna doladı. "Kes hepimizin orada olmasını isterdi. Lütfen, bunu benim için yap. Onun son anını onurlandırmalıyız. Güle güle." Yanağını okşayan Nila gülümsedi ve birkaç dakika içinde babasının gönlünü tamamen kazandı.

Ona hayır demeyi dene.

Kahretsin, yapamadım.

Kendimi beğenmişliği gizleyerek durumumun ortaya çıkmasına izin verdim. Tex hâlâ kafamı karıştırıyordu. Sonunda kızı için ayağa kalkmıştı. Ailemizin deliliğine son verilmesine yardım etmişti ama içinde hâlâ kendinden nefret ediyor ve suçluluk duyuyordu. Bu

Suçluluk duygusu onu asit gibi kemiriyordu. Kendini affetmenin bir yolunu bulamazsa, hastalık şeklinde kendi ölümlülüğüyle yüzleşecekti.

Gözlerimi Nila ve babasından ayırarak ileriye doğru yürüdüm. Dizginlerin ucuyla kısırağı hırpalayarak ilerledi, onu yeni inşa edilmiş rampanın etrafında dolaştırırken benim yönlendirmeme boyun eğdi.

Vaughn, Jasmine'in sandalyesini kaptı. Neredeyse utangaç bir tavırla Jasmine'in çene hizasındaki saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı ve onu lanet bir roket gibi rampaya fırlattı.

Lanet olsun.

"Kahretsin!" Jasmine tırabzanları tuttu, yüzünü vahşet kaplamıştı.

"Sadece uyanık olduğundan emin olmak istedim." Vaughn kıkırdadı.

"Evet, elimden geldiğince uyanık kalmak ve ölmek istiyorum." Sahte öfkesi, Vaughn'un ona porselen bebek gibi davranmamasından duyduğu memnuniyeti gizleyemedi.

Ne yazık ki duyguları yalan söyleyemiyordu. O lanet Weaver ne zaman etrafta olsa kalbi küt atıyordu.

Nila yanıma geldi ve narin elini bileğime koydu. "Kaşlarını çatmayı bırak. Ne düşündüğünü biliyorum."

Ona bakmadım. Benimle ne kadar çok zaman geçirirse, beni o kadar çok okuyabiliyordu. O benden sır saklayamayabilirdi ama ben ondan saklayamazdım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Gülümsedi. "Evet, biliyorsun." Gözleri haykırdı: *Kardeşim kız kardeşinden hoşlanıyor.*

Çenemi sıktım, onu görmezden geldim.

Vaughn, Jasmine'in sandalyesinin önüne giderken ona çarptığında Claret başını savurarak tepindi. Gözleri Jaz'inkilere kilitlendi. "Sonuncusunu hatırla

"Bacakların olmamı istediğin zaman?"

Jaz başını eğdi, bakışları bana kaydı. "Evet." "Seni

düşürdüm mü?"

Kaşlarını çattı. "Hayır."

"Güzel, yani bana

güveniyor musun?"

Dili alt dudağının üzerinde gezindi. Kahretsin, onunla flört ediyordu. "Belki de."

"Bu yeterince iyi sanırım." Eğilerek gülümsedi. "Kollarını omuzlarıma dola."

Midem düğümlendi, ona dikkatli olmasını söylemek istedim ama Jaz hemen kollarını ona doladı ve işe yaramaz bacaklarını sandalyeden izin verdi.

Jaz'ı daha önce hiç araştırmadığı ve soruşturmadığı birine güvenmeye bu kadar açık görmemiştim. Yine de Vaughn'u bu kadar kolay kabul etti.

Onu kollarında tutarken, geri kalanımızı ve aşırı dolu ahırını tamamen unuttu.

Kasten öksürdüm.

Vaughn ne düşündüğümü umursamadan sıırttı. Kulağına bir şeyler Jasmine'i dikkatlice Claret'in üzerine yerleştirdi. İşe yaramaz bacakları Ama Vaughn onu havada tuttu, böylece Jaz jodhpurs'unu kapıp kendini pozisyona sokabildi.

Jaz atın üzerine oturduğunda başıyla onayladı. "Artık gitmeme izin

verebilirsin." V istediği gibi yaptı, talimat için bana baktı.

Nila'yı bırakarak rampaya tırmandım ve kolanın sıkı olup olmadığını, Jaz'ın bacaklarının özel eyere sabitlenip bağlanıp bağlanmadığını ve dengesinin doğru olup olmadığını kontrol ettim. Kulp ekstra yükseğe çıkıyordu ve eyerin arkası yastıklama ve emniyet kemeriyle sırtını sarıyordu.

Hissedemeyeceği için yara ve berelere karşı dikkatli olması gerekiyordu ama bir canavarın üzerinde olabileceği kadar güvendeydi.

"İlk sürüşüne hazır mısın?"

Jaz'ın gözlerini hiç bu kadar parlak görmemiştim. Vazgeçtiği bir şeyi yapma düşüncesi bu melankolik güne bir parça sihir katmıştı. "Hiç bu kadar hazır olmamıştım."

Kardeşçe korumacılığımınla savaşarak dizginleri ona uzattım. "Emin misin?"

Deriyi çalarken dudakları büzüldü. "Eminim."

Ona bir dresaj kırbacı vererek rampadan aşağı indim. Kırbaç av versiyonundan daha uzundu ve Claret'i tekmelemek ya da döndürmek zorunda kalmadan hareket etmeye teşvik edebileceği anlamına geliyordu.

Wing'in ahırına doğru ilerlerken, Nila Moth'un muhafazasından çıkıp alacalı grinin üzerinde oturmaya başladığında durdum.

Geçtiğimiz iki hafta içinde pek çok kez Kes'düşündüm. Onu hala yaşarken, şakalaşırken ve alay ederken hayal ettim. *Gülüyordu*. Hayatlarımızdaki boşlukları sadece onun yapabileceği panzehirlerle doldurduğunu.

Ama kardeşim gitmişti ve Nila'ya cömertçe verdiği atı kalmıştı.

Nila durduğunda kalbim küt küt atmaya başladı, gözleri sevgiye . Benim için. *Sevgi...* Kazanacağımı hiç düşünmediğim bir şey.

Büyük dapple'ın yanına yürüdüm ve bileğini yakaladım. "Öp beni."

Her şeyi başlatan tek cümle. Tüm kararlılığımı kıran emir.

Nilâ usulca gülümsedi. "Bu kadar kibarca sorduğunda nasıl reddedebilirim ki?" Eyerine doğru eğilerek, lezzetli ağzına ulaşmak için ayak parmaklarımın üzerinde durdum.

Yavaş bir öpücük değildi, hatta erotik bile değildi. Sadece birbirimize ait olduğumuzu ve her zaman ait olacağımızı hızlıca onayladık.

İsteksizce gitmesine izin verdim. Vaughn, Tex'in Bangers and Mash adlı büyük bir Clydesdale'e tırmanmasına yardım etmeyi başarmıştı ve bir seyis de V'nin ahırlara yeni eklenen Apricot'un üstüne tırmanmasına yardım etti.

"Herkes dışarı çıksın. Ben size yetişirim."

Jaz itaat etti, kırbacını şaklattı ve Claret'i ileri doğru itti. Bir alay ahırın dışında gözden kayboldu. Tex, elleri dizginleri sıkıca kavrarken, V kıkırdarak babasının gerginliği karşısında başını salladı.

Onların beceri eksikliği, hayatınız boyunca bir fabrikada çalıştığınızda başınıza gelen şeydi.

Artık Nilâ benimdi, paylaşmaya

niyetliydim. Ona Hawksridge'i göstermek

istedim.

Ona nasıl polo oynanacağını öğretmek istedim.

Ondan elmas imparatorluğunu yönetmeme ve dünyanın pek çok yönünü idare etmeme yardım etmesini istedim.

Ben de onunkine girmek istedim.

Defilelerinde onunla birlikte seyahat etmek istedim.

Onu dikiş dikerken izlemek ve yoktan var ettiği enfes tasarımları yanında oturup saatler geçirmek istedim.

Her şeyi istiyorum.

Nila diğerlerinin peşinden gün ışığına engelleyince Güve homurdandı. "Kalmamı mı istiyorsun?"

İçim şefkatle parlıyordu. "Hayır, sadece bir dakika sürecek." Güve'nin

kıçına vurarak Nila'yı ailemize katılması için dışarı gönderdim. Önemli ihtiyacımı alarak Wings'e yöneldim ve heybesini kulpuna taktı. "Hazır mısın, evlat?"

Wings homurdandı, gözleri siyah ve sonsuzdu.

"Ben de değilim." Alnımı onun ipeksi boynuna yasladım, tıpkı durumum çok kötüleştiğinde ve hayattan uzaklaşmaya ihtiyaç duyduğumda yaptığım gibi. "Veda etmek istemiyorum ama en azından bu şekilde, o hâlâ bizimle."

Bacağımı onun kocaman tarafına doğru sallayarak onu tekmeledim ve diğerlerini takip ettim.

"İşte " Dizginlerimi çekerek Wings'i durdurdum.

Bir saat boyunca Hawksridge 'nin nehir yatakları ve kovuklarından geçerek ormanlık alanda ve kayalıklarda yürüdük. Kes'in vasiyeti okunduğu anda, talimatlarının ne olacağını biliyordum.

Burada çok mutlu zamanlar geçirmiştik. Babamızdan ve zorunluluklardan uzakta.

Kız kardeşimizden bile uzakta. Sadece biz ve vahşi doğa.

"Çok çarpıcı." Nila geldi. Moth'un nefesi soğuk kış havasında buğulanmaya neden oluyordu.

Jasmine, Claret'i sırtın yukarısına doğru ilerlemesi için cesaretlendirdi ve vadinin aşağısına, uzakta küçük bir köyün bulunduğu yere baktı. Hawksridge Malikânesi buradan görülemiyordu. Kes ve ben bu yüzden burayı sevmiştik.

Geceleri uyku tulumlarına sarınıp ateşte lokum kızartarak oturur, köyün parıldayan ışıklarını izler ve hayal kurardık
Her bir kişinin ne yaptığına dair hikayeler.

Yüzlerce yıl önce yaşamışız gibi davrandık. Ne tür bir meslek sahibi olacağımızı . At nalbantı ya da kara demirci olmakta kararlıyım. Sıcak çekiçe vurmakla ilgili bir şey vardı.
bana çekici gelene kadar metal. Öte yandan Kes, marangoz olmak istiyordu. Ağaçlardan bir şeyler yaratmayı sevdiği için değil.
Çünkü kadınların odunlarını kullanmayı bilen erkekleri tercih ettiğini düşünüyordu.

Onun esprilerini hatırlayarak içimden güldüm.

"Tam bir moronsun." Ona doğru yanan bir lokum fırlattım.

Kes eğildi ve yapışkan pisliği yere savurdu. Tüylü saçları ay ışığıyla parlarken, atlar arkamızdaki çimenleri memnuniyetle kemiriyordu. "Her neyse, Jet." Ellerini havaya kaldırarak sırttı. "Bunlar Geçen hafta yavru köpekler Selen'a'nın memelerindeydi. Bana iyi ellerim olduğunu söyledi."

Gözlerimi devirdim. "Muhtemelen daha önce hiç bir erkek tarafından dokunulmamıştır ve seni kıyaslayacak kimsesi yoktur."

Kes alay etti. "Sadece on altı yaşında olabilirim ama bir kızı nasıl memnun edeceğimi biliyorum."

İç çekerek uyku tulumuma uzandım ve yıldızlara baktım. "Sana sahip olduğu için çok şanslı."

*Kes ayaklarını sürüyerek yaklaştı, şenlik ateşinin çıtırtısı bizi güvenli bir şekilde sardı.
"Aynı senin gibi. Bir gün sadece alışverişi ve genç kız aptallıklarını düşünmeyen biriyle tanışacaksın. Göreceksin."*

yumuşatmak için . "Belki ben de marangoz olmalıyım, böylece odunumu nasıl kullanacağımı bilirim."

Bir kahkaha patlattık.

Geçmişten ayrılıp Nila'ya döndüğümde kalbim tarihle doldu. "Kes burada mutlu olacak."

Nila başını salladı, gözleri hafifçe parlıyordu.

Tex ve Vaughn sonunda bize yetişirken tepede daha fazla at toynağı gümbürdedi. Atlarının bizi takip etmesine izin vererek yürüyüşü iyi idare etmişlerdi.

Eyerimde dönerek çantayı açtım ve içinde kardeşimin küllerinin bulunduğu vazoyu aldım.

Jasmine yaklaştı, dudakları ağlama isteğine karşı büküldü. Gülümsedim, ona mutlu olmasını ve kaybettiklerimizin üzerinde durmamasını hatırlattım. "Söylemek ister misin?"

"Hayır. Sen. Bence o kişi sen olmalısın."

Derin bir nefes alarak bakır küpün kapağını açtım ve havaya kaldırdım. "Kardeşimize. Hışırdayan her rüzgarda seni hatırlayacağız. Düşen her yaprakta seni düşüneceğiz. Her gün doğumunda, paylaştığımız zamanları hatırlayacağız. Ve her gün batımında, bize verilen her şeyin değerini bileceğiz. Bu bir veda değil; bu bir 'yakında görüşürüz'."

Göğsüm üzüntüyle sıkışırken ellerim titredi. Nila bir damla gözyaşını ve Yasemin bir hıçkırığı yuttu. Onların duyguları da benimkilerle birlikte kabarıyor, çaresizlikle çığ gibi büyümekle tehdit ediyordu.

Özel bir veda etme ihtiyacı duyarak Wings'i ileri doğru ittim ve dörtnala koşmaya başladım. Atımın uçmasına izin verdiğimde sırt çizgisi önümde uzanıyordu.

Olabildiğince hızlı dörtnala

koşmasına izin verdim. Beni alıp

götürmesine izin verdim.

Ve toynaklarının gürültüsü kederin kara deliğini silerken, vazoyu eğdim ve Kes'in son kalıntılarını serptim.

Gri toz bulutu arkamda, esintide dönüyor, rüzgarda spiral çiziyordu.

Güle güle, kardeşim.

Rüzgâr hızlandı ve gri bulutun vadiden aşağıya doğru yükselip kırlarla bütünleşmesini teşvik etti.

Ailem neredeyse altı yüz yıldır bu mülkün sahibiydi. Birçok ruhu barındırdı. Birçok olay gördü. Ve birçok evrime tanıklık etti. Kardeşim sonsuza dek buranın bekçisi ve savaşçısı olarak kalacak, Nila'yı ve yeni ailemi koruyacaktı.

Wings yavaşlarken güneşe baktım ve gülümsedim.

Küp boştu.

Kerkenez gitmişti.

Kemikten küle.

Kandan toza.

Bedeni yok olmuştu ama hâlâ yaşadığını

biliyordum. Ve tekrar buluşacaktık.

Yine gülerdik.

Yine kardeş oluruz.

"NEDEN BURAYA GELDİK?"

Jethro elimi tuttu ve beni Ferrari'den çıkarıp Diamond Alley'deki otoparka götürdü. "Göreceksin."

Dört hafta geçmişti.

Dört haftalık uyum ve basitlik.

Alçım çıkarılmıştı ve Cut'ın suçunu silerek kolumu birleştirmiştim. Babam ve ben Jacqueline'in ortaya çıkmasını birçok kez tartışmıştık ve V ve ben üçüzümüzün izini sürmeye ve kayıp bir akrabanın gözleri.

Her gün farklı deneyimler yaşıyorduk. Kes gitmişti. Buna alışmak zordu - özellikle de Hawksridge Hall'da yavaş yavaş yaptığımız değişikliklerin tadını çıkarmayı hak ettiği için- ama zaman ilerliyor, bizi onsuz ileriye sürüklüyordu.

Babam birkaç hafta bizimle kaldıktan sonra -havayı temizlemek ve yeni bir yapboz ailesi olarak birlikte zaman geçirmek için- kumaş teslimatları ve taleplerle yılın yoğun bir bölümünü denetlemek üzere Londra'ya geri döndü.

Vaughn çoęu hafta sonu burada kalıyor, sessizce sohbet ediyor, değiştirmeyeceği bir geçmişe duyduğu dūřmanlıęı yavaş yavaş bırakıyordu. Bunun yerine, çok daha parlak bir geleceğe odaklandı.

Hafta boyunca ikizim zamanını çatı katı ve Hawksridge arasında paylaştırdı. O ve Jaz birlikte çok zaman geçirdiler ve Jethro ve V giderek daha fazla konuştular.

Onları oyun odasında kükreyen ateşin yanında konyak eşliğinde sohbet ederken yakalamıştım. Oda artık kumar borçları ve neredeyse tecavüzlerle lekelenmemişti ama sevgilim ve kardeşimin dostluk kurduğu bir yerdı.

Cicili bicili salar koyu renk saçları fırçalıyor, dūnyanın sorunlarını tartışıyor ve umarım çoęu konuda aynı fikirde oluyoruz.

Ayrıca onları yemek odasında çocukça bir řey üzerine kıkırdarken, yavař yavař dūřmandan arkadařa dūnūřırken grmūřtım.

Durup izlerdim, gölgeler tarafından gizlenirdim ve kalan korkunun kaçmasına izin verirdim. Oyun odası artık Üçüncü Borcun neredeyse ödendiği oda değildi, sekizgen kış bahçesi artık Birinci Borcun alındığı yer değildi ve gl artık İkinci Borcun teslim edildiği yer değildi. Onlar yeni anılar için hazır boş tuvallerdi.

Hawksridge yavaş yavaş eski vahşet ve acılarından sıyrılarak nazik bir ateşkese giriyor.

Ve şimdi Jethro beni daha önce bulunduğum başka bir yere getirmişti.

Diamond Alley.

Kill'le ilk kez tanıştığım büyüleyici depo.

Arthur 'Kill' Killian son savaştan ve neredeyse kafamı kaybettiğim günden sonra Florida'ya dönmūřtü. Onun sayesinde bir geleceğimiz vardı. O gün o adamların yaptıkları sayesinde dört gözle beklediğimiz bir hayatımız vardı.

Buraya en son geldiğimizde geçtiğimiz kapıyı çalarken kalbime küçük bir sızı saplandı. Kes bugün bizimle değildi, başka bir gün de olmayacaktı ama varlığı hiç . Jethro ondan sık sık bahsetmezdi ama onu düşündüğünü biliyordum.

Dokuz haneli şifre kabul edildi ve kapı açıldı.

Jethro hemen bana bir güneş gözlüğü verdi ve beni büyük elmas binanın içine çekti. İnanılmaz derecede parlak spot ışıkları masaların siyah kadife sıralama yastıkları üzerinde minik gökkuşakları dans ederken tropikal bir güneş ışığı gibi ten.

Taktığım elmas tasma akrabalarının arasında olmak için mırıldandı ve beni koridorda bir zamanlar kapıcı dolabı olduğunu düşündüğüm kapıya doğru sürüklerken Jethro'nun eline isteyerek yapıştım.

Kapıyı açıp büyük kasanın kodunu girerken ve kadranı çevirirken tek kelime etmedi. Zırhlı giriş kapısı açıldığında Jethro eğildi. "Önden buyurun, Bayan Weaver."

Sırıttım. "Weaver'ların salonunda mutlu bir şekilde durduğunu ve sergilenen elmaslarına dokunduğunu gören Cut'ın mezarında ters döndüğünü hayal edebiliyorum."

Jethro bana ek binada neler olduğunu anlatmamıştı, ben de merak etmemiştim. Bu onun travması ve katlanması gereken zaferiydi.

Bonnie malikâneye, evin altındaki yeraltı mezarlığına gömülmüştü. Lahdi, zengin lord ve leydilerin gömülme hakkı geleneğine uygun olarak çoktan hazırlanmıştı.

İlk başta, salonda dolaşırken Bonnie'nin ayaklarımın altında olduğunu düşünmekten nefret ediyordum ama bir süre sonra umursamadım. Ben kazanmıştım. O . O aşağıda çürürken hayatın daha iyiye doğru ilerlediğine tanık olmak onun kefaretiydi, benim değil.

Daniel'in cesedi hiç bulunamamıştı. Kemikleri kemirilmiş ve eti yırtıcı hayvanlar tarafından yenmişti. Şahinler Afrika topraklarından çok şey götürmüştü. Karma bu borcu onun etiyle ödemeyi uygun görmüştü.

"Düşündüğümüz kadar umursayacağını sanmıyorum." Jethro kiralık kasalara doğru ilerledi. "Sonunda, yaptıklarından dolayı gerçekten üzgündü. Son Vasiyetnamesi'ndeki koşulları iptal etmeseydi, bunların hepsi kaybolacaktı. Doğuştan gelen hakkımızı almak için yıllarımızı yasal mücadelelerle geçirecektik ve Hawksridge devlet tarafından paramparça edilecekti."

Parmaklarımı doladım, sessizce dinledim. O gün Jethro ve Cut arasında her ne geçtiyse kendi meseleleriydi ama Jethro'nun olayı kapatmasına sevinmişim. Cut beklediğim gibi kalbinde nefretle ölmemişti. Özür dileyerek ve üzülen ölmüştü. Her neredeyse huzur içinde olmasını umuyordum.

Kasanın ortasında durarak Jethro'nun uzun, tunç grisi çekmeceyi çıkarmasını bekledim.

Kalbim daha hızlı atıyordu.

Orada ne olduğunu biliyorum.

Bana son kez orijinal siyah elması , ne olduğunu ima etmişti. Taşı kendi durumuna bir örnek olarak kullanmıştı - ışığı ve duyguları kırmak ve girmelerini engellemek yerine emiyordu. Bu benzetme onun için mükemmeldi.

Yaklaşarak elimi kolunun üzerine koydum. "O günü tahmin etmeliydim. Senin ne olduğunu bilmeli ve benimle için seni ikna etmeliydim."

Kıkırdadı. "Kaçmak hiçbir zaman bir seçenek değildi Needle. Ama haklısın. O ilaçlar beni gerçekten . Tahmin edeceğini ve beni bundan kurtaracağını ."

Gülümsedim. "Sonunda yaptığımı hatırlıyor gibiyim. Yatak odana girdim ve seni dinlemeye zorladım."

"Gücünün ne kadar yardımcı olduğunu asla bilemeyeceksin. Bana hissettirmek için gösterdiğin azim mutsuzluğumu nasıl da kırdı." Elleri dudaklarıma dokunurken

siyah keseyi çıkardı.

"Bu senin için." Yumuşak kumaşı elime tutuşturdu.

Geriye doğru sarsıldım. "Ne? Hayır. Bunu kabul etmemin imkanı yok!"

Sırıttı. "Evet, kabul edebilirsin. Beni kabul ederek bunu zaten kabul etmiş oldun.

Bu senin ve istiyorum." "Jethro..."

Kurdeleyi parmaklarıma yerleştirdi. "Aç şunu."

Kadifeyi açarken ellerim titredi. Gözlerim kısıldı. Dolgunun içine şefkatle yerleştirilmiş büyük bir taş bekliyordum. Ancak, bir şeyler doğru görünmüyordu. İçinde narin kâğıt mendillere sarılmış daha fazla koli vardı.

Jethro kollarını kavuşturdu, kendini beğenmişlik yüzünü süslüyordu. "Devam . Devam et. Henüz hepsini açmadın."

Keseyi masanın üzerine koyarak ilk paketi çıkardım. Krep kâğıdını kenara iterken parmaklarım daha da titredi. Paketi açar açmaz neredeyse düşürüyordum. "Aman Tanrım."

Hayatımda gördüğüm en çarpıcı bileziği çıkarırken Jethro tek kelime etmedi. "Bu... bunu... bunu tek bir siyah elmadan mı yaptın?"

Her şeyi başlatan tek taş. Uzun zaman önce ailesini zenginliğe ve lekeli bir zafere ulaştıran paha biçilmez mücevher.

Jethro başını salladı. "Evet." Sarkan bileziği alan Jethro'nun parmakları, altının siyah elmas kümelerinin etrafını yaladığı telkari deseni izledi, giderek büyüyerek tasarımın ortasındaki büyük bir kayaya dönüştü. "Bileğini bana ver."

Nutkum tutuldu, kolumu uzattım.

Jethro mücevheri nazıkçe sabitledi. Tabii ki ölçüsündeydi. "Bunu benim için mi yaptırdın?"

"Nasıl yapamam?" Beni tekrar öptü. Kalbim dönüştü Uçmak isteyen tüyler. "Hayatta ve mutlu olmamın sebebi sensin. Sana her şeyimi vermek istiyorum, Nila."

Parmaklarını benzersiz şekilli elmasların üzerinde gezdirerek ekledi: "Bu kesime uçurtma denir. Nadir bulunur, pek çok kuyumcu bu sanatı hatırlamaz." Sırıttı. "Tasarımda kullanmak için oldukça uygun olduğunu düşündüm."

Bakmadan duramadım. "Uygun olmaktan da öte. Artık kalbimde bir Uçurtma ve bileğimde uçurtmalar var."

"Umarım hayatının sonuna kadar."

Cevap vermeme izin vermeden tekrar keseye baktı. "Dahası da var. Bir sonrakini aç."

Gözlerimi bana daha önce verdiği gözlerden ayıramıyordum. Bu çok fazlaydı. Beklediğimden çok, çok daha fazlasıydı. Taşların siyahlığı ışığı emiyor, uhrevi bir tılsım gibi parlıyordu.

Konuşmadan bir sonraki krepon kâğıdı hediye çektim. İçimde yatan şeyi ortaya çıkarırken gözlerim yaşlarla doldu. "Jethro-"

Onu öpmeden ya da minnettarlığımı ifade edemedi önümde diz çöktü.

Siyah elmas yüzüğü çalarak titreyen sol elimi tuttu ve şefkatle gülümsedi. "Sana iki kez evlenme teklif ettim. Ve her seferinde evet dedin. Bana kalırsa, ilk mesajıma cevap verdiğin anda bir Şahin oldun. Ama bunu düzgün bir şekilde yapmadan seni hayatının geri kalanından çalamazdım."

Sesi kesilince nefesim kesildi. "Nila 'Threads' Weaver. Bu yüzüğü, bu adamı, bu geleceği kabul etme onurunu bana bahşeder misin? Sana teklif ediyorum.

olduğum ve olacağım her şey. Sana her kalp atışımda tapacağıma ve tanıştığımız günden beri yapmam gerektiği gibi seni sonsuza dek koruyacağıma söz veriyorum. Hayatımızın geri kalanında benim en iyi arkadaşım ve ortağım olmayı kabul eder misin ve sevgi ve nezaketinle bu kadar özverili olmaya devam eder misin?"

Boğazını temizledi ve kendini devam etmeye zorladı. "Karşılığında her zaman seveceğime, her zaman koruyacağıma söz veriyorum. İhtiyacın olan dayanak noktası olacağım ve bir daha asla seni incitecek bir şey yapmayacağım."

Önünde diz çöktüm. Diz dize. Kalp kalbe. "Kabul ediyorum. Kabul ediyorum ve sana da aynı şeyi vaat ediyorum. Sana asla yalan söylemeyeceğim, seni incitmeyeceğim ya da senden bir şeyler saklamayacağım. Bana en çok ihtiyacın olduğunda hep yanında olacağım."

Dudakları dudaklarıma çarptı. Parmaklarım onun tuzlu ve biberli saçlarına daldı. Yaşadığım her şey bunu hak etmek içindi. *Onu*. Hayal edebileceğim en büyük ödül, hediye ve mükâfat.

Jethro dudaklarını dudaklarıma değdirerek nişan yüzüğünü parmağıma taktı. Sıkı, mükemmel, tıpkı yakam gibi asla çıkarılmayacak.

Şu anda taktığım miktarla terziden elmas mirasçısına dönüşmüştüm. Kocaman taş, iki yanında bagetler bulunan yastık kesimiyle tehditkâr bir şekilde parıldıyordu.

Yüzüğün kaç karat olduğunu tahmin etmek istemedim.

Öpüşmeyi kesen Jethro mırıldandı, "Orada başka bir şey daha var. Senin için olmayan bir şey ama görmeni istiyorum."

Kaşlarım çatıldı ama yukarı doğru uzandım ve keseyi masadan . Yeni nişan yüzüğümün ağırlığıyla krep elime aldım.

Kolyeyi açtığımda bu kez gözyaşlarıma engel olamadım. Gözyaşı damlası şeklindeki siyah elmasın altın parşömen işçiliğiyle işlendiği kolyenin üzerine eğildim; kolyenin üzerinde bir şahinin kanatları ve sabitleme yerlerinde iplik bulunan bir iğne vardı. Bu sadece bir kolye değildi; iki evimizin birleşmesiydi. Bir hediye

herhangi bir elmastan veya mülkten daha değerli olacak biri için. Paha biçilmez bir çocuk için paha biçilmez bir kolye.

"Bunu kızımız için yaptın."

Jethro nefesini içine çekti. "Nasıl yaptın-"

Gülümsedim, sıvı gözümü ve kalbimi camlaştırdı. "Biliyorum çünkü seni tanıyorum." Elması okşayarak nefes aldım, "Oğul yerine kız mı istiyorsun?"

Kollarını bana doladı. "Nila, bana ne verirsen onu istiyorum. Ama bir kız çocuğu, eğer ilk çocuk olursa, her şeyin sonu olacak. Borçlar bir daha asla gerçekleşmeyecek. Yarı Weaver, yarı Hawk olacak ve ben onun yeni bir başlangıcı temsil edeceğini simgeleyecek bir şeye sahip olmasını istedim."

"Seni seviyorum." Yanaklarını tuttum. "Seni çok seviyorum."

Tüm vücudu sarıldığımda eridi, bana olan hayranlığı her yönüyle parlıyordu. "Biliyorum. Ve bunu asla hak etmeyeceğim."

Ayağa kalkarak dik durmama yardım etti. Beni kucaklayarak usulca öptü. "İzin verirsen seni götürmek istediğim bir yer daha var."

Vücudum bir virgül gibi onunkine doğru kıvrıldı. "Beni nereye götürmek istersen oraya gitmek istiyorum."

Muhteşem yüzü seksi bir gülümsemeyle aydınlandı.

Nişanımızı bir öpücükten daha fazlasıyla mühürleme düşünceleri aklımdan geçti.

Jethro bu sabah beni arabaya bindirip yola çıktığında birkaç ayak işini tamamlamak ya da Weaver Enterprises'daki asistanlarımı ziyaret ederken yanımda durmak ve yeni çıkan bir tasarım serisi hakkında geri bildirimde bulunmak için geldiğini düşündüm.

İşimiz ve yürütmemiz gereken işlerle hayatımız biraz normalleşmişti. Normalliği sevdim ama büyüü yalnız zamanları da sevdim.

Bu kadar büyüleyici bir şey olmasını asla beklemezdim.

Büyüleyici.

Diamond Alley'in kalbinde birbirimizi hayatımızın sonuna kadar seveceğimize, onurlandıracağımıza ve değer vereceğimize dair sözler vermiştik. Bu yeminler bir büyü olarak sınıflandırılmasaydı başka ne olurdu? Sonsuza dek sürecektir bir büyü. Ölümünden sonra bile ruhlarımızı bir arada tutacak bir büyü.

Gözlerim parmağımdaki büyük elmasa takıldı.

Ona bakmadan duramıyordum. Siyah değerli taşı parlatıyor, müstakbel kocamın ne kadar düşünceli ve inanılmaz biri olduğunu tadını çıkarıyordum.

Parmağımı parlak yüzeyde gezdirdim. "Bana verdiklerin için sana asla teşekkür edemeyeceğim, Jethro. Bir çapadan daha fazlası. Bana kalbinde bir ev verdin ve beni bir yere ait kıldın."

Elimi tuttu ve parmaklarımı kavradı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Şimdi gidelim, böylece sana planımın bir sonraki bölümünü gösterebilirim."

"Sonraki bölüm mü?" Güldüm. "Dikkatli ol, beni şımartabilirsin."

Sırıttı. "Seni nereye götürdüğümü henüz bilmiyorsun. Korkunç bir yer olabilir."

"Bundan şüpheliyim." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak gülümsedim. "Söyle o zaman. Beni nereye götürmek istiyorsun?"

Beni kasadan çıkarırken sıırıttı. ". "

"Burada mı?" Jethro başını sallayınca omzumun üzerinden baktım.

Diamond Alley'den ve ıvır zıvırların ve turistlerin sokakları süslediği hareketli bir yerel kasabaya girdik.

"Evet." Jethro gülümsememek için dudağını

ısırdı. "Bir kafeye gitmemi ister misin?"

Beni geçip kapıyı itti, ta ki yukarıdaki çan sesi bizi çökmekte olan kahve ve tatlı kokusuna buyur edene kadar.

"Ama ben kahve bile sevmem. Bunu

biliyorsun." Sırıttı. "Biliyorum."

"O zaman neden-?"

"Soru sormayı bırak ve içeri gir." Bileğimden tutarak beni eşikten sürükledi ve kafedeki yırtık pırtık bir kanepeye götürdü. Pencere.

Kanepe.

Kahve.

*Aman
Tanrım.*

Kalbim durdu. "Bu... Milano'da ilk tanıştığımızda seni öpmeye çalıştığım kafeye benziyor."

Başını salladı. "Aynen öyle."

Kalbim aşkla çarparken bile kaşlarımı çattım. "Neden... neden beni buraya getirdin?"

Kanepeyi okşadı ve yumuşak minderlere gömüldü.

Ben de onu takip ettim, yüz yüze geldiğimizde dizlerimiz birbirine değiyordu. Jethro yüzüğümü okşarken kanepenin yumuşaklığı beni kucakladı, yüzü canlı ve dalgındı. "O gece sana o kadar çok yalan söyledim ve kendimden o kadar çok şey sakladım ki. Seni o kadar çok istedim ki. Diğer tarafa kaçmak, seni saklamak, Hawksridge'e asla dönmek istedim. Ama yapmadım. Bir ömür boyu süren şartlanmanın beni kontrol etmesine izin verdim ve hayatımın en büyük hatasını yaptım."

Küçük kafede etrafına bakarak -torununa çay veren büyükanneye ve bir çifte hizmet eden baristaya- ekledi, "Seni aylardır tanıyorum Nila ve bir kez bile doğru dürüst bir randevuya çıkmadım. Hiç sinemaya gitmedim ya da bir restoranda yemek yemedim."

Tüm ruhum sevgiyle dolup taşı. "Bunu yapmak istediğini mi ?"

"Elbette." Sırtını dikleştirdi. "Seninle dünyayı keşfetmek istiyorum. Sana gösteriş yapmak ve insanların senin için Bu karmaşanın başlangıcında benimle kaçtığını söyleyen kanıtlar -medyanın bizden çok önce bir ilişki yaşadığımıza inandığını- ama şimdi, bu doğru ve seni kendime saklamayacak kadar sana değer veriyorum."

Altın rengi gözleri bronz rengine dönüştü. "Artık borçlu değilsin. Nereye ve ne zaman istersen gitmekte özgürsün; bulacağın her deneyimde yanında olmak istiyorum. Her gün gülümsemenin sebebi ve her gece sarıldığın adam olmak istiyorum."

Üzerinde oynanmış fotoğraflar ve Jethro'nun beni çaldığı gece Flaw'ın el yazısıyla basına gönderdiği not aklıma geldi. Artık acı ya da sıkıntı çekmiyordum çünkü sonuçta hayatın planı buydu. Beni Jethro'ya vermek, böylece karşılığında onu çalabilecektim.

Sesim yumuşak ve davetkâr kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne yapmak istersen iste yanında olacağımı söylüyorum. Dikiş dikmeye dönmek istersen, kumaşı tutarken yanında olacağım. Seyahat etmek ve elmaslar konusunda bana yardım etmek istersen, çantalarını taşıırken yanında olacağım. Birlikte olduğumuz sürece, Nila. Nerede olduğumuz umurumda değil."

Kalbim özlem, aşk ve taşan şehvetle dörtlüde koşuyordu. "Kite..." Daha da yaklaşarak gözlerimi onun ağzına diktim. "Bana kalırsa sen her şeyden önce gelirsin. Artık borçlu olmayabilirim ama senden kaçmaya hiç niyetim yok. Birlikte yaptığımız sürece ne yapacağımız umurumda değil."

Biraz rahatladı. "Bunu duymaktan asla bıkmayacağım."

"Seni sevdiğimden ya da kaçmayacağımdan asla

bıkmayacak mısın?"

Gülümsemesi günahkâr bir davete dönüştü. "Eğer benden kaçarsan, seni kovalayacak araçlara sahibim. Seni bulur ve tekrar benim yaparım."

Karnım çırpınırken bacaklarım seğirdi.

Bana yaklaşan Jethro başparmağının ucunu alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, sanırım yapmam gereken bir şey var. o ilk gece yapmalıydım."

Nefesim kesildi. "Ne yapmalıydın?"

Nefesi dudaklarımda gezindi. "Öptüm seni. Tanışmamızdan birkaç dakika sonra bana safça sunduğun öpücüğü bana ."

"Safça mı?" İçim ıslanırken kalbim güm güm atıyordu. Aramızdaki gerilim girdaplaştı ve kıvılcımlandı. "Aptalca demek istemedin mi? Bana birkaç kez böyle dediğini hatırlıyorum."

Eli yanağımı kavradı; başparmağı dudağımdan kulağıma doğru kayıyordu. "Dediğim gibi. O gece bir sürü yalan söyledim." Gözleri ağzıma kaydı. "Yapabilir miyim? O ilk yanlışı geri alıp düzeltebilir miyim?"

Nefes
alamıyordum.

Başımı salladım.

"Siktir." Vücudu öne düştü, ağzı benimkiyle buluştu.

Onun için ayrıldım, tadını ve kontrolünü memnuniyetle karşıladım.
Yaklaştı, onun
Kolları bana dolandı, dizleri dizlerimi yaraladı ve kahve dükkânı belirsizliğe .

Ağzının içinde inledim, kucağında eridim. Daha önce hiç bu kadar derin ve özverili bir şekilde öpülmemiştim. Geçmiş ve bugünü boğazımdan aşağı döktü, tarihi yeniden yazdı ve olan her şeyi iptal etti. Onun kollarında sadece ne kadar mutlu olduğumu hatırladım, hâlâ üzerimize yapışan hüznü değil.

Pırlanta yüzüğüm parmağımdaydı. Elmas bileziğim bileğimi süsledi. Ve elmas tasmam beni sonsuza dek onun olarak kilitledi. Çok şey olmuştu. Çok fazla acı, borç ve ölüm.

Ama bu.

Basit bir dünyada, basit bir kafede basit bir öpücük. Bu her
şeye değdi.

Bu, her şeyi *paha biçilemez* hale getirdi.

Dili benimkiyle dans etti, yavaşça benden uzaklaştı, beni muhtaç ve daha fazlası için çaresiz bıraktı.

Beni bırakan Jethro ceketinin cebine uzandı ve katlanmış bir parşömen parçası çıkardı. "Seni uyarmakta fayda var Needle, o öpücükten sonra taş gibi oldum ve sana dayanamayacağım kadar çok ihtiyacım var. İçine girmeye ihtiyaç duymadan bir kahve sipariş edecek ya da bir parça kek yemeni izleyecek kadar kendimi kontrol edebileceğimden şüpheliyim, bu yüzden seni buradan çekip çıkarmadan önce sana bunu göstereceğim ve seni becerebilmek için karanlık bir yer bulacağım. Sonra da şiddet dindi, seninle sevişerek ve aşkımın hem bir ceza hem de bir oyun olabileceğini göstererek seni ödüllendireceğim."

Ağzım açık kaldı. Etrafımda dolanıyor, meme uçlarımı vaatle yalıyordu.
"Şimdi gidebiliriz. Tam şu anda."

Başını salladı ve parşömeni alçak üzerine yaydı. "Hayır, yapamayız. Sana bunu gösterene kadar olmaz."

Gözleri benimkilerle buluştu, karanlık ve lezzetliydi, dudakları öpüşmemizden dolayı parlıyordu. "Sana bunu hiç söylemedim ama Cut'ın doğum günü gecesi sana imzalattırdığım Kutsal Yemin'i -ofisime girdikten sonra imzaladığın- Londra'ya seni almaya gelmeden önce yaktım."

O geceyi ve sonrasında olanları hatırlayarak ürperdim. Beni öpmüştü. Beni becermişti. Parçalanışımı izledikten sonra kazanmama izin vermişti. "Neden?"

Parmakları mürekkeple yazılmış kelimeleri okşadı. "Çünkü ruhunu bu kadar acımasızca aldıktan sonra ona sahip olmanın yükünü taşımak istemedim." Parşömeni biraz daha açıp ortasındaki kıvrımları düzelttikten sonra tekrar cebine daldı ve bir dolmakalem aldı.

Bana uzatarak, "Bu bir tüy kalem değil, ama bu görür," dedi. Ani bir gerginlik yüz hatlarını kapladı. "Yapar mısın? Artık her şeyimi bildiğine göre bir tane daha imzalar mısın?"

Gözlerim kağıda takıldı. *Bu o mu?*

Yeni bir Kutsal mi? Borç Mirasını ve onun temsil ettiği her şeyi gölgede bırakan yeni bir sözleşme mi?

Hiç tereddüt etmeden kalemi aldım. "Seninle evlenmeyi çoktan kabul ettim. Kalbini rahatlatacak ve seni bana bağışlayacak her şeyi kabul ederim. Sonsuzluk."

İçini çekti, dizi sürtündü. "Bana karşı çok ama çok iyisin." "Ve sen

bana istediğim her şeyi verdin." Onu nazikçe öptüm. "Ne imzalamamı istersen imzalarım, Kite. Ama... önce okuyabilir miyim?"

Kıkırdadı, düşen saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Tabii ki. Okumanı istiyorum. Senden ne istediğimi bilmeni istiyorum."

Parşömeni kopararak hafifçe titreyen ellerimin arasında tuttum. Cut'ın doğum günü gecesi geri geldi. Ofisinde nasıl kırıldığımı. İlk Borç yüzünden sırtımda oluşan kesikler beni öldürüyordu. Bu çok farklıydı. İlk 'randevumuz'. Borçlu ve alacaklıdan ziyade sevgili olarak birlikte ilk normal gezintimiz.

Gözlerim Jethro'nun muhteşem kaligrafi yazısına . Jethro'nun Kelimeler imzaladığım diğer taahhünameye çok benziyordu ama aynı zamanda çok farklıydı.

Jethro Hawk, Bryan Hawk'ın ilk doğan oğlu ve Nila Weaver, ilk doğan Emma Weaver'ın kızı, bunun kanunen bağlayıcı ve tartışılmaz bir sözleşme olduğuna yemin eder.

Nila Weaver özgür iradesinin, düşüncelerinin ve bedeninin tüm sahipliğini iptal eder ve bunları Jethro Hawk'ın tek velayetine verir. Buna karşılık Jethro Hawk da özgür iradesinden, düşüncelerinden ve bedeninden feragat ederek bunları dilediği gibi kullanması için tamamen Nila Weaver'a verir.

Borç Mirası olarak adlandırılan önceki tartışılmaz belge şimdi ve sonsuza kadar geçersizdir. Bu iki evin başına ne borç ne de aile kararnamesi gelecektir. Bu yeni anlaşma iki düşmanı tek bir aile haline getirmektedir. Geçmiş geçmişte kaldı ve gelecek herkes için parlak.

Hem Nila Weaver hem de Jethro Hawk ne koşulların ne de kalp değişiminin bu yemini değiştirmeyeceğine söz verir.

Hastalıkta ve sağlıkta. İki

ev.

İki kişi.

Bir sözleşme.

Bir mr boyu evlilik ve baēlılık.

Yukarı baktım.

Kalbim sayısız hayranlık damlacıklarıyla doldu.

Müstakbel kocamı öptüm. "Nasıl oluyor da her geçen gün seni daha çok sevmemi ?"

Yüzü şefkatle paramparça oldu.

O cevap vermeden önce adımı karaladım ve her şeyi kabul ettim - geçmişi, bugünü, geleceēi. Zaferleri ve trajedileri. İyi insanların ölümlerini. Kötülerin lm. Bizi uzun süre yöneten acıyı. Ve deliliēin hüküm sürmesine izin veren ihaneti.

Ama artık deēil.

Bu bizim yeni

blmmzdz. Yeni

hikayemiz.

Ve her cümleyi birlikte yazardık. Nila Weaver.

Jethro Hawk.

İki ev.

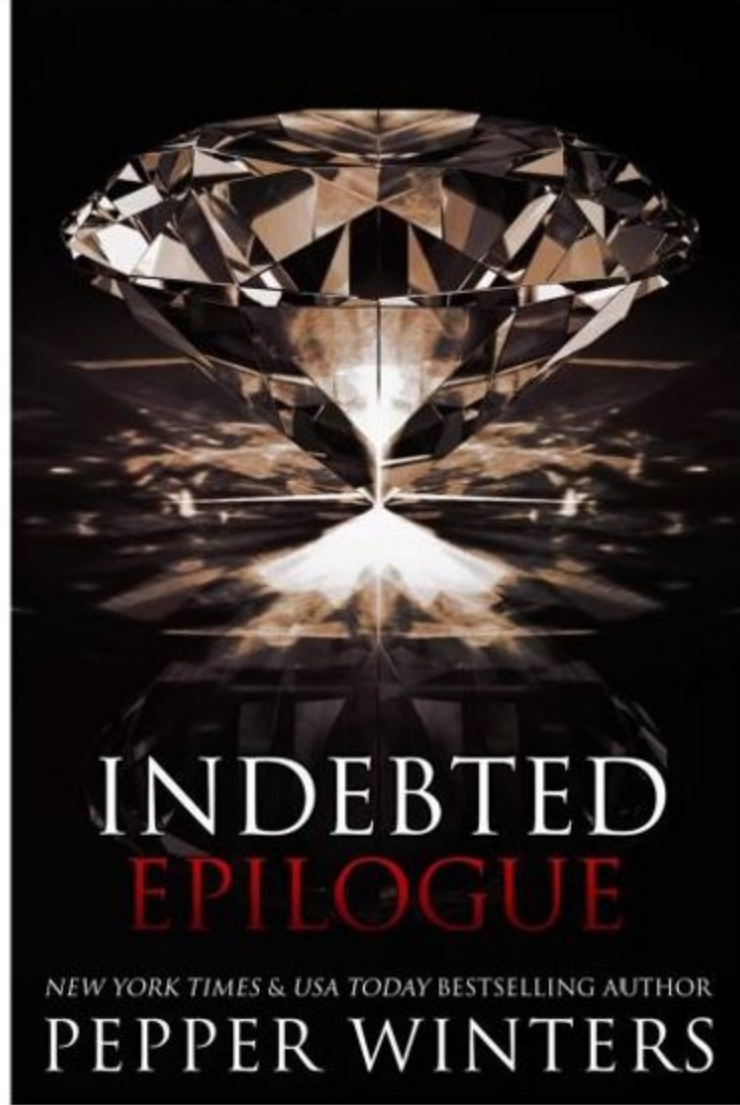
Bir gelecek...

...

Bir aile.

Indebted Epilogue
OUT NOW

www.pepperwinters.com

"Ölümden sonra yaşam... borçlardan sonra aşk... bunca acıdan sonra bu mümkün mü?"

**Bonus baskıda öğrenin: BORÇLU EPILOG ŞİMDİ SATIN
AL**

Borçlu Sonsöz'ü okumak zorunda değilsiniz. Jethro ve Nila için Borç Mirası'ndan sonraki hayatı gösteren bir bonus kitap.
Ayrıca Indebted Epilogue'da bir Soru-Cevap oturumu, Unseen Messages, Sin & Suffer'a ön bakışlar, Indebted için kapak gösterimi var
Başlangıçlar (evet, doğru duydunuz), birkaç silinmiş bölümle birlikte Final Debt'ten, basılı kopyada yer almayan bir seks sahnesi de dahil olmak üzere sahneler.

Pepper Winters, New York Times ve USA Today Uluslararası En Çok Satanlar listesinde yer almaktadır. Karanlık romantizmi, birbirine aşık yıldızları ve yasak tabuları seviyor. Okuyucunun arzulamaması gereken şeyleri arzulamasını sağlayan bir hikaye yazmak için çabalıyor ve karmaşık olay örgülerine ve unutulmaz karakterlere sahip hikayeler sunuyor.

Tam zamanlı bir yazar olmak için hayallerinin peşinden koşan Pepper, en iyi Karanlık Romantizm, en iyi BDSM Serisi ve en iyi Karanlık Kahraman ödülleriyle tanındı. Erotik Romantizm, Romantik Gerilim, Çağdaş ve Erotica Gerilim'de 1 numaranın yanı sıra iBooks'un en çok satanlar listesinde 1 numaradır. Aynı zamanda IndieReader Rozeti'ni takarak En Çok Satan 10 Indie yazar arasında yer almaktan onur duymaktadır ve yakın zamanda Hachette ile iki kitaplık bir anlaşma imzalamıştır. Trident Media tarafından temsil edilen kitapları yabancı ve sesli olarak ilgi görmüş ve şu anda birçok dile çevrilmektedir. Dünya çapındaki kitapçılarda satışa sunulacaktır.

Karanlık Romantik kitapları arasında
Karanlıktaki Canavarlar Üçlemesi
Tess'in Gözyaşları (Karanlıktaki Canavarlar
#1) Quintessentially Q (Karanlıktaki
Canavarlar #2) Twisted Together
(Karanlıktaki Canavarlar #3) Indebted Serisi

**Borç Mirası (Borçlu #1) Birinci Borç
(Borçlu Seri #2) İkinci Borç (Borçlu
Seri #3) Üçüncü Borç (Borçlu Seri
#4) Dördüncü Borç (Borçlu Seri #5)
Son Borç (Borçlu Seri #6)
Indebted Epilogue (Indebted Serisi #7)**

**Gri Romantizm kitapları şunlardır:
Yok Edilmiş**

**Ruin & Rule (Pure Corruption MC #1) Sin
& Suffer (Pure Corruption MC #2)**

Yakında Çıkacak Kitapları Arasında:

2016: Je Suis a Toi (Monsters in the Dark Novella)

Ocak 2016: Sin & Suffer (Pure Corruption MC #2)

2016: Süper Sır Serisi

2016: Görünmeyen Mesajlar (Standalone Romance)

2016: Indebted Beginnings (Indebted Serisi Prequel)

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın
Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız
etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'ın Bülteni

Ya da onu web sitesinden takip edin

Pepper Winters

Onu buradan takip edebilirsiniz:

Pinterest

Facebook Pepper Winters

Twitter

**Instagram Web
sitesi**

Facebook Grubu

Goodreads

Her türlü postayı sever pepperwinters@gmail.com

Diğer tüm başlıkları ve güncellemeleri **Goodreads Sayfasında**
bulabilirsiniz.

Avicii Hey Kardeşim
Madonna Hayalet Kasaba
Paloma Faith Sadece aşk böyle acıtabilir
U2 Seninle ya da sensiz
Adele Skyfall.
Jarryd James Stan Walker'ın
Seni Tuttuğunu Hatırlıyor musun
Rhiana Diamonds
Imagine Dragons Kökleri
Avicii Addicted to You
Bruno Mars Senin için el bombası bile yakalarım
Halo Starset
Chris Isaak Wicked Game
Sam Smith The Writings on the Wall.
Adele Rolling in the Deep
Avicii Wake me Up
Shawn Mendes - Stitches

26 Ocak 2016

Günah ve Acı (Pure Corruption MC #2)

"Bazıları geçmişin geçmişte kaldığını söyler. İntikamın hem masumları hem de suçluları inciteceğini. O yalanlara hiç inanmadım. İntikam arzum dindiğinde

nefrete veda edeceğim. Yeni bir başlangıç bulacağım."

Şimdi Satın Al

2016

Je Suis a Toi (Karanlıktaki Canavarlar Novella)

"Hayat bana ebedi bir aşkın en büyük fedakarlıkları gerektireceğini öğretti. Aşkın bir aşk ruhunuzu böler, sizi parçalara ayırır. Bu kadar güçlü bir aşk size tatlılık vermez, acı verir. Ve bu acının içinde

hepsinden daha büyük bir zevk."

Satın Al

Erken 2016

Görünmeyen Mesajlar (Standalone Romance)

"Dinlemeliydim, dikkat etmeliydim. Mesajlar . Beni uyarıyorlardı. Beni kurtarmaya çalışıyorlardı. Ama görmedim ve bedelini ödedim..."

Bu Kitap Yayınlandığında Yayın Günü Uyarıları Alın

Erken 2016

Süper Gizli Seri Yakında Başlıyor

Lütfen 2016'nın başlarında kitabın tanıtımını ve kapağını görmek için gözünüzü dört açın. Bu seri için çok heyecanlıyım ve destansı bir hikaye daha sunmayı umuyorum.

"Milyonları var ama o olmadan iflas eder.

*Ve onu geri almak için her dolarını ve kuruşunu
harcayacaktır." Bu Kitap Yayınlandığında Yayın Günü
Uyarılarını Alın Tess'in Gözyaşları (Karanlıktaki
Canavarlar #1)*

"Hayatım tamamlanmıştı. Mutlu, memnun, her şey düzenli ve
mükemmeldi.

Sonra her şey değişti.

Satıldım."

Şimdi Satın Al

Quintessentially Q (Karanlıktaki Canavarlar #2)

"Hayatım boyunca çarpık olduğum bilgisiyle savaştım... böylesine lezzetli,
karanlık ve birçok açıdan yanlış bir şeyi isteyecek kadar berbat
durumdaydım. Ama sonra elli sekiz numaralı köle dünyama girdi. Tıslayan,
savaşan, demirden bir çekirdeği olan,

Bana iki yanlışın bir doğru yaptığı bir varoluş gösterdi."

Şimdi Satın Al

Birlikte Bükülmüş (Karanlıktaki Canavarlar #3)

"Cehennemle savaştıktan sonra, esclave'imi yıkımın eşiğinden geri
getirdim. Onu hayata döndürmek için her şeyimi -kalbimi, aklımı, tüm
arzularımı- feda ettim. Bir süre bunun beni mahvettiğini, bir daha asla eskisi
gibi olamayacağımı düşündüm. Ama yavaş yavaş canavar daha cesur olmaya
başladı ve sonunda gösterme zamanı geldi.

Tess, karanlık ne kadar güzel ."

Şimdi Satın Al

Yok Edilmiş (Bağımsız Gri Romantizm)

Kadının bir sırrı

var. Onun bir

sırrı var.

Bir sır onları yok eder.

Şimdi Satın Al

Yıkım ve Kural (Pure Corruption MC #1)

"Bir kâbusta tanıştık. Zamanın mantık üzerinde hiçbir gücünün olmadığı bir
ara dünyada. Aşık olduk. Hem de çok. Ama sonra . Ve bu

Şimdi Satın Al

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.